

QUỲ MÃ TINH

dtr-ebook.com

BÍ ẨN

hiếc nhẫn ngọc Sapphire

Bí Ẩn Chiếc Nhẫn Ngọc Sapphire

Quý Mã Tinh

蓝戒之谜

“蓝小戒案”是莫兰人生中接触到的第一件凶杀案。按常理，她应该很害怕，但她的闺蜜反其道，她兴高采烈。有个女同学给她打电话说，在紫竹林38号101室发现一具女尸。

鬼马星 著

少女莫兰系列 一集一个完整推理故事

中国推理小说女王呈现

最新案件

史上最聪明的女中学生
揭开层层迷雾 走近事实真相

人民文学出版社

Thông tin ebook:

Tên sách: Bí Ẩn Chiếc Nhẫn Ngọc Sapphire

Nguyên tác: 蓝戒之谜

Tác giả: Quỷ Mã Tinh | 鬼马星

Dịch giả: Nguyễn Đức Vĩnh

Nhà xuất bản: Văn Học

Công ty phát hành: Đình Tị

Số trang: 372

Bìa: Mềm

Năm phát hành: 2012

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Trọng lượng: 462 g

Giá bìa: 80.000

Tạo prc: Hoàng Liêm

Nguồn: e-thuvien.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Ebook không mang tính chất thương mại, để chia sẻ tới các bạn yêu sách ở xa, hoặc không có điều kiện mua sách giấy. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ và tôn trọng nhà xuất bản.

Giới thiệu nội dung:

Mẹ của Phó Viễn là một thợ thuyền, thường kiếm sống bằng nghề bói toán. Một ngày, Mạc Lan và Phó Viễn cùng đi về nhà, phát hiện bà ta đang nằm sõng soài trên nền nhà, một con dao lớn cắm trên cổ. Không lâu sau, Phó Viễn trở thành kẻ tình nghi số một của cảnh sát trong vụ án này.

Mạc Lan không tin rằng Phó Viễn chính là hung thủ. Thông qua dò hỏi hàng xóm quanh nhà Phó Viễn và những người có liên quan, cô cùng với Cao Cảnh, người bạn làm cảnh sát của mình, đã xác định được hai kẻ tình nghi. Có điều, hai người này lại là một cặp anh em sinh đôi. Họ luôn cùng tiến, cùng lùi, tìm mọi cách để bao che cho nhau. Rốt cuộc, ai mới chính là hung thủ thực sự trong vụ án này?

Giới thiệu tác giả:

Quý Mã Tinh tên thật là Mã Vũ Mặc, là nhà văn viết tiểu thuyết nổi tiếng Trung Quốc. Hiện sống tại Thượng Hải. Năm 2000, đã từng giành giải nhất trong cuộc thi viết tiểu thuyết toàn quốc. Đã xuất bản 18 cuốn tiểu thuyết. Nhờ văn phong sinh động, các tình tiết truyện rất gần với cuộc sống thường ngày, cô được độc giả mệnh danh là nhà văn viết tiểu thuyết suy luận xuất sắc nhất.

MỤC LỤC

1. CẢNH CỬA PHÒNG ĐÓNG CHẶT
2. THIẾU NỮ QUÁI DỊ
3. BAN ĐÊM TỐI HIỆN TRƯỞNG
4. NGHI CAN SỐ MỘT
5. HAI CẬU CHỦ NHỎ CỦA TIỆM MÌ
6. CHA PHÓ VIỄN LỘ ĐIỆN
7. BUỔI TIỆC TRÀ CỦA MẠC LAN
8. MẶT ĐỐI MẶT VỚI PHÓ VIỄN
9. HÀNH ĐỘNG Ở CÔNG VIÊN
10. PHÁT HIỆN CỦA CẢNH TRƯỞNG
11. NGƯỜI PHỤ NỮ MẤT TÍCH
12. AI CÓ CHÌA KHÓA
13. CHIẾC NHẪN NGỌC SAPPHIRE
14. ĐỘNG CƠ PHẠM TỘI
15. PHẦN KẾT

1. CÁNH CỬA PHÒNG ĐÓNG CHẶT

Cuối cùng đã đến giờ tan học, cách đó hai dãy bàn, Phó Viễn đang lặng lẽ thu dọn sách vở, Mạc Lan do dự không biết có nên tới đó bắt chuyện với cô bạn này hay không. Tuy là bạn học cùng lớp, nhưng Mạc Lan chưa từng nói chuyện với Phó Viễn bao giờ. Nếu không phải vì chuyện xảy ra cách đây một tuần, có lẽ cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ muốn đi bắt chuyện với cô bạn luộm thuộm nhất khối lớp mười này. Mà hơn nữa, trong ấn tượng của cô, Phó Viễn luôn âm u như bầu trời trước cơn mưa lớn. Cô dường như chưa nhìn thấy Phó Viễn cười bao giờ.

Phó Viễn là học sinh lớp trên bị đúp lại từ mùa hè năm ngoái. Lần đầu tiên khi Phó Viễn bước vào lớp học, Mạc Lan còn tưởng rằng đó là một bạn trai. Mái tóc cô được cắt rất ngắn, giữa mùa hè mà trên người lại mặc một chiếc áo khoác kiểu nam màu xanh đen, phía dưới là một chiếc quần dài sẫm màu, khuôn mặt đen đúa trở nên bóng loáng vì những giọt mồ hôi dầu lấm tấm. Cô giáo không giới thiệu riêng về Phó Viễn, mà đưa tay chỉ về phía một góc lớp, lạnh nhạt nói với cô rằng, vị trí của cô là ở hàng cuối cùng phía sát tường. Khi Phó Viễn lặng lẽ đi về chỗ đó, Mạc Lan còn nghe thấy cô giáo đang thấp giọng lầm bầm: “Trời đang nóng thế này, sao lại ăn mặc như thế chứ?” Ánh mắt tất cả các bạn trong lớp cũng đồng loạt đổ dồn về phía Phó Viễn, có người bắt đầu rì rầm trò truyện, có người thì cười khẽ với giọng đầy mỉa mai.

Mạc Lan có chút thông cảm với Phó Viễn. Cô cảm thấy người bạn học mới này dù không được hoan nghênh thì cũng không đáng bị kỳ thị như vậy. Nhưng khi Phó Viễn đi qua bên cạnh, mùi cơ thể chua loét xộc thẳng vào trong mũi cô, cô rút cuộc vẫn không kìm được mà hơi cau mày lại.

Phải tới mấy ngày sau, từ chỗ bạn cùng bàn Triệu Mật, cô mới được biết thì ra Phó Viễn cũng là con gái. Khi đó cô đã rất ngạc nhiên, đến nỗi thiếu chút nữa thì nuốt chửng cả một cái xương gà.

“Bạn ấy, bạn ấy, bạn ấy là con gái á? Thật, thật sao?” Cô vồn vã hỏi trong tiếng ho sặc sụa.

“Suýt, cậu nói nhỏ chút thôi! Cẩn thận bị bạn ấy nghe thấy đấy!” Triệu Mật buông đôi đũa xuống, vừa đưa tay ra vỗ lưng cho cô, vừa nói với vẻ vô cùng thần bí: “Tớ biết nhiều chuyện về bạn ấy lắm, cậu có muốn nghe không?”

Ngày hôm ấy Mạc Lan mới biết, thì ra mẹ của Phó Viễn là một “mụ phù thủy”. Đây là cách gọi của Triệu Mật.

“Bà ấy có mở một hàng thuốc Bắc ở khu chợ trên đường Chiêu Tịch. Khi bán thuốc, bà ấy còn kiêm cả việc xem bói cho người ta, nghe nói là chuẩn lắm ấy. Cạnh nhà tớ có một bác hàng xóm đã từng mua quả la hán ở sạp hàng của bà ấy, tiện thể nhờ bà ấy bói cho cha mình một quẻ luôn. Bà ấy bấm đốt ngón tay xong, nói rằng mùa xuân năm nay sẽ có chuyện chẳng lành. Hà hà, cậu nhất định không ngờ được đâu. Một buổi sáng đầu năm, cha của bác kia vừa ăn xong một cái bánh trôi nhân vùng loại to thì bị nghẹn mà chết! Thật sự là đã chết rồi!”

Lời của Triệu Mật đã khiến Mạc Lan không khỏi tò mò. Vào một buổi chiều trong tuần trước, cô đã một mình lén lút đi tới khu chợ trên đường Chiêu Tịch. Nhưng sau lần gặp mặt đó, cô đã cảm thấy hối hận không thôi, đồng thời luôn muốn tìm Phó Viễn để nhờ giúp đỡ.

Nhìn thấy Phó Viễn đã khoác cặp lên, lưng thừng bước ra khỏi phòng học, Mạc Lan cuối cùng cũng lấy hết can đảm đuổi theo.

“Này, Phó Viễn!”

Phó Viễn làm ngơ trước tiếng gọi của cô, vẫn cúi đầu đi tiếp về phía trước. Ban đầu nhìn tư thế đi của Phó Viễn, Mạc Lan còn tưởng cô bạn này đang tìm thứ gì đó vừa bị mất trên mặt đất. Về sau mới biết, đó thực ra là một thái độ đối với cuộc đời, Phó Viễn đang tỏ rõ cô muốn từ chối qua lại với bất cứ người nào khác. Nhưng Mạc Lan nghĩ, Phó Viễn làm như vậy hoàn toàn là thừa thãi. Bởi trước khi Phó Viễn từ chối người khác, cô đã sớm bị người khác từ chối rồi. Trong trường học, Phó Viễn chẳng có người bạn nào cả, cô giống như một con mèo bệnh chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn, rất nhiều người cảm thấy dù chỉ nhìn Phó Viễn một chút thôi cũng là lãng phí thời gian.

“Phó Viễn, tớ có chuyện muốn tìm cậu.” Mạc Lan rút cuộc đã đuổi kịp Phó Viễn, tuy không thích tính cách của cô bạn này lắm, nhưng cô có lý do bất đắc dĩ buộc phải làm như vậy.

Phó Viễn vẫn cúi đầu đi ra khỏi cổng trường, cho tới khi Mạc Lan đuổi kịp cô một lần nữa, cô mới chịu dừng chân lại.

“Có chuyện gì vậy?” Phó Viễn hỏi một cách qua loa, giọng nói của cô dễ nghe hơn so với tưởng tượng của Mạc Lan. Đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện với nhau.

“Tuần trước tớ có tới khu chợ trên đường Chiêu Tịch, tớ đã nhìn thấy mẹ cậu.” Mạc Lan vội vã nói, nhưng câu mở đầu của cô lại không hề khiến Phó Viễn cảm thấy hứng thú chút nào. Phó Viễn chỉ thản nhiên đưa mắt nhìn cô, nói: “Ừ, bà ấy vốn luôn ở đó.”

“Tớ đã nhờ bác ấy xem bói.”

Câu nói này đã khiến Phó Viễn ngẩng đầu lên.

“Hầy, chỉ là... tớ cảm thấy nó khá thú vị.” Mạc Lan khẽ cười với Phó Viễn. Lần đó, thực ra Mạc Lan muốn tìm Khuru Tiểu Mi - mẹ của Phó Viễn - là để nhờ bà ta xem cho hai việc: Một là thành tích thi cuối kì của cô lần này có thể lọt vào top mười hay không; Hai là, năm ngoài cô có quen với

một anh chàng lớn hơn cô năm tuổi, cô rất muốn biết, liệu mình và anh ấy có tương lai gì không. “Tớ nhờ bác ấy xem cho tớ, có người nói bác ấy xem rất chuẩn...”

“Bà ấy đòi cậu bao nhiêu tiền?” Phó Viễn đột nhiên ngắt lời Mạc Lan.

Mạc Lan giật mình, không nói tiếp nữa.

“Khi xem bói cậu có mang đủ tiền không?” Phó Viễn ngoảnh đầu sang nhìn Mạc Lan: “Có phải cậu đã đưa cho bà ấy thứ gì để làm vật thế chấp không vậy?”

Tuy kết quả thi cuối kỳ luôn nằm trong nhóm ba người đội sổ của toàn khối, nhưng xem ra Phó Viễn không phải là một kẻ ngốc.

“Tớ đưa cho bác ấy một chiếc nhẫn.” Mạc Lan đành thừa nhận. Chiếc nhẫn ngọc sapphire đó là món quà sinh nhật mà mẹ tặng cho cô vào năm cô tròn mười lăm tuổi, hôm đó vừa khéo lại nằm trong cặp cô.

“Nhẫn? Giá bao nhiêu tiền?” Phó Viễn hỏi.

“Nó giá bao nhiêu thì tớ không biết, nhưng đó là đá quý thật. Hôm ấy tớ không mang đủ tiền, mẹ cậu nói cứ đặt tạm chiếc nhẫn ở đó, sau này mang tiền đến đổi lại, nhưng tớ đã đến khu chợ tìm bác ấy mấy lần rồi, bác ấy đều không có ở đó...”

“Gần đây sức khỏe bà ấy không được tốt.” Phó Viễn lại cúi đầu đi tiếp về phía trước.

Mạc Lan vội vã đuổi theo.

“Do đó tớ phải theo cậu về nhà, tớ muốn tìm mẹ cậu để lấy lại chiếc nhẫn đó.”

Phó Viễn xóc lại chiếc cặp sách sau lưng, cầm đầu đi tiếp về phía trước vài bước rồi mới cất tiếng trả lời: “Cậu muốn tới thì cứ tới đi. Có điều, bà

ấy có trả lại chiếc nhẫn cho cậu hay không thì tôi không quan tâm.”

“VẬY... ĐƯỢC RỒI.”

Mạc Lan đi theo phía sau Phó Viễn, trong lòng thầm tính toán, giả như Khuru Tiểu Mi không chịu trả lại chiếc nhẫn đó cho cô, cô cũng chỉ đành cầu cứu Cao Cảnh, người bạn vừa mới làm cảnh sát hình sự từ một tháng trước. Cô không tin nhìn thấy cảnh sát rồi mà Khuru Tiểu Mi còn dám giở trò với mình.

Nhà của Phó Viễn nằm gần cửa sau của khu chợ trên đường Chiếu Tịch, trên một con đường ồn ã có tên Thái Bình. Tại nơi đó, phần đông là những người mặc quần áo ngủ đi qua đi lại, hai bên đường toàn là những ngôi nhà cũ kĩ, không có nhà vệ sinh, cùng với một số cửa tiệm bán đủ thứ. Nhà Phó Viễn ở trong một con hẻm ngay sát tiệm bán đồng hồ duy nhất trên con đường này.

Mạc Lan theo sau Phó Viễn bước vào trong con hẻm đó. Khi lấy chìa khóa nhà từ trong cặp ra, Phó Viễn đột nhiên cất tiếng nói với Mạc Lan: “Nhà tôi chẳng ra sao cả, bạn thật sự muốn vào chứ?”

Mạc Lan không hiểu cụm từ “chẳng ra sao cả” này có nghĩa là gì, nhưng cô vẫn gật đầu trả lời một cách kiên định: “Tớ đã đến đây rồi, tất nhiên là phải vào chứ.” Trong lòng Mạc Lan thầm nghĩ, trừ phi cậu không cho phép.

Phó Viễn hẳn là không có ý ấy, sau khi tra chìa khóa vào ổ liền lập tức mở cửa ra luôn.

Cửa vào là một căn bếp vừa nhỏ vừa bẩn thỉu, sàn nhà thì nhom nhóp, trên chiếc bàn gỗ thô sơ có một mớ rau hẹ, mấy quả trứng gà, hai quả cà chua và một cây cải thảo. Trong bồn có mấy chiếc bát bẩn còn chưa rửa, dăm ba hạt cơm và nước xì dầu màu nâu sậm dính trong chiếc bát đường

như đã khô cong cả vào rồi. Chiếc thùng rác bên cạnh bồn rửa bát nòng lên một mùi hôi của tỏi. Đây là thứ mùi mà Mạc Lan ghét nhất, cô cố gắng nín thở, trong lòng thì thầm nghĩ, nơi này thật đúng là “chẳng ra sao cả”. Xem ra sự luộm thuộm của Phó Viễn là do di truyền, nếu có một người mẹ chẳng bao giờ chịu quét dọn phòng, con gái làm sao có thể là một người ngăn nắp sạch sẽ được đây?

Mạc Lan theo sau Phó Viễn đi xuyên qua căn bếp, bước vào một hành lang tối thui. Sau khi đi qua gian phòng vệ sinh rộng chừng hai mét vuông thì tới một gian phòng ngủ chật hẹp nằm cạnh hành lang, phía sát tường có kê một chiếc giường đơn. Thường ngày có lẽ Phó Viễn ngủ tại đây, cô vút chiếc cặp sách lên giường, sau đó bước tới trước cửa gian phòng phía trong. Cửa phòng đóng chặt.

“Cốc cốc cốc...” Phó Viễn bắt đầu gõ cửa.

Không có ai trả lời.

“Cốc cốc cốc...” Phó Viễn lại gõ thêm mấy lần nữa, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

“Liệu có phải là mẹ cậu không ở trong đó không?” Mạc Lan hỏi, giọng có chút bất an.

Phó Viễn cúi đầu nhìn xuống sàn nhà. Mạc Lan phát hiện ngoài cửa phòng có đặt mấy đôi giày nữ. Một đôi giày da hoẵng màu đen đặt giữa hai đôi giày da màu sắc sặc sỡ, trên đôi giày da bên trái còn có gắn một cái nơ hình bướm, bắt mắt vô cùng.

“Bà ấy không ra ngoài.” Phó Viễn nhìn mấy đôi giày trên sàn nhà nói. Cô đập mạnh cửa phòng.

Trong phòng không có ai trả lời.

“Có khi nào bác ấy đang ngủ không?” Mạc Lan hỏi.

Phó Viễn không trả lời. Cô lùi về phía sau một bước, chỉ nghe “rầm” một tiếng, cô đập mạnh một cái về phía cửa phòng. Trên cánh cửa xuất hiện một dấu giầy thật lớn. Hành động thô bạo của cô khiến Mạc Lan sợ đến giật nảy mình. Khi Mạc Lan còn chưa kịp tỉnh táo trở lại, lại một tiếng “rầm” nữa đã vang lên.

Nhưng bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào.

Phó Viễn nhìn đắm đắm vào cánh cửa phòng, tựa như đang suy tư điều gì đó, khóe miệng hiện lên một nét lạnh lùng tàn nhẫn mà Mạc Lan chưa từng thấy bao giờ.

Mạc Lan cẩn thận hỏi: “Liệu có phải... Liệu có phải bác ấy thật sự không ở nhà không...”

“Rầm!” Tiếng đập cửa đã ngắt lời cô.

Cú đập ấy tựa như vừa đập vào trái tim Mạc Lan. Trái tim cô đang nảy lên thành thạch. Tuy rằng rất muốn gặp được Khuru Tiểu Mi, nhưng cảnh tượng này không phải là điều mà cô muốn thấy. Do đó, khi thấy Phó Viễn đang cầm một chiếc bình hoa chuẩn bị đập về phía cánh cửa, cô đã vội vàng kéo tay Phó Viễn lại.

“Phó Viễn, mẹ cậu chưa chắc đã ở trong đó đâu. Tiếng động lớn như vậy, bác ấy không thể không nghe thấy...” Mạc Lan còn muốn nói tiếp, nói rằng chúng ta có thể đợi thêm, chắc bác ấy đã ra ngoài rồi, nhưng Phó Viễn lại trả lời bằng một câu mà cô không cách nào ngờ được: “Tôi đã hai ngày nay không nhìn thấy bà ấy rồi.”

“Cái gì?”

“Tối hôm kia, sau khi bà ấy vào trong đó, tôi không nhìn thấy bà ấy thêm lần nào nữa.” Phó Viễn nhìn đắm đắm vào cánh cửa, trầm tư một hồi

lâu, cuối cùng mới nói ra một câu qua bờ môi mỏng dính: “Bà ấy nói bà ấy bị ốm.”

Dù ốm thì cũng không đến mức hai ngày liền không ra ngoài chứ?

“Cậu có chìa khóa dự phòng không?” Mạc Lan hỏi.

Phó Viễn lắc đầu.

“Chỉ có thể khóa cửa từ bên trong sao?” Mạc Lan lại hỏi.

“Ừ.”

“Vậy, cậu có thể khẳng định mẹ cậu đang ở trong đó chứ?” Không biết tại sao, khi hỏi ra câu này, Mạc Lan lại cảm thấy trong trái tim mình như có một luồng gió lạnh thổi qua.

“Ừ.” Phó Viễn vừa trả lời vừa cúi đầu đá một cái vào mấy đôi giày trên sàn nhà.

Thái độ của Phó Viễn khiến Mạc Lan cảm thấy hết sức bất an. Khru Tiểu Mi ở bên trong ư? Tại sao Phó Viễn lại tỏ ra chắc chắn như vậy? Là bởi vì những đôi giày kia sao? Nếu Khru Tiểu Mi thật sự ở bên trong, cho dù bà ta đang vui đầu ngủ say, tiếng đập cửa rất lớn cũng đủ khiến bà ta giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng rồi mới phải. Nếu như bà ta tỉnh dậy rồi, tại sao lại không ra mở cửa? Chẳng lẽ bà ta muốn né tránh để khỏi phải trả lại chiếc nhẫn kia? Nhưng tùy tiện kiếm cái cớ nào đó để đuổi Mạc Lan đi, chẳng lẽ lại không tốt hơn là giả câm giả điếc như thế này sao?

Trong phòng không bật đèn. Bây giờ là bốn giờ chiều, tuy bên ngoài trời vẫn sáng, nhưng không bật đèn thì căn bản chẳng thể làm gì được trong phòng. Khru Tiểu Mi rốt cuộc đang làm gì trong căn phòng tối thui ấy chứ?

Mạc Lan và Phó Viễn đứng lặng lẽ trong hành lang, nhìn cánh cửa đang đóng chặt, rốt cuộc vẫn chẳng biết phải làm sao.

“Chúng ta đi tìm một bác thợ khóa tới đi!” Cuối cùng, Mạc Lan đưa ra đề nghị.

“Không cần.” Phó Viễn nói, rồi cô bước nhanh đến bên giường, kéo khăn trải giường lên, lôi từ dưới gầm giường ra một cái thùng giấy, nhanh nhẹn lấy từ trong thùng ra một cây tuốc-nơ-vít. Mạc Lan cho rằng Phó Viễn muốn cạy cửa, ai ngờ, Phó Viễn lại mau chóng chạy ra bên ngoài. Mạc Lan lòng đầy nghi hoặc bám theo sau.

Thì ra Phó Viễn chạy vòng đến đầu bên kia của ngôi nhà, ở đó có một bồn hoa công cộng, một ô cửa sổ thủy tinh dính đầy bụi bẩn lấp ló giữa một mảng thực vật xanh tươi mơn mớn. Phó Viễn dùng tuốc-nơ-vít nhẹ nhàng tháo một chiếc ốc vít ở phía dưới khung chống trộm. Sau khi chiếc ốc vít rơi xuống, cái khung chống trộm lập tức lung lay. Cô khê đẩy cái khung chống trộm lên trên, bên dưới đó lập tức lộ ra một khoảng trống, cô khéo léo chui vào bên trong. Rồi cô đứng trên bậc cửa, khéo léo cắm tuốc-nơ-vít vào phía dưới cánh cửa sổ đang khép chặt, nhẹ nhàng cạy lên, cánh cửa bật ra, để hở một cái khe rộng chừng hai xen-ti-mét. Cô dán sát đôi mắt vào khe hở đó, rồi đột nhiên, thân hình cô hơi co giật.

“Mẹ cậu có ở trong đó không?” Mạc Lan căng thẳng hỏi.

Phó Viễn lẳng lặng nhìn vào trong phòng, tận mấy giây sau mới lên tiếng trả lời: “Cậu quay trở lại phía trước đi, tôi chui vào trong rồi mở cửa cho cậu.” Nói xong, cô cạy hẫc cánh cửa sổ ra, luồn mình qua những chấn song, rồi chui vào trong phòng. Mạc Lan muốn nhìn vào trong phòng qua ô cửa sổ, nhưng cửa sổ đã lập tức bị Phó Viễn đóng lại từ phía trong.

Mạc Lan không kịp suy nghĩ kỹ, quay trở lại phía trước trong tâm trạng bất an, rồi chạy vào trong nhà Phó Viễn. Khi cô lại một lần nữa bước vào trong hành lang tối thui kia, Phó Viễn đã mở cửa căn phòng phía bên trong ra rồi.

“Mẹ cậu rốt cuộc có ở trong đó không?” Mạc Lan lo lắng run rẩy hỏi.

“Cậu tự xem đi!” Phó Viễn tránh qua một bên nhường đường cho Mạc Lan đi vào.

Thực ra khi nhìn thấy thân thể Phó Viễn co giật trước cửa sổ, Mạc Lan đã có sẵn tâm lý chuẩn bị rồi. Nhưng khi lấy hết can đảm đi vào trong phòng, cô vẫn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hồn xiêu phách lạc, trái tim thiếu chút nữa thì ngừng đập.

Cô nhìn thấy Khuru Tiểu Mi nằm ngang trên mặt đất, cặp mắt mở trừng trừng, một con dao phay cắm ngang trên cổ, hai bên má phồng lên một cách bất thường, trên mặt và trên quần áo lấm đầy những vết máu...

Hai chân Mạc Lan run lên lẩy bẩy. Cô ngoảnh đầu lại, thấy Phó Viễn đang cúi đầu nhìn mấy đôi giày kia.

“Cậu đang làm gì thế? Mau báo cảnh sát đi!” Mạc Lan không kìm được run rẩy kêu lên.

“Nhà tôi không có điện thoại.” Phó Viễn đáp, giọng đều đều.

Cô đứng trong bóng tối, ngẩng đầu nhìn quyền lịch treo trên tường.

“VẬY... TÔI TỚI NHÀ BÊN MƯỢN ĐIỆN THOẠI.” Mạc Lan không kịp suy nghĩ nhiều về hành động quái lạ của Phó Viễn, chạy như bay ra khỏi ngôi nhà. Cô cảm thấy đầu óc mình đã trở nên mụ mị, sống mũi cay cay, chỉ muốn khóc lớn một phen cho đỡ sợ. Giờ đây, cô thật hối hận vì đã đi tìm người phụ nữ kia xem bói, lại càng hối hận hơn vì đã đến nhà Phó Viễn để đòi lại chiếc nhẫn. Cô nghĩ, nếu cô sớm biết hôm nay sẽ nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đến mức này, cô thà tự lừa gạt mình, cho rằng chiếc nhẫn kia đã rơi mất.

2. THIẾU NỮ QUÁI DỊ

Cao Cảnh viễn không quên được cảnh tượng mà mình nhìn thấy vào ngày 3 tháng 4 năm 1995, khi anh lần đầu tiên bước vào hiện trường một vụ án mạng. “Vụ án Khuru Tiểu Mi” là vụ án giết người đầu tiên mà anh được tiếp xúc trong đời. Khi nhận điện thoại, anh không hề ngờ nghĩ người báo án lại chính là Mạc Lan - bạn tốt của anh. Anh chỉ biết, có một nữ sinh trung học phổ thông gọi vào số 110^[1], rồi lắp ba lắp bắp nói rằng mình phát hiện thấy trong căn hộ số 101 nhà số 2 ngõ 38 đường Thái Bình có xác chết của một người phụ nữ. Nơi đó vừa khéo thuộc phạm vi quản lý của anh. Anh đã cùng với hai người cảnh sát hướng dẫn của mình và hai vị bác sĩ pháp y xuất phát đi tới đó.

Khi tới nơi, phía trước cửa tiệm đồng hồ có hai học sinh đang chờ bọn họ. Anh vừa nhìn là nhận ra ngay, cô nữ sinh mặc áo khoác ngoài màu xám, có mái tóc dài buông xõa sau lưng chính là Mạc Lan. Ở bên cạnh cô là một học sinh cắt tóc ngắn, mặc áo khoác kiểu nam đang ngồi dạng chân trên bậc thềm đá, khuôn mặt dửng dưng nhìn xuống mặt đất. Biết mấy người bọn họ đang đi tới gần, người học sinh đó mới đột ngột ngẩng đầu lên, ném về phía anh một ánh mắt đầy ngờ vực. Về sau, Cao Cảnh mới biết, thì ra cô nữ sinh trông giống hệt con trai ấy là Phó Viễn, bạn cùng lớp với Mạc Lan, con gái duy nhất của người bị hại, học lớp 10 A3 trường trung học phổ thông Khánh Bắc^[2].

Mạc Lan nhìn thấy anh, cứ như là thấy vị cứu tinh, nhưng có lẽ vì thấy bên cạnh anh còn có người khác, cho nên cô cố gắng kiềm chế bản thân không lên tiếng chào hỏi, mà bước tới trước mặt hai người cảnh sát hình sự

còn lại, rồi bắt đầu trả lời những câu hỏi của bọn họ. Anh thấy cô lúc này vẫn rơm rớm nước mắt, khuôn mặt đầy nét vẻ tủi thân, không khỏi cảm thấy xót xa vô cùng.

“Là em báo cảnh sát phải không?” Lý Kiện hỏi.

“Dạ vâng.” Mạc Lan đáp.

“Xác chết ở đâu?”

“Ồ, ở trong phòng.”

“Em có quan hệ thế nào với người chết?”

“Con gái bác ấy là bạn học cùng lớp với em.”

“Vậy con gái người chết đâu?” Lý Kiện nhìn quanh bốn phía. Lúc này, Phó Viễn mới bước tới, ban đầu cô chỉ ngồi trên bậc thềm đá kia, dường như thể mọi chuyện đều chẳng liên quan đến mình.

“Em là con gái người chết?” Lý Kiện vừa đưa mắt quan sát Phó Viễn vừa hỏi.

“Vâng, để em đi mở cửa.” Là giọng của con gái, nghe cứ đều đều như quả lắc của chiếc đồng hồ.

Lý Kiện lại đưa mắt quan sát cô lần nữa. Cao Cảnh nhân lúc này đưa mắt nhìn qua phía Mạc Lan. Anh muốn dùng ánh mắt để an ủi cô, kêu cô đừng sợ. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ sợ hãi kia của Mạc Lan, bản thân anh cũng bất giác cảm thấy căng thẳng. Hiện trường liệu có phải là rất đáng sợ không? Anh vẫn trong thời gian thực tập, đây là lần đầu tiên anh bước vào hiện trường của một vụ án mạng. Tuy trước đây anh cũng từng nhìn thấy người chết, nhưng đó đều là trên ảnh. Nghĩ đến cảnh tượng đầm máu mà mình lần đầu tiên phải đối mặt, trong lòng anh không tránh khỏi có chút kinh sợ.

“Tiểu Cao, cậu muốn vào cùng với chúng tôi hay là ở lại bên ngoài này?” Lý Kiện dường như đã nhìn ra tâm tư của anh, hỏi với giọng đùa cợt.

“Em tất nhiên phải vào rồi.” Anh lập tức lớn tiếng trả lời.

“Ha ha, vậy thì tốt.” Lý Kiện khẽ cười một tiếng, lại gật gật đầu với anh, sau đó dặn dò: “Mang túi bọc giày vào đi!”

Anh vâng lời làm theo.

Căn hộ số 101 vô cùng tĩnh lặng. Phó Viễn bật đèn lên cho bọn họ xong, lập tức biến mất phía sau cánh cửa. Cao Cảnh loáng thoáng nghe thấy cô nói với Mạc Lan: “Chiếc nhẫn ấy đành để cảnh sát giao lại cho cậu rồi.”

Chiếc nhẫn? Anh cảm thấy khó hiểu, vừa định ngoảnh đầu lại nghe xem Mạc Lan nói thế nào thì, Lý Kiện ở bên trong đã lên tiếng gọi anh: “Tiểu Cao, mau vào đây! Sao lè mề thế?” Thế là anh chỉ đành vội vã bước vào trong.

May thay, đây không phải một vụ án băm xác. Anh vừa vào phòng, liền nhìn thấy thi thể, trong lòng thầm thở phào một hơi. Tuy mùi máu tanh ngợp cả căn phòng và con dao phay vẫn cắm trên cổ người chết kia cũng khiến anh cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, nhưng nghĩ đến việc lần đầu tiên đến hiện trường án mạng mà có thể nhìn thấy một xác chết còn nguyên quần áo, anh đã cảm thấy mình rất may mắn rồi.

Căn phòng khá bừa bộn, góc phòng có chất mấy túi quần áo lớn, trên giường có hai chiếc chăn mỏng đắp mùa xuân còn chưa được gấp lại, trên chiếc bàn trang điểm kê sát tường đặt bừa bãi mấy món đồ trang điểm. Vài bộ quần áo nữ được phơi trên một sợi dây điện bên dưới trần nhà. Khi Cao Cảnh đi ngang qua, một chiếc quần dài màu xanh lam thiếu chút nữa còn va quệt vào trướng đầu anh. Anh bất giác đưa tay lên đỡ, phát hiện chiếc quần đó không ngờ vẫn còn hơi ẩm.

Người bị hại là một phụ nữ trung niên, mái tóc dài uốn nhẹ, trên người mặc áo sơ mi trắng và quần dài màu kem. Bà ta nằm ngửa ra trên mặt đất, cặp mắt mở trừng trừng, hai tay để dọc theo thân, một chiếc dép lê đi trên chân, chiếc còn lại thì về sau mới được tìm thấy dưới gầm giường. Cao Cảnh đoán chừng chiếc dép này bị vô ý đá vào trong đó. Bọn họ tìm thấy chứng minh thư của người bị hại trong ngăn kéo bàn. Bà ta tên là Khuru Tiểu Mi, bốn mươi hai tuổi, người thành phố này.

Nguyên nhân tử vong dường như đã rõ, bác sĩ pháp y cũng đã đưa ra đáp án khẳng định điều này.

“Bà ta hẳn đã bị chém chết như thế này, một dao là mất mạng ngay, dao phay cắt đứt động mạch cổ.” Vị bác sĩ pháp y họ Trương hết sức cẩn thận cầm lấy cán con dao phay, lấy nó từ trên cổ Khuru Tiểu Mi xuống.

“Bây giờ có thể ước đoán thời gian tử vong không?” Lý Kiện hỏi.

“Để tôi xem nào!” Bác sĩ pháp y lật áo sơ mi của Khuru Tiểu Mi ra, tỉ mỉ quan sát phần bụng của bà ta, nói: “Hà hà, phần bụng đã hơi chuyển màu xanh lục rồi.” Ông ta lại nhìn lỗ mũi và miệng của Khuru Tiểu Mi, hỏi: “Thời tiết hôm qua có phải rất nóng không nhỉ?”

“Đúng thế, hơn ba mươi độ. Trong lỗ mũi bà ta có dòi rồi.” Cao Cảnh đưa mắt liếc nhìn lỗ mũi thì thể, không kìm được hỏi: “Thầy Ngô, như vậy có phải là có thể phán đoán thời gian tử vong đã vượt quá hai mươi tư giờ không?”

“Cậu thì hiểu cái gì!” Lý Kiện trừng mắt lườm anh một cái.

Vị bác sĩ năm nay đã hơn ngoài năm mươi tuổi, bác sĩ Ngô, chỉ nhìn anh cười khẽ.

“Không tồi! Tiểu Cao, có chút kiến thức về pháp y đấy.” Ông khẽ vỗ vai Cao Cảnh, rồi nói với Lý Kiện: “Cao Cảnh nói không sai, thời gian tử vong đã vượt quá hai mươi tư giờ rồi.”

“Nói như vậy, bà ấy đã bị hại vào quãng thời gian này ngày hôm qua rồi.” Lý Kiện nói.

“Đây là cái gì?” Cao Cảnh nhìn thấy trong lòng bàn tay Khưu Tiểu Mi lóe lên một tia sáng, bèn cẩn thận cạy mấy ngón tay của bà ta ra. Thì ra đó là một chiếc đồng hồ quả quýt kiểu cũ, kim đồng hồ vẫn đang chạy, thời gian hiển thị bên trên là thời gian hiện tại, bốn giờ ba mươi tám phút chiều.

“Cao Cảnh! Cậu làm bừa cái gì đấy?” Lý Kiện gắt lên.

“Em nhìn thấy...” Cao Cảnh muốn biện luận, nhưng lập tức bị Lý Kiện ngắt lời.

“Cậu tưởng chỉ có mình cậu nhìn thấy thôi sao? Hiện trường không phải là khu vui chơi, trước khi làm việc cần phải động não mới được!” Lý Kiện trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó cẩn thận bỏ chiếc đồng hồ quả quýt vào trong túi đựng vật chứng. “Có mang bút không?” Lý Kiện hỏi anh.

“Dạ không.” Cao Cảnh có chút ngớ ngàng. Anh không ngờ được, cảnh sát hình sự ra ngoài làm việc còn cần mang theo bút.

“Sao ngay đến cây bút mà cậu cũng không mang theo thế?”

“Em tưởng...”

“Cậu tưởng! Cái gì cũng không mang theo thì cậu đến chỗ này làm gì? Đi chơi chắc?” Giọng Lý Kiện cao hần lên. Cao Cảnh cảm thấy mặt mình đã đỏ lựng. Anh lớn đến thế này rồi, đây mới là lần đầu tiên bị người ta dạy dỗ mà không phân biệt phải trái đúng sai gì như thế. Trong trường cảnh sát và đội tập huấn, trước giờ anh luôn là học viên ưu tú nhất, không có người thầy nào không hài lòng về anh, những lời anh được nghe hầu như đều là biểu dương và khen ngợi. Không ngờ vừa mới tới đơn vị, trong lần đầu tiên tới hiện trường mà đã bị quở trách thế này, trong lòng anh thật sự rất bất mãn. Cao Cảnh thầm nghĩ: Nếu không phải anh vào công tác sớm hơn tôi

năm năm, nếu không phải anh có tư cách viết mấy câu vào phần đánh giá thực tập của tôi, tôi cũng chẳng thèm để ý đến anh làm gì.

“Xin lỗi, em quên mang theo bút. Giờ em sẽ đi mua.” Cao Cạnh nén giận cất tiếng xin lỗi, nhưng khi anh vừa đứng dậy chuẩn bị bước ra ngoài, thì lại bị một đồng nghiệp khác tên là Cố Chí Hạo gọi lại.

“Này! Khi ra ngoài nhớ mua cho tôi bao thuốc lá Trung Hoa nhé!” Cố Chí Hạo nói.

Thuốc lá Trung Hoa? Nếu tôi không nhớ nhầm, một bao thuốc lá Trung Hoa có giá tới ba mươi đồng^[3], anh kêu tôi đi mua thuốc, liệu có đưa tiền không đây? Cao Cạnh lòng dạ rối bời. Từ sau mùa đông năm ngoái, khi mẹ anh mắc bệnh ung thư xương rồi qua đời, anh vừa phải một mình nuôi em gái, vừa phải trả nợ, về mặt kinh tế thực sự là thiếu thốn vô cùng. Thường ngày, ngay đến một lát thịt mỏng anh cũng không nỡ mua về ăn, vô có tiêu tốn mất ba mươi đồng để mua thuốc lá cho người này, anh cảm thấy rất không đáng. Nhưng anh lại không tiện từ chối, khi mua thuốc về rồi cũng không thể dày mặt mà đòi tiền đổi phươg. Anh buồn bực nghĩ thầm: Xem ra ba mươi đồng này mình mất chắc rồi.

Nhưng khi anh vừa định ra ngoài thì bác sĩ Ngô gọi với theo: “Cao Cạnh, đợi đã.”

Anh dừng chân lại ngay trước cửa.

“Đến đây, cầm tiền này. Hà hà, để tôi mời Tiểu Cố hút thuốc. Cậu đừng có tranh với tôi đấy nhé!” Bác sĩ Ngô đưa tay vào trong túi lấy tiền, Cố Chí Hạo vội vàng xua tay ngăn cản.

“Không cần không cần. Vừa nãy em không để ý, trong túi em thực ra vẫn còn hai điếu thuốc đây.” Cố Chí Hạo cười ha hả nói.

Bác sĩ Ngô cũng cười, rồi nháy mắt ra hiệu với Cao Cạnh: “Tiểu Cao, đi nhanh về nhanh nhé! Ở đây còn đợi cậu ghi biên bản đấy.”

“Dạ.” Cao Cạnh nhìn bác sĩ Ngô bằng ánh mắt cảm kích, đáp lại một tiếng, rồi lập tức cởi túi bọc giày ra và chạy ra ngoài. Khi đã ra đến ngoài cửa, anh còn nghe thấy giọng của Lý Kiện vang lên phía sau lưng: “Mấy cô cậu thực tập bây giờ cần phải rèn luyện thật khắc nghiệt mới giỏi nghề được!”

Bước ra khỏi căn nhà tập thể nằm trong ngõ 38 đó, Cao Cạnh phát hiện Mạc Lan còn chưa đi. Cô đứng trên một bãi đất trống ngoài cửa, đang nói chuyện câu được câu chăng với Phó Viễn.

“Đêm nay cậu định ngủ trong đó ư?” Mạc Lan tỏ ra rất kinh ngạc.

“Không ngủ trong đó, chẳng lẽ phải ra gầm cầu ngủ chắc?” Phó Viễn đáp với vẻ chẳng hề để tâm.

“Nhưng...”

“Cậu bớt quản chuyện không đâu đi!”

Thật đúng là một cô gái kỳ lạ, mẹ mình bị hại mà cô ta lại chẳng có vẻ đau buồn chút nào. Khi Cao Cạnh đi ngang qua chỗ bọn họ, không kìm được phải dừng chân lại.

“Em là Phó Viễn - con gái của người bị hại phải không?”

“Vâng.” Ánh mắt Phó Viễn liếc nhìn qua phía anh, giọng điệu như thể đang hỏi vặn lại: “Anh biết rồi còn hỏi?”

Khi còn ở trong trường cảnh sát, Cao Cạnh vốn rất thích môn học về kỹ thuật tra hỏi, anh còn đặc biệt thích câu: “Lần cuối cùng anh nhìn thấy một người nào đó là vào khi nào?”, bởi vì nó khiến anh cảm thấy mình giống như một thám tử lừng danh. Đây là một cơ hội không tồi, không có vị

cảnh sát đàn anh nào ở đây dò xét cả, anh liền quyết định phải hỏi thử một chút cho đã nghiên mới được.

“Lần cuối cùng em nhìn thấy mẹ em là khi nào?” Cao Cảnh muốn tỏ ra nghiêm túc một chút, nhưng khi đưa ra câu hỏi này, anh lại khẽ mỉm cười.

Phó Viễn không hề chú ý đến vẻ mặt đó của anh, chỉ cúi đầu nhìn xuống mặt đất, thản nhiên trả lời: “Khoảng mười giờ tối hôm kia.”

Trả lời cũng khá chuẩn đây, Cao Cảnh nghĩ bụng.

“Lúc đó em đang làm gì?” Cao Cảnh lại hỏi.

“Em đi ngủ rồi.”

“Thế lúc đó mẹ em đang làm gì?” Cao Cảnh lại hỏi tiếp.

Chừng ba giây sau, Phó Viễn mới lên tiếng trả lời, tuy nét mặt cô không có gì thay đổi, nhưng giọng nói lại có vẻ hơi run: “Bà ấy đang khóc.”

“Khóc?” Mạc Lan hỏi chen vào một câu.

“Sao mẹ em lại khóc? Là vì chuyện gì vậy?” Cao Cảnh hỏi.

“Sao trăng cái gì chứ? Bà ấy muốn khóc thì khóc, liên quan gì đến tôi?” Phó Viễn dường như đột nhiên nổi giận, lớn tiếng đáp trả một câu, sau đó đẩy Mạc Lan ra, chạy như bay ra ngoài con ngõ số 38. Không biết là vì trời sinh đã có sức khỏe, hay là vì nguyên nhân gì khác, lực đẩy của Phó Viễn quả thực không nhỏ chút nào, Mạc Lan suýt nữa thì bị ngã, may mà Cao Cảnh đã vội bước tới đỡ lấy cô.

“Cô bé này sao vậy nhỉ?” Cao Cảnh nhìn theo bóng lưng Phó Viễn, hỏi nhỏ.

“Bạn ấy nhất định là biết rất nhiều chuyện.”

“Anh cũng nghĩ như vậy đây.” Cao Cảnh nói.

Phó Viễn khiến anh nhớ lại một cô bạn học thời cấp hai, hai người giống nhau như tạc, cùng lồi thối lệch thếch, cùng lười nhác lè mề, hồi đó ở trong lớp gần như chẳng có ai muốn nói chuyện với cô bạn đó. Có một lần cô bạn đó hỏi bài Cao Cạnh, bị người khác trêu là bọn họ đang “hẹn hò”, khiến anh tức đến nổi lập tức trở mặt với người kẻ trêu đùa kia.

“Người như cô bé này, ở trong trường học nhất định là không có bạn bè gì mấy đúng không?” Cao Cạnh hỏi.

“Đúng vậy, chẳng có ai quan tâm đến bạn ấy.” Mạc Lan chứng thực suy nghĩ của anh.

“Vậy tại sao em lại đến đây?” Cao Cạnh ngoảnh đầu lại hỏi, vừa chứng kiến vẻ cục cằn của Phó Viễn xong, lại giờ nhìn Mạc Lan, anh cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Cũng không có gì đâu. Nếu anh nhìn thấy một chiếc nhẫn ngọc sapphire trong phòng của mẹ Phó Viễn, phiền anh nói với em một tiếng được không? Thứ đó là của em đấy.”

“Nhẫn của em sao lại ở trong phòng của bà ấy vậy?” Cao Cạnh lại càng tò mò hơn.

Nhưng Mạc Lan dường như không muốn nói quá nhiều về vấn đề này, cô chỉ ứng phó qua loa: “Chuyện này em sẽ nói với anh sau.” Ngay sau đó, cô lại lập tức chuyển chủ đề: “Ày, sao anh lại chạy ra ngoài này vậy? Anh không phải ở trong đó sao?”

Câu nói này đã nhắc nhở Cao Cạnh. Anh ra đây là để mua bút.

“Mạc Lan, quanh đây có cửa hàng văn phòng phẩm nào không vậy?” Cao Cạnh vội nói.

“Anh muốn mua đồ văn phòng phẩm à?” Mạc Lan ngạc nhiên hỏi.

Sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện mà của Cao Cạnh kể lại, Mạc Lan tức tối lấy từ trong cặp mình ra một cây bút bi và mấy tờ giấy trắng rồi đưa cho anh. Cô nói: “Em không tin là trên người bọn họ lại không mang theo một cây bút nào. Bọn họ không phải là những cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm sao? Cần mang cái gì mà bản thân còn không rõ ư? Tại sao trước khi ra ngoài không nhắc anh một tiếng. Rõ ràng là cố ý bắt anh phải chạy ra ngoài chuyển này. Cứ chờ xem! Đợi đến khi anh mua được bút về, bọn họ sẽ lại nói phần lớn thời gian anh đều không ở tại hiện trường! Em ghét nhất là loại người này đây, chỉ thích ức hiếp người mới thôi!” Vừa nói, cô vừa tỏ ra tức tối bất bình thay cho Cao Cạnh.

Lời của Mạc Lan khiến trái tim Cao Cạnh bất giác trầm hẳn xuống, anh không ngờ tới điều này.

“Hãy, làm gì mà phức tạp đến thế. Nhất định là em xem phim nhiều quá rồi, em cứ nên tập trung vào việc học tập của mình đi!” Cao Cạnh cố tỏ vẻ chẳng hề để tâm, lại nhân lúc Mạc Lan không chú ý, liền anh lén đưa tay ra xoa nhẹ mái tóc dài đen óng của cô, rồi xoay người quay về chỗ hiện trường xảy ra vụ án.

Tại cửa căn hộ số 101, anh vừa mang túi bọc giày vào vừa tự nói với bản thân: Mình nhất định phải cẩn thận, không được cho bọn họ có cơ hội bắt lỗi! Nếu để bọn họ ghi mấy lời đánh giá kém vào tờ báo cáo thực tập của mình, sau này sẽ khó mà được vào công tác ở một vị trí tốt. Không có một vị trí công tác tốt, mình biết lấy gì nuôi em gái ăn học đây?

Khi anh bước vào phòng, Cố Chí Hạo và Lý Kiện vẫn đang kiểm tra dấu vết ở hiện trường. Nhìn thấy anh, Cố Chí Hạo ngoảnh đầu lại cười, hỏi: “Sao về nhanh thế Cao Cạnh? Tôi nhớ quanh đây làm gì có cửa hàng văn phòng phẩm nào đâu.”

Cao Cạnh trầm nghĩ: Mình quyết không được nói với bọn họ rằng mình không chỉ quen Mạc Lan, ngay đến giấy bút cũng là do cô ấy đưa cho

mình, nếu không có khi lại bị bọn họ cho rằng mình làm việc không chuyên tâm, tiếp xúc quá sâu với người có liên quan tới vụ án.

Anh cố tình nhăn răng cười ngô nghê nói: “Ha ha, lúc em chạy đến đầu đường mới phát hiện, thì ra trong túi em đã có sẵn giấy bút rồi, vừa nãy chắc em quên mất.”

“Trí nhớ của cậu đúng là chẳng ra sao cả!” Lý Kiện vẫn đang chú ý quan sát mấy giọt máu trên chiếc chăn, dừng dừng nói.

Cao Cạnh không nói gì thêm, anh bắt đầu lặng lẽ ghi chép tình trạng hiện trường.

“Vừa rồi khi cậu ra ngoài có trông thấy cô gái kia không?” Lý Kiện đột nhiên hỏi.

“Cô gái nào cơ?” Cao Cạnh trầm cảm thấy căng thẳng, cái gã họ Lý này chắc không phải đang nói đến Mạc Lan đấy chứ? Hồngбет, vừa rồi mình còn xoa đầu cô ấy, liệu có phải là đã bị hắn nhìn thấy rồi không?

“Chính là cô con gái của người bị hại ấy, cậu căng thẳng như vậy làm gì?” Lý Kiện nhìn chăm chăm vào mặt Cao Cạnh hỏi.

Vẻ mặt của mình lại rõ ràng như vậy hay sao chứ? Cao Cạnh vội vã điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, trả lời: “Anh muốn nói tới cô nhóc trông giống hệt con trai kia sao? Em vừa trông thấy, anh muốn tìm cô nhóc đó à?”

“Chúng ta cần đưa cô nhóc đó về để hỏi chuyện. Nghe nói chính cô nhóc đã cạy cửa sổ rồi nhảy vào phòng, sau đó lại mở cửa phòng để bạn học vào trong. Cô nhóc và Khuru Tiểu Mi sống chung với nhau, không thể không biết tình hình của mẹ mình được. Trong vòng hai mươi tư giờ, giữa bọn họ chẳng lẽ không có...” Lý Kiện nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Cao Cạnh. Cao Cạnh xoay người lại, phát hiện thấy Mạc Lan đang ở ngay sau lưng mình.

“Xin hỏi, em có thể về được chưa?” Mạc Lan lí nhí cất tiếng hỏi.

“Được, nhưng em phải để lại thông tin liên hệ!” Lý Kiện nói năng với Mạc Lan thì rất nhẹ nhàng, rồi anh ta lại quay sang bảo Cao Cảnh: “Hãy ghi lại tên họ và số điện thoại của bố mẹ cô nhóc này, để bố mẹ cô nhóc đến đón!”

Mạc Lan dường như muốn phản bác, nhưng ngay sau đó lại thay đổi suy nghĩ.

“Cảm ơn chú cảnh sát!” Mạc Lan tỏ vẻ ngoan ngoãn gật đầu.

Cô vừa định xoay người thì Lý Kiện lại hỏi: “Cô nhóc kia đâu rồi nhỉ? Khi ra ngoài, em hãy bảo nó vào đây một lát!”

“Phó Viễn sao?” Mạc Lan ngoảnh đầu nhìn qua phía Cao Cảnh, sau khi do dự một chút mới thấp giọng nói: “Hình như vừa nãy bạn ấy đã chạy tới một tiệm ăn nhỏ ở gần đây rồi...”

“Tiệm ăn?” Cặp mắt Lý Kiện mở to hết cỡ, rồi anh ta cười lên một tiếng lạnh lùng.

“Trẻ con bây giờ đều lạnh nhạt như thế sao?” Bác sĩ Ngô lắc đầu than thở.

Mười lăm phút sau, Cao Cảnh đã tìm thấy Phó Viễn đang ăn tối tại một tiệm ăn nhỏ có tên là “Tiệm mì Tiểu Đình”. Nhìn thấy anh, Phó Viễn cũng chẳng tỏ ra kinh ngạc lắm, cô lập tức bỏ nửa bát mì còn chưa ăn hết xuống rồi đứng dậy. Theo lời dặn dò của Lý Kiện, anh nhất định phải đưa Phó Viễn về hiện trường vụ án trong ngõ 38 đường Thái Bình trước đã.

Bọn họ cùng nhau trở về. Trên đường, Cao Cảnh cũng đưa ra không ít câu hỏi, nhưng Phó Viễn dường như đã hoàn toàn đắm chìm vào trong thế giới của riêng mình, chẳng buồn để tâm tới những câu hỏi của anh chút nào. Cô cứ đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi, khi thì đứng lại ngấm ánh tà dương,

có lúc lại dừng chân bên ngoài tủ kính trưng bày của một cửa hàng nào đó mà ngắm nghía. Cái chết của mẹ dường như không thể gây ra chút ảnh hưởng nào đối với tâm trạng của Phó Viễn, ít nhất thì Cao Cạnh cũng không nhìn ra cô thiếu nữ mười bảy tuổi còn chưa trưởng thành này có vẻ đau thương chút nào. Mà lúc này, khi thấy Phó Viễn trong bộ quần áo lôi thôi nhếch nhác đang nhìn vào tủ kính trưng bày của cửa hàng thời trang với vẻ đầy hứng thú, Cao Cạnh cảm thấy quái dị vô cùng.

Cảnh sát trên đường Thái Bình đã nhiều lần lên, có hai chiếc xe cảnh sát dừng lại bên ngoài ngõ số 38, xung quanh hiện trường được căng dải cách ly. Khi Cao Cạnh đưa Phó Viễn đến trước cửa căn nhà số 2 trong ngõ 38, Cố Chí Hạo đã chờ sẵn ở đó rồi.

“Mau vào đây đi, có chuyện cần hỏi em.” Anh ta nói.

Phó Viễn đứng lại ngoài cửa, một tay đặt trên khung cửa, do dự một lúc rồi mới bước vào trong.

Chẳng bao lâu sau, Phó Viễn lại ra ngoài cùng hai người cảnh sát đi theo sau lưng. Buổi tối hôm đó, sau khi về đến cục cảnh sát, Cao Cạnh mới nghe nói Phó Viễn đã trở thành người bị tình nghi số một trong “vụ án mạng Khuru Tiểu Mi”.

Phó Viễn đã thừa nhận, hai ngày trước khi vụ xảy ra án mạng được phát hiện, cũng tức là tối ngày 1 tháng 4, cô từng có tranh cãi với mẹ mình. Hai người cãi nhau rất dữ dội, về sau còn động chân động tay, cuối cùng cô đã dùng một cái chân bàn bị gãy đánh vào sau gáy Khuru Tiểu Mi, khiến bà bất tỉnh nhân sự. Sau khi sự việc xảy ra, cô kéo Khuru Tiểu Mi vào phòng, vút lên giường rồi ung dung bỏ đi. Căn cứ theo lời của Phó Viễn, sau đó cô không còn quan tâm đến tình trạng của mẹ mình nữa. Cô thừa nhận với cảnh sát, cô cảm thấy, “dù bà ta có chết thì cũng chẳng sao cả”. Sáng ngày 2 tháng 4, khi cô đi học, cửa phòng của mẹ cô đóng chặt, cô không nghĩ đến việc tới chào mẹ mình, lý do là, “trong nhà chúng tôi trước giờ không có

thói quen chào hỏi nhau”. Thực ra, từ sau buổi tối ngày 1 tháng 4, Phó Viễn chưa từng nhìn thấy mẹ mình thêm lần nào cả.

Các bác sĩ pháp y phát hiện sau gáy Khuru Tiểu Mi có dấu vết bị vật cứng đánh vào, tại phần eo và đùi còn có nhiều chỗ vết thương do bị đá trúng, có hiện tượng xuất huyết dưới da khá nghiêm trọng. Trên tay và lưng của Phó Viễn cũng phát hiện thấy không ít dấu vết bị cào cấu, điều này dường như đã chứng thực việc giữa mẹ con bọn họ từng xảy ra một cuộc ẩu đả dữ dội. Từ những người hàng xóm, phía cảnh sát cũng được biết, quan hệ của cặp mẹ con này trước giờ luôn bất hòa, hai người đánh chửi nhau trong nhà là chuyện cơm bữa. Họ còn từng nhiều lần nhìn thấy Khuru Tiểu Mi đóng cửa không cho con gái vào nhà.

Phó Viễn phủ nhận việc mình giết người, nhưng cô lại không thể giải thích tại sao trên cán con dao phay kia không có dấu vân tay của cô, mà trên lưỡi dao thì lại có. Ngoài ra, cảnh sát cũng không tìm thấy cái chân bàn mà Phó Viễn đã nói là dùng để đánh Khuru Tiểu Mi.

Căn cứ vào hai sự thực kể trên, phía cảnh sát phán đoán, buổi tối ngày 1 tháng 4 rất có thể đã xảy ra những chuyện như sau: Khi Phó Viễn và mẹ là Khuru Tiểu Mi phát sinh ẩu đả, trong lúc bối rối, Phó Viễn đã cầm lấy con dao phay ở trong căn bếp, dùng cán dao đập vào sau gáy Khuru Tiểu Mi. Sau khi bị Khuru Tiểu Mi phản kháng, Phó Viễn đã rơi vào trạng thái điên cuồng, và nảy sinh ý đồ liền muốn giết chết mẹ mình. Cô cầm theo con dao phay bước vào phòng ngủ của Khuru Tiểu Mi, thấy Khuru Tiểu Mi đang ngồi trước bàn trang điểm, cô đã không hề do dự dùng con dao phay cắt cổ mẹ mình.

Cảnh sát không phát hiện thấy dấu vân tay nào trên cán con dao phay, điều này tất nhiên là không bình thường, chắc chắn đã có người từng lau đi. Mà trước khi Phó Viễn mở cửa cho bạn học của mình là Mạc Lan bước vào, chỉ có một mình cô ở trong hiện trường, cô có cơ hội để lau đi dấu vân tay trên cán con dao phay. Còn về việc tại sao trên lưỡi dao phay có lưu lại dấu

vân tay của Phó Viễn, cảnh sát cho rằng đây là do cô đã quên mất. Thành tích học tập của Phó Viễn có thể chứng minh trí nhớ và chỉ số thông minh của cô đều không được tốt, do đó, việc cô quên mất dấu vân tay trên lưỡi con dao phay cũng là điều rất bình thường.

Tóm lại, buổi tối ngày 3 tháng 4, trong cuộc họp bàn của phòng án mạng, tuyệt đại đa số mọi người đều cho rằng Phó Viễn chính là hung thủ đã giết chết mẹ ruột của mình. Trong phòng họp chỉ có duy nhất Cao Cảnh là không tán đồng với kết luận này, anh giơ tay lên đưa ra ý kiến: “Nếu Khuru Tiểu Mi đã chết vào tối ngày 1 tháng 4, vậy trong ngày 2 tháng 4, bà ta làm sao còn có thể giặt quần áo được chứ?”

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Cao Cảnh, anh cũng không biết trong số những ánh mắt đó có bao nhiêu phần trăm là thân thiện, trong lòng khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

“Có một chiếc quần dài được phơi bên dưới trần nhà, khi đó em đã sờ thử một chút, vẫn còn rất ẩm. Nếu như được giặt vào ngày 1 tháng 4 hoặc trước đó, thời gian đã trôi qua vài ngày, dù là phơi trong phòng thì đáng ra cũng phải khô rồi mới đúng. Nếu bà ta không giặt quần vào ngày 1 tháng 4 hoặc trước đó, vậy chỉ có thể là ngày 2 tháng 4 thôi, bởi lẽ ngày 3 tháng 4, cũng chính là hôm nay, khi chúng ta phát hiện ra thi thể, bà ta đã chết quá 24 tiếng đồng hồ rồi. Quan hệ giữa hai mẹ con Khuru Tiểu Mi không được tốt, Phó Viễn không thể nào giặt quần cho Khuru Tiểu Mi, chỉ có thể là Khuru Tiểu Mi đã tự giặt quần cho mình. Do đó, em nghĩ buổi tối ngày 1 tháng 4 Khuru Tiểu Mi vẫn còn sống, bà ta đã bị sát hại sau khi giặt xong quần vào ngày 2 tháng 4.” Cao Cảnh lấy hết can đảm nói ra suy nghĩ của mình.

Phòng họp trở nên tĩnh lặng trong vòng hai giây.

Cuối cùng, trưởng phòng án mạng Trương Hội Niên cười một tiếng, nói: “Tiểu Cao, hôm nay là lần đầu tiên cậu tới hiện trường nhì, khả năng quan sát không tồi đấy! Tiếp tục cố gắng nhé!”

Anh ta tiện tay vứt cho Cao Cạnh một điều thuốc, Cao Cạnh không đón được, điều thuốc rơi xuống đất. Anh vội vàng khom người xuống nhặt, nhưng không ngờ điều thuốc đó đã bị người ta giấu lên rồi. Cao Cạnh nhận ra đôi giày da đó là của Cố Chí Hạo.

“Thật ngại quá, tôi không nhìn thấy.” Cố Chí Hạo cười nhạt.

3. BAN ĐÊM TỐI HIỆN TRƯỜNG

Việc đầu tiên mà Mạc Lan làm sau khi về nhà là chạy ngay vào phòng mình rồi gọi điện thoại cho Triệu Mật - người bạn cùng bàn của cô.

“A! Có chuyện như vậy sao? Mẹ bạn ấy thật sự đã chết rồi sao? Cậu có nhìn thấy không?” Đúng như dự liệu của cô, Triệu Mật đã hét toáng lên ở đầu bên kia điện thoại, trong miệng dường như còn đang đang nhai kẹo cao su.

“Đương nhiên là thật rồi! Tớ lừa cậu làm cái gì chứ?” Khuôn mặt trắng bệch kia của Khuru Tiểu Mi đã như vừa vụt qua trước mắt Mạc Lan. Cô lập tức lắc mạnh cái đầu, cố bắt ép bản thân phải quên ngay điều đáng sợ đó.

“Ôi! Thật đáng sợ quá đi mất! Thật ghê người quá đi mất! Vậy Phó Viễn có khóc không thế?” Triệu Mật dường như đặc biệt tò mò về biểu hiện của Phó Viễn.

“Bạn ấy á, hình như chẳng có chút cảm giác nào, đến một giọt nước mắt cũng không thấy rơi, tớ thật nghi ngờ Khuru Tiểu Mi không phải là mẹ ruột của bạn ấy.” Mạc Lan cảm thấy lạnh người khi nhớ đến khuôn mặt điềm nhiên như thường đó của Phó Viễn là liền cảm thấy rờn rợn: “Cậu có biết không? Khi cảnh sát đang kiểm tra hiện trường ở nhà bạn ấy, bạn ấy không ngờ lại chạy đến tiệm mì Tiểu Đình ở gần đó để ăn mì. Tớ nhìn thấy bạn ấy ngồi trong quán ăn lấy ăn để, lại còn gọi món mì cá hoa vàng đắt nhất trong tiệm mì đó nữa. Mà càng đáng giận hơn, bạn ấy không ngờ còn gọi một chai nước giải khát Sprite ướp lạnh. Nhìn cái dáng vẻ ăn ngon lành của bạn ấy, cứ như là đang ăn mừng vì mẹ bạn ấy bị mưu sát vậy.” Nói đến đây, Mạc Lan liền như ý thức được giọng của mình vừa rồi có hơi to, liền vội hạ thấp giọng xuống, cô không muốn để cha mẹ mình nghe thấy những lời này.

“Tiệm mì Tiểu Đình sao? Không phải là tiệm mì của nhà Đỗ Văn Hạc mở đó đấy chứ?” Triệu Mật hỏi.

Đỗ Văn Hạc là một học sinh lưu ban khác trong lớp 10A3. Tuy cùng là học sinh lưu ban, nhưng sự đỗi ngợ mà Đỗ Văn Hạc nhận được lại hoàn toàn khác với Phó Viễn, bởi lẽ cậu thiếu niên có vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú đó từ năm mười hai tuổi đã bắt đầu tham gia đóng phim, giờ đã là một diễn viên có chút danh tiếng trong thành phố. Trong trường trung học phổ thông Khánh Bắc, cậu ta là một nhân vật rất có sức ảnh hưởng, có vô số người hâm mộ, ngay đến các thầy cô giáo cũng đều nhìn cậu ta bằng con mắt khác. Nhưng Mạc Lan trước giờ chưa từng thích cái tay Đỗ Văn Hạc mồm miệng trơn như bôi mỡ, hở chút ra là lại khoe khoang về sự nghiệp nghệ thuật của bản thân này.

“Nhà cậu ta mở tiệm mì sao?” Trong lòng Mạc Lan rất ngạc nhiên, cô không ngờ cái tiệm mì nhỏ có vẻ tồi tàn đó lại có liên quan tới Đỗ Văn Hạc. Cô từng nghe Đỗ Văn Hạc huênh hoang về gia đình của mình rằng: “Nhà tớ chuyên làm về ẩm thực”, thì ra đó chỉ là một tiệm mì bé tẹo, chẳng có gì là bắt mắt như thế.

Nghe ra trong lời nói của cô bạn có vẻ coi thường, Triệu Mật nói: “Cậu đừng có coi thường cái tiệm mì đó, rất có tiếng trong vùng đấy! Nghe nói là từ mười lăm năm trước đã có rồi, cha mẹ Đỗ Văn Hạc chính là dựa vào tiệm mì này để nuôi nấng hai anh em cậu ta trưởng thành. Tớ từng đi ăn thử món mì cá hoa vàng và mì lươn thái sợi ở quán đó rồi, mùi vị cũng được lắm!”

“Thì ra đã mở từ lâu như vậy rồi.” Sau khi nghe Triệu Mật tuyên truyền xong, Mạc Lan bắt đầu cảm thấy hứng thú với món mì ở quán đó. Cô nghĩ: Hay là đợi hôm nào mình gọi ông bố thường tự xưng là kẻ sành ăn của mình cùng đến đó nếm thử xem sao? Nên ăn mì cá hoa vàng hay là ăn mì lươn thái sợi đây nhỉ?

Đang lúc Mạc Lan suy nghĩ vẩn vơ, Triệu Mật ở đầu dây bên kia lại đột nhiên lẩm bẩm nói: “Thật không ngờ Phó Viễn cũng tới ăn ở tiệm mì đó... Thực ra tớ luôn cảm thấy Phó Viễn dường như có ý với cậu ta.”

“Hả? Không phải chứ?” Mạc Lan giật nảy mình, những hình ảnh về mì cá hoa vàng và mì lươn thái sợi trong đầu cô lập tức biến mất. Phó Viễn và Đỗ Vân Hạc ư? Cô quả thực không thể liên hệ hai người này lại với nhau được. Những lời tiếp theo đó của Triệu Mật lại càng khiến cô cảm thấy bất ngờ hơn.

“Trong hôm sinh nhật của Đỗ Vân Hạc, Phó Viễn có tặng quà cho cậu ta đấy.”

“Cái gì, cái gì?”

“Hôm sinh nhật, Đỗ Vân Hạc không phải đã mời tất cả chúng ta sao?”

“Tớ không đi.” Hôm ấy Mạc Lan còn bận theo cha mình đi thăm một người bạn cũ của ông.

“Đúng rồi, cậu không đi. Nhưng tớ thì có. Hôm ấy cậu ta đã mời tất cả các bạn trong lớp, cậu có biết không, Phó Viễn cũng đi đấy.”

“Cái gì? Phó Viễn cũng đi á?” Mạc Lan quả thực không thể nào ngờ được.

“Đúng vậy. Khi bạn ấy tới, còn mang quà cho Đỗ Vân Hạc nữa, đó là một chiếc hộp hình chữ nhật. Tớ không biết bên trong đó đựng gì. Sau đó... có lẽ là vì không ai để tâm tới bạn ấy, rồi tự bạn ấy cũng cảm thấy nhạt nhẽo, chỉ ở đó chừng hai mươi phút rồi đi về luôn. Đỗ Vân Hạc còn tiễn bạn ấy ra đến tận cửa, hai người đó nói chuyện với nhau một lúc. Hà hà, cái gã đó cũng rất lịch sự đấy chứ!” Triệu Mật bắt chọt cười nói.

“Có thể là cậu ta cũng không ngờ Phó Viễn sẽ đến chăng?” Mạc Lan vẫn chẳng dám tin, một người lúc nào cũng vừa đi vừa cúi gầm mặt xuống

đất như Phó Viễn, vậy mà cũng có lúc xuất hiện trong tiệc sinh nhật của một anh chàng đẹp trai với quà tặng trong tay sao?

“Chắc chắn là vậy rồi.” Ở đầu dãy bên kia, Triệu Mật dường như đang gật đầu lia lịa: “Đỗ Văn Hạc mời bạn ấy thực ra chỉ là vì cậu ta muốn mời cả lớp, không tiện gật riêng Phó Viễn ra ngoài. Ai biết bạn ấy lại đến thật chứ! Vậy nên tớ mới cảm thấy Phó Viễn rất có khả năng là có ý với Đỗ Văn Hạc. Mà tớ nói với cậu nhé, món quà kia không giống với con người Phó Viễn đâu, gọn gàng sạch sẽ lắm, bên ngoài còn được bọc bằng giấy bọc quà, nhìn đẹp cực kỳ luôn! Lúc ấy mọi người đều cảm thấy rất bất ngờ.”

“Có chuyện lạ như vậy, tại sao cậu không nói sớm với tớ chứ?” Mạc Lan bực bội hỏi.

“Chuyện này mới xảy ra vào hôm kia, bây giờ tớ nói với cậu cũng không muộn mà. Hơn nữa, hôm qua tớ vốn đã muốn nói với cậu rồi, nhưng cậu lại bảo cậu ghét Đỗ Văn Hạc, không muốn nghe chuyện gì về cậu ta cả, cho nên tớ cũng chỉ đành im miệng thôi. Thực ra hôm đó cậu ta chơi đàn guitar và hát bài hát mới của Trương Học Hữu, thật sự là tuyệt lắm ấy, tớ nghe mà chết mê chết mệt luôn.”

Lời của Triệu Mật đã nhắc nhở Mạc Lan. Cô đột nhiên nhớ lại, sinh nhật của Đỗ Văn Hạc là vào ngày 1 tháng 4. Khi đó cô còn rí tai với Triệu Mật rằng, người sinh vào ngày Cá tháng Tư nếu không phải là đặc biệt thông minh thì nhất định là đặc biệt ngốc. Cô cảm thấy Đỗ Văn Hạc thuộc vào loại thứ hai. Làm gì có học sinh trung học phổ thông nào lại đi in danh thiếp cho mình chứ? Mà đáng cười nhất là cậu ta còn cho in bốn chữ “diễn viên nổi tiếng” lên danh thiếp của mình. Mạc Lan cảm thấy, nếu người nào tự cho rằng bản thân “nổi tiếng”, vậy thì người đó thường sẽ chẳng có chút danh tiếng nào, hoặc cũng không thể thành danh được.

“Hi, cậu ta còn biết chơi đàn guitar nữa sao?” Mạc Lan bất giác nói, giọng có vẻ châm biếm.

“Ừ, đúng thế, hôm đó cậu ta có vẻ hào hứng lắm.” Nói đến đây, Triệu Mật đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện: “Mạc Lan, vậy cuối cùng cậu đã tìm được chiếc nhẫn kia về chưa?”

Câu nói này vừa khéo đã nói trúng vào nỗi lòng của Mạc Lan.

“Vẫn chưa.” Cô buồn bực trả lời.

“Vậy phải làm sao đây?”

“Tớ muốn...” Mạc Lan quyết định nói dự định của mình với Triệu Mật, nhưng đúng lúc này, từ ngoài cửa phòng vọng vào tiếng gọi của mẹ cô: “Mạc Lan, đừng gọi điện nữa, mau ra ăn cơm thôi nào!”

“Vâng, con ra ngay đây.” Mạc Lan đáp lại một tiếng, sau đó bèn hạ thấp giọng nói với Triệu Mật: “Tối nay tớ muốn đến đó tìm thử xem sao. Cậu rảnh chứ? Đi cùng tớ có được không nào?”

“Hả? Cậu muốn tự đi sao?” Triệu Mật kinh ngạc vô cùng.

“Nếu để mẹ tớ biết tớ đã đưa chiếc nhẫn cho bà thầy bói kia, khéo lại chẳng mắng tớ một trận ấy chứ.” Mạc Lan liếc mắt về phía cánh cửa, sau đó lại thấp giọng nói: “Cảnh sát đã mang xác chết đi rồi, Phó Viễn cũng bị đưa về cục cảnh sát, tối nay ở đó không có ai, tớ muốn tự mình đến tìm thử xem. Thế nào? Cậu có đi không?”

Triệu Mật suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Được rồi, tớ đi với cậu.”

“Ha ha, tốt quá rồi!” Mạc Lan vui mừng reo lên, kế đó lại nhắc nhở: “Đừng quên mang theo đèn pin và găng tay đấy! Chúng ta không được bật đèn, cũng không được đụng vào bất cứ thứ gì trong căn phòng đó cả!”

“Hiểu rồi, thế gọi là bảo vệ hiện trường.” Triệu Mật nói xong, liền khẽ reo lên vui vẻ: “Thật phấn kích quá đi! Mạc Lan! Đây là lần đầu tiên tớ được tới hiện trường của một vụ án giết người đấy!”

Chín giờ tối, Triệu Mật gọi điện thoại cho Mạc Lan theo lời hẹn. Cô lấy lý do cần trả sách giáo khoa cho Triệu Mật mà đành hoảng ra khỏi nhà. Triệu Mật chờ sẵn bên quầy hàng hoa quả ở đầu đường, hai người vừa gặp nhau liền đi ngay tới bến xe bus. Nhà của Phó Viễn cách chỗ bọn họ không xa, chỉ cần qua hai bến xe bus là đã tới. Sau khi lên xe, một lúc sau bọn họ đã tới được đường Thái Bình.

“Không ngờ nhà của Phó Viễn lại ở trên đường Thái Bình đấy.” Vừa mới xuống xe, Triệu Mật đã không kìm được lắm bắm một câu.

“Đường Thái Bình thì sao chứ?” Mạc Lan đưa tay qua khoác lấy tay người bạn tốt của mình, cả hai cùng đi về phía trước.

“Sao cậu lại chẳng biết gì thế nhỉ, trong lớp chúng ta có một người nữa cũng ở đó.”

“Là ai vậy?” Mạc Lan tò mò hỏi.

“Lão phu tử^[4] chứ ai. Cha cậu ta vốn làm việc trong xưởng sản xuất đồng hồ, sau khi nghỉ việc thì mở một tiệm đồng hồ ở đó. Cả nhà bọn họ đều ở tầng trên của cửa tiệm.” Triệu Mật trừng mắt lườm Mạc Lan về trách móc. Lão phu tử chính là biệt danh của Tiết Chấn, học sinh tiêu biểu của toàn khối lớp mười, một gã học điên đến mức có thể vì thành tích thi lọt ra khỏi Top 3 mà cảm thấy vô cùng đau đớn. Vì cậu ta chưa từng nói chuyện với người nào nằm ngoài Top 10, cũng chưa từng giúp đỡ ai có thành tích học tập tương đối kém, nên dù thành tích xuất sắc nhưng cậu ta không phải lớp phó học tập, cũng chẳng thuộc vào ban cán sự lớp. Thành tích của Mạc Lan thường dao động ở vị trí thứ mười lăm, do đó, hai người xưa nay không có chút quan hệ nào.

Đợi đã, tiệm đồng hồ? Mạc Lan đột nhiên dừng bước.

“Đường Thái Bình chỉ có một tiệm bán đồng hồ, đúng không?” Cô hỏi Triệu Mật.

“Đúng vậy! Có chuyện gì sao?”

“Nhà của Phó Viễn nằm trong con ngõ ở ngay sát tiệm đồng hồ ấy.”

“Thật sao? Trùng hợp quá đi mất!” Triệu Mật kêu lớn, sau đó liền cười lên như điên dại: “VẬY BỌN HỌ CÓ ĐƯỢC TÍNH LÀ THANH MAI TRÚC MÃ KHÔNG NHỈ?”

“Ừ ừ, có khi bọn họ còn chơi với nhau từ thời còn mặc quần thủng đít ấy nhỉ.” Mạc Lan gật mạnh cái đầu, cười nói. Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tức tối của Lão phu tử khi nghe thấy câu này của cô.

Mấy tuần trước, cô từng hỏi Tiết Chấn hai bài toán, vẽ mặt bực bội của cậu ta khi đó đến bây giờ cô vẫn còn nhớ như in. “Sao bài toán đơn giản như vậy mà cậu cũng không biết làm chứ? Khi thầy giảng bài thì cậu đang nghe cái gì vậy? Tư duy logic của con gái các cậu thật là kém!” Tiết Chấn làm bộ làm tịch dạy dỗ cô như kẻ bề trên.

“Bởi vì không biết nên tớ mới đến hỏi cậu chứ. Nếu cậu không biết mà tớ còn đến hỏi, như thế mới gọi là không có tư duy logic.” Bị mĩa mai, Tiết Chấn hiển nhiên rất bực, nên cậu ta chỉ giảng cho lấy lệ mà thôi. Cuối cùng, chẳng đợi cậu ta nói xong, Mạc Lan đã cầm vở bài tập của mình rồi đứng lên đi thẳng, không ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần. Cô đã thề rằng cả đời này mình sẽ không nói chuyện với con người này nữa. Thật không ngờ, nhà của cậu ta lại ở ngay cạnh nhà Phó Viễn.

Mạc Lan và Triệu Mật đi bộ mất chừng bảy, tám phút thì tới ngõ 38 đường Thái Bình. Lúc này, tiệm đồng hồ số 36 bên cạnh đã đóng cửa. Mạc Lan ngẩng đầu nhìn lên tầng trên của cửa tiệm một cách bản năng, thấy trên đó quả nhiên vẫn sáng đèn. Liệu lúc này, Lão phu tử đang làm gì nhỉ? Đang nghiên cứu mấy bài toán hóc búa kia, hay là cũng giống như một người

bình thường, đang cảm thấy thấp thỏm bất an vì vụ án mạng vừa xảy ra ở nhà người bạn học cùng lớp ở ngay gần đó.

Mạc Lan rất muốn biết, Tiết Chấn rốt cuộc biết được bao nhiêu về Phó Viễn - người vừa là bạn học cùng lớp, vừa là hàng xóm của cậu ta? Có điều, cô thầm đoán, một khi có người hỏi cậu ta, cậu ta nhất định sẽ trưng ra cái bản mặt đáng ghét kia, vừa lắc đầu vừa để mắt lên trán mà trả lời: “Ai cơ? Phó Viễn? Tớ sao có thể nói chuyện với con bé ấy chứ? Có cần thiết phải như vậy không? Tớ còn chẳng nhớ con bé ấy tròn méo thế nào nữa kìa!” Tiết Chấn nhất định cho rằng một nữ sinh giống như Phó Viễn thì căn bản chẳng đáng để sống trên thế giới này.

Nhưng Tiết Chấn không phải chỉ sống một mình, cậu ta còn có người nhà. Có người nhà thì chắc chắn sẽ có tin chợ trời, mà Phó Viễn và Khuru Tiểu Mi lại đặc biệt như vậy, chắc cậu ta cũng không đến mức chưa từng nghe thấy một tin đồn nào chứ? Do đó, cậu ta không thể không hay biết gì về quan hệ giữa hai mẹ con Phó Viễn và Khuru Tiểu Mi. Bọn họ lại là hàng xóm, nếu cậu ta đứng từ cửa sổ nhà mình nhìn xuống, ai biết trong lúc vô ý có phát hiện được điều gì không? A! Mạc Lan đột nhiên nghĩ đến một việc, nếu như cô có thể chứng minh Tiết Chấn có cơ hội nhìn lên cuộc sống của Phó Viễn, liệu cảnh sát có thường xuyên tới tìm cậu ta không nhỉ? Cứ liên tục bị cảnh sát làm phiền, cậu ta nhất định sẽ lãng phí mất không ít thời gian vốn phải dành cho việc học tập, đến lúc đó cậu ta sẽ cảm thấy bức dọc đến mức nào cơ chứ?

Nhưng sau khi Mạc Lan bước vào trong con ngõ số 38, tới mặt sau của tiệm đồng hồ kia, cô đã phải thất vọng. Cô phát hiện, đứng trên tầng hai của tiệm đồng hồ nhà Tiết Chấn căn bản không thể nhìn thấy căn nhà chung cư số 2 của Phó Viễn. Có hai nguyên nhân: Thứ nhất, phía sau tiệm đồng hồ có trồng hai cây trúc đào cành lá rậm rạp, bọn chúng đã che khuất hết tầm mắt khi nhìn ra từ cửa sổ tầng hai của tiệm đồng hồ; Thứ hai, phía sau tiệm đồng hồ là dãy nhà chung cư thứ nhất trong ngõ 38, tất cả đều là nhà số lẻ, mà Phó Viễn lại ở trong ngôi nhà số 2, thuộc vào dãy nhà thứ hai. Do đó,

khi Tiết Chấn ở trong nhà mình, dù thế nào cũng không thể nhìn lên cuộc sống của gia đình Phó Viễn được. Xem ra, muốn gây chút phiền phức cho cậu ta cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

“Cậu đang nhìn cái gì thế?” Triệu Mật tò mò hỏi.

Mạc Lan có chút không cam tâm, dời ánh mắt khỏi hai cây trúc đào nọ.

“Không có gì, chúng ta đi thôi, nhà Phó Viễn nằm ở dãy thứ hai.” Mạc Lan kéo tay Triệu Mật, bước tiếp về phía trước.

Khoảng đất trống phía trước ngôi nhà chung cư số 2 chẳng có người nào. Dải cách ly đã bị tháo bỏ từ lúc nào không biết. So với sự náo nhiệt cách đây vài giờ, từ lúc cha cô tới đưa cô đi, khung cảnh hiện giờ đã hoàn toàn khác biệt. Trước đó, gần như tất cả cư dân trong con ngõ đều vây quanh chỗ này, đứng ngay sát dải cách ly, người đi đường phía ngoài cũng không ngừng tràn vào, ngay đến mấy bác bày sạp bán hàng cũng lần lượt dọn đồ vào trong con ngõ chật hẹp này mà buôn bán. Trong con ngõ nhỏ tồi tàn cũ kỹ này, có người thì thảo luận về vụ án giết người, có người thì mua thức ăn, còn có người đứng bên cạnh nghe ngóng tin tức. Khung cảnh thật là ồn ã.

Nhưng sau khi tất cả đã giải tán, nơi này dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cánh cửa sắt của ngôi nhà số 2 vẫn mở, Mạc Lan rón ra rón rén bước vào trong, nhưng lại không dám đi tới gần căn hộ số 101, mà đứng lại cạnh cánh cửa sắt đưa mắt nhìn về phía đó. Tầng một của ngôi nhà này có tổng cộng sáu hộ gia đình, nên cô lo rằng đến quá gần căn hộ số 101 sẽ khiến hàng xóm chú ý. Vào lúc này, cho dù những người hàng xóm có tỏ ra thờ ơ thì cũng đều vẫn hết sức đề phòng, thần hồn nát thần tính.

“Chúng ta vào thế nào đây? Hình như cửa bị khóa rồi.” Triệu Mật nhỏ giọng hỏi cô.

“Chúng ta có thể trèo vào từ cửa sổ, hồi chiều Phó Viễn đã làm như thế đấy.” Mạc Lan đáp. Cô sớm đã biết bọn họ chỉ có thể trèo vào từ chỗ ô cửa sổ ở cạnh bồn hoa công cộng kia, nên trước khi đi đã cố ý thay một chiếc quần bò để tiện cho hành động. Vì trước đó nhìn thấy cảnh sát đều đeo túi bọc giày, do đó cô cũng mang hai đôi túi bọc giày theo.

“Còn phải trèo cửa sổ nữa sao?” Triệu Mật dường như có chút sợ hãi.

“Tầng một mà cậu cũng sợ sao? Đi nào!” Không chờ Triệu Mật nói thêm điều gì, Mạc Lan kéo theo cô nàng đến đầu bên kia của ngôi nhà. Dựa theo lộ trình mà Mạc Lan đã ghi nhớ trong đầu từ trước, bọn họ đi tới bên ngoài ô cửa sổ phòng ngủ của Khuru Tiểu Mi. Sau đó, Mạc Lan đưa túi bọc giày cho Triệu Mật, nói: “Mau đeo vào đi!”

“Nhưng ở đây còn có khung chống trộm đây.” Triệu Mật vừa đeo túi bọc giày vừa lo lắng nói.

“Đừng lo, Phó Viễn sớm đã cạy nó ra giúp chúng ta rồi.” Mạc Lan dùng đôi bàn tay đã đeo găng tay đẩy cái khung chống trộm lên phía trên. Cái khung lắc lư rồi để lộ ra một khoảng trống lớn.

“A, thật sự có thể leo trèo vào được!” Triệu Mật nhỏ giọng nói.

“Đã nhìn thấy chưa, cửa sổ tuy đã đóng, nhưng vẫn còn khe hở, chỉ cần cạy một chút là được thôi.” Mạc Lan lấy từ trong cặp ra một chiếc tuốc-nơ-vít, đang định làm theo cách của Phó Viễn lúc ban ngày, cắm chiếc tuốc-nơ-vít đó vào trong khe hở của cửa sổ, nhưng lại phát hiện ra cửa sổ vốn chỉ khép hờ. Cô nghĩ, thế này lại càng hay, đỡ phải mất công. Rồi cô ngoảnh đầu lại khẽ hỏi Triệu Mật: “Cậu chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi, tất cả đều ổn.” Triệu Mật đáp.

“Vậy tớ trèo vào trước, cậu theo sau!”

“Được.”

Mạc Lan mở cánh cửa sổ thủy tinh ra. Trong phòng tối thui. May mà bên ngoài còn có đèn đường. Mạc Lan dựa vào ánh đèn đường mờ tối đó nhìn vào bên trong. Thứ đầu tiên đập vào mắt cô là chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ mười giờ bốn mươi ba phút. A, đã muộn như vậy rồi sao?! Mạc Lan bị mốc thời gian đó dọa cho toàn thân toát mồ hôi lạnh. Cô lập tức cúi đầu xuống nhìn xuống vào chiếc đồng hồ đeo tay trên cổ tay mình. Thì ra mới chín giờ ba mươi phút. Chiếc đồng hồ treo tường này chạy nhanh tới một giờ mười ba phút lận, thật là nhanh quá thể!

Có điều chín giờ ba mươi phút cũng không còn sớm nữa rồi. Cha mẹ cho rằng cô chỉ tới nhà Triệu Mật ở cách đó một con đường để trả quyển sách giáo khoa. Nếu về nhà muộn quá ắt sẽ khiến họ sinh nghi, do đó nhất định phải hành động thật nhanh, cho dù không tìm được chiếc nhẫn thì cũng phải rời khỏi đây trong vòng mười phút nữa. Nghĩ vậy, Mạc Lan liền tỳ hai tay lên bệ cửa sổ, đu người nhảy lên phía trên. Cô ngồi xồm trên bệ cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Ngay bên dưới cửa sổ có một túi đồ lớn, ngửi mùi thì cô đoán có tám phần mười là thảo dược Đông y. Cha cô cũng là một bác sĩ Đông y, trong nhà thường xuyên phải đun thuốc nên cô đã quá quen với cái mùi này.

Cô cẩn thận tránh cái túi thuốc Đông y đó ra, nhảy xuống phía dưới, sau đó xoay người đỡ lấy Triệu Mật cũng vừa từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Triệu Mật hỏi.

“Tớ muốn tìm kiếm trong ngăn kéo của bà ấy, xem có cái túi trang điểm hay là hộp nữ trang nào không. Cậu giúp tớ tìm kiếm trong cái ngăn kéo dưới bàn trang điểm nhé!” Mạc Lan vừa nói vừa rón rén đóng cửa sổ lại, sau đó lấy ra chiếc đèn pin.

Trong phòng có một cái tủ quần áo, một cái tủ nhỏ hơn có năm ngăn kéo, một cái bàn trang điểm, một chiếc giường đôi và một cái tủ đầu giường. Mạc Lan quyết định bắt đầu từ chiếc tủ nhỏ có năm ngăn kéo. Cô

mở ngăn kéo đầu tiên ra, trong đó có đặt để một số giấy tờ. Mạc Lan tiện tay cầm một tấm bằng tốt nghiệp tiểu học lên, cô lập tức giật nảy mình. Đây là Phó Viễn sao? Hồi nhỏ, Phó Viễn đúng là một cô bé hết sức đáng yêu.

“Này, Triệu Mật, mau tới xem này!” Tuy thời gian gấp rút, nhưng cô vẫn không kìm được muốn chia sẻ phát hiện này với người bạn thân.

Triệu Mật xem tấm ảnh đó xong cũng không há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Đây là... Phó Viễn sao?”

“Chắc tại con gái lớn rồi thì có nhiều thay đổi.”

“Người ta thì càng lớn càng xinh, còn bạn ấy sao lại càng lớn càng xấu đi nhỉ? Có phải đã bị thứ gì đó tác động vào không?”

“Không biết nữa, đúng là thay đổi rất nhiều, mà nhìn bạn ấy cũng không giống như đã từng phẫu thuật thẩm mỹ.” Mạc Lan đặt tấm bằng tốt nghiệp tiểu học đó xuống, trong lòng cảm thấy khó hiểu. Rồi cô lại cầm một tấm bằng tốt nghiệp khác lên, đó là bằng tốt nghiệp đại học của cha Phó Viễn - Phó Tranh Vành. Tuy tấm bằng đã rất cũ rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra Phó Viễn và cha cô quả thực rất giống nhau. Tiếp đó là đến bằng tốt nghiệp của Khuru Tiểu Mi. Có một điều khiến Mạc Lan cảm thấy vô cùng bất ngờ, đó là Khuru Tiểu Mi cũng từng học đại học. Tuy chỉ là đại học tại chức^[5], nhưng cũng là bằng tốt nghiệp do Học viện Y học cổ truyền của thành phố S cấp. Ai mà ngờ nổi, một “mụ phù thủy” bán thuốc Bắc ngoài chợ lại từng là sinh viên của một trường đại học có tiếng chứ? Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho bà ta lựa chọn con đường này? Hay là, đó căn bản không phải là lựa chọn của Khuru Tiểu Mi, và bà ta cũng chẳng có cách nào khác cả? Còn nữa, cha của Phó Viễn rốt cuộc đang ở đâu?

Nghi vấn cuối cùng của Mạc Lan rất nhanh đã có lời giải. Bên dưới mấy tấm bằng tốt nghiệp là giấy chứng nhận ly hôn của cha mẹ Phó Viễn.

Thì ra, họ đã ly hôn từ ba năm trước rồi.

“Này, cậu có biết cha mẹ Phó Viễn vì sao lại ly hôn không?” Mạc Lan cất tiếng hỏi Triệu Mật.

“Không biết nữa, tớ chưa nghe nói bao giờ. Hà, đừng có xem đồng giấy tờ ấy mãi nữa, cậu phải nhớ cậu đến đây là để tìm chiếc nhẫn kia!” Triệu Mật nhắc nhở.

“Ừ, tớ biết, tớ biết.” Mạc Lan lại kiểm tra lại cái ngăn kéo ấy thêm một lần nữa, sau khi xác định trong đó không giấu bất cứ món đồ trang sức nào mới mở tiếp cái ngăn kéo bên dưới. Ba cái ngăn kéo ở giữa của chiếc tủ này đều dùng để đựng các loại quần áo dùng trong các mùa của Khuru Tiểu Mi. Còn trong ngăn kéo dưới cùng thì chỉ có mấy tấm khăn phủ gối và một đồng hóa đơn. Ấy, chẳng phải nhà Phó Viễn không phải là không có điện thoại sao? Hóa đơn điện thoại ở đâu ra thế này? Mạc Lan chú ý một chút đến địa chỉ trên những tấm hóa đơn, quả nhiên là không phải ở đây.

Căn hộ số 403 nhà số 7 ngõ 326 đường Thái Vân. Đây là đâu nhỉ? Mạc Lan thầm ghi nhớ địa chỉ này.

“Này, Mạc Lan, tớ tìm thấy hộp trang sức của bà ấy rồi, nhưng bên trong không có chiếc nhẫn ngọc sapphire của cậu.” Triệu Mật vừa nói vừa bung một chiếc hộp màu sắc sặc sỡ tới trước mặt Mạc Lan.

“Sao lại không có chứ?” Mạc Lan vội đứng thẳng người dậy, đưa tay đón lấy chiếc hộp trang sức kia. Cô đổ hết những món đồ trang sức trong hộp ra giường, quả nhiên không thấy chiếc nhẫn đâu cả.

“Lạ thật đấy, bà ta giấu chiếc nhẫn của cậu đi đâu rồi nhỉ?” Triệu Mật hỏi: “Có khi nào bà ta đã đem nó đi cầm đồ rồi không? Ngay phía trước có một tiệm cầm đồ đấy. Không phải cậu đã nói chiếc nhẫn đó được làm bằng đá quý thật sao?”

“Không chỉ là đá quý thật, nó còn là thứ mà bà ngoại để lại cho mẹ tớ.”

“Ôi, là đồ cô á? Thảo nào cậu lại để tâm đến nó như vậy.” Triệu Mật đưa tay che miệng nói.

“Đương nhiên rồi, đều là tại cậu, nếu không phải cậu cứ nằng nặc đòi xem chiếc nhẫn đó, tớ cũng không mang nó đến trường.”

“Tớ làm sao biết được cậu lại mang theo nó đi xem bói chứ!” Triệu Mật phản bác.

“Hôm đó, nếu không phải tớ để bà ta nhìn thấy chiếc nhẫn khi tớ đang loay hoay móc tiền ra, bà ta chắc chắn không nghĩ tới việc bắt tớ dùng nhẫn làm vật thế chấp đâu. Bà ta nhất định là cố ý muốn lừa tớ lấy chiếc nhẫn đó!” Mạc Lan vừa cứ nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó là lại thấy âm ức, cô cảm hận sự ngốc nghếch của mình: “Cậu có biết bà ta đòi tớ bao nhiêu tiền không? Tận 300 ba trăm đồng lận. Tớ làm gì có nhiều tiền như thế! Tớ chỉ có năm mươi đồng. Mà đó vốn là tiền tớ định dùng để mua tạp chí. Hừ, đúng là một mụ phù thủy đáng ghét!”

Mạc Lan không muốn nói với Triệu Mật rằng, Khuru Tiểu Mi không chỉ “bói” ra kỳ thi cuối kỳ này cô sẽ đạt được thành tích đặc biệt xuất sắc, còn “bói” ra trong năm nay cô sẽ gặp được một chàng hoàng tử bạch mã như mơ, người đó sẽ vô cùng thích cô, cả đời chỉ yêu một mình cô... Có cô nữ sinh nào sau khi nghe xong những lời tiên đoán như thế mà đầu óc lại không trở nên mê mẩn, trí lực xuống thấp chứ? Mà hướng chi khi ấy Khuru Tiểu Mi còn nói với cô, xem bói là phải có thành ý, như vậy điều mong muốn mới có thể trở thành hiện thực. Lúc đó, cô cảm thấy Khuru Tiểu Mi dường như muốn nói: Chiếc nhẫn đó mới là món thù lao xứng đáng nhất. Vì cô kiên trì muốn trả bằng tiền mặt, Khuru Tiểu Mi mới đồng ý để cô cầm tiền mặt đến đổi lại chiếc nhẫn sau. Nhưng sau khi cô lấy được tiền từ trong tài khoản tiền lì xì của mình ra, Khuru Tiểu Mi đã biến mất không còn tăm tích, khiến cô không cách nào tìm được. Về sau, cô nghĩ đi nghĩ lại, cứ luôn cảm thấy như mình đã bị lừa.

Khi đó Khuru Tiểu Mi nhất định là cảm thấy mình quá ngốc nghếch! Mạc Lan nghiêng răng ken két nghĩ thầm.

“Trên người cậu chỉ có năm mươi đồng thôi sao? Điều này thì tớ không ngờ tới đấy, tớ còn tưởng bố cậu rất rộng rãi với cậu cơ.” Triệu Mật vút hết những món đồ trang sức chẳng biết là thật hay giả kia vào trong chiếc hộp, nhét trở lại cái tủ ở dưới bàn trang điểm.

“Bố tớ cảm thấy học sinh trung học không nên có quá nhiều tiền tiêu vặt, tài khoản tiền lì xì của tớ cũng bị kiểm tra định kỳ đấy.” Mạc Lan buồn bực đóng mấy cái ngăn kéo của chiếc tủ kia lại, sau đó lại đi tới chỗ tủ quần áo, mở cửa tủ ra.

Trong chiếc tủ quần áo lớn này có treo các loại áo khoác và váy dài của Khuru Tiểu Mi, ngăn kéo trong tủ thì để tất và quần áo lót... Chẳng có thứ gì khác nữa cả. Mạc Lan lại lật tấm ga trải giường lên, nhìn xuống dưới gầm giường, thấy có mấy chiếc chiếu dùng cho mùa hè, hai cái chậu rửa mặt và hai bọc rèm cửa sổ rất dày. Cô lật tung hết lên một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy chiếc nhẫn đâu.

“Chỗ cậu có phát hiện gì không?” Cô hỏi Triệu Mật. Lúc này, Triệu Mật đang mở đèn pin kiểm tra cẩn thận cái tủ bên dưới bàn trang điểm.

“Không có cái hộp nào khác có thể để đồ trang sức nữa rồi. Đồ trang sức của bà ta dường như đều để trong cái hộp kia.” Triệu Mật chui đầu vào sâu trong tủ, một lát sau lại chui ra, nói: “Ở đây có một cuốn album ảnh, mấy quyển sách và một ít tạp chí.”

“Sách? Sách gì vậy?” Mạc Lan đang ở chỗ chiếc tủ đầu giường, nghe thế thì ngẩng đầu lên hỏi.

“Sách giáo khoa ngữ văn lớp mười, sách giáo khoa toán lớp mười, sách giáo khoa tiếng Anh lớp mười... Đây chắc đều là sách giáo khoa của Phó Viễn trước đây, trông vẫn còn mới lắm.”

“Nhìn bên trên xem có tên không!” Mạc Lan nói.

Triệu Mật nghe lời mở một cuốn sách trong số đó ra xem. Mạc Lan nghe thấy từ trong cổ họng Triệu Mật phát ra một tiếng kêu khe khẽ đầy kinh ngạc, rồi kể đó cô liền chạy vụt về phía Mạc Lan như một cơn gió.

“Mạc Lan, mau xem đi này!” Giọng của Triệu Mật có một nỗi kích động khó mà kiềm chế được.

Mạc Lan dùng đèn pin soi lên trang sách mà Triệu Mật lật ra. Cô có thể nhìn thấy rõ ràng, tại phần góc trên của trang sách, ai đó đã dùng nét chữ non nớt như của học sinh tiểu học mà viết ra hai chữ: “Tiết Chấn”.

“Lão phu tử?” Trái tim Mạc Lan bất giác run lên.

“Sách giáo khoa của cậu ta sao lại ở chỗ mù phù thủy này chứ?” Cặp mắt Triệu Mật mở to, trong ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.

Nhưng Mạc Lan lại đang nghĩ tới một số vấn đề khác, cô có nên mang những cuốn sách giáo khoa này đi không? Hay để chúng lại đây chờ cảnh sát phát hiện? Nếu cô không nói với Cao Cảnh, liệu anh có thể phát hiện ra không?

“Mấy cuốn còn lại thì sao? Đều có tên của cậu ta chứ?” Mạc Lan vội vã hỏi.

Triệu Mật lấy cả mấy cuốn sách còn lại ra, hai người cùng mở ra xem một lượt, cuối cùng xác định đây đều là sách giáo khoa của Tiết Chấn. Mạc Lan bắt đầu có chút do dự, rốt cuộc có nên nói cho Cao Cảnh biết không? Nếu nói ra rồi, khi anh ấy hỏi mình tại sao lại biết, mình nên giải thích thế nào? Dù gì thì cũng không thể nói là mình đã tới hiện trường lúc nửa đêm được.

“Này, bây giờ nên làm thế nào đây?” Triệu Mật xếp mấy cuốn sách giáo khoa đó lên chiếc bàn trang điểm. Mạc Lan nhìn đống sách một lúc,

cuối cùng đã đưa ra quyết định.

“Đặt trở về chỗ cũ đi!”

“Đề bên ngoài không phải là càng rõ ràng hơn sao? Nên đề cảnh sát biết tới những cuốn sách này!” Triệu Mật nói.

“Cảnh sát chắc đã kiểm tra những cuốn sách này rồi, bọn họ nhất định là cảm thấy không có chỗ nào đáng nghi cả. Cứ nên đặt trở lại chỗ cũ thôi, kéo lại khiến bọn họ phát hiện có người đã từng tới đây.” Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Mạc Lan thực ra sớm đã suy tính ổn thỏa rồi. Cô định đợi thêm mấy ngày nữa sẽ thử thăm dò Lão phu tử, xem cậu ta có phản ứng gì không.

Triệu Mật bê mấy cuốn sách đặt trở về chỗ cũ.

Mạc Lan lại tiếp tục kiểm tra cái tủ đầu giường. Trong đó chỉ có vài lọ thuốc cảm cúm, một lọ vitamin C, hai lọ thuốc tra mắt, mấy cái kẹp tóc, một thỏi son môi đã dùng được một nửa và một xấp đơn thuốc được bọc lại bằng giấy báo, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác cả. Nghiêng nghiêng đơn thuốc soi qua ánh đèn pin, cô thấy trên đó vẫn còn in dấu vết của những dòng chữ. Xem ra Khuru Tiểu Mi không chỉ bán thuốc Đông y, bà ta còn tự tay khám bệnh cho người ta. Phòng khám của bà ta ở đâu nhỉ? Liệu có phải là cái địa chỉ được ghi trên hóa đơn điện thoại kia không?

Mạc Lan đang ngẫm nghĩ thì Triệu Mật đột nhiên ôm bụng đứng dậy, định mở cửa phòng ra. Mạc Lan giật nảy mình, vội hỏi: “Cậu muốn đi đâu vậy?”

“Tớ bị đau bụng, phải đi vệ sinh cái đã.” Triệu Mật vẻ mặt đau đớn nói.

“Hà? Có thể nhịn một chút được không? Có ai lại đi vệ sinh ở hiện trường phạm tội bao giờ chứ?” Mạc Lan vừa lo lắng, vừa tức giận. Cô cảm thấy Triệu Mật thật phiền phức, nhưng cũng không thể ngăn không cho cô

bạn đi vệ sinh, nên đành mở cửa giúp Triệu Mật với vẻ mặt cam chịu. Trong khoảnh khắc lúc mở cánh cửa ra, trái tim cô cứ đập thình thịch, chỉ lo từ trong đó bất chợt có một người nào đó chạy ra.

Trong bóng tối, Triệu Mật chạy như bay vào nhà vệ sinh. Ngồi bên trong, cô lầm bầm: “Đèn trong này ở chỗ nào thế không biết. Ôi, cậu tưởng tớ muốn đi vệ sinh ở đây lắm chắc? Nhưng mà tớ sợ khổ, tớ vạn bất đắc dĩ, trong lúc hành động mà cơ thể lại có nhu cầu, không biết trong này có giấy không nữa...”

“Cậu phiền quá đấy, nhanh lên đi!” Mạc Lan khẽ mắng. Lúc này, cô đã tới căn phòng ở ngay sát hành lang của Phó Viễn, phát hiện chiếc giường trong đó dường như đã được dọn dẹp sơ qua, nhìn có vẻ gọn gàng hơn một chút. Trên chiếc bàn học ở cạnh giường có đặt một chồng sách giáo khoa, Mạc Lan cầm một cuốn sách trong số đó lên, lật đại vài trang, một mảnh giấy nhỏ từ bên trong rơi xuống. Mạc Lan có chút bất ngờ, cô nhặt mảnh giấy từ dưới đất lên, nhìn thấy bên trên có viết một dòng chữ xiêu vẹo: “Ngày Cá tháng Tư không gặp không về”.

Trên mảnh giấy không thấy có ký tên, nhưng bốn chữ “ngày Cá tháng Tư” khiến Mạc Lan lập tức nhớ đến một người - Đỗ Văn Hạc. Sinh nhật của cậu ta chính là vào ngày 1 tháng 4, hôm đó Phó Viễn bất ngờ xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật của cậu ta, chẳng lẽ thật sự là tới để chúc mừng sinh nhật cậu ta hay sao? Hay là, cô đã có hẹn sẵn với một người nào khác, đi tham gia bữa tiệc sinh nhật đó cũng chỉ là cái cớ mà thôi? Bất kể là khả năng nào, Mạc Lan đều cảm thấy khó tin, bởi vì lúc ở trong trường học, ấn tượng mà Phó Viễn để lại cho người khác là không có ai bằng lòng nói chuyện với cô. Chẳng lẽ Phó Viễn còn có một người bạn bí mật nào đó?

Thật khó có thể tưởng tượng, ai mà lại lén lút đi làm bạn với một người vừa nhếch nhác, vừa xấu xí, vừa cả ngày mặt mũi âm u như Phó Viễn chứ?

Người này thật sự là bạn của Phó Viễn ư? Mà người Phó Viễn muốn gặp rốt cuộc là ai chứ?

Cô nhét mảnh giấy đó vào trong một chiếc túi bảo quản mang theo sẵn bên người. Kế đó, cô quyết định kiểm tra một chút chiếc bàn học của Phó Viễn một chút. Nhưng khi vừa mở chiếc ngăn kéo đầu tiên ra, cô đã nhìn thấy một con gián bò nhanh qua quyển vở bài tập, vì thế liền vội vàng đóng ngăn kéo lại. Phó Viễn đúng là một kẻ bừa bãi. Nếu phải so sánh, căn phòng của Khuru Tiểu Mi rõ ràng là sạch sẽ hơn nhiều. Mạc Lan thăm thở dài, tính cách của cặp mẹ con này khác biệt nhiều như vậy, sinh sống cùng nhau đối với cả hai mà nói chắc đều là một sự dày vò.

Mạc Lan kiểm tra một vòng toàn bộ căn phòng của Phó Viễn, rồi lại trở về căn phòng của Khuru Tiểu Mi. Lúc này, cô đã chẳng còn bao nhiêu niềm tin đối với việc tìm lại được chiếc nhẫn ngọc sapphire của mình nữa. Cô nghĩ, sự tình rất có thể giống như Triệu Mật đã nói, Khuru Tiểu Mi đã đem chiếc nhẫn đó đi bán lấy tiền, nhưng chưa chắc bà ta đã đem nó đến tiệm cầm đồ. Cầm đồ thì phải có biên lai, nhưng cô lại không phát hiện thấy tờ biên lai cầm đồ nào cả.

Có điều, cho dù là có biên lai, thì chắc cũng sớm bị cảnh sát mang đi rồi chứ nhỉ? Mạc Lan chợt nghĩ tới điều này, cô quyết định ngày mai sẽ đi gặp Cao Cảnh hỏi thử xem sao. Hôm nay, trước lúc rời đi, cô đã hẹn với anh buổi trưa ngày mai sẽ gặp lại. Lúc đầu, anh đề nghị rằng sẽ đến đón cô vào buổi chiều sau khi tan học, nhưng cô kiên quyết lựa chọn buổi trưa, bởi lẽ cô muốn chuẩn bị cho anh một hộp cơm lớn thật ngon lành. Cô quyết định sẽ nói hết mọi chuyện về chiếc nhẫn ngọc sapphire với anh trong khi ăn, hy vọng anh có thể nể tình món thịt kho tàu ngon lành mà đừng mắng cô.

Cô đi tới bên ngoài cửa phòng của Khuru Tiểu Mi, nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay. Đã sắp chín giờ bốn mươi phút rồi, không biết cha mẹ ở nhà có nghỉ ngơi không nữa. Cũng may mà bọn họ không biết số điện thoại của nhà Triệu Mật. Khi gọi đến, Triệu Mật dùng điện thoại công cộng, nên cho dù cha mẹ cô có tra ra số điện thoại gọi đến thì cũng chẳng ích gì.

Dù thế nào đi nữa, đợi Triệu Mật “giải quyết” xong là họ phải đi ngay. Nơi này không thể ở lại lâu được.

Nhưng Triệu Mật vẫn còn chưa xong.

Vậy thì cứ xem tiếp thôi, còn có thứ gì thú vị nữa nhỉ? Ánh mắt Mạc Lan nhìn khắp khu vực nằm giữa căn phòng của Phó Viễn và Khuru Tiểu Mi. Rồi đột nhiên, cuốn lịch treo tường trên cửa phòng của Khuru Tiểu Mi lọt vào tầm mắt cô. Cô còn nhớ, sau khi phát hiện ra xác chết, trong lúc hoang mang sợ hãi chạy ra khỏi căn phòng này, cô đã nhìn thấy Phó Viễn đang đứng ở vị trí như cô hiện giờ, nhìn đắm đắm vào cuốn lịch đó. Lúc này hồi tưởng lại, vẻ mặt của Phó Viễn khi đó dường như vô cùng chăm chú, lại tựa như đang suy nghĩ điều gì. Phó Viễn đã nhìn cái gì vào lúc ấy chứ?

Mạc Lan bật đèn pin lên soi về phía cuốn lịch, cô phát hiện trang ngoài cùng vẫn là tháng Ba, và trên một số ngày đặc biệt, có người đã dùng bút bi đánh dấu những ký hiệu khác nhau, ngày 6, ngày 13, ngày 20, ngày 27 tháng 3 thì được khoanh lại bằng hình tam giác; ngày 5, ngày 15, ngày 23 tháng 3 thì được khoanh lại bằng hình tròn.

Khi đó Phó Viễn đang nhìn những ký hiệu này sao? Những hình tam giác và hình tròn ấy nói lên điều gì?

Mạc Lan đang thầm suy nghĩ, một giọng nói chột vang lên bên tai cô.

“Cậu đang nhìn cái gì thế?”

“Tớ đang nhìn...” Mạc Lan đang định trả lời, trái tim đột nhiên đập loạn, sao lại là giọng của con trai? Cô kinh hãi quay đầu lại, phát hiện khuôn mặt cứng nhắc của Tiết Chân đang ở ngay bên cạnh mình.

“Cậu, cậu, sao cậu lại ở đây...” Mạc Lan bị sự xuất hiện đột ngột của Tiết Chân dọa cho sợ đống người, giọng nói cũng trở nên lắp bắp. Trong

đầu cô đột nhiên hiện ra một loạt những cảnh tượng đáng sợ - Tiết Chấn ép cô đến góc tường, rút con dao nhọn ra đâm thẳng vào ngực cô. Trời ạ, liệu cậu ta có phải là hung thủ không? Sách giáo khoa của cậu ta tại sao lại ở trong tay của Khuru Tiểu Mi kia? Mạc Lan bắt giác lùi về phía sau mấy bước.

“Cậu này phải là tớ hỏi cậu mới đúng. Tại sao cậu lại ở đây? Từ trên tầng hai, tớ nhìn thấy trong căn phòng này có ánh đèn, cảm thấy không bình thường liền chạy tới xem thử, không ngờ lại gặp cậu!” Tiết Chấn nói ra một lý do đầy chính đáng, đồng thời lập tức bật đèn lên. Trong nháy mắt, căn phòng sau nháy mắt đã sáng rõ dưới ánh đèn. Mạc Lan thấy trong tay cậu ta không có con dao nhọn nào cả, chỉ có một chiếc đèn pin.

“Cậu làm thế nào mà vào được đây?” Mạc Lan ngẩn ngơ nhìn cậu ta.

“Cũng giống như các cậu thôi.” Tiết Chấn chỉ tay về phía cửa sổ phòng ngủ của Khuru Tiểu Mi.

Nói như vậy, cậu ta cũng trèo vào từ cửa sổ. Vậy những lời bọn mình đã nói khi phát hiện ra những cuốn sách giáo khoa của cậu ta, liệu cậu ta có nghe thấy không nhỉ? Có khi nào cậu ta đã im lặng nấp ngoài cửa sổ không nói gì, cho tới tận khi bọn mình đi tới phòng của Phó Viễn mới nhân cơ hội mà trèo vào trong? Thật quái lạ, nếu cậu ta trèo vào đây, tại sao lại không có chút tiếng động nào nhỉ?

“Chuyện này... Tớ phát hiện thấy mình bị mất một cuốn sách giáo khoa, nên đến đây tìm thử. Chiều nay tớ đã ở đây mà. Tớ nghĩ cuốn sách đó có khả năng đã bị rơi ở đây.” Mạc Lan tùy tiện bịa ra một lý do, rồi cô bỏ chiếc đèn pin vào trong túi áo, đưa tay ra sau lưng lén tháo găng tay ra, nhún vai nói tiếp: “Tớ vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ tớ cũng nên đi rồi. Có điều, tớ đang đợi Triệu Mật, cậu ấy đến đây cùng với tớ.”

“Hừ!” Tiết Chấn cười lên một tiếng lạnh lùng, vẻ mặt và giọng nói giống hệt như một gã đóng vai phản diện trong phim, cậu ta nói: “Đừng có

mà khoác lác! Tớ biết cậu chưa bao giờ là một người ham học. Đám con gái chỉ chuộng hư vinh, loại trí tuệ thấp kém như các cậu, ngoài việc xem mấy bộ xem phim truyền hình rẻ tiền và si mê một gã đẹp trai nào đó thì còn biết làm gì khác chứ?”

Tiết Chấn luôn có cách khiến cho người ta phải tức điên lên. Sau khi nghe xong những lời này của cậu ta, lửa giận của Mạc Lan lập tức bốc lên cao ngút.

“Cậu nói cái gì? Có giỏi thì nói lại nghe coi!”

“Không lằng nhằng với cậu nữa, tớ phải đi báo cảnh sát. Cậu đừng có trốn, trốn lại càng chứng tỏ cậu có tội giết mình.” Cậu ta lại cười lạnh một tiếng: “Hơn nữa, cho dù cậu có trốn cũng vô ích, tớ biết cậu.” Nói xong, cậu ta liền bước ra ngoài hành lang, chuẩn bị mở cửa.

Mạc Lan nói với sau lưng cậu ta: “Này, Tiết Chấn, sao không báo cảnh sát ở đây luôn? Điện thoại ở trong phòng ngủ này.”

“Đừng có lừa tớ, ở đây không có điện thoại.” Tiết Chấn chẳng buồn quay đầu hờ hững đáp.

“Cậu đã từng đến đây sao?” Mạc Lan dò hỏi.

“Thật là vớ vẩn! Tớ chưa từng đến đây bao giờ!”

“Mới đến lần đầu mà đã biết trong nhà người ta không có điện thoại sao? Lúc cậu tìm công tắc bật đèn cũng nhanh lắm nhỉ. Tớ thấy, người cần giải thích với cảnh sát chắc phải là cậu mới đúng đấy!”

Tiết Chấn dừng bước chân lại.

“Không phải cậu nhìn thấy chỗ này có ánh đèn nên mới tới sao? Cửa sổ tầng hai nhà cậu hoàn toàn bị hai cây trúc đào che hết tầm mắt rồi, từ nhà cậu căn bản không thể nhìn thấy gì cả. Hơn nữa, tớ cũng không nghe thấy tiếng cậu trèo qua cửa sổ. Thực ra, cậu đã đến đây sớm hơn bốn giờ, vừa nãy

cậu vẫn nấp ở đây. Cậu ở trong bếp, hay là...” Mạc Lan nhìn đăm đăm về phía chiếc giường đơn đã được dọn dẹp sơ qua ở phòng Phó Viễn, rồi đột nhiên toàn thân lạnh ngắt, nhưng cô vẫn kiên quyết nói tiếp: “Hay là, nấp ngay bên dưới chiếc giường kia? Tiết Chấn, tại sao cậu lại tới đây? Cậu đang muốn tìm cái gì?”

Tiết Chấn dừng chân trong căn bếp, chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt cậu ta thoát ần thoát hiện trong một mảng tối thui. Mạc Lan không kìm được khẽ rùng mình một cái.

Lúc này, cửa ngoài của căn hộ kêu đánh “rầm” một tiếng rồi bị đẩy bật ra, hai cảnh sát mặc đồng phục đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

4. NGHI CAN SỐ MỘT

Mạc Lan rất buồn bực, bởi lẽ cô rút cuộc cũng phải nói thật với cha và cảnh sát về mục đích của mình khi tới nhà của Khuru Tiểu Mi vào ban đêm. Khi đang ấp a ấp úng nói ra việc chiếc nhẫn ngọc sapphire của mình bị lừa mất, cô liếc mắt nhìn thấy cha mình đang ngồi bên cạnh cau mày.

Mạc Lan hồ thẹn nghĩ thầm: Cha nhất định không ngờ được đứa con gái vốn luôn thông minh ngoan ngoãn trong mắt ông lại làm một việc ngốc nghếch như vậy. Bây giờ ông nhất định đang cảm thấy con gái mình vừa khù khờ vừa ngốc nghếch, cảm thấy sinh cô ra trên đời này là một điều sai lầm. “Chiếc nhẫn đó thì có gì là ghê gớm chứ? Cũng có phải do con đòi bằng được đâu! Rõ ràng là mẹ nhất quyết tặng nó cho con! Đợi đến khi con trưởng thành, kiếm được nhiều tiền, con sẽ đền lại cho cha mẹ là được chứ gì!” Cô lẩm bẩm.

Cô cứ nghĩ mãi, càng nghĩ lại càng giận. Sau hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng đã được phép rời khỏi cục cảnh sát. Lúc này, cô đã thẹn quá hóa giận, giận dữ vô cùng, chỉ muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con ngay tức khắc.

“Con gái, con đi nhanh như vậy làm gì?” Trên đường về nhà, cô bước đi nhanh thoăn thoắt. Cha cô - vị bác sĩ Đông y họ Mạc - phải khó khăn lắm mới đuổi kịp.

“Không có gì ạ!” Mạc Lan hậm hực nói: “Sau này kiếm được tiền, con sẽ đền lại cho cha mẹ chiếc nhẫn đó!”

Cha cô không nhịn được cười “khà” một tiếng.

“Được rồi, vậy đưa cha năm mươi đồng đi!” Cha cô nói.

“Năm mươi đồng? Cha, cha coi thường con quá rồi đây!” Mạc Lan càng tức giận hơn, cô cảm thấy mình vừa bị làm nhục một cách ghê gớm, nên lại càng quyết tâm phải kiếm thật nhiều tiền trả lại món nợ to lớn này. Cô lớn tiếng nói: “Cha yên tâm, chỉ cần cha nói ra một cái giá, con đảm bảo sau này trưởng thành sẽ kiếm đủ tiền rồi đền cho cha mẹ.”

Ai ngờ, cha cô lại càng cười vui hơn.

“Ồ, quyết tâm lớn thật đấy! Đáng tiếc đó chỉ là đồ giả, bắt con đền cũng chẳng để làm gì. Đợi sau này con lớn rồi, kiếm được ra tiền thì nhớ mua một cái nhẫn thật để tặng cho mẹ con đấy nhé!”

“Đồ giả?” Mạc Lan đột nhiên dừng bước.

Bác sĩ Mạc không để tâm đến cô, vẫn ung dung đi tiếp về phía trước. Mạc Lan lập tức đuổi theo.

“Cha, cha nói cái nhẫn đó là đồ giả sao?”

“Hà, tất nhiên. Khi mẹ con đưa chiếc nhẫn đó cho con, cha đã trao đổi rồi. Khả khà, sao có thể đưa một món đồ quý giá như thế cho một cô nhóc như con chứ? Chiếc nhẫn đó là đồ cổ đấy!” Bác sĩ Mạc dương dương tự đắc nói.

Mạc Lan nhất thời còn chưa kịp phản ứng, nhưng sau khi nhìn vẻ mặt cha mình, cô đã lập tức tin ngay. Cha cô xưa nay luôn thích bày ra những trò đùa tai ác, cố ý đùa bỡn người khác có thể nói là một niềm lạc thú lớn của đời ông. Cô còn nhớ, mới vài năm trước, cha cô từng tặng một túi phân chó làm quà mừng sinh nhật cho một người mà ông rất ghét, bên trong còn kèm theo hai câu thơ: “Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, Lưu thủ nhất bàn đương điểm tâm”^[6]. Xem ra, lần này cha đã lừa hai mẹ con cô. Nhớ lại vẻ mặt trịnh trọng của mẹ khi đưa cho mình chiếc nhẫn, cô tin chắc rằng mẹ hoàn toàn không biết gì về việc làm của cha.

“Cha, cha để chiếc nhẫn mà mẹ tặng cho con ở đâu rồi? Có phải là đã tặng cho vợ bé của cha rồi không?” Mạc Lan tức tối hỏi. Cha cô có vẻ ngoài phóng khoáng, lại có y thuật cao minh, miệng lưỡi thì rất ngọt, xưa nay luôn được các bà các cô yêu thích vô cùng. Trong số các bệnh nhân của ông, phụ nữ chiếm tới quá nửa. Mẹ cô tuy cũng là một tiểu thư khuê các, nhưng cũng chưa đến mức nghiêng nước nghiêng thành, ai biết cha cô có nảy ra tâm địa xấu xa gì không chứ?

Nghe thấy những lời này của con gái, bác sĩ Mạc lại cười nghiêng ngả.

“Ha ha, đúng là con gái của cha có khác, sức tưởng tượng phong phú lắm! Đáng tiếc cha con đã từng ngồi trên nhiều con thuyền rồi, cuối cùng vẫn cảm thấy con thuyền của mẹ con là an toàn và thoải mái nhất.” Nói đến đây, ông liền móc từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ và giao cho Mạc Lan: “Này, cho con, đừng có làm mất nữa đấy!”

“Cha...” Mạc Lan nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay mình với vẻ nghi hoặc.

“Mở ra xem đi!”

Mạc Lan mở chiếc hộp đó ra, một chiếc nhẫn ngọc sapphire có vẻ hơi cũ kỹ bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt.

“Cái này là thật sao?”

“Chính là nó đấy.”

Mạc Lan cầm lấy chiếc nhẫn đưa lên miệng cắn thử với vẻ rất nghiêm túc. Cô nghe cha nói: “Cha sớm đã nghe mẹ con nói muốn dùng chiếc nhẫn này làm quà mừng sinh nhật cho con, cho nên trước đó cha đã tìm người đánh một chiếc nhẫn giả. Khà khà, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phân biệt được đâu. Thế nào? Bây giờ nên cảm ơn cha rồi chứ?”

“Cha, rốt cuộc là tại sao mà cha lại muốn tráo đổi chiếc nhẫn này vậy? Chẳng lẽ cha đoán trước được con sẽ làm mất nó sao?” Mạc Lan quả thực

không hiểu, cha cô sao lại có tài tiên tri hay vậy chứ?

“Hà hà, cha lén tráo đổi chiếc nhẫn này là vì sợ hôm nào đó con sẽ đem nó đi cầm đồ để tiếp tế cho thằng nhóc Cao Cảnh kia.”

“Cha! Sao con có thể...” Mạc Lan muốn đưa ra kháng nghị, nhưng lập tức bị cha cô ngắt lời ngay.

“Con còn nhớ vụ mấy cái bánh bao nhân thịt lợn trộn rau thì là chứ? Cha khó khăn lắm mới kiếm được ít rau thì là tươi từ vùng khác về, lại tự tay băm thịt, thái rau để làm nhân bánh bao, vất vả bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ mới làm ra được tổng cộng hai mươi lăm cái. Con thì chẳng buồn hỏi cha mẹ một câu đã vội vàng đem ngay cho thằng nhóc đó mười hai cái rồi. Thế này có phải là hơi quá rồi không hả? Khi đưa bánh bao cho thằng nhóc đó, sao con không nhớ tới cha mẹ chứ? Hôm nay con đưa cho nó mười hai cái bánh bao, hôm sau con còn đưa cho nó cái gì nữa đây? Sở tiết kiệm ngân hàng chắc?” Cha cô dường như có chút tức giận.

Mạc Lan xấu hổ đến nổi đỏ bừng hai má.

“Cha, anh ấy ăn uống kém lắm! Từ sau khi mẹ anh ấy qua đời, cuộc sống của anh ấy đặc biệt khó khăn. Anh ấy còn phải trả nợ. Khi mẹ anh ấy mắc bệnh, nhà anh ấy đã nợ một khoản tiền lớn. Anh ấy còn phải...”

“Mạc Lan, con tặng chút đồ ăn cho cậu ta cha không phản đối, nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn. Nhiều lúc tốt quá lại thành ra không hay, con có hiểu không? Tặng nhiều rồi, người ta chưa chắc đã cảm kích con.” Cha cô lại một lần nữa ngắt lời cô với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Cha...”

“Mạc Lan, con phải nhớ kỹ! Bất kể là hiện tại hay là tương lai, cho dù cậu ta có nghèo hơn nữa, con cũng tuyệt đối không được đưa tiền cho cậu ta! Đưa tiền cho cậu ta, cậu ta sẽ không cảm kích con, ngược lại còn cảm

thấy không thể ngẩng đầu lên trước mặt con được.” Cha cô nhìn cô chăm chú, giọng nói tràn ngập sự uy nghiêm.

Mạc Lan quả thực đã từng có ý nghĩ viện trợ cho Cao Cạnh về mặt kinh tế. Cô muốn rút hết tiền trong tài khoản tiền lì xì của mình ra để đưa cho anh, nhưng vì sợ bị cha mẹ phát hiện, nên cho đến bây giờ cô vẫn chưa dám động đến số tiền đó.

“Cha, anh ấy thực sự khó khăn lắm!” Mạc Lan khẽ thở dài một tiếng, lại buồn bã nói tiếp: “Ngoài việc giúp đỡ anh ấy về phương diện này ra, con còn có thể giúp gì cho anh ấy nữa chứ?”

“Giúp đàn ông thì phải giúp ở điểm mấu chốt mới được!” Bác sĩ Mạc nói.

“Thế nào là điểm mấu chốt?” Mạc Lan hỏi.

Cha cô chỉ tay vào chiếc hộp đựng nhẫn mà cô đang cầm, nhắc nhở: “Con cứ cất nó vào trước đã!”

“Vâng.” Mạc Lan lập tức vâng lời cất chiếc hộp đó đi, sau đó lại vội hỏi: “Cha, thế nào là điểm mấu chốt?”

“Hiện giờ thằng nhóc ấy đang phải đối mặt với khó khăn đầu tiên trên con đường sự nghiệp. Vừa nãy, ở cục cảnh sát, cha vô ý nghe thấy có mấy cảnh sát bàn tán về Cao Cạnh. Cha cảm thấy thái độ của bọn họ đối với cậu ta không được thân thiện cho lắm.” Bác sĩ Mạc hơi nghiêng đầu nhìn Mạc Lan, nói tiếp: “Tính cách cậu ta không được khôn khéo, làm mất lòng người khác cũng là chuyện thường tình. Có câu rằng thứ gì cứng quá thì dễ gãy, giống như Cao Cạnh vậy. Nếu con muốn giúp đỡ cậu ta, vậy thì phải giúp đỡ về sự nghiệp!”

“Về sự nghiệp?” Mạc Lan cảm thấy cái từ này đối với một học sinh trung học phổ thông như cô thật quá xa vời!

Cha cô khẽ cười, nói: “Vụ án này vừa khéo lại xảy ra trong nhà của bạn học cùng lớp với con, con có thể giúp đỡ cậu ta tìm hiểu thêm một số tình hình. Nếu cậu ta có thể nắm được các manh mối mấu chốt, rồi cuối cùng phá được vụ án, cậu ta sẽ có cơ hội thể hiện bản thân. Chỉ cần cậu ta thể hiện được tài năng của mình, sau này sẽ có cơ hội một mình xử lý các vụ án, và có được chỗ đứng vững chắc trong đơn vị. Một khi có được chỗ đứng vững chắc rồi, sau này cũng không phải lo không có một chức vụ tốt... Nhưng vấn đề quan trọng là con phải giúp cậu ta nắm được những manh mối mấu chốt. Con có biết thế nào là manh mối mấu chốt không?”

“Là thế nào ạ?”

“Chính là chiếc nhẫn ngọc sapphire đó đấy. Tại sao Khuru Tiểu Mi lại muốn gạt lấy chiếc nhẫn đó của con? Cha không tin bà ta không nhìn ra chiếc nhẫn đó là giả, mà cho dù ban đầu bà ta cho rằng nó là thật, nhưng thì trong vòng một tuần chắc chắn sẽ làm rõ được sự thật giả ngay. Trên con đường gần nhà bà ta có một tiệm vàng bạc đá quý và một tiệm cầm đồ, chỉ cần mang đi giám định một lúc là xong. Vậy thì vấn đề xuất hiện rồi, Khuru Tiểu Mi đã biết chiếc nhẫn đó là giả, tại sao còn muốn gạt con chứ?” Ánh mắt cha cô sáng lên.

“Cha, nghe cha nói như vậy xong con cũng cảm thấy rất lạ. Khuru Tiểu Mi dường như không cần phải vì một chiếc nhẫn giả mà đi lừa gạt con như thế.” Mạc Lan suy nghĩ thêm một chút rồi lại hỏi: “Cha, vậy cha cảm thấy Phó Viễn có phải là hung thủ không?”

“Điều này thì cha không biết. Nhưng cha nghĩ, một khi làm rõ được việc tại sao cô bé đó lại tự ruồng bỏ bản thân, có lẽ sẽ có ích cho việc phá án.” Bác sĩ Mạc dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Vấn đề của cảnh sát là bọn họ không hiểu về học sinh trung học phổ thông bọn con. Tội phạm mà bọn họ tiếp xúc phần lớn đều là những người đã trưởng thành. Do đó, có lẽ họ không có nhiều thời gian để tìm hiểu về tâm lý của những đứa trẻ vị thành niên. Mà đây lại là sở trường của con, con hiểu rõ những điều mà

cảnh sát không cách nào hiểu được. Cha biết, vừa rồi khi ở cục cảnh sát, con đã không khai ra hết những điều mà con biết, có đúng vậy không nào?”

Mạc Lan đã không nói với cảnh sát về chuyện mảnh giấy, ký hiệu trên cuốn lịch, cùng với địa chỉ được phát hiện trong tờ hóa đơn điện thoại. Cô chỉ nói việc phát hiện ra những cuốn sách giáo khoa của Tiết Chấn mà thôi.

“Không phải cha đã nói bất kể lúc nào cũng đều không nên bộc bạch toàn bộ sự thật ra sao?” Mạc Lan nói.

Cha cô dường như rất hài lòng về câu trả lời này của cô, bèn gật đầu lia lia nói: “Tốt lắm, tốt lắm, hãy nhớ kỹ lấy điều này, sẽ có ích cho cả cuộc đời của con đấy. Cha còn muốn nói với con một việc khác, cô chị họ đã vào đại học kia của con có một chị bạn rất thân đang làm ở phòng hồ sơ trong cục cảnh sát. Cần gì con có thể tìm chị ấy để liên hệ thử xem.”

“Cha, cha quên rằng con là một học sinh hay sao vậy? Con còn phải đi học, lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy để phá án chứ?” Mạc Lan nhắc nhở. Tuy bản thân cô cũng cảm thấy rất hứng thú với vụ án này, nhưng cô lại sợ nó sẽ làm ảnh hưởng đến việc học tập của mình.

Cha cô thì lại không cho là thế.

“Con gái, học được cách suy luận so với việc đạt được thành tích tốt thì quan trọng hơn nhiều. Vậy nên trước giờ cha đều không muốn để con cố gắng löt vào nhóm ba người xuất sắc nhất lớp. Rồi sau này con sẽ hiểu thôi, cuộc sống của con trong tương lai gần như không có một chút liên quan nào với thành tích toán học mà con đạt được thời con học trung học cả. Nếu cha là con, cha sẽ chỉ cần duy trì thành tích ở một mức tương đối nào đó, chứ quyết không để bản thân phải vất vả vì những bài khóa ở trường. Cha bỏ tiền ra cho con đi học, thực ra là hy vọng con càng ngày càng trở nên thông minh hơn.”

Thật không biết nếu mẹ cô nghe được những kiến giải độc đáo này của cha thì sẽ có suy nghĩ như thế nào.

“Phó Viễn là một cô nhóc rất thú vị, không biết tại sao nó lại biến thành như thế này, mà không biết chu kỳ kinh nguyệt của nó có bình thường không nữa?” Cha cô lại đứng đó tiếp tục lầm bầm.

“Cha!”

“Con thì hiểu cái gì! Kinh nguyệt là một yếu tố quan trọng phản ánh trạng thái tâm sinh lý của nữ giới đấy.”

“Cha, tại sao cha không tự mình đi phá án chứ?” Mạc Lan cảm thấy sự nhiệt tình của cha cô đối với vụ án này còn cao hơn cả cô.

Cha cô chán nản thở dài: “Không phải cha còn phải đi làm sao!”

Buổi trưa ngày hôm sau, Mạc Lan và Cao Cảnh gặp nhau tại một công viên nhỏ ở gần trường Khánh Bắc. Tuy buổi tối hôm trước cha cô còn vì mấy cái bánh bao nhân thịt lợn trộn rau thì là mà dạy dỗ cô một phen, nhưng sáng sớm hôm nay rốt cuộc vẫn làm cho cô hai hộp cơm thơm nức. Một hộp là dành cho cô, trong chiếc hộp cơm nho nhỏ có món rau cải bắp xào cánh gà và một ít nộm ớt xanh trộn củ niễng. Hộp còn lại là dành cho Cao Cảnh, lượng cơm trong hộp nhiều gấp đôi của cô, ngoài hai món vừa kể trên ra còn có thêm ba con tôm lớn bọc bột gạo nếp rán giòn và một suất thịt kho tàu với trứng tương đối lớn. Ngoài ra, ông còn chuẩn bị cho mỗi người một ít canh trứng nấu với cà chua.

“Cái này là cho anh sao?” Khi Cao Cảnh đón lấy hộp cơm, trong lòng quả thực thực sự rất bất ngờ.

“Vâng.” Mạc Lan cười hì hì gật đầu, lại lấy từ trong cặp ra một chiếc thìa làm bằng thép không gỉ đưa cho Cao Cảnh: “Anh ăn đi, đây là cha em chuẩn bị cho anh đấy. Em nói với cha em trưa nay chúng ta sẽ gặp mặt

nhau, thế là ông liền dậy từ sáng sớm để làm món thịt kho tàu và tôm bọc gạo nếp rán giòn cho anh.”

Cao Cạnh nhận lấy chiếc thìa, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng hơn hở.

“Cha em thật tốt! Anh đang lo khi về sẽ không còn cơm trưa để ăn nữa đây, căng tin của bọn anh một rưỡi đã đóng cửa rồi.” Cao Cạnh nhìn món thịt kho tàu trong hộp cơm mà nuốt nước miếng, nhưng lại không ăn ngay.

“Vậy nếu như anh về muộn, căng tin đóng cửa rồi thì phải làm thế nào?”

“Vậy thì tùy tiện mua chút đồ ăn ở ngoài cửa cơ quan thôi. Nhiều khi công việc bận quá, có lúc anh cũng quên cả ăn luôn.”

Cao Cạnh dùng chiếc thìa xúc một miếng cơm đưa vào miệng, sau đó lập tức rồi nở nụ cười thật tươi.

“Anh thấy thế nào?” Mạc Lan vội hỏi.

“Ngon lắm!”

“Anh còn chưa ăn thịt đấy.”

“Nước thịt trộn sẵn trong cơm cũng rất ngon mà.” Anh đẩy nắp hộp cơm lại, múc một thìa canh lên, uống một hớp vẻ ngon lành, rồi thở dài nói: “Đúng là ngon hơn so với anh tự nấu nhiều!”

Điều này còn phải nói sao? Mạc Lan thầm nghĩ, cha em là một người sành ăn có tiếng đây. Ngoài việc khám bệnh cho người ta, ông còn từng so tài với đầu bếp của các nhà hàng lớn. Thịnh thoảng phải nghỉ phép, các bác đầu bếp ấy còn nhờ ông tới đó làm thay nữa kìa!

“Thay anh cảm ơn cha em nhé!” Cao Cạnh nói.

“Hi, không cần khách sáo! Anh mau ăn đi, mười hai giờ bốn mươi phút là em đã phải đi rồi, nếu không sẽ muộn học mất.” Bây giờ là mười một giờ

bốn mươi phút, bọn họ còn có thể ở cạnh nhau thêm gần một tiếng đồng hồ nữa. Cô vừa cất tiếng thúc giục vừa bắt đầu ăn phần cơm của mình. Ăn được hai miếng, cô lại hỏi: “Phó Viễn thế nào rồi? Bạn ấy thật sự là hung thủ giết người sao?”

Sáng hôm nay cô vừa mới tới trường, cô giáo chủ nhiệm và cô giáo ngữ văn đã gọi ngay cô và Triệu Mật tới văn phòng, hỏi han kỹ càng một lượt. Tin tức mẹ của Phó Viễn bị giết đã khiến bọn họ hết sức bất ngờ. Nhưng khi nghe nói Phó Viễn là nghi can giết người thì, bọn họ lại tỏ ra rất bình tĩnh. Thực ra, khi nghe tin này, đa số các bạn trong lớp cũng tỏ ra như vậy. Dường như mọi người đều cảm thấy Phó Viễn giết người là một chuyện có thể đoán trước được.

“Thần kinh của Phó Viễn vốn đã không bình thường, nếu không thì tại sao lại ăn mặc như vậy chứ?” Đỗ Văn Hạc đã nói như vậy.

“Nhìn Phó Viễn cứ như một người bị mắc bệnh thần kinh ấy! Ôi, cũng may mà tớ chưa từng nói chuyện với bạn ấy bao giờ, đáng sợ quá!”

Các bạn trong lớp hầu như đều có suy nghĩ như vậy. Bây giờ, ngay đến Mạc Lan cũng có chút hoài nghi Phó Viễn rồi. Dù sao thì biểu hiện của Phó Viễn khi đó cũng rất lạ, chẳng có mấy ai sau khi biết mẹ mình bị giết hại một cách tàn nhẫn mà vẫn có tâm trạng để đến một tiệm mì và ăn món mì ăn ngon nhất ở đó. Phó Viễn căn bản chẳng có chút tình cảm nào gì với mẹ mình.

Cao Cảnh uống hai hớp canh rồi mới lên tiếng trả lời: “Sáng sớm hôm nay Phó Viễn đã chính miệng thừa nhận rồi.”

“Bạn ấy thừa nhận rồi? Thừa nhận cái gì chứ?”

“Sáng sớm hôm nay, Phó Viễn thừa nhận chính mình đã giết mẹ là Khuru Tiểu Mi.”

Câu trả lời của Cao Cảnh quá ngắn gọn. Mạc Lan vội hỏi tiếp: “Vậy lý do là gì? Tại sao bạn ấy lại giết người chứ?”

“Buổi tối ngày 1 tháng 4, cô ấy đã đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của bạn học cùng lớp, về nhà rất muộn, quần áo không giặt, lại chưa tắm rửa gì mà đã lên giường đi ngủ rồi. Khuru Tiểu Mi đã mắng chửi cô ấy rất nhiều, nên trong cơn tức giận, cô ấy liền ra tay giết mẹ.”

Nghe có vẻ hợp lý lắm. Con người ta đôi khi bị mắng chửi nhiều quá, cũng dễ dẫn đến chuyện tức nước vỡ bờ. Đừng nói là một người tâm lý không bình thường như Phó Viễn, ngay đến cô - Mạc Lan - có lúc cũng nảy sinh tâm lý muốn giết người. Chẳng hạn như khi đi đường nhìn thấy có người nào đó đánh đập chó mèo, cô sẽ bất giác nghĩ ngay đến những từ như rút gân, lột da... Có điều, tại sao khi nói ra những lời vừa rồi, giọng của Cao Cảnh lại có vẻ không được kiên định cho lắm nhỉ?

“Cao Cảnh, anh cảm thấy Phó Viễn có phải là hung thủ không?” Cô hỏi.

“Cô ấy nói cô ấy đã giết mẹ mình vào buổi tối ngày 1 tháng 4. Nhưng tại nhà cô ấy, anh phát hiện một chiếc quần dài còn ẩm của Khuru Tiểu Mi. Nếu nó được giặt vào ngày 1 tháng 4, không thể nào vẫn còn ẩm như vậy. Anh có kinh nghiệm trong chuyện này... Anh cảm thấy chiếc quần đó chỉ có thể là được giặt vào ngày 2 tháng 4. Nếu Khuru Tiểu Mi đã chết từ ngày 1 tháng 4 rồi, làm sao còn có thể giặt quần áo vào ngày hôm sau được chứ?” Hai mắt Cao Cảnh chăm chú nhìn về phía trước, chậm rãi nói.

Mạc Lan cảm thấy lời của Cao Cảnh có lý vô cùng.

“Vậy anh đã nói suy nghĩ của anh với các đồng nghiệp khác chưa?”

“Anh đương nhiên đã nói rồi, nhưng...” Cao Cảnh lại cúi đầu ăn một miếng cơm trắng, buồn bực nói tiếp: “Anh là người mới, nói ra cũng chẳng có ai nghe. Hơn nữa, Phó Viễn đã viết đơn tự khai rồi.”

“Đơn tự khai? Ở đâu vậy?” Mạc Lan vừa hỏi vừa tìm kiếm trên người Cao Cảnh.

“Em muốn xem à?”

“Không được sao?”

Anh nhìn cô, hơi cau mày lại.

“Đây là văn kiện cơ mật, sao có thể cho em xem được chứ?”

“Cho em xem cũng có sao đâu nào? Có lẽ em có thể nhìn ra được điều gì ấy chứ. Em là bạn học cùng lớp của Phó Viễn, ít nhiều gì cũng hiểu bạn ấy hơn anh, có đúng không nào? Chẳng hạn em có thể nói với anh, bạn ấy đúng là đã tham gia bữa tiệc sinh nhật của ai đó, có điều chỉ ở lại chừng hai mươi phút mà thôi, tại sao lại về nhà rất muộn chứ? Về điều này, bạn ấy rõ ràng đã nói dối.” Mạc Lan tỏ ra hết sức nghiêm túc, nói.

“Hai mươi phút?” Đôi mắt Cao Cảnh lập tức như dừng hẳn lại trong hốc mắt.

“Không phải em nói bừa đâu, có bằng chứng rõ ràng cả đấy.” Hôm nay, Mạc Lan đã xác nhận được tính chân thực của chuyện này thông qua một số người khác từng tham gia bữa tiệc sinh nhật của Đỗ Văn Hạc. “Nhanh lên nào, anh trai, em muốn xem tờ đơn tự khai đó.” Cô thúc giục.

“Không phải đã nói với em rồi sao, đừng gọi anh là anh trai như thế, em có phải là Cao Khiết đâu!” Cao Cảnh bực mình nhìn chăm chăm vào Mạc Lan một lúc, cuối cùng mới rút rờ móc từ trong túi áo ra một tờ giấy phô tô nhàu nhĩ đưa cho cô, nói: “VẬY... em xem đi!”

Mạc Lan cười híp mắt lại, đón lấy tờ giấy đó, lòng cảm thấy rất vui. Anh sẽ không bao giờ biết được, cô rất thích khi mỗi lần cô cố ý gọi anh là anh trai, lại được nghe những lời phản bác gay gắt đó.

“Đến giờ mà anh mới ăn được ba miếng cơm. Sao? kKhông thích món thịt kho tàu cha em nấu à?” Cô lại nhìn vào hộp cơm của anh, cố ý tỏ ra bức tức hỏi.

“Em xem đơn tự khai của em đi, đừng để ý đến anh!” Anh trả lời với vẻ hơi bức mình, rồi cúi đầu xuống dùng thìa xúc một miếng thịt kho tàu lên, cắn một miếng, bắt đầu nhai thật chậm, rồi lại đẩy nắp hộp cơm vào.

Mạc Lan không để ý đến anh nữa, bắt đầu xem đơn tự khai của Phó Viễn.

ĐƠN TỰ KHAI

Tôi là Phó Viễn, là con gái của bà Khru Tiểu Mi. Buổi tối ngày 1 tháng 4, tôi đã cãi nhau với mẹ tôi. Bà ấy mắng tôi là đồ rác rưởi, đàn độn và ngu ngốc. Tôi rất tức giận, nhưng nói không lại bà ấy, giọng bà ấy quá lớn. Rồi bà ấy còn kéo tôi từ trên giường xuống, dùng dép đánh vào mặt tôi. Khi đó tôi đã bắt đầu thiu thiu ngủ, nhưng giọng nói của bà ấy đã làm tôi tỉnh dậy. Bà ấy lôi tôi ra phòng tắm, bắt tôi nhìn đồng quần áo mà tôi vứt ở đó. Chỗ quần áo đó tôi định để đến ngày mai sẽ giặt. Hôm tôi đi tham gia tiệc sinh nhật của bạn học cùng lớp về muộn, lại mệt, chỉ muốn ngủ, cho nên tôi không muốn tắm rửa hay giặt quần áo gì cả. Nhưng bà ấy không vui, bà ấy mắng chửi tôi thậm tệ, nước bọt bắn cả vào mặt tôi, còn dùng tay cào lên cánh tay và lưng tôi, rất đau. Tôi đã dùng một chiếc chân bàn đánh bà ấy, bà ấy kêu lớn tiếng la lên, tôi vẫn tiếp tục đánh bà ấy. Về sau, tôi đánh trúng đầu bà ấy, và bà ấy ngất đi. Tôi lôi bà ấy về phòng, muốn ra ngoài đi dạo một chút, nhưng khi chuẩn bị ra khỏi cửa, tôi lại bị vướng bởi thân thể của bà ấy nên vấp ngã. Tôi giận lắm, lại đột nhiên nghĩ tới những lời mà bà ấy vừa mắng chửi tôi, còn cả rất nhiều chuyện trong quá khứ nữa. Bà ấy trước giờ chưa từng để ý đến chuyện sống chết của tôi, chỉ quan

tâm đến bản thân mình. Mỗi lần trả tiền học phí cho tôi, bà ấy đều cầu nhàu rất lâu, tôi nghe mà thấy bức. Bà ấy nấu cơm cũng chỉ nấu riêng cho một mình bà ấy, tôi phải ăn cơm ở bên ngoài. Mỗi ngày bà ấy cho tôi hai mươi đồng, tôi mua quà sinh nhật xong thì không còn tiền nữa. Tối ngày 1 tháng 4, may mà tôi đã ăn bánh ga tô ở nhà bạn học, đỡ phải ăn cơm tối.

Tôi càng nghĩ lại càng tức giận, còn cảm thấy căm hận bà ấy vô cùng. Không biết thế nào, tôi lại đi vào bếp, cầm lấy một con dao phay, và đâm vào trong cổ bà ấy. Bà ấy chỉ kịp ú ớ kêu lên mấy tiếng, rồi lăn ra chết. Tôi không thèm nhìn bà ấy nữa. Buổi tối hôm đó, vì phải tham gia tiệc sinh nhật, sau lại đánh nhau với bà ấy, tôi rất mệt, liền đi ngủ luôn. Nửa đêm, tôi không nghe thấy trong căn phòng kia có chút âm thanh nào. Buổi sáng, tôi tới phòng bà ấy xem thử, bà ấy không động đậy, tôi cho rằng bà ấy đã chết thật rồi và cấp cấp đi đến lớp như thường. Tôi lật tung mọi thứ lên tìm tiền, sau đó tôi tìm được ví tiền của bà ấy, lấy đi hai trăm hai mươi đồng, tiền lẻ thì không lấy. Sau khi bà ấy chết, tôi quyết định phải ăn thứ gì đó thật ngon.

Còn về cái chân bàn kia, ngày hôm sau, trên đường đi học, tôi đã vứt nó đi.

Về sau, tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa. Tôi chưa từng nghĩ đến việc liên lạc với cha tôi. Sau khi ông ấy ly hôn với mẹ tôi, chúng tôi cũng chẳng gặp mặt nhau được mấy lần. Ông ấy chưa từng quan tâm đến tôi, cũng không muốn gặp mặt tôi. Ông ấy cũng chẳng phải là thứ gì tốt đẹp cả, chỉ là một kẻ rác rưởi. Tôi biết tôi đã phạm tội. Trước đây tôi không ý thức được tội này lớn đến mức nào, bây giờ thì biết rồi, tôi bị bắt là đúng người đúng tội, điều tôi muốn nói chỉ có thế.

Phó Viễn

Tuy cách hành văn của Phó Viễn chẳng ra sao, chữ viết cũng xấu tệ hại, nhưng tình hình sơ lược thì cũng đã được kể ra một cách rõ ràng.

“Em đã nhìn ra được điều gì chưa?” Thấy cô đã bỏ tờ giấy phô tô xuống, Cao Cảnh liền hỏi.

“Có ba điểm đáng chú ý: Thứ nhất, chính là điều em vừa mới nói, cô ấy chỉ ở lại bữa tiệc sinh nhật đó chừng hai mươi phút, sao lại về nhà muộn như vậy được? Thứ hai, cô ấy đã không ăn gì trong bữa tiệc sinh nhật, em đã hỏi các bạn học khác rồi, cô ấy chẳng ăn gì cả. Thứ ba, khi bọn em phát hiện ra thi thể, cửa phòng được khóa lại từ phía trong, ở bên ngoài căn bản không thể khóa cửa được. Chẳng lẽ Phó Viễn đã lôi Khuru Tiểu Mi vào phòng rồi khóa cửa, sau đó lại nhảy cửa sổ ra ngoài và vào nhà bằng cửa trước? Trong đơn tự khai của bạn ấy không nói rõ chuyện này.” Mạc Lan suy nghĩ một chút, sau đó lại hỏi: “Hôm qua bọn anh có kiểm tra đồ đạc của Phó Viễn không?”

“Kiểm tra qua rồi, cũng mang đi một số đồ vật có liên quan, nhưng đều là của Khuru Tiểu Mi, chẳng hạn như sổ ghi địa chỉ, chăn màn, thẻ bảo hiểm, thư từ...” Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Chắc bọn họ cũng có nhìn thấy đồ của Phó Viễn, nhưng lại không mang thứ gì đi, cũng không tìm thấy cái chân bàn đã được dùng để đánh người. Em rút cuộc muốn nói gì vậy?”

“Tôi qua em đã tới chỗ đó, việc này anh biết chưa vậy?”

Cao Cảnh trừng mắt lên nhìn cô, dường như muốn nghiêm khắc dạy bảo, nhưng sau lại cố nín nhịn.

“Anh biết rồi, em thì tài lắm!” Cao Cảnh tỏ vẻ bức bối nói.

Mạc Lan giả bộ như không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhẹ nhàng nói: “Em tùy tiện mở một cuốn sách giáo khoa của Phó Viễn ra xem, thấy từ trong đó rơi ra một mảnh giấy, bên trên viết: Ngày Cá tháng Tư không gặp không về. Ngày Cá tháng Tư chính là ngày 1 tháng 4.”

“Có mảnh giấy như thế ư? Vậy em có...”

“Em sợ bị người ta lấy đi mất, do đó đã ra tay trước luôn rồi.” Mạc Lan cười nói.

“Vậy em có giao mảnh giấy đó cho đồng sự của anh không?” Cao Cảnh hỏi.

Mạc Lan lấy chiếc túi bảo quản kia ra, mảnh giấy hiện đang ở trong đó.

“Em muốn tự tay giao cho anh.” Cô nói.

Cao Cảnh đón lấy chiếc túi bảo quản, lập tức bật cười vui vẻ: “Em cũng rất có kiến thức đấy, còn biết kiểm lấy cái túi để cho nó vào.”

“Bảo vệ chứng cứ mà, em cũng đâu phải kẻ ngốc.” Cô lại tiếp tục ăn com, vừa ăn vừa nói: “Em cảm thấy có hai khả năng. Một là có người đã hẹn gặp Phó Viễn vào ngày 1 tháng 4, Phó Viễn rất có thể đã đi gặp người đó sau khi rời khỏi bữa tiệc sinh nhật nên mới về nhà muộn. Còn về khả năng thứ hai, người đó đã đợi bạn ấy trong bữa tiệc sinh nhật. Sau khi bạn ấy đến, hai người bọn họ liền cùng nhau tới một nơi nào đó, chỉ cần điều tra một chút xem ai đã rời đi ngay sau Phó Viễn là được.” Trong lòng Mạc Lan đã có một kế hoạch, cô biết bước tiếp theo mình nên đi tìm ai.

Nhưng sau khi Cao Cảnh xem xong mảnh giấy đó, vẻ mặt anh lại không tỏ ra phấn chấn cho lắm.

“Cho dù buổi tối ngày 1 tháng 4 Phó Viễn có hẹn với người nào khác nên mới về nhà muộn, vậy cũng không thể chứng minh là Phó Viễn không giết người.” Anh nhét mảnh giấy đó vào trong túi áo, sau đó nói tiếp: “Ngoài việc khóa cửa mà em vừa nói ra, anh cảm thấy còn có một điểm khác có thể đi điều tra được.”

“Có phải là chỗ rau và mấy quả trứng ở trong căn bếp không?” Mạc Lan hỏi.

“Em cũng chú ý tới điều này rồi sao?”

Mạc Lan khẽ gật đầu, nói ra suy đoán của mình: “Theo lời của Phó Viễn thì cô ấy chưa từng mua đồ về nấu cơm, bữa nào cũng ăn ở bên ngoài. Chỗ thức ăn trong căn bếp đó nhất định là do Khuru Tiểu Mi mua. Bà ta có lẽ đã chết sau khi mua thức ăn về không lâu, bởi vì người bình thường mua trứng gà về sẽ lập tức bỏ ngay vào tủ lạnh. Khi đó, bà ta hẳn đã gặp phải chuyện gì gấp gáp nên mới bỏ thức ăn lại một chỗ rồi đi luôn. Hoặc cũng có thể bà ta vừa mới về đến nhà, đang sắp xếp lại những thứ đồ ăn đó thì đột nhiên bị tấn công.”

Nghe cô nói xong, sắc mặt Cao Cảnh bỗng có chút kỳ quái lạ thường.

“Cũng chưa hẳn đã là như vậy.” Anh nói.

“Cái gì mà chưa hẳn chứ?”

“Thức ăn chắc chắn là được mua về trong ngày bà ấy chết. Điều này thì anh tin. Nhưng bà ta chưa hẳn đã bị tấn công ngay sau khi vừa mua thức ăn về. Hơn nữa, mua trứng gà về xong nhất định phải bỏ ngay vào tủ lạnh sao?”

Mạc Lan không hiểu anh đang muốn nói điều gì cho lắm. “Anh mua trứng gà về không bỏ ngay vào tủ lạnh sao?” Cô hỏi.

“Anh mua bốn quả trứng gà về, ăn sống hai quả, hai quả còn lại thì luộc lên cho Cao Khiết. Em xem, căn bản không cần bỏ vào tủ lạnh làm gì.” Cao Cảnh như đang nói đến một việc rất bình thường, Mạc Lan nhất thời cũng không biết nên nói gì mới phải.

“Không phải mỗi người đều giống như anh.” Cách một lúc sau cô mới lại nói tiếp: “Anh thật đúng là người rừng! Trong trứng gà sống có rất nhiều vi khuẩn, anh có biết không vậy?”

“Anh chỉ nghe người ta nói trong trứng gà sống có rất nhiều chất dinh dưỡng.” Cao Cảnh ra vẻ thông thạo.

Mạc Lan không kìm được, lườm anh một cái: “Anh là người rùng!”

Cao Cảnh lập tức nhìn cô vẻ bất mãn: “Em là một học sinh trung học thì hiểu cái gì chứ, đàn ông ăn trứng gà sống là lẽ tất nhiên, việc này có nói với em cũng bằng thừa. Được rồi, anh sẽ đi điều tra chợ bán thức ăn ở khu vực gần đó, xem Khưu Tiểu Mi đã ra ngoài mua thức ăn vào lúc nào. Chỉ cần biết bà ta mua thức ăn vào lúc nào, chúng ta có thể biết được bà ta chết vào ngày nào.” Có lẽ là cảm thấy thái độ của mình không được tốt cho lắm, anh liền nhìn cô, bổ sung thêm một câu: “Đến lúc đó, nếu em muốn biết kết quả, anh sẽ nói với em.”

“Vâng.” Mạc Lan khẽ cười một tiếng, lại nói tiếp: “Vừa rồi, em vẫn luôn muốn hỏi anh một chuyện.”

“Nói đi, có chuyện gì thế?” Cao Cảnh vừa nói vừa cúi đầu xuống uống canh.

“Hôm qua tại sao Tiết Chấn lại đến nhà Phó Viễn vậy? Cậu ta đã nói với cảnh sát các anh như thế nào?” Chuyện này vẫn luôn khiến Mạc Lan cảm thấy canh cánh trong lòng. Hôm nay không nhìn thấy Tiết Chấn đi học, nhưng cô biết, hôm qua cậu ta đã được thả về từ rất sớm. Cô còn nghe thấy cậu ta khóc rống lên trong hành lang của cục cảnh sát. Khi đó, Mạc Lan thật sự muốn bước đến trước mặt cậu ta, hỏi xem sự kiêu ngạo của cậu ta trước đó đã đi đâu cả rồi? Tại sao vừa mới đến cục cảnh sát đã tỏ ra sợ hãi đến vậy? Thật là mất mặt!

“Cậu ta thừa nhận trước khi bọn em tới thì cậu ta đã ở trong căn phòng đó rồi, nghe thấy tiếng động khi bọn em trèo vào, cậu ta liền trốn xuống dưới gầm giường của Phó Viễn.”

“Cậu ta định giờ trò gì ở đó vậy?” Mạc Lan cau mày hỏi.

“Cậu ta hoài nghi việc mẹ cậu ta mất tích một năm trước có liên quan đến Khuru Tiểu Mi. Hôm qua, cậu ta muốn đến xem có tìm được manh mối gì từ chỗ đó không. Cậu ta đã nói như vậy đấy.”

“Mẹ của Tiết Chấn đã mất tích từ một năm trước sao?” Mạc Lan kinh ngạc vô cùng.

“Em chưa nghe nói gì về chuyện này sao?”

Mạc Lan khẽ lắc đầu. Cô hoàn toàn không hay biết gì về chuyện nhà của Tiết Chấn, dường như cũng chưa từng nghe người khác bàn luận về chuyện này.

“Cậu ta nói những cuốn sách giáo khoa mà bọn em tìm được kia đều là của cậu ta. Một năm trước, trong ngày mà mẹ cậu ta mất tích, cũng chính là hai ngày trước khi khai giảng, cậu ta đã cùng mẹ tới trường nhận sách mới. Sau khi cậu ta viết tên mình lên sách xong liền cùng bạn đi đá bóng, mẹ cậu ta thì mang những cuốn sách mới về nhà. Nhưng sau đó, mẹ cậu ta biến mất.” Cao Cảnh nói xong liền uống một hơi cạn hết chỗ canh còn lại.

“Tại sao cậu ta lại cho rằng Khuru Tiểu Mi có liên quan tới chuyện này nhỉ?” Mạc Lan hỏi.

“Hai tuần trước, Khuru Tiểu Mi đã tiết lộ với cậu ta, bà ta đã từng gặp Chu Lệ Phần - mẹ của Tiết Chấn, thời gian vừa khéo là hôm Chu Lệ Phần mất tích. Khuru Tiểu Mi còn nói, Chu Lệ Phần không đi một mình.” Cao Cảnh liếc nhìn cô bằng ánh mắt đầy hàm ý: “Sau đó Tiết Chấn lại đi tìm Khuru Tiểu Mi để hỏi cho rõ ràng mọi chuyện, nhưng Khuru Tiểu Mi lại sửa lời, nói là cậu ta đã nghe nhầm, bà ta trước giờ chưa từng nói ra những lời như thế. Vì cha Tiết Chấn đã có bạn gái mới, nên cậu ta không nói những lời của Khuru Tiểu Mi cho ông ta biết.”

Thì ra còn có chuyện như vậy nữa! Trước mắt Mạc Lan thoáng qua khuôn mặt âm trầm ngạo mạn, cùng với thân thể thấp bé chắc nịch như một vận động viên cử tạ của Tiết Chấn. Tiết Chấn là một người có sức mạnh,

không biết khả năng bộc phát của cậu ta có mạnh không? Có điều tính khí cậu ta không được tốt, thường hay tự cho mình là đúng, lại dễ tức giận, đây là một sự thực không thể chối cãi. Nếu như trong ngày xảy ra vụ án, cậu ta đã từng tới nhà Khuru Tiểu Mi, lại hỏi Khuru Tiểu Mi về chuyện của mẹ cậu ta, rồi Khuru Tiểu Mi lại một lần nữa phủ nhận những lời bản thân đã nói, liệu giữa bọn họ có xảy ra cuộc tranh chấp nào không? Tiết Chấn liệu có đột nhiên nổi giận không? Nếu như khi đó Khuru Tiểu Mi đang chuẩn bị sắp xếp những thứ thức ăn vừa mới mua về, vừa khéo lại có một con dao phay ở ngay trước mặt Tiết Chấn...

“Này, em đang nghĩ cái gì thế?” Cao Cạnh khẽ đẩy cô một cái.

“Em cảm thấy Tiết Chấn rất khả nghi. Cậu ta có thái độ thù địch với Khuru Tiểu Mi... Hơn nữa, con người cậu ta em rất hiểu, lòng dạ hẹp hòi, luôn cho rằng bản thân là người thông minh nhất thế giới, liệu cậu ta có...” Mạc Lan còn muốn nói tiếp nữa, nhưng lại bị Cao Cạnh ngắt lời.

“Nếu có thể tìm được hồ sơ về vụ án của mẹ Tiết Chấn thì đã tốt rồi, như vậy sẽ rất có lợi cho việc điều tra phá án của anh.”

Mạc Lan khẽ nở một nụ cười tươi với anh, dùng khuỷu tay thúc nhẹ anh một cái với vẻ đắc chí.

“Đi tìm chị họ của em ấy, chị ấy có một người bạn thân học trên mấy khóa hiện đang là nhân viên của phòng hồ sơ trong cục cảnh sát.”

“Kiều Nạp phải không, hình như tuần này cô ấy còn phải tham gia giải thi đấu bóng rổ, liệu có rảnh không?”

“Yên tâm đi, chị ấy sẽ giúp đỡ thôi.” Mạc Lan nói.

Ăn xong phần cơm của mình rồi, cô đẩy nắp hộp cơm lại, đưa chiếc túi ni lông vốn được dùng để đựng hộp cơm cho Cao Cạnh, nói: “Cái này cho anh, em không cần nữa.”

Cao Cạnh nhìn cô vẻ khó hiểu.

“Còn chần chừ gì nữa, cho anh có cái mà đựng hộp cơm chứ sao.” Cô bực mình nói.

Hộp cơm đặc biệt chuẩn bị cho anh, vậy mà anh chẳng ăn được mấy miếng. Cô biết, không phải là anh không thích ăn, mà là không nỡ ăn, anh muốn mang về nhà chia sẻ với em gái. Vừa nghĩ đến những khó khăn mà Cao Cạnh đang phải đối mặt, Mạc Lan liền lại cảm thấy trái tim mình đau nhói. Nhưng cô biết mình không thể biểu hiện điều này ra ngoài, nếu không sẽ chỉ khiến anh cảm thấy mất mặt. Do đó, cô làm bộ giận dữ uy hiếp: “Cao Cạnh! Hộp cơm cha em chuẩn bị cho anh mà anh gần như không động đến, có phải là anh thấy món thịt kho tàu cha em nấu không được ngon, cho nên mới không muốn ăn, có đúng vậy không? Mặc kệ anh đấy, anh nhất định phải ăn hết cho em, nếu không em không sẽ để ý đến anh nữa đâu. Ngày mai đem trả lại em cái hộp là được rồi. Đã nghe thấy gì chưa hả?”

Cao Cạnh chăm chú nhìn cô hồi lâu, rồi lặng lẽ nhét cái hộp cơm vẫn còn nặng trĩu kia vào trong túi ni lông, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Ai bảo là không ngon nào, đợi lát nữa anh ăn không được sao?”

Sau khi chia tay với Mạc Lan, Cao Cạnh lập tức về nhà một chuyến. Vừa về đến nhà, anh lập tức mở hộp cơm đó ra, để nó vào chỗ mát trong căn bếp, như vậy cơm và thức ăn sẽ không dễ bị thiu. Vì muốn tiết kiệm điện, nhà anh không cắm tủ lạnh. Tháng này anh vừa mới bắt đầu đi làm, tiền bạc trong tay đã chẳng còn lại bao nhiêu, anh chỉ còn cách tiết kiệm hết mức có thể.

Về hộp cơm thịnh soạn đó, anh đã quyết định rồi, anh và em gái sẽ dùng nó cho bữa tối. Những món ăn ngon lành như thế, nào là thịt kho tàu với trứng, cánh gà xào bắp cải, còn có tôm bọc gạo nếp rán giòn, anh làm sao có thể ăn một mình được? Em gái còn đang trong tuổi ăn tuổi lớn, cho

dù anh có thèm hơn nữa thì cũng phải để cho em mình ăn nhiều một chút. Nghĩ đến vẻ mặt của em gái khi nhìn thấy những miếng thịt kho tàu ngon tuyệt kia, tâm trạng anh liền trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, cảm giác quả thực rất tuyệt!

Sau khi ra khỏi nhà và khóa cửa, anh liền vội vã tới cục cảnh sát. Anh nhất định phải đến căng tin trước một giờ ba mươi phút, như vậy mới có thể được ăn bữa cơm trưa miễn phí. Đáng tiếc, vừa tới đơn vị anh đã gặp Cố Chí Hạo ở ngoài hành lang, khi đó vừa khéo là một giờ hai mươi lăm phút.

Từ sau lần người này giẫm nát điều thuốc mà trường phòng vứt cho anh, anh bắt đầu cảnh giác anh ta. Anh tự nhắc nhở bản thân phải cẩn thận, bất kể lúc nào cũng không được để cho anh ta nắm thóp.

“Tiểu Cao, vừa rồi cậu đi đâu vậy?” Cố Chí Hạo hỏi anh.

Cao Cảnh không kìm được hơi cau mày lại, trong lòng thầm nghĩ: Buổi trưa tôi ra ngoài một chút cũng cần báo cáo với anh sao? Nếu tôi bị đau bụng ở trong nhà vệ sinh suốt, có phải là cũng cần nói với anh không nhỉ?

“Em đến trường trung học Khánh Bắc một chút để tìm hiểu tình hình.” Cao Cảnh đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường ở cuối hành lang, căng tin đã sắp đóng cửa rồi. Anh hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn bước đi về phía trước.

Nhưng Cố Chí Hạo gọi anh lại: “Tìm hiểu tình hình gì? Là ai đã bảo cậu đi?”

“Nghe nói tối qua có hai nữ sinh đã lén lút lén vào hiện trường, do đó nên em muốn tìm hiểu một chút.” Cao Cảnh thấp giọng đáp. Anh biết làm như vậy có thể bị khép vào lỗi tự tiện hành động, nhưng dù gì thì anh cũng không thể nói Mạc Lan là bạn của anh được.

Quả nhiên, sắc mặt Cố Chí Hạo trầm hẳn xuống.

“Cao Cảnh, cậu không biết xem biên bản tối qua sao để tìm hiểu tình hình sao? Còn cần chạy tới đó một chuyến làm gì? Cậu rốt cuộc có ý gì vậy?”

“Không có ý gì cả.” Cao Cảnh lại nhìn đồng hồ, đã một giờ hai mươi bảy phút rồi.

“Có phải là cậu muốn tìm ra điều gì để phản bác lại kết luận của chúng tôi không? Cao Cảnh, động cơ của cậu rất không chính đáng!” Giọng của Cố Chí Hạo đột nhiên cao hẳn lên, trong văn phòng gần đó thò ra mấy cái đầu, những cặp mắt tò mò đổ dồn về phía họ.

Cao Cảnh cảm thấy mặt mình nóng ran, nhưng anh không dám nổi nóng, chỉ đành thấp giọng giải thích: “Em không có ý ấy, chỉ muốn hiểu thêm về tình hình một chút.”

“Cậu đã đi tìm nữ sinh nào? Cô ta đã nói với cậu những gì?”

Cao Cảnh còn chưa kịp trả lời, Cố Chí Hạo đã lại nói tiếp: “Cao Cảnh, dựa theo quy định, những cảnh sát hình sự bình thường, đặc biệt là thực tập sinh như cậu, vốn không được đơn độc tiến hành hỏi chuyện nhân chứng. Hôm nay cậu đã vi phạm quy định, có muốn tôi viết đôi dòng vào tờ báo cáo thực tập của cậu không?” Trái tim Cao Cảnh bất giác run lên. Anh cũng biết rằng dựa theo quy định, mình không được đơn độc hỏi chuyện những người có liên quan tới vụ án. Nhưng việc anh và Mạc Lan gặp nhau, việc gì còn phải gọi thêm người khác chứ? Mà anh cũng không hy vọng khi đó bên cạnh còn có ai khác cả. Không ngờ thoáng cái đã bị nắm thóp rồi, anh ta nhất định là đã chờ sẵn để bắt lỗi mình bất cứ lúc nào. Mình rốt cuộc đã đắc tội với anh ta ở chỗ nào chứ?

“Cao Cảnh, sao cậu không nói gì?” Cố Chí Hạo lại hỏi.

Cao Cảnh rất muốn đấm ngay cho gã này một cú, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành nhẫn nhịn: “Xin lỗi, em quên mất là có quy định này. Anh

Cố, anh tha thứ cho em một lần đi... Lần sau em sẽ chú ý hơn được không?”

Cố Chí Hạo nhìn anh, nở một nụ cười hết sức giả tạo.

“Được rồi, tôi cũng không muốn làm khó cậu, kéo mọi người lại cho rằng tôi bắt nạt người mới. Bây giờ cậu lập tức về phòng làm việc viết bản kiểm điểm, sau đó trình bày hết mọi tình hình đã tìm hiểu được trong ngày hôm nay ra. Nếu để tôi phát hiện cậu có điều gì giấu giếm không báo lên...” Cố Chí Hạo không nói tiếp nữa, kẹp điều thuốc lá bằng hai ngón tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cao Cảnh, dường như chuẩn bị vút điều thuốc vào mặt anh bất cứ lúc nào. Cao Cảnh nắm chặt nắm đấm, thầm nhắc nhở mình phải kiềm chế. Anh biết rất rõ, nếu trong thời gian thực tập mà phát sinh xung đột chân tay với đồng sự, tiền đồ của anh coi như sẽ được đặt một dấu chấm hết.

“Vâng, em đi ngay đây.” Cao Cảnh nói. Anh không nhìn chiếc đồng hồ kia nữa. Anh biết thời gian đã qua rồi, bữa cơm trưa miễn phí coi như mất. Nhưng anh cũng thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi khi ngồi chung với Mạc Lan, anh đã ăn một số thứ lót dạ rồi.

Nhưng, đúng vào lúc anh xoay người chuẩn bị đi về phía phòng làm việc, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên sau lưng anh.

“Cao Cảnh!”

Anh ngoảnh đầu lại, thì ra là vị bác sĩ pháp y họ Ngô kia.

“Thầy Ngô!” Cao Cảnh khẽ chào một tiếng.

“Cậu tới đây một chút, tôi có chuyện muốn tìm cậu.” Bác sĩ Ngô vẫy vẫy tay với anh.

“Nhưng... em...” Cao Cảnh liếc nhìn Cố Chí Hạo bên cạnh, Cố Chí Hạo cười giả lả hỏi bác sĩ Ngô: “Có chuyện gì vậy anh Ngô?”

“Chỉ nói mấy câu thôi. Tới đây, Cao Cạnh!” Bác sĩ Ngô nói.

Lần này, Cao Cạnh không để ý đến Cố Chí Hạo nữa mà đi thẳng về phía bác sĩ Ngô. Bác sĩ Ngô đưa anh tới phòng làm việc nằm ở tầng hầm của mình. Sau khi đóng cửa lại, ông mới nói: “Cao Cạnh, thời gian tử vong của Khuru Tiểu Mi đã có rồi.”

“Vậ ạ?” Cao Cạnh lập tức trở nên căng thẳng.

“Khuru Tiểu Mi bị hại vào quãng thời gian từ tám giờ đến mười một giờ ngày 1 tháng 4.”

“Ngày 1 tháng 4?” Cao Cạnh như vừa bị đánh một cú rất nặng vào đầu.

“Đợi lát nữa tôi sẽ báo cáo việc này lên trên.” Bác sĩ Ngô đưa mắt nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết thời gian tử vong mà cậu phán đoán có chút sai khác với kết luận của bên pháp y bọn tôi, do đó mới nói trước với cậu một tiếng.”

Cao Cạnh biết bác sĩ Ngô kinh nghiệm phong phú, thời gian tử vong mà ông phán đoán ắt không có sai sót gì, người sai nhất định là anh. Buổi chiều lại có cuộc họp, anh có thể tưởng tượng sau khi nghe thấy kết quả này, những người đó sẽ nhìn anh bằng ánh mắt như thế nào. Anh cảm thấy vô cùng buồn bã.

Bác sĩ Ngô thì lại mỉm cười, khẽ vỗ vai anh một cái: “Cao Cạnh, cậu là người mới, khó tránh khỏi có sai sót, đừng suy nghĩ quá nhiều! Sau này hãy nhớ phải uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Khà khà, không phải chuyện gì cũng có thể nói ra trong cuộc họp được đâu, đã biết chưa?... Đúng rồi...” Bác sĩ Ngô dường như nhớ ra điều gì, bèn mở tủ lạnh ra, lấy ra một miếng bánh ga tô được đóng gói cẩn thận, nói: “Sáng nay có người cho tôi miếng bánh ga tô, cậu có thể ăn nó giúp tôi được không?”

Nhưng lúc này, Cao Cạnh lại chẳng muốn ăn chút nào.

5. HAI CẬU CHỦ NHỎ CỦA TIỆM MÌ

“Cậu muốn đến tiệm mì nhà tớ sao?” Đỗ Vân Hạc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Cậu không hoan nghênh à?”

Mạc Lan biết rõ tại sao Đỗ Vân Hạc lại có phản ứng như vậy. Trước đó, cậu ta đã từng nhiều lần muốn tiếp cận với cô. Không phải là cuối tuần mời cô cùng đi cắm trại thì là đề nghị đưa cô tới phim trường để xem cậu ta đóng phim, hoặc là mời cô đến tham gia những bữa tiệc mà cậu ta đứng ra tổ chức. Nhưng cô đã dùng đủ mọi lý do để khước từ. Thực ra, trước giờ cô luôn rất lạnh nhạt với cậu ta. Cô chưa từng chủ động bắt chuyện với cậu ta lần nào. Có lúc, rõ ràng là nhìn thấy cậu ta đang đi về phía mình, cô cũng sẽ cố ý tránh đi. Thế nhưng hôm nay, sau khi tan học, Mạc Lan lại khoác cặp sách lên và gọi cậu ta lại.

Đỗ Vân Hạc đưa tay vuốt cằm, nhìn cô rất lâu, cuối cùng đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Sao lại không hoan nghênh chứ? Công chúa điện hạ có thể đến thăm tiệm mì nhỏ của nhà tớ, thật là vinh hạnh vô cùng!” Cậu ta lớn tiếng nói.

“Hi, đừng khách sáo như vậy!” Mạc Lan nói: “Gần đây tớ mới nghe nói thì ra tiệm mì nhà cậu là một cửa tiệm có tiếng của thành phố ta, đã mở tới hai chi nhánh rồi. Mọi người đều nói mì ở đó rất ngon, nên tớ cũng muốn ném thử xem sao.” Cô phát hiện có không ít bạn học đang ngoảnh đầu lại nhìn hai người bọn họ, thoáng cảm thấy có chút không được tự nhiên cho lắm. Có lẽ có không ít bạn nữ nhìn thấy cô đi cùng với “đại minh tinh” Đỗ Vân Hạc, còn thêm sinh lòng ghen tức ấy chứ. Thật đúng là chỉ có

trời mới biết, nếu không vì thăm dò tin tức, cô nào muốn nói chuyện với cậu bạn này, Mạc Lan thầm nghĩ.

“Cậu không về nhà ăn cơm, liệu cha mẹ cậu có lo lắng không?” Cô nghe thấy Đỗ Vân Hạc lên tiếng hỏi mình, giọng nói cứ mềm như bún vậy. Đến khi ngẩng đầu lên chuẩn bị trả lời, cô đã thấy cậu ta tới gần ngay trước mặt. Vội vàng lùi về phía sau một bước, Mạc Lan cố tỏ ra nhẹ nhàng nói: “Không sao, hôm nay cha mẹ tớ đều đi ăn cơm ở nhà bạn rồi, tớ vừa hay có thời gian rảnh.”

Thực ra, khi cha cô nghe nói cô muốn tới tiệm mì Tiểu Đình gặp mặt Đỗ Vân Hạc thì tỏ ra hết sức hưng phấn. Ông không chỉ dặn đi dặn lại cô nhất định phải quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của đối phương khi nói chuyện, còn hỏi cô có cần mang theo Cảnh Trường không. Cảnh Trường là một chú chó cảnh sát đã về hưu, thuộc giống Labrador, năm nay đã mười một tuổi. Hai năm trước, cha cô thông qua một số tú tặc xin được nó về nhà nuôi. Hiện giờ nó đã trở thành người bạn tốt nhất của Mạc Lan.

Nghe câu trả lời của cô, Đỗ Vân Hạc bước lên mấy bước rồi dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô nói: “Tiệm mì thì có gì hay ho chứ, ăn đi ăn lại cũng chỉ có mấy bát mì đó. Hôm nay cậu đã có thời gian rảnh như vậy, chi bằng tối nay để tớ mời cậu đi ăn cơm Tây nhé! Tớ biết có một cửa hàng có món bò bít tết tuyệt ngon. Có vị đạo diễn đã từng mời tớ tới đó ăn rồi. Thế nào? Cậu có chịu nề mặt không?”

Đỗ Vân Hạc mỉm cười nhìn cô, khuôn mặt với những đường nét thanh thoát kia trông càng tuấn tú dưới ánh chiều tà, ngay đến Mạc Lan cũng phải thầm khen trong lòng một tiếng: Đúng là đẹp trai thật! Có điều, cô lại chẳng có chút hứng thú nào với món bò bít tết.

“Không, tớ muốn ăn món mì đất khách nhất của tiệm mì nhà cậu.” Cô nói.

“Bây giờ mà đi ăn, trong tiệm sẽ có rất nhiều người, cậu không sợ phải chen lấn sao?”

“Ồ đó có rất nhiều người à?” Mạc Lan cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, ngạc nhiên nói: “Bây giờ mới là bốn giờ, còn chưa đến giờ ăn tối mà.”

Đỗ Văn Hạc mỉm cười nhún vai, ánh mắt nhìn về hướng khác.

“Được rồi, nếu cậu đã nhất quyết muốn đi ăn mì như thế vậy thì đi thôi!” Cậu ta đột nhiên ngoảnh mặt lại, dáng vẻ như một nam diễn viên chính đẹp trai phong độ trong phim, giờ ngón trỏ lên đưa qua đưa lại trước mặt Mạc Lan với vẻ rất tung tung: “Có điều, cậu phải để tớ mời, nếu không tớ sẽ không khách sáo đâu đấy.”

“Được.” Mạc Lan lập tức đồng ý ngay, trong lòng cười thầm, thật là một kẻ biết làm bộ làm tịch!

Chẳng mất bao nhiêu thời gian, bọn họ đã đi bộ từ trường học tới tiệm mì Tiểu Đình ở số 22 đường Thái Bình. Đúng như phán đoán của Mạc Lan, vào thời điểm này, trong tiệm chỉ có hai, ba vị khách. Khi bọn họ bước vào cửa tiệm, từ bên trong vang ra tiếng chào đón của một cậu con trai.

“Mời vào, mời vào!”

Mạc Lan ngẩng đầu lên, thấy một cậu con trai tuổi tác xấp xỉ với Đỗ Văn Hạc đang ngồi phía sau quầy thu ngân ở ngay cạnh cửa tiệm. Cậu ta mặc một bộ đồng phục màu đỏ, trên đầu đội một chiếc mũ cũng màu đỏ được thêu mấy chữ “Tiệm mì Tiểu Đình”.

“Là anh à, sao hôm nay anh lại về sớm thế?” Người con trai đó cất tiếng chào Đỗ Văn Hạc, còn Đỗ Văn Hạc thì đưa tay ra vỗ vai cậu ta với vẻ quen thuộc vô cùng.

“Đã nhìn thấy chưa? Cùng công chúa đến ăn tối đây.” Đỗ Văn Hạc hát cầm hương về phía Mạc Lan, sau đó lại giới thiệu cậu con trai kia với cô:

“Đỗ Vân Bằng, em trai song sinh của tớ, đang học lớp mười một trường Khánh Bắc.”

“Xin chào!” Mạc Lan cất tiếng chào đôi phương một cách lịch sự.

“Xin chào!” Đỗ Vân Bằng cũng khẽ gật đầu chào cô. Mạc Lan phát hiện, xét về tướng mạo, tuy bọn họ là anh em song sinh, nhưng người em trai này lại thua kém Đỗ Vân Hạc khá nhiều. Có điều, trên người Đỗ Vân Bằng lại có một loại khí chất mà Đỗ Vân Hạc không có, đó là sự chín chắn.

“Anh chuẩn bị đi ăn tối sao? Định đi đâu vậy? Bò bít tết à?” Đỗ Vân Bằng ngoài miệng thì hỏi anh trai, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Mạc Lan. Lúc này, Mạc Lan mới chú ý thấy bên cạnh cậu ta có đặt cuốn *Thôn Tám Mộ* [7] của Seishi Yokomizo. Thì ra là một học sinh vừa tan học đã về nhà giúp đỡ cửa tiệm của gia đình, có sở thích đọc tiểu thuyết trinh thám.

“Không, cô ấy muốn ăn tối ở đây.” Đỗ Vân Hạc trả lời.

“Vậy sao?” Cặp mắt Đỗ Vân Bằng sáng lên, khuôn mặt lập tức hướng về phía Mạc Lan nở một nụ cười, trịnh trọng nói: “Vô cùng hoan nghênh!”

“Nghe nói cửa tiệm này rất nổi tiếng. Do vậy, tớ đặc biệt muốn đến đây ăn thử một bữa xem sao.” Mạc Lan khẽ mỉm cười nói.

Đỗ Vân Bằng nhiệt tình giới thiệu: “Cửa tiệm này của nhà tớ đã mở được rất nhiều năm rồi, gần xa đều biết tiếng. Cậu muốn ăn gì đây? Chỗ tớ có tiếng nhất là mì cá hoa vàng và mì chân giò thập cẩm. Nếu cậu không muốn ăn mì, hiện giờ tại đây còn có bán hoành thánh nhân thịt và bánh bao nhân cá, mùi vị đều không tệ chút nào, rất được khách hàng yêu thích, có điều, tớ cảm thấy cậu có thể gọi...”

“Được rồi, mỗi loại cho cô ấy một suất đi!” Đỗ Vân Hạc sốt ruột ngắt lời người em trai đang nhiệt tình giới thiệu các món ăn của mình.

“Mỗi loại một suất?” Đỗ Vân Bằng hơi cau mày lại.

“Đừng lo, cứ ghi sổ cho anh đây là được rồi. Cuối tháng này anh sẽ nhận được tiền cát sê, chú sợ anh không trả được tiền chắc?” Đỗ Văn Hạc vừa nói vừa đi tới cạnh bàn kéo một chiếc ghế ra: “Đến đây, Mạc Lan, ngồi bên này!”

Mạc Lan cũng nhìn ra sự khó xử của Đỗ Văn Bằng, liền vội vã nói: “Đừng khách sáo, cho tớ một suất mì cá hoa vàng là được rồi, mì thì chỉ cần hai lạng, nhiều quá tớ ăn không hết đâu.” Cô đi tới bên cạnh Đỗ Văn Hạc rồi ngồi xuống.

“Vây cho anh một đĩa bánh bao, thêm một bát hoành thánh nữa. Đồ keo kiệt!” Đỗ Văn Hạc móc từ trong túi ra tờ hai mươi đồng, đi tới bên cạnh quầy thu ngân, đập xuống đánh “bộp” một tiếng.

Đỗ Văn Bằng không nói tiếng nào, lạch cạch gõ hóa đơn.

Đỗ Văn Hạc quay trở lại ngồi xuống bên cạnh Mạc Lan, nhẹ nhàng giải thích: “Bây giờ em trai tớ gần như là ông chủ của cửa hàng rồi. Lúc đầu còn tưởng có nó rồi thì tớ có thể tùy tiện mời bạn bè đến đây ăn, không ngờ nó còn keo kiệt hơn cả cha tớ nữa.” Rồi cậu ta lại ngoảnh đầu kêu lên với em trai mình: “Này, Văn Bằng, đừng quên trả tiền thừa cho anh đấy nhé!”

“Không thiếu của anh được đâu. Này, trả anh.” Đỗ Văn Bằng đặt tiền thừa xuống trước mặt Đỗ Văn Hạc, rồi xoay người đi về phía phòng bếp, nhắc người đầu bếp ở bên trong: “Mì cá hoa vàng, hoành thánh, bánh bao, nhanh lên một chút nhé!”

“Giờ nó không muốn thi đại học nữa, đợi tốt nghiệp trung học phổ thông xong là chuẩn bị tiếp nhận cửa tiệm này. Bây giờ, mỗi ngày sau khi tan học là nó đều về đây làm việc.” Đỗ Văn Hạc nói với Mạc Lan.

“Mỗi ngày? Vây không phải là ảnh hưởng rất nhiều tới việc học tập sao? Cửa tiệm này của nhà cậu mở cửa đến mấy giờ tối thế?” Mạc Lan liếc nhìn bóng dáng Đỗ Văn Bằng, tò mò hỏi.

“Tám chín giờ gì đó. Nó bận rộn xong việc ở cửa tiệm thì bắt đầu làm bài tập thôi, vất vả thì đúng là vất vả thật, có điều bản thân nó thích không phải là được rồi sao.” Đỗ Văn Hạc lấy cho cô một đĩa giấm, lại giải thích tiếp: “Bây giờ cha tớ phải trông coi chi nhánh, không thể quản lý chỗ này được nữa. Thường ngày cũng rất ít khi về. Chỗ này ban ngày đều do mẹ tớ trông coi. Nhìn kìa, đó chính là mẹ tớ đây.” Cậu ta chỉ tay vào một bức hình quảng cáo trên tường, trên đó là hình ảnh một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đang nở nụ cười tươi, tay bưng một bát mì nóng hổi.

“Ồ, mẹ cậu đẹp thật đấy!” Mạc Lan khen một cách thật lòng.

“Ha ha, cậu quá khen rồi.” Đỗ Văn Hạc cười nói.

“Tớ nghe nói cửa tiệm này là do cha mẹ cậu làm nên từ hai bàn tay trắng. Thật là không dễ dàng gì!” Mạc Lan nói.

Những điều này cô đều nghe được từ chỗ người bạn thân Triệu Mật.

“Con người ta ai cũng phải ăn mà. Không có học vấn, không có tài năng, chỉ biết nấu mì, vậy nên ngoài việc mở tiệm mì ra thì còn có thể làm gì khác chứ?” Đỗ Văn Bằng vừa nói, vừa quay trở lại vị trí của mình phía sau quầy thu ngân.

Lời nói rất thực tế, nhưng nghe giọng điệu cậu ta dường như có chút tâm trạng. Mạc Lan không kìm được bèn đưa mắt liếc nhìn về phía Đỗ Văn Bằng.

Đỗ Văn Hạc cũng cảm giác được điều này. “Đừng để ý đến nó làm gì, làm việc ở trong tiệm lâu quá rồi thì thành ra như vậy đấy.”

“Các cậu thật sự là anh em song sinh sao?” Mạc Lan nghĩ tới một vấn đề khó hiểu.

“Đúng vậy.” Đỗ Văn Hạc cười đáp: “Nó học tốt hơn tớ một chút xíu, nên bây giờ ở trên tớ một lớp.”

“Vây sinh nhật của các cậu không phải là cùng một ngày sao?”

“Anh em song sinh thì sinh nhật đương nhiên là cùng một ngày rồi.”

“Vây, trong hôm cậu tổ chức tiệc sinh nhật ấy, em trai cậu có phải là cũng tham gia cùng không? Mà không đúng, cậu ấy đáng ra cũng là một trong những nhân vật chính của bữa tiệc mới phải chứ nhỉ?”

Đỗ Văn Hạc ngoảnh đầu lại nhìn em trai mình. Lúc này, Đỗ Văn Bằng đang cúi đầu xem sách.

“Tớ cũng muốn để nó làm nhân vật chính, nhưng nó lại không chịu. Hôm đó nó vẫn làm việc ở tiệm. Hay, làm ông chủ nhỏ làm đến phát nguyền mất rồi.”

“Tớ nghe nói hôm đó Phó Viễn cũng tới tham gia bữa tiệc sinh nhật của cậu thì phải.” Mạc Lan cuối cùng cũng nhắc đến vấn đề mà cô thật sự hứng thú: “Trước đó cậu có nghĩ rằng bạn ấy sẽ đến không?”

“Tớ đương nhiên là rất bất ngờ rồi. Có điều, người ta đã đến rồi thì tớ cũng không tiện đuổi đi.” Đỗ Văn Hạc hơi nhếch miệng lên, để lộ một nụ cười khinh miệt, ngay sau đó lại tò mò hỏi: “Mạc Lan, tớ nghe nói chính cậu đã phát hiện ra xác chết của mẹ Phó Viễn đúng không? Tại sao cậu lại theo Phó Viễn về nhà thế?”

“Tớ cũng chỉ là đột nhiên có chuyện muốn hỏi mẹ bạn ấy thôi. Không ngờ...” Mạc Lan kịp thời dừng lời lại rồi nói sang chuyện khác: “Này, mình đã nói tới Phó Viễn rồi, vậy tớ có mấy chuyện muốn hỏi cậu.”

“Được thôi, cậu muốn hỏi gì nào?” Đỗ Văn Hạc tràn đầy hứng thú, dường như chỉ muốn được lập tức trả lời câu hỏi của Mạc Lan.

“Hôm đó, khi Phó Viễn rời khỏi bữa tiệc sinh nhật của cậu, có những bạn nào đã rời đi ngay trước hoặc ngay sau Phó Viễn thế?”

Đỗ Văn Hạc suy nghĩ một lát rồi đáp: “Hình như không có ai hết, chỉ có mỗi mình Phó Viễn thôi.”

“VẬY... ngoài tớ ra, còn có ai khác không đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của cậu không?”

“Hôm đó hình như chỉ thiếu mình cậu, mọi người đều đến đủ. Có điều, có một người đến mà cũng như không đến... Cái gã Tiết Chấn đó chỉ ở lại có năm phút rồi đi luôn, thậm chí lúc đi còn chẳng thèm chào tớ một tiếng nữa. Thật đúng là đồ vô giáo dục, giống hệt như mẹ cậu ta vậy!” Đỗ Văn Hạc giận dữ đập bàn một cái.

“Cậu có quen biết mẹ Tiết Chấn sao?” Mạc Lan tò mò hỏi.

Đỗ Văn Hạc không kìm được ngoảnh đầu lại nhìn Đỗ Văn Bằng một lát, Đỗ Văn Bằng lúc này vẫn đang cúi đầu xem sách.

“CÓ ai mà không biết Chu Lệ Phần chứ? Bà ta là người chanh chua đánh đá có tiếng ở con phố này, đã từng đánh mẹ chồng mình bị thương đến nỗi phải nhập viện, còn từng đánh Tiết Chấn đến vỡ đầu, phải khâu tới mấy mũi lặn. Chuyện này tớ tận mắt nhìn thấy đấy nhé.” Đỗ Văn Hạc chỉ tay vào mắt mình, hạ thấp giọng nói.

“Thật sao? Nhưng ngay đến Tiết Chấn mà bà ấy cũng đánh á?”

“ĐÓ là chuyện của mùa xuân năm ngoái rồi. Có một buổi chiều, tớ nhìn thấy cha Tiết Chấn đưa cậu ta đến bệnh viện. Cậu ta dùng tay ôm đầu, máu vẫn còn rỉ ra từ kẽ ngón tay. Chu Lệ Phần đuổi theo muốn nói gì đó, nhưng cha của Tiết Chấn lại hung hăng bảo bà ta cút đi. Về sau, tớ nghe nói là Tiết Chấn bị mẹ đánh thành ra như vậy.” Đỗ Văn Hạc cười mỉa nói: “Nghe nói sau khi mẹ Tiết Chấn mất tích, mọi người trên con phố này đều hoài nghi việc này có liên quan đến người nhà của bà ta. Ban đầu gần như cứ cách mấy ngày là cảnh sát lại đến tìm chồng bà ta để hỏi chuyện, bọn họ cũng từng tìm đến cha mẹ tớ để tìm hiểu tình hình.”

“Ý cậu là cảnh sát đã từng hoài nghi cha Tiết Chấn?”

“Tất nhiên, ông ta là đáng nghi nhất đấy. Nếu không cảnh sát cứ suốt ngày tìm ông ta làm gì? Tớ nghe nói cha Tiết Chấn rất ghét mẹ cậu ta. Chuyện này cũng là bình thường thôi, có ai lại thích một người đàn bà đánh đá như Chu Lệ Phần chứ?” Đỗ Văn Hạc bĩu môi, khẽ lắc đầu như một ông cụ.

“... Thật đáng sợ!” Mạc Lan cố tỏ vẻ nhát gan nói.

“Có một số chuyện đúng là do di truyền. Mẹ nào con nấy! Tớ thấy tay Tiết Chấn đó cũng chẳng khác gì mẹ cậu ta đâu.” Đỗ Văn Hạc vừa nhắc đến Tiết Chấn liền tỏ ra chán ghét vô cùng.

“Vậy, cậu cảm thấy Phó Viễn giống ai? Bạn ấy cũng là hàng xóm của cậu đúng không nhỉ?” Mạc Lan lại nhắc đến Phó Viễn.

Đỗ Văn Hạc ngoảnh đầu nhìn cô, ngạc nhiên hỏi: “Mạc Lan, cậu thật sự có hứng thú với Phó Viễn sao?”

“Tất nhiên rồi, đừng quên là tớ và Phó Viễn đã cùng phát hiện ra thi thể của mẹ bạn ấy đấy!”

“Nói vậy cũng phải.” Đỗ Văn Hạc đã bị thuyết phục, khẽ gật đầu, nói: “Phó Viễn trước đây cũng có thể tạm gọi là bình thường. Mấy năm trước, khi tớ nhìn thấy cô ta, cô ta ít ra cũng giống con gái. Nhưng bây giờ thì... Cậu hỏi Văn Bằng đi, nó và Phó Viễn khá thân nhau đấy.” Cậu ta ngoảnh đầu lại hỏi em trai mình: “Này, con bé Phó Viễn đó có phải là thường xuyên đến đây ăn mì không?”

“Vâng, cô ấy thường xuyên đến đây.” Đỗ Văn Bằng khẽ trả lời, đầu cũng chẳng ngẩng lên.

Cậu ta vẫn luôn nghe bọn mình nói chuyện sao? Mạc Lan thầm nghĩ.

“Cô ấy là khách quen của cửa tiệm.” Đỗ Văn Bằng nói tiếp.

“Phó Viễn thích ăn món gì thế?” Mạc Lan hỏi Đỗ Văn Bằng.

“Cô ấy thường ăn mì thịt thái sợi kèm dưa muối.” Đỗ Văn Bằng vẫn cúi đầu, nhưng sau khi trả lời xong câu này lại chột ngắc đầu lên nói tiếp: “Chuyện này cũng không có gì là lạ cả, tiệm mì này ở gần nhà cô ấy nhất, do đó cô ấy mới thường xuyên đến đây.”

“Hôm qua cô ấy cũng đã tới đây. Ngay sau khi xảy ra chuyện đó, cô ấy đã đến ăn mì cá hoa vàng...” Mạc Lan chăm chú nhìn Đỗ Văn Bằng, hỏi: “Lúc đó, có phải các cậu đã biết là xảy ra chuyện rồi không?”

“Ừ.” Đỗ Văn Bằng tiếp tục cúi đầu xem sách.

“Vậy, cậu không cảm thấy lạ sao? Cô ấy còn gọi món mì đắt nhất trong tiệm.” Mạc Lan còn nhớ, hôm qua cô đã từng bước vào tiệm mì và nói chuyện với Phó Viễn, nhưng lại không hề chú ý tới sự tồn tại của Đỗ Văn Bằng. Còn Đỗ Văn Bằng dường như cũng tương tự như thế, không hề chú ý đến cô.

“Tớ chỉ cảm thấy hơi lạ thôi, nhưng không hỏi gì. Cô ấy thường chỉ ăn xong rồi trả tiền luôn, tớ cũng chẳng có gì để hỏi cả.” Ánh mắt Đỗ Văn Bằng vẫn dừng lại trên quyển sách: “Tớ với cô ấy cũng không tính là thân quen lắm, chỉ là cô ấy thường đến đây ăn mì mà thôi.”

“Mẹ của Phó Viễn có thường đến tiệm nhà cậu ăn mì không?” Mạc Lan lại hỏi.

“Bà ấy cũng thường tới, nhưng đều là đi một mình.”

“Bà ấy trước giờ chưa từng đi cùng Phó Viễn đến đây sao?” Mạc Lan tò mò hỏi.

“Đúng vậy.” Đỗ Văn Bằng khẽ đáp.

“Thằng nhóc này còn chưa biết tin mới nhất đâu.” Đỗ Văn Hạc đột nhiên bật cười, lớn tiếng nói: “Văn Bằng, chú biết tin gì chưa? Phó Viễn đã giết chết mẹ cô ta, giờ đã bị cảnh sát bắt đi rồi.”

Đỗ Văn Bằng đột nhiên ngẩng đầu lên. Tuy cậu ta mím chặt đôi môi không nói gì, nhưng nét mặt của cậu ta đã để lại cho Mạc Lan một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đây là lần đầu tiên Mạc Lan thấy có người tỏ thái độ lo lắng bất an như vậy sau khi nghe chuyện của Phó Viễn. Xem ra cậu ta và Phó Viễn không chỉ là quen biết sơ qua, trong lòng Mạc Lan thầm phán đoán như vậy.

“Đỗ Văn Hạc, trong hôm sinh nhật cậu, Phó Viễn đã tặng quà gì cho cậu vậy? Tớ quả thực không dám tin bạn ấy lại có thể làm chuyện đó.” Mạc Lan hỏi.

“Quà sinh nhật ư? Ha ha, tớ cũng ngạc nhiên lắm chứ! Có điều, quà đó không phải là cho tớ đâu, mà là cho em trai tớ. Khi đó em trai tớ không có mặt, Phó Viễn đã nhờ tớ giao cho nó.” Đỗ Văn Hạc vui vẻ trả lời: “Cho nên tớ mới nói là bọn họ khá thân quen.”

“Thật sao? Phó Viễn đã tặng quà cho cậu à? Là thứ gì vậy? Có thể nói với tớ không?” Mạc Lan tò mò nhìn về phía Đỗ Văn Bằng.

“Chính là nó.” Đỗ Văn Bằng giơ cuốn sách trong tay lên: “Cô ấy đã tặng cho tớ cuốn sách này.”

Phó Viễn biết cậu ta thích đọc sách, còn đặc biệt chọn sách tặng cho cậu ta. Quan hệ giữa bọn họ liệu có phải là chủ cửa tiệm và khách hàng bình thường? Là Đỗ Văn Bằng đã viết cho Phó Viễn mảnh giấy kia ư? Chẳng lẽ trong đêm sinh nhật đó, người mà Phó Viễn muốn gặp chính là Đỗ Văn Bằng? Nhưng không phải đã nói là không gặp không về rồi sao? Tại sao Đỗ Văn Bằng lại không có mặt? Tại sao Phó Viễn còn phải nhờ Đỗ Văn Hạc giao quà cho Đỗ Văn Bằng? Bọn họ rốt cuộc có phải là bạn bè không nhỉ?

Mạc Lan quyết định thử thăm dò phản ứng của Đỗ Văn Bằng một chút.

“Ồ, không ngờ Phó Viễn còn biết mua sách cơ đấy. Tớ cứ nghĩ bạn ấy chỉ biết tìm tiền lẻ trên mặt đất thôi.” Mạc Lan cố ý nói bằng giọng cay nghiệt, cô liếc nhìn thấy khuôn mặt Đỗ Văn Bằng bất giác đơ ra.

Đỗ Văn Hạc cười ha hả nói: “Đúng vậy, cô ta đi đường lúc nào cũng nhìn chăm chăm xuống đất, cứ như là đang tìm tiền lẻ.”

“Tớ cảm thấy Phó Viễn chính là hung thủ giết người. Nếu không, ai còn có tâm tình mà đến đây ăn mì vào lúc đó chứ? Bạn ấy chẳng có một chút tình cảm nào với mẹ mình cả, thật đáng sợ! Không ngờ tớ lại học cùng lớp với một con người như thế.” Mạc Lan làm bộ cảm phẫn nói.

“Tớ cũng có cảm giác như vậy đấy. Có điều...” Đỗ Văn Hạc khẽ nhún vai, vẻ mặt thản nhiên nói: “Chuyện này cũng thú vị lắm. Đây là lần đầu tiên tớ gặp chuyện như vậy, trong lớp chúng ta không ngờ cũng có tội phạm giết người. Ha ha, tớ thật muốn nghe cô ta bộc bạch nội tâm của bản thân.”

“Tớ thì chẳng có hứng thú nghe điều đó đâu. Phó Viễn căn bản không phải là người bình thường, bản chết đi được! Trong nhà toàn là gián, không biết bao lâu bạn ấy mới tắm một lần?! Thấy bạn ấy bị cảnh sát bắt đi, tớ thật sự là thở phào một hơi. Sau này không cần phải nhìn thấy con người đó trong lớp học nữa rồi.” Mạc Lan làm bộ nhõng nhẽo nói. Lúc này, nhân viên phục vụ đã đưa tới những món ăn mà cô và Đỗ Văn Hạc gọi.

“Đúng thế! Phải ngồi cùng bàn với cô ta thì thật đúng là...” Đỗ Văn Hạc làm bộ buồn nôn, kể đó bèn khuyên cô: “Được rồi, được rồi. Khi ăn đừng nên nhắc đến cô ta nữa, nếu không tớ thật chẳng còn lòng dạ nào mà ăn cả.”

Mạc Lan tạm thời bỏ Phó Viễn qua một bên, múc một thìa canh lên nếm thử, quả đúng là rất ngon.

“Thế nào?” Đỗ Vân Hạc hỏi cô.

“Ngon lắm!”

“Ừ, vậy cậu hãy ném thử cái bánh bao này đi. Đây là sáng kiến của em trai tớ đây. Rất nhiều người đều nói là không tồi.” Đỗ Vân Hạc giới thiệu.

“Được thôi.”

Mạc Lan vừa ném xong cái bánh bao, đang chuẩn bị khen ngợi vài câu thì Đỗ Vân Bằng đột nhiên lên tiếng. Nghe giọng cậu ta không cao không thấp, không nóng không lạnh.

“Phó Viễn biến thành như vậy, muốn trách cũng phải trách cha mẹ cô ấy.”

Trong lòng Mạc Lan thâm giật thót, cô ngoảnh đầu lại hỏi: “Cha mẹ bạn ấy đã làm gì vậy?”

Đỗ Vân Bằng hờ hững liếc mắt nhìn cô, lạnh lùng trả lời: “Tôi cũng không biết bọn họ đã làm những gì, chỉ biết từ sau khi bọn họ ly hôn, Phó Viễn đã thay đổi. Trước đây cô ấy không như vậy.” Cậu ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đúng thế, bây giờ cô ấy rất bẩn. Có điều, nhiều người ăn mặc sạch sẽ cũng chưa chắc đã thật sự sạch sẽ đâu. Hai người chó nên tùy tiện kỳ thị người khác như vậy!”

“Vân Bằng, sao mày lại nói giúp cho con rệp đó thế? Chỉ vì nó thường xuyên đến đây ăn mì hay sao?” Đỗ Vân Hạc hỏi lại, giọng giễu cợt.

“Em cảm thấy cô ấy rất đáng thương.” Đỗ Vân Bằng nói xong câu đó liền hỏi ngược lại: “Một cô gái bất hạnh như cô ấy chẳng lẽ lại không đáng thương sao? Nếu có cơ hội, cô ấy cũng sẽ là một nàng công chúa.” Cậu ta dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Mạc Lan.

Xuyên qua khe hở trên tấm rèm cửa sổ, một ánh chiều tà chiếu vào trong tiệm, không ai nói thêm với ai lời nào.

Vài giây sau đó, Đỗ Văn Hạc khẽ hắng giọng một cái, dường như muốn phá tan sự im lặng. Nhưng đúng lúc này, một vị khách đã bước vào tiệm mì.

“Hoan nghênh đến cửa tiệm chúng tôi!” Nụ cười chuyên nghiệp lập tức trở lại trên khuôn mặt Đỗ Văn Bằng.

Bảy giờ ba mươi phút tối, Mạc Lan trở về nhà, là chị họ Kiều Nạp ra mở cửa cho cô.

“Ấy! Sao chị lại đến đây?” Nhìn thấy người chị họ trẻ trung xinh đẹp của mình, Mạc Lan vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cô dang rộng đôi tay, Kiều Nạp cũng không hề do dự ôm chặt cô vào lòng.

“Khí gió, sao nào? Chị không thể đến đây sao?” Kiều Nạp lập tức cười ha hả đẩy cô ra, nói: “Dì kêu chị tới ăn cơm. Hơn nữa, không phải em đang muốn nhờ chị giúp em tìm tài liệu sao? Chị đã hoàn thành sứ mệnh, làm xong cả rồi, tiện thể mang đến cho em đây.”

“Ái chà, hiệu suất làm việc của chị cao thật đấy! Tan học xong em mới gọi điện cho chị mà.” Mạc Lan khen ngợi.

Cô nhìn về phía chiếc bàn ăn đã được phủ khăn trải bàn có hoa văn trang trí là những bông hoa nhỏ, bên trên đặt bốn đĩa món ăn nguội trang trí đẹp mắt: sứa biển xào hành phi, đậu phụ khô trộn rau cúc tím, giá đỗ kèm thịt gà thái sợi, lườn lợn kho. Trong bếp đèn đuốc sáng trưng, cha cô còn đang bận rộn trở tài bếp núc. Mạc Lan thầm nghĩ: May mà mình sớm cắt đuôi được cái gã Đỗ Văn Hạc đáng ghét kia, bây giờ bữa chính trong nhà còn chưa bắt đầu, xem ra có thể ăn thêm bữa nữa rồi.

“Mẹ em đâu rồi?” Cô hỏi Kiều Nạp.

“Hê hê, đi lấy táo cho chị rồi.” Kiều Nạp cười vui vẻ nói: “Dì bảo chị mang táo về ký túc. Nghe dì nói, táo đỏ là do bạn dì mang từ Tân Cương về, đáng tiếc là nhà em lại không có ai thích ăn cả.”

“Đúng vậy đấy, em thì thích ăn cam và quýt, cha em thì thích ăn dưa hấu và lê, mẹ em thậm chí còn không thích ăn hoa quả. Vậy nên, chỉ đành để lại món hời này cho chị thôi.” Rồi Mạc Lan chăm chú quan sát mái tóc ngắn mới cắt của Kiều Nạp, nói: “Đây là kiểu tóc mới của chị sao? Em vẫn thích kiểu cũ hơn!”

“Đề tóc dài phiền phức lắm. Thứ Sáu tuần này chị còn phải đi đánh bóng rổ nữa.” Kiều Nạp thân hình cao ráo, trên người mặc bộ đồ thể thao, cô đưa tay lên sờ mái tóc ngắn của mình một chút, nói: “Chị cảm thấy thế này rất dễ chịu!”

“Vâng, thế này thì đúng là tiện hơn nhiều! Sau này em cũng cắt tóc ngắn thử xem sao.” Mạc Lan đưa mắt nhìn về phía phòng mẹ cô, không thấy bóng dáng mẹ đâu, bèn vội vàng kéo chị họ vào trong phòng mình.

“Này, không phải chị đến để đưa tài liệu cho em sao? Ở đâu vậy?” Mạc Lan đóng cửa phòng lại, hỏi nhỏ.

“Muốn xem tài liệu cũng không cần phải lén lén lút lút như thế chứ?! Em đang làm việc gì trái với lương tâm hay sao vậy?” Kiều Nạp nhìn cô vẻ tò mò khó hiểu.

“Làm gì có chứ! Em chỉ không muốn để mẹ em biết là em đang làm gì thôi, nếu không mẹ em lại lo lắng cho mà xem. Thế tài liệu đâu rồi?” Mạc Lan đưa tay về phía chị họ.

“Đợi một chút, ở trong ba lô của chị.” Kiều Nạp chạy như bay ra khỏi phòng, lấy chiếc ba lô của mình tới, sau đó đóng mạnh cửa phòng lại.

“Chị nhẹ chút thôi không mẹ em lại nghi ngờ đấy.”

“Sợ cái gì chứ, chúng ta cũng có làm việc gì xấu đâu!” Kiều Nạp lấy từ trong ba lô ra mấy tờ giấy phô tô giao cho Mạc Lan, đồng thời huých nhẹ cô một cái, hỏi: “Có phải là sếp Cao của em cần cái này không thế?”

“Vâng, em muốn giúp anh ấy. Chị không biết đâu, những người ở cục cảnh sát thấy anh ấy là người mới nên cứ ức hiếp. Vậy nên, em nhất định phải giúp anh ấy phá được vụ án này, để anh ấy nở mày nở mặt.” Mạc Lan cứ nghĩ đến các đồng sự của Cao Cảnh là lại thấy tức giận vô cùng. Nghe cha cô nói, bọn họ còn ở sau lưng Cao Cảnh chế giễu chiếc áo khoác và đôi giày da cũ của anh. Thật đáng ghét! Giày da cũ thì sao nào? Đi giày da cũ thì vẫn cứ thông minh hơn các anh!

“Này, em tức giận như thế làm gì chứ? Có đơn vị nào mà không như vậy đâu!” Kiều Nạp khế đẩy cô một cái, tỏ vẻ già đời nói: “Hố phân thì chỗ nào cũng có, chỉ cần nhảy qua được là xong thôi.”

“Chị hiểu cái gì chứ, chị cũng đã đi làm đâu!”

“Tuy chị vẫn chưa đi làm, nhưng bất kể chị đi tới đâu, quan hệ giữa chị với mọi người đều rất tốt. Em có biết là tại sao không?”

“Tại sao?” Mạc Lan quả thật cũng rất muốn biết nguyên nhân. Cô không thể nào hiểu nổi, người chị họ này của mình cử chỉ thô lỗ, tác phong ngang ngược, vậy mà tại sao đi tới đâu cũng được hoan nghênh, phần lớn mọi người đều yêu thích. Còn Cao Cảnh, tướng mạo anh tuấn, thận trọng trung thực thì lại bị đố kỵ, ghét bỏ. Theo Mạc Lan được biết, bạn bè của Cao Cảnh cũng không nhiều.

Kiều Nạp tự đắc nói: “Bởi vì chị rộng rãi chứ sao! Chị đi đâu cũng đưa thuốc cho người ta. Chị hút, bạn chị hút, tất cả cùng hút, mọi người vừa hút thuốc vừa tán gẫu với nhau, quan hệ làm gì mà chẳng tốt! Cao Cảnh là người mới vào, không những không đưa thuốc cho đàn anh, còn công khai đưa ra ý kiến của mình ở giữa cuộc họp, khiến các đàn anh mất mặt. Em nói xem, mọi người có thể không dạy cho anh ta một bài học sao?”

“Vậy chẳng lẽ anh ấy có ý kiến khác mà cũng không được nói ra hay sao?” Mạc Lan bức xúc hỏi.

“Được chứ sao không, nhưng phải lên tìm đàn anh mà nói riêng mới được. Hê hê, điều này chính là do sự tỷ của chị dạy cho chị đấy. Khi ở trong đơn vị, ít thể hiện một chút là tốt nhất...” Kiều Nạp chỉ tay vào tờ giấy phô tô trong tay Mạc Lan, nói tiếp: “Cái này cũng là do vị sự tỷ kia tìm giúp chị đấy. Chính bởi vì chị ấy làm việc gì cũng kín tiếng, tính nguyên tắc lại không cao, cho nên mọi việc đều có thể giải quyết được dễ dàng. Em có biết không? Lý tưởng của chị bây giờ chính là được giống như chị ấy, sau khi tốt nghiệp đại học sẽ được vào làm nhân viên xử lý hồ sơ trong ngành công an. Chị ấy đã đồng ý sau này sẽ giúp chị.”

“Chị mới học đại học năm thứ hai, bây giờ đã suy nghĩ đến chuyện đi làm, có phải là sớm quá không nhỉ?” Mạc Lan cảm thấy cuộc sống sau khi đi làm đối với mình thật quá xa xôi, cô hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

“Sớm cái gì mà sớm, con chim dậy sớm thì mới có sâu ăn, người biết lo xa thì mới tránh được họa gần. Mau xem thử đi, đây có phải là thứ em cần tìm không?” Kiều Nạp nhắc nhở.

Mạc Lan cúi đầu nhìn qua cái tiêu đề, rồi lập tức trả lời: “Đúng, chính là cái này.”

“Người phụ nữ đã mất tích này là ai vậy?” Kiều Nạp hỏi.

“Là mẹ một bạn học cùng lớp với em. Nghe nói trong hôm mất tích, bà ấy đã cùng con trai đến trường học để nhận sách giáo khoa của kỳ học mới, sau đó thì không bao giờ về nhà nữa.”

“Vậy thì có đến tám mươi phần trăm là người này đã chết rồi.” Kiều Nạp buột miệng nói.

Mạc Lan giật nảy mình, nhưng ngay sau đó, trong lòng cô cũng thâm thừa nhận. Cô nghe thấy Kiều Nạp lớn tiếng phân tích: “Nếu không chết, tại sao lâu như vậy rồi mà không có tin tức gì chứ? Nếu là bỏ nhà đi, chắc bà ta phải mang hành lý theo bên người mới đúng. Nhưng chị xem qua rồi, ngoài một chiếc túi xách tay, bà ta chẳng mang theo gì cả, ngay đến tiền cũng chẳng có bao nhiêu. Hê hê, chị đoán, bà ta nhất định đã bị người ta giết chết ở chỗ nào đó rồi, không khéo còn là do chồng bà ta giết ấy. Trên tài liệu có nói, quan hệ của người phụ nữ này với chồng không tốt đẹp chút nào.”

“Em cũng nghe nói quan hệ của bọn họ không được tốt, nhưng cảnh sát đã điều tra lâu như vậy rồi mà không có kết quả gì, em nghĩ chắc không phải là chồng bà ấy làm đâu.” Mạc Lan nói.

“Đây chính là chỗ xảo quyệt của ông ta. Dem giấu biến thi thể đi, khiến cảnh sát ngay cả việc bà ta đã chết hay chưa cũng không biết, như vậy thì còn điều tra gì được. Chị thấy bà ta có đến tám mươi phần trăm là đã chết rồi, không khéo còn bị băm xác ra ấy chứ.” Kiều Nạp hơi nhún vai, rùng mình một cái, nói: “Hoặc có khi là thi thể của bà ta đã bị thiêu cháy rồi, sống không thấy người, chết chẳng thấy xác, cảnh sát căn bản chẳng có cách nào để điều tra.”

Mạc Lan cảm thấy sự phân tích của Kiều Nạp khá có lý. Nhưng chính bởi vì sống không thấy người, chết chẳng thấy xác, nên cũng không thể khẳng định là Chu Lệ Phần chắc chắn đã chết rồi.

“Những điều chị vừa nói em cũng từng nghĩ đến. Nhưng nếu bác ấy đã bị người ta giết chết, vậy hiện trường là ở đâu chứ? Bác ấy không trở về nhà, việc mất tích xảy ra trên đường về nhà cơ mà. Nếu có người tấn công bác ấy trên đường, ắt hẳn phải có người nhìn thấy mới đúng.” Mạc Lan nói.

“Không trở về nhà, đây chỉ là lời của người nhà bà ta mà thôi. Có lẽ khi đó vừa khéo không có ai nhìn thấy. Quan hệ của bà ta với mọi người trong nhà đều không tốt, những người đó có khả năng nói dối lắm chứ.” Cặp mắt đen láy của Kiều Nạp lấp lánh dưới ánh đèn, cô dừng lại một chút,

rồi thấp giọng nói: “Chưa biết chừng sau khi về nhà, bà ta đã bị chồng mình giết chết, lão khốn khiếp đó sau khi giết người xong đã chôn xác bà ta xuống bên dưới nền nhà.”

Về mặt đáng sợ của chị họ khiến Mạc Lan không khỏi cảm thấy rùng mình. Nhưng lúc này, cô lại nghĩ đến cảnh tượng Tiết Chấn đứng trong hành lang nhà Phó Viễn, chậm rãi xoay người lại.

Ăn xong bữa tối thì đã gần đến chín giờ, Mạc Lan vội vã làm xong hết bài tập trong vòng một tiếng đồng hồ, sau đó thì đi tắm. Đợi sau khi hoàn thành xong hết mọi công việc cần làm, cô mới ngồi lên chiếc giường nhỏ được trải một lớp ga mỏng, rồi chậm rãi lấy từ trong ngăn kéo ra bản báo cáo vụ án mà hôm nay chị họ đã mang đến cho mình. Đây là lần đầu tiên cô được tiếp xúc với văn bản chính thức của cảnh sát. Cô có chút luyến tiếc không nỡ xem, vì cô biết, đây là một vụ án thật sự, hoàn toàn khác với những cuốn tiểu thuyết trinh thám hư cấu.

Bản báo cáo vụ án được chia làm ba trang, từ việc xác định đây là một vụ án mất tích cho đến quá trình điều tra của cảnh sát, tất cả đều được tường thuật lại một cách tỉ mỉ.

Theo sự lý giải của Mạc Lan, tình hình đại khái thế này:

Chu Lệ Phần mất tích vào buổi chiều ngày 29 tháng 8 năm 1994. Hôm đó là ngày nhận sách của trường trung học phổ thông Khánh Bắc. Khoảng ba giờ chiều, Chu Lệ Phần và con trai của bà ta là Tiết Chấn đã cùng nhau đến trường học, hai người nộp tiền xong rồi nhận sách. Tại phòng làm việc của giáo viên, Chu Lệ Phần giục con trai mình viết tên lên sách. Ban đầu, Tiết Chấn dường như không bằng lòng lắm, mẹ con họ còn vì thế mà tranh cãi đôi câu. Cuối cùng, Chu Lệ Phần giành phần thắng, Tiết Chấn ngoan ngoãn nghe lời, viết tên mình lên trên mỗi quyển sách. Khoảng ba giờ ba mươi phút, họ rời khỏi trường học, Tiết Chấn cùng bạn học đi đá bóng, mẹ con họ chia tay nhau vào lúc đó.

Cha của Tiết Chấn báo cảnh sát vào khoảng bốn giờ chiều ngày hôm sau. Sau khi xác nhận là Chu Lệ Phần đã mất tích, cảnh sát bắt đầu lập hồ sơ điều tra.

Người giáo viên từng nói chuyện với Chu Lệ Phần có kể lại, khi đó Chu Lệ Phần vội vã đòi đi, nói rằng bà ta có việc vào lúc bốn giờ.

Theo trí nhớ của người gác cổng trường, sau khi rời trường, Chu Lệ Phần đi về hướng bắc. Ông ta có chút ấn tượng về Chu Lệ Phần, nhưng cũng không chú ý lắm. Điểm đặc biệt duy nhất là bà ta có mặc một chiếc váy màu đỏ, cho nên ông ta cũng không dám khẳng định người mình đã nhìn thấy chính là Chu Lệ Phần. Chủ sạp bán sách báo ở đối diện cổng trường có nói, Chu Lệ Phần từng mua một cuốn tạp chí truyền hình ở chỗ ông ta, còn hỏi ông ta là mấy giờ rồi. Sau khi được biết thời gian, bà ta liền đạp xe về hướng đông. Cho đến nay, cảnh sát cũng chỉ tìm được hai nhân chứng trên.

Ba ngày sau khi Chu Lệ Phần mất tích, người nhà họ Tiết đã đăng rất nhiều thông báo tìm người trên các tờ báo buổi tối của thành phố để tìm kiếm bà ta, nhưng không thấy có người nào liên lạc. Một tháng sau vụ án, vẫn không có bất cứ tiến triển nào, cảnh sát dường như đã có những suy nghĩ mới về vụ án mất tích này. Họ bắt đầu bắt tay vào việc điều tra quan hệ của Chu Lệ Phần với những người khác và hành tung của Tiết Hải - cha của Tiết Chấn - trong ngày Chu Lệ Phần mất tích.

Theo sự phản ánh của hàng xóm láng giềng, Chu Lệ Phần tính tình nóng nảy, đôi lúc còn rất cực đoan, xưa nay luôn có quan hệ không được tốt với người thân trong nhà. Đặc biệt là quan hệ với mẹ chồng của bà ta. Hai người vì một số chuyện lật vật trong nhà mà từng nhiều lần xảy ra xô xát. Tháng 3 năm 1994, Chu Lệ Phần đã dùng kim nhỏ đâm đập vào chân mẹ chồng, khiến bà ta bị thương, phải vào viện điều trị mất hai tuần.

Quan hệ giữa Chu Lệ Phần với chồng là Tiết Hải cũng không thể coi là hòa hợp. Tiết Hải tuy ít khi nóng giận, nhưng dường như cũng không phải

là người dễ gần. Ông ta rất ít nói. Khi gặp hàng xóm, đa phần là ông ta không chào hỏi gì. Phần lớn thời gian ông ta đều ngồi sau quầy hàng trong tiệm đồng hồ mà hí hoáy với mấy chiếc đồng hồ đeo tay. Hàng xóm thường xuyên nghe thấy Chu Lệ Phần ở trong nhà hò hét quát tháo ông ta, nhưng ông ta gần như chẳng bao giờ thèm để ý đến. Về sau, ông ta còn giải thích với cảnh sát rằng hành động lớn tiếng hò hét là thói quen của Chu Lệ Phần, có lúc cũng chưa hẳn là bọn họ cãi nhau. Tất nhiên, ông ta cũng thừa nhận, Chu Lệ Phần luôn chiếm vị trí chủ đạo trong gia đình. Bởi vì bản thân Chu Lệ Phần cũng mở một cửa tiệm quần áo, làm ăn khá tốt, tiền kiếm được nhiều hơn ông ta. Nhưng hàng xóm gần đó đồn rằng, hai năm trước, Tiết Hải từng đề nghị ly hôn. Chỉ vì Chu Lệ Phần sống chết không chịu, nên chuyện này cuối cùng mới lắng xuống. Về sau, Chu Lệ Phần hoài nghi việc đề nghị ly hôn là do mẹ chồng xúi giục, do đó mới thâm cảm hận mẹ chồng. Thực ra quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu cũng từ lần đó mới bắt đầu xấu đi nhanh chóng.

Cứ nhắc đến Chu Lệ Phần, bà mẹ chồng chỉ lắc đầu nguầy nguậy. Bà nói với cảnh sát, nếu không phải vì con gái bà đang bị ốm, còn cần có người khác chăm sóc, bà sớm đã dọn đến ở cùng với con gái rồi. Bà cụ không cung cấp được bất cứ manh mối nào có giá trị về việc Chu Lệ Phần mất tích, đối với sự sống chết của Chu Lệ Phần cũng không có chút quan tâm nào. Bà chỉ canh cánh trong lòng duy nhất một chuyện: Buổi chiều hôm Chu Lệ Phần mất tích, trên tay có đeo một chiếc nhẫn ngọc sapphire.

“Đó là món quà tôi tặng nó hôm nó sinh nhật tròn ba mươi tuổi. Mấy ngày trước, tôi hỏi nó, muốn đòi lại, nó nói là đã làm mất rồi.” Từ sau khi bị Chu Lệ Phần đánh cho phải nhập viện, bà cụ đã từng nhiều lần đòi Chu Lệ Phần trả lại chiếc nhẫn đó nhưng đều bị Chu Lệ Phần lấy cớ từ chối. Cho nên buổi chiều hôm Chu Lệ Phần mất tích, khi bà cụ nhìn thấy chiếc nhẫn được Chu Lệ Phần đeo trên tay thì tức giận vô cùng.

Theo lời bà cụ, ở trong nhà, Chu Lệ Phần chỉ quan tâm đến duy nhất một người, đó chính là Tiết Chấn. Nhưng khi nhắc đến cách giáo dục con

cái của Chu Lệ Phần, bà cụ lại tỏ ra cực kỳ phản cảm.

“Khi thằng bé bị sốt, nó vẫn ép thằng bé phải tiếp tục làm bài tập. Không lọt vào nhóm ba người đứng đầu thì không cho ăn cơm. Cậu thử nói xem, như thế có được không cơ chứ?” Bà cụ xót cháu, vì thế mà thường hay nảy sinh mâu thuẫn với Chu Lệ Phần. Nhưng Chu Lệ Phần nhất quyết không nghe ý kiến của người khác, cứ một mực làm theo ý mình. Cho đến tháng 5 năm 1994, Chu Lệ Phần dùng bình hoa đánh vào đầu con trai mình, bị chồng và mẹ chồng phản đối kịch liệt, từ đó mới bắt đầu đỡ quá đáng hơn. Nguyên nhân của sự việc đó thì không ai được biết, chỉ biết là từ sau lần đó, Chu Lệ Phần không còn yêu cầu con trai học tập khi đang bị ốm, cũng không yêu cầu con trai nhất định phải lọt vào nhóm ba người đứng đầu.

Bản thân Tiết Chấn khi nói chuyện với cảnh sát cũng đã xác nhận chuyện này. Cậu ta từng nói với cảnh sát, tính tình mẹ cậu ta rất thất thường, thường xuyên nổi giận. Chẳng ai biết nên làm thế nào để kiềm chế những cơn giận đột ngột của mẹ cậu ta, có lúc chỉ biết né tránh. Cậu ta cho rằng yêu cầu của mẹ đối với mình là quá nghiêm khắc, nhưng đồng thời cũng thừa nhận một cách khách quan, mẹ làm như vậy là vì suy nghĩ cho tiền đồ của cậu ta.

“Thực ra cháu không cần mẹ phải yêu cầu, tự bản thân cháu cũng sẽ cố gắng phải lọt vào nhóm ba người đứng đầu, nếu không sẽ rất mất mặt.” Tiết Chấn nói.

Theo điều tra của cảnh sát, trong ngày xảy ra vụ việc, Tiết Chấn cùng bạn bè đá bóng xong, đến chừng sáu giờ ba mươi phút thì về đến nhà. Khi đó, trong nhà cậu ta chẳng có một ai cả. Bà nội cậu ta vì chuyện chiếc nhẫn nên quá tức giận, đã đi thăm con gái, còn cha cậu ta thì đến ngoại ô gặp một người bạn cũ. Người bạn đó của Tiết Hải đã xác nhận nhiều lần với cảnh sát, từ ba giờ đến bảy giờ chiều ngày hôm đó, Tiết Hải đã ở cùng với ông ta.

Cùng làm chứng còn có vợ của người bạn kia và ông chủ của quán cơm nhỏ ở tầng dưới.

Khi đến những nhà hàng xóm của Chu Lệ Phần để tìm hiểu, cảnh sát còn phát hiện ra một sự việc thú vị khác. Chu Lệ Phần tuy nổi tiếng đánh đá chua ngoa, người trong nhà ai cũng sợ, nhưng những mối quan hệ của bà ta với những người hàng xóm đa phần đều rất tốt. Bà ta là khách quen của rất nhiều cửa tiệm nhỏ xung quanh, còn chủ động giúp bọn họ quảng cáo sản phẩm. Nếu ai không có tiền lẻ để trả lại khách hàng, bà ta cũng sẵn sàng giúp đỡ, thậm chí thỉnh thoảng còn có người nhờ bà ta trông cửa tiệm giúp mình.

Bà chủ Tiêu Mẫn của tiệm mì Tiểu Đình ở số 22 đường Thái Bình nói với cảnh sát, Chu Lệ Phần thường xuyên đưa bạn bè đến ăn mì ở quán của bà ta. “Cô ta cũng giúp chúng tôi tuyên truyền ẩm thực khắp nơi, đem đến cho chúng tôi không ít mối làm ăn. Nếu không cãi nhau với cô ta, cô ta quả đúng là một người bạn và một vị khách không tồi.” Tiêu Mẫn nói, trong quãng thời gian quen biết với Chu Lệ Phần, hai người bọn họ từng nảy sinh mâu thuẫn vì một chuyện có liên quan tới con trai lớn của Tiêu Mẫn. Có một lần Chu Lệ Phần cãi nhau với mẹ chồng bà ta ở quán mì, trong cơn tức giận đã hất nguyên một bát mì nóng vừa được bung lên về phía mẹ chồng. Bà cụ may mắn được người khác kéo ra. Nhưng khi đó, con trai lớn của Tiêu Mẫn vừa khéo lại đứng ngay sau bà cụ, nước mì nóng bỏng hất hết lên người cậu ta.

“Con trai tôi là một ngôi sao nhí, sau này còn phải dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, cô ta làm như thế sao chấp nhận được chứ? May mà sau khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói vết bỏng cũng không nghiêm trọng lắm. Hơn nữa chỉ bị ở cánh tay thôi, nếu không, lỡ mà con trai tôi có bị làm sao, tôi ắt sẽ không tha cho cô ta, sống chết gì cũng phải khiến cô ta khuyh gia bại sản.” Tiêu Mẫn vẫn còn chưa hết tức giận khi nhắc tới chuyện này. Bà ta nói nếu không phải Chu Lệ Phần ra sức làm lạnh, vừa xin lỗi vừa đền tiền, cả đời này đừng hòng bước chân vào quán mì của bà ta nữa. “Về sau, con

trai nhỏ của tôi khuyên tôi, kiếm tiền mới là quan trọng, cô ta dù gì cũng là một người khách tốt, còn thường xuyên dẫn khách quen tới. Hơn nữa thời gian trôi qua lâu rồi, vết thương của con trai tôi cũng dần hồi phục, cho nên tôi cũng miễn cưỡng tha thứ cho cô ta.” Tiêu Mẫn nói, hai tháng sau đó bà ta đã khôi phục lại quan hệ với Chu Lệ Phần. Chu Lệ Phần còn tặng cho bà ta hai chiếc quần jean kiểu dáng khá mô đen.

Tiêu Mẫn cho rằng sự mất tích của Chu Lệ Phần phần lớn là liên quan tới người nhà. “Quan hệ của cô ta với người ngoài có thể coi là tạm ổn. Tôi chưa từng nghe nói có ai đặc biệt căm hận cô ta, chỉ có người nhà cô ta mới coi cô ta như kẻ thù thôi.” Những lời Tiêu Mẫn đã nói sau đó ngầm ám chỉ rằng mẹ chồng của Chu Lệ Phần là người đáng nghi ngờ nhất, nhưng bà ta cũng không đưa ra được bất kỳ chứng cứ gì. Hơn nữa về mặt thể lực, mẹ chồng của Chu Lệ Phần hiển nhiên không phải là đối thủ của con dâu, nên cảnh sát rất nhanh đã loại trừ bà cụ ra khỏi danh sách tình nghi.

Xem xong bản báo cáo vụ án này, Mạc Lan liền vội vã chạy tới bên điện thoại. Cô không kìm được sự kích động trong lòng, muốn lập tức nói với Cao Cảnh chuyện về chiếc nhẫn ngọc sapphire đó. Thì ra khi mất tích, trên tay Chu Lệ Phần cũng đeo một chiếc nhẫn ngọc sapphire. Nếu là như vậy, việc Khuru Tiểu Mi gạt lấy chiếc nhẫn kia của cô rất có khả năng có liên quan tới sự mất tích của Chu Lệ Phần.

Nhưng, khi cô gọi điện thoại cho Cao Cảnh, ở đầu bên kia lại vang lên giọng nói trong trẻo giòn tan của một cô bé. Mạc Lan biết, đó là Cao Khiết - em gái của Cao Cảnh, năm nay mới mười một tuổi.

“Cao Khiết, anh trai em có nhà không?” Mạc Lan hỏi.

“Chị Mạc Lan phải không? Anh trai em ra ngoài rồi.” Cao Khiết trả lời.

“Anh ấy đi đâu rồi?” Mạc Lan rất thất vọng.

“Anh ấy đi làm ạ.”

“Đi làm?” Mạc Lan nghĩ, Cao Cảnh có thể đã ra ngoài điều tra về vụ án rồi.

“Vậy bao giờ anh ấy về?”

“Em cũng không biết nữa. Anh ấy bảo em ngủ trước.” Nói tới đây, Cao Khiết dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp:

“Chị Mạc Lan, cảm ơn chị đã tặng thức ăn cho anh trai em, thịt kho tàu và tôm rán đều ngon lắm!”

Cao Cảnh quả nhiên đã mang hộp cơm đó về cho em gái mình.

“Cao Khiết, em thích là tốt rồi, sau này chị sẽ làm cho em nhiều món ngon hơn nữa, được không nào?”

“Dạ được.”

“Vậy... Cao Khiết, anh trai em có ăn thịt kho tàu không?” Đây là món ăn mà cha cô nấu riêng cho anh, Mạc Lan rất hy vọng Cao Khiết nói rằng anh đã ăn một cách ngon lành, nhưng câu trả lời của Cao Khiết lại là: “Anh ấy nói hôm nay anh ấy mệt, không muốn ăn cho lắm. Anh ấy chỉ ăn một chút nước sốt thịt và vụn tôm rán thôi. Phần còn lại anh ấy để cho em ngày mai mang đi học. Tối nay nhà em còn bật tủ lạnh nữa, vì anh trai em còn mang về một miếng bánh ga tô.” Cao Khiết vui mừng nói, nhưng cổ họng Mạc Lan thì như bị một thứ gì đó làm nghẹn lại.

Một lát sau, cô mới nói: “Cao Khiết... Khi nào anh trai em về thì bảo anh ấy gọi điện cho chị nhé! Nếu muộn quá thì kêu anh ấy ngày mai hãy tới tìm chị, chị có thứ quan trọng muốn đưa cho anh ấy.”

“Dạ vâng, em cảm ơn chị!” Cao Khiết lại một lần nữa cảm ơn.

6. CHA PHÓ VIỄN LỘ ĐIỆN

Cao Cảnh không thể khẳng định mình có thể tìm được thứ gì thông qua địa chỉ trên tờ hóa đơn điện thoại kia hay không. Thực ra, anh chỉ muốn ra ngoài đi lại một chút cho khuây khỏa. Trong cuộc họp buổi chiều, đúng như suy đoán của mình, anh đã trở thành trò cười cho tất cả mọi người. Những gã có thời gian công tác lâu hơn anh sau khi được biết thời gian tử vong cụ thể của Khuru Tiểu Mi đều tỏ vẻ hả hê ra mặt. Bọn họ còn mỉm cười và rì rầm nói chuyện với nhau, hoàn toàn coi anh như không tồn tại. Mà khi Cố Chí Hạo nhân cơ hội ấy để chế giễu anh, rất nhiều người còn nở những nụ cười tán đồng với hắn ta. Hôm nay, ngay đến vị trưởng phòng lớn trước vứt thuốc cho anh cũng làm ngơ, chỉ sau khi cuộc họp kết thúc mới nhắc nhở anh phải khiêm tốn học tập những bậc đàn anh đi trước.

Anh rất cảm kích bác sĩ Ngô đã có lời nhắc nhở, điều này ít nhất cũng giúp anh có sự chuẩn bị về mặt tâm lý. Nhưng một buổi chiều đã qua đi, anh vẫn cảm thấy mình như vừa gặp phải một cuộc tập kích bằng máy bay ném bom rải thảm, cảm thấy mình như sắp sụp đổ đến nơi rồi. Khi cuộc họp kết thúc, anh cứ ngồi ngẩn ra trên ghế không đứng dậy nổi. Cuối cùng, phải đến khi nghe thấy tiếng gọi của Cố Chí Hạo, anh mới miễn cưỡng đứng dậy.

Khi đi ra khỏi phòng họp, anh rất hối hận, thậm chí trách mình đáng lẽ nên tỏ ra bình tĩnh hơn một chút. Nhưng anh cũng biết mình tuổi đời còn trẻ, kinh nghiệm còn ít, nhất thời khó mà có thể hờ hững trước mọi điều vinh nhục. Do đó, trong buổi tối hôm nay, bất kể là vì tìm manh mối mới, hay là vì bình ổn lại tâm trạng của bản thân, anh đều phải ra ngoài đi lại một chút.

Anh hy vọng, ngày mai, khi lại phải đối mặt với ánh mắt của những con người đáng ghét kia, anh có thể tỏ ra chín chắn hơn một chút.

Địa chỉ này là do Mạc Lan nói với anh hồi trưa. Cô đã vô tình phát hiện ra nó khi tới hiện trường mà Khuru Tiểu Mi bị hại vào buổi tối hôm trước. Cao Cảnh không biết mình sẽ gặp phải điều gì, nhưng tốt xấu gì thì cùng nên đi một chuyến.

Cửa sổ căn hộ số 403 nhà số 7 ngõ 326 vẫn sáng đèn, chứng tỏ bên trong có người. Cao Cảnh đi đi lại lại bên dưới khu nhà chừng năm phút, anh do dự không biết có nên một mình tiếp xúc và hỏi chuyện người có liên quan tới vụ án hay không. Anh còn nhớ, thầy giáo dạy bắn súng trong trường cảnh sát đã từng dạy anh rằng: “Muốn làm một người cảnh sát hình sự tốt, đầu tiên cần phải học được cách suy nghĩ độc lập!”

“Cao Cảnh, người biết động não mới là người có thể bộc lộ được tài năng. Đừng để ánh mắt của người khác trở thành thước đo của em, đặc biệt là khi người khác nói rằng em không ra sao cả. Trong trái tim em cần có một cán cân của riêng mình!” Lời của thầy cho đến bây giờ vẫn vang vọng bên tai, Cao Cảnh quyết định phải liều một phen mới được. Dù sao thì làm người hiền lành trung hậu cũng vẫn bị bắt nạt, chỉ bằng cứ lấy hết can đảm làm theo suy nghĩ của bản thân mình.

Anh ấn chuông cửa căn hộ số 403. Ra mở cửa là một người đàn ông trung niên, trên người thoang thoảng mùi rượu. Ông ta đứng trong chỗ tối nhìn Cao Cảnh vẻ nghi hoặc, hỏi với giọng không được thân thiện cho lắm: “Tìm ai?”

“Xin lỗi, ông có quen Khuru Tiểu Mi không?” Cao Cảnh sớm đã chuẩn bị sẵn lời dạo đầu.

Người đàn ông đó ngẩn ra một lúc.

“Khuru... Khuru cái gì?” Ông ta hỏi, giọng nói rõ ràng đã thấp xuống vài phần.

Cao Cạnh lấy thẻ cảnh sát của mình ra, giơ lên trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông nhìn tấm thẻ cảnh sát của anh một cách cảnh giác, thấp giọng hỏi: “Anh là cảnh sát?”

“Đúng vậy. Ông có quen Khuru Tiểu Mi không?”

“Cô ấy làm sao?” Giọng ông ta lại càng thấp hơn. Cao Cạnh cảm thấy, sở dĩ ông ta nói bằng âm lượng như vậy, không phải là vì sợ một cảnh sát như anh, mà là vì sợ người trong nhà nghe thấy. Anh vừa định trả lời thì bên trong quả nhiên vang ra một giọng nữ: “Là ai vậy?”

“Là hàng xóm thôi, không có gì đâu. Anh ra ngoài một chút rồi về ngay.” Ông ta trả lời kèm theo một tiếng cười. Rồi đột nhiên, ông ta bước ra ngoài, đẩy cả Cao Cạnh ra ngoài hành lang. Kế đó, ông ta đóng cửa lại một cách cẩn thận, tự mình đi xuống dưới lầu trước. Cao Cạnh không ngờ đến tình huống này, nhưng anh cũng không tiện đưa ra lời phản đối, chỉ đành theo sau ông ta.

Người đàn ông đi thẳng một mạch ra khỏi hành lang. Đến dưới cột đèn đường cạnh bồn hoa công cộng, ông ta mới xoay người lại xin lỗi Cao Cạnh.

“Vị đồng chí nhỏ này, cho tôi xin lỗi nhé! Tôi sợ bà xã tôi lộn xộn, cho nên cứ phải cẩn thận một chút.” Người đàn ông cúi đầu, khom lưng nói.

Cao Cạnh quả thực có chút tức giận. Một là vì hành động khác thường của người đàn ông này, hai là vì anh ghét nhất người khác gọi mình là đồng chí nhỏ.

“Ông có quan hệ như thế nào với Khuru Tiểu Mi?” Cao Cạnh nghiêm mặt lại hỏi.

“Cô ấy làm sao?” Ông ta lại một lần nữa không trả lời mà hỏi ngược lại.

Cao Cạnh cố nén cơn giận, trả lời: “Bà ta bị giết rồi. Buổi chiều hôm qua, xác chết của bà ta đã được phát hiện trong căn nhà riêng tại đường Thái Bình.” Vừa nói, anh vừa dựa vào ánh đèn đường mờ mờ phía trên đỉnh đầu để quan sát người đàn ông này. Đột nhiên, anh cảm thấy người này hơi quen. Anh đã từng gặp ông ta ở đâu rồi nhỉ?

“Cái, cái gì? Xác chết?” Người đàn ông trung niên dường như rất kinh ngạc, miệng há hốc.

“Xác chết là do con gái và bạn học của con gái bà ta phát hiện ra. Ông và Khuru Tiểu Mi rốt cuộc có quan hệ như thế nào?” Cao Cạnh lại hỏi thêm lần nữa. Anh không thể phân biệt vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt người đàn ông này là thật hay là giả.

Giống như một con rô bốt, ông ta đơ ra tại đó phải đến năm giây đồng hồ, cuối cùng mới lắp bắp nói ra một câu không được hoàn chỉnh cho lắm: “Không ngờ, chẳng trách... A, chẳng trách, thì ra Tiểu Mi... Ôi, đồng chí nhỏ, trước đây tôi và Tiểu Mi là vợ chồng.”

Cao Cạnh giật nảy mình, vội tỉ mỉ quan sát người đàn ông trung niên mặt mũi sáng sủa nhưng toàn thân lại toát ra một vẻ lơ đãng uể oải này. Lúc này, trí nhớ của anh đã khôi phục lại, anh nhớ ra mình từng nhìn thấy ảnh người đàn ông này trong nhà Khuru Tiểu Mi.

“Ông là Phó Tranh Vành - cha của Phó Viễn?” Cao Cạnh trầm giọng hỏi.

“Ôi, đúng vậy! Không ngờ, không ngờ Tiểu Mi lại...” Phó Tranh Vành ngồi bệt xuống mép bồn hoa công cộng, khẽ háng giọng, Cao Cạnh còn tưởng ông ta chuẩn bị ho. Ai ngờ, một lúc sau, ông ta bỗng nhiên bật khóc: “Tiểu Mi... Đáng thương quá, Tiểu Mi, Tiểu Mi... Cô ấy đã chết như thế nào vậy?”

“Hung thủ đã dùng vật sắc giết chết bà ta.” Cao Cảnh trả lời một cách mơ hồ.

“Thật không ngờ nổi, Tiểu Mi sao lại gặp phải chuyện như vậy chứ? Cô ấy rốt cuộc đã làm mất lòng ai?” Phó Tranh Vành vừa khóc vừa nói.

Cao Cảnh cảm thấy nước mắt của Phó Tranh Vành không giống như là giả, nhưng anh cũng không biết nên an ủi thế nào. Do đó, anh chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy.

“Lần cuối cùng ông nhìn thấy Khuru Tiểu Mi là khi nào?” Trước tiên, anh hỏi ông ta một trong những câu hỏi cơ bản nhất.

Phó Tranh Vành đưa ống tay áo lên quệt nước mắt rồi nói: “Đã từ mấy ngày trước rồi. Dù sao chúng tôi cũng đã ly hôn, không thể thường xuyên gặp mặt được. Có điều, sau khi ly hôn chúng tôi vẫn là bạn.”

“Từ mấy ngày trước, là ngày nào ông có nhớ không?”

“Ngày 1 tháng 4.”

Ngày 1 tháng 4? Vậy tức là trong ngày Khuru Tiểu Mi bị hại, hai người bọn họ đã từng gặp nhau.

“Hôm đó, hai người đã gặp nhau vào lúc nào và tại nơi nào vậy?” Cao Cảnh lấy giấy bút ra, bắt đầu ghi chép. Anh nhắc nhở mình nhất định phải chú ý nghe cho kỹ, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

“Vào buổi tối, chừng hơn tám giờ thì phải. Chúng tôi đã gặp nhau ngay tại đây, cô ấy đến tìm tôi. Tôi đi tảo mộ từ ngày 20 tháng 3, đến tận chiều hôm đó mới về. Cô ấy vội vã đến tìm tôi. Ôi, Tiểu Mi...” Phó Tranh Vành thở dài, vừa nói nước mắt vừa tuôn xuống như mưa, rồi ông ta lại đưa tay áo lên lau.

“Bà ta vội vã đến tìm ông? Có chuyện gì đặc biệt không?” Cao Cảnh hỏi.

“Ôi! Cũng chưa nói với nhau được mấy câu. Sau đó... Sau đó thì bà xã hiện giờ của tôi vừa khéo lại đi tới, cô ấy liền mau chóng rời đi. Chúng tôi hẹn nhau ngày mùng 3 gặp lại, nhưng cô ấy đã không tới. Ôi, chẳng trách...” Không biết có phải vì quá đau buồn hay không mà Phó Tranh Vành nói không được lưu loát cho lắm.

“Thường ngày hai người cũng hay gặp mặt ư?” Cao Cảnh chú ý tới từng cử chỉ của Phó Tranh Vành.

“Có chuyện thì cũng gặp.” Phó Tranh Vành đưa mắt nhìn về phía trước, bắt đầu thò tay vào túi tìm thuốc lá. Một lúc sau, ông ta rút từ trong túi ra một điếu thuốc bỏ vào miệng và châm lửa, nói: “Thực ra cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt. Lần nào cũng giống nhau cả, đều là dạo này buôn bán khó khăn, con gái khó quản. Tôi khuyên cô ấy đừng nên để ý nhiều như vậy, con gái cũng lớn rồi, có suy nghĩ của riêng mình, nó muốn thế nào thì cứ để kệ như thế ấy đi. Con người nếu cứ sống vì người khác thì có mà mệt đến chết mất.”

“Vậy thường ngày hai người gặp nhau ở đâu?” Cao Cảnh hỏi tiếp.

“Công viên Trung Đàm.”

Cao Cảnh biết công viên đó.

“Nơi đó cách chỗ ở của ông đâu có gần.” Cao Cảnh nhắc nhở.

Phó Tranh Vành khẽ cười gượng gạo.

“Gặp nhau ở công viên gần đây sẽ dễ bị bà xã hiện giờ của tôi phát hiện. Tôi không muốn cô ấy biết việc tôi gặp vợ cũ. Bệnh nghi ngờ của cô ấy nặng lắm!” Ông ta hít vào một hơi thuốc, hỏi: “Vụ án của Tiểu Mi đã có

manh mới gì về hung thủ chưa? Liệu có phải là người mà cô ấy quen không?”

Cao Cạnh cảm thấy câu hỏi này của ông ta rất lạ. Nó dường như không chỉ là câu hỏi, mà còn ngầm ẩn chứa một sự ám chỉ nào đó. Hơn nữa, anh và Phó Tranh Vành nói chuyện từ nãy đến giờ, nhưng ông ta dường như chưa từng hỏi về cuộc sống của đứa con gái vị thành niên Phó Viễn sau khi Khuru Tiểu Mi chết. Nếu Phó Viễn không phải là hung thủ, liệu ông ta có chịu nhận nuôi con gái mình không?

“Phó Tranh Vành!” Cao Cạnh cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Người bị tình nghi chính là con gái ông - Phó Viễn.”

Lúc đầu, Phó Tranh Vành ngăn người ra, nhưng ngay sau đó bèn lắc đầu thờ dài.

“Ôi! Con bé này, tôi biết là nó sớm muộn gì cũng ra tay mà!”

Thấy Phó Tranh Vành chẳng hề tỏ ra kinh ngạc chút nào, Cao Cạnh không khỏi cảm thấy vô cùng khó hiểu. “Ông cảm thấy Phó Viễn sớm muộn cũng sẽ ra tay, như vậy là có ý gì?” Anh hỏi.

Phó Tranh Vành khẽ nhún vai, cười khan hai tiếng, nói: “Không biết tại sao từ lúc mới lên cấp hai, nó đã thay đổi rồi. Tôi phải nói thế nào đây nhỉ, tôi cảm thấy đầu óc nó có chút vấn đề. Anh xem, nó không thích tắm rửa, không chịu khó học hành, khi ở nhà thì chẳng bao giờ chịu nghe lời và thường xuyên cãi lại mẹ, hơi không chú ý một chút thôi là hai người bọn họ lại đánh nhau. Thật đúng là nuôi ong tay áo! Đồng chí cảnh sát ạ, tôi cảm thấy Tiểu Mi thật đúng là nuôi ong tay áo!”

“Phó Viễn đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, liệu có liên quan gì đến việc ly hôn của hai vợ chồng ông không? Hai người ly hôn từ ba năm trước, khi đó cô ấy vừa mới vào cấp hai.”

Phó Tranh Vành thoáng tỏ vẻ lúng túng, lại cười khan một tiếng.

“Hãy, cũng có khả năng là như vậy. Nhưng những cặp cha mẹ ly hôn cũng nhiều, vậy mà có thấy đứa bé nào giống nó đâu.”

“Tình cảm của Phó Viễn và Khuru Tiểu Mi trước giờ đều không tốt sao?”

Phó Tranh Vành thoáng nhìn về hướng ngôi nhà cũ kỹ phía sau lưng Cao Cạnh, khẽ ho hai tiếng rồi mới trả lời: “Tình cảm của bọn họ trước giờ đều không ra sao cả. Chắc tại cùng giới tính nên bài xích nhau thôi, hai người cứ gặp nhau là cãi cọ. Tất nhiên, Tiểu Mi cũng có khuyết điểm. Cô ấy quá đam mê công việc, chỉ quan tâm đến việc kiếm tiền và giao lưu tạo mối quan hệ với bên ngoài nên thường ngày chẳng có bao nhiêu thời gian ở nhà. Cứ như vậy, con bé tất nhiên sẽ không thân thiết gì với cô ấy.”

“Phó Viễn nói Khuru Tiểu Mi trước giờ chỉ làm cơm cho riêng mình. Việc này là như thế nào?”

Cao Cạnh cảm thấy, với tư cách là một người mẹ, hành vi đó của Khuru Tiểu Mi là không thể tha thứ được. Ngay đến một người anh trai vốn chẳng hay biết gì về nội trợ lại vô cùng bận rộn như anh, mỗi ngày đều không quên về nhà làm cơm cho em gái, huống chi là một người phụ nữ đã có con! Khuru Tiểu Mi là mẹ của Phó Viễn, việc nấu cho con gái một bữa cơm chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?

Nhưng câu trả lời của Phó Tranh Vành lại khiến Cao Cạnh cảm thấy rất bất ngờ.

“Nếu Phó Viễn muốn ăn cơm, nó có thể tự làm. Thực ra, ngay từ năm mười tuổi, nó đã biết cách nấu nướng. Nó hoàn toàn có thể tự chăm sóc cho bản thân, nhưng nó lại không muốn như thế. Cũng giống như việc nó kiên quyết không chịu tắm rửa và thay quần áo vậy. Nó cố ý khiến bản thân trở nên lười biếng thối nát, thực ra không chỉ là để thị uy với Tiểu Mi, mà còn để nhận lấy sự đồng tình của người ngoài. Nó muốn nói với mọi người rằng Tiểu Mi không phải là một người mẹ tốt.” Phó Tranh Vành cười giấu cợt

nói: “Có điều, Tiểu Mi quả thực cũng không phải là một người mẹ tốt. Cô ấy không bao giờ chú ý đến việc chăm sóc con cái. Sau khi kết hôn với cô ấy không bao lâu, tôi đã phát hiện ra điều này. Mẹ kiếp! Con đàn bà đó căn bản không xứng làm một người mẹ. Con gái mới ba tuổi mà ả đã khóa cửa nhốt nó trong phòng, còn mình thì đi đánh bài thâu đêm. Sau khi trở về, đưa bé đã đói đến ngất đi, tôi phải nói với Tiểu Mi thì cô ấy mới bắt đầu chú ý, dạy đưa bé cách nấu cơm và giặt quần áo. Phó Viễn là một đứa bé rất tháo vát, việc gì nó cũng biết làm.”

“Bà ta đã đi đánh bài ư? Vậy lúc đó ông đang làm gì?” Cao Cảnh cảm thấy việc đứa bé đói đến ngất đi chỉ có thể chứng minh khi đó bên cạnh nó không có người thân nào cả.

Phó Tranh Vành ngượng ngùng thay đổi tư thế ngồi, ông ta nói: “Tôi cũng đi đánh bài. Đây là sở thích chung của chúng tôi. Thực ra, chúng tôi vốn quen biết nhau qua những lần đánh bài.”

“Vậy... tại sao ông và Khưu Tiểu Mi lại ly hôn?” Cao Cảnh cảm thấy Phó Tranh Vành thật đúng là tri âm của Khưu Tiểu Mi. Hai người bọn họ có sở thích giống nhau, có tiêu chuẩn về sự đúng sai phải trái giống nhau. Bọn họ đều có thể sẵn sàng vì việc vui chơi của bản thân mà bỏ mặc, không quan tâm đến con cái. Bọn họ rõ ràng là một cặp cha mẹ không có trách nhiệm, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, bọn họ vô cùng xứng đôi. Hơn nữa, Cao Cảnh cho rằng hai người bọn họ vẫn còn tình cảm với nhau, nếu không thì cũng không đến nỗi cứ hẹn gặp nhau theo định kỳ như thế. Vậy, tại sao bọn họ lại phải ly hôn?

Phó Tranh Vành đưa mắt nhìn về phía xa xăm.

“Tôi không có việc làm, cũng không muốn đi làm. Tôi chỉ thích được nhàn nhã như hiện tại. Thu nhập của Tiểu Mi cũng không ổn định. Cô ấy bán thuốc Bắc, xem bệnh cho người ta, một tháng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền. Chúng tôi còn phải nuôi con, mà cả hai lại đều thích chơi bời, không muốn sống một cuộc sống vất vả. Như vậy, ở cùng nhau thì có

gì là tốt đây? Do đó, chúng tôi quyết định ly hôn, để cả hai có thể tìm cho mình một người bạn đời tốt hơn.”

“Nhưng Khuru Tiểu Mi hình như vẫn đang trả tiền điện thoại cho ông, đó là vì sao chứ? Không phải hai người đã ly hôn rồi sao? Ông cũng đã kết hôn rồi, đúng không?” Cao Cảnh cảm thấy quan hệ giữa hai người này nhất định là còn sâu sắc và phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của anh rất nhiều.

Ai ngờ, Phó Tranh Vành lại đột nhiên bật cười.

“Tôi vẫn chưa kết hôn, chỉ là tạm thời tìm lấy cho mình một người bạn gái thôi. Còn về việc tại sao Tiểu Mi lại trả tiền điện thoại giúp tôi, đó là vì tôi không có việc làm, không có thu nhập. Cô ấy đang tiếp tế cho tôi. Do đó...” Phó Tranh Vành đột nhiên nghẹn ngào nói: “Vừa nghĩ đến việc tốt mà con bé Phó Viễn kia đã làm, tôi liền... Tiểu Mi là một người phụ nữ có tình có nghĩa, cô ấy đối xử với tôi rất tốt. Trước giờ, hễ tôi gặp chuyện gì, cô ấy đều khăng khải giúp đỡ. Con bé Phó Viễn này! Tôi mong pháp luật sẽ trừng phạt nó thật nghiêm khắc! Tội giết mẹ là tội vô cùng to lớn, là đại nghịch bất đạo, tuyệt đối không thể tha thứ được!”

Nói đến câu cuối cùng, Phó Tranh Vành gần như đã gào lên. Cao Cảnh vừa định an ủi vài câu, giọng nói của một người phụ nữ đột nhiên vang lên từ phía sau.

“Ồi chao, anh kêu gào cái quái gì ở đây thế?” Giọng của người phụ nữ đó thoát nghe thì mềm mại vô cùng, nhưng bên trong lại như ẩn chứa hàng trăm cây kim nhọn hoắt. Vừa nghe thấy giọng nói của bà ta, Phó Tranh Vành lập tức thôi không khóc nữa.

“Không có gì, anh đang mắng Phó Viễn thôi.” Phó Tranh Vành đứng dậy, lại dùng ống tay áo lau nước mắt.

“Có phải vì chuyện của Khuru Tiểu Mi không?” Người phụ nữ đó hỏi.

Câu nói này chứng tỏ bà ta có biết Khuru Tiểu Mi, cũng biết Khuru Tiểu Mi đã gặp chuyện chẳng lành. Bà ta là ai? Tại sao bà ta lại biết những chuyện mà ngay đến Phó Tranh Vành cũng không biết? Qua ánh đèn đường, Cao Cạnh cố gắng quan sát thật kỹ khuôn mặt người phụ nữ. Rất kỳ lạ, cũng giống như lúc mới nhìn thấy Phó Tranh Vành, cảm giác như đã từng quen thoáng hiện lên trong đầu Cao Cạnh.

“Em đã biết rồi tại sao còn không nói với anh?” Phó Tranh Vành dường như có chút gì không vui.

Giọng nói của bà ta lập tức trở nên lạnh lạnh chói tai: “Sao tôi phải nói với anh chứ? Anh và con đàn bà đó còn có quan hệ gì nào? Anh đừng quên, gã họ Phó kia! Chính anh đã nói với tôi rằng, anh đã đoạn tuyệt quan hệ với Khuru Tiểu Mi và con bé lòi thối lếch thếch kia rồi!”

Phó Tranh Vành vội cười làm lạnh: “Anh tất nhiên không còn quan hệ gì với bọn họ nữa. Em thấy anh có bao giờ mang Phó Viễn về nhà không nào? Ôi, con người anh chẳng qua là quá mềm lòng. Cho dù là người anh quen trước đây gặp phải chuyện như vậy, anh cũng không khỏi cảm thấy có chút thương xót. Được rồi, đừng tức giận nữa, không có việc gì đâu mà.” Phó Tranh Vành vỗ vai người bà ta đó, nhỏ nhẹ dỗ dành.

Cao Cạnh thật lòng không thể nhìn tiếp được nữa.

“Phó Tranh Vành, Phó Viễn là con gái ruột của ông, bây giờ cô ấy đang ở trong trại tạm giam, không lâu sau có khả năng sẽ phải ra hầu tòa. Ông nên chuẩn bị đi tìm luật sư cho cô ấy đi!” Cao Cạnh rất muốn khuyên Phó Tranh Vành ít nhất cũng nên đi thăm Phó Viễn một lần, nhưng anh biết, với tình hình hiện giờ thì điều đó là không thể. Phó Tranh Vành nhìn thấy con gái mình chắc chắn sẽ giống như nhìn thấy người mang bệnh truyền nhiễm, chỉ mong có thể lập tức tránh đi chỗ khác ngay.

Quả nhiên, vừa nghe thấy lời này của anh, Phó Tranh Vành liền lập tức lác đầu.

“Tôi vừa không có việc làm, vừa không có tiền, làm sao mời luật sư cho nó được chứ? Việc này cứ nên để cho nhà nước sắp xếp thôi. Hầy, chàng cảnh sát trẻ, tôi thừa nhận tôi không xứng đáng làm một người cha, nhưng tôi quả thực cũng chẳng có cách nào.”

“VẬY... ông có lời gì muốn nói với Phó Viễn không? Tôi có thể chuyển lời giúp ông.” Cao Cảnh vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng. Anh phát hiện người phụ nữ bên cạnh Phó Tranh Vành đang đưa mắt lườm anh. Anh giận dữ trừng mắt nhìn lại, bà ta vội cúi đầu xuống.

“Tôi không có gì để nói với nó cả. Hay là thế này đi, anh nói với nó hãy tự xét lại mình, nó cần phải chịu trách nhiệm về những việc mà nó đã làm...” Phó Tranh Vành ngẩn ngơ nhìn về phía trước, vất óc mãi mới nghĩ ra được mấy câu này.

Tại sao chứ? Phó Tranh Vành dường như đã xác định Phó Viễn chính là hung thủ rồi thì phải? Chỉ bởi vì những hành vi khác thường của Phó Viễn thường ngày ư? Nhưng, hiện trường của vụ giết người chứng tỏ đây không phải là hành vi bột phát sau cơn tức giận, mà rõ ràng có sự sắp đặt từ trước. Bác sĩ Ngô nói với anh, hung thủ đã từng có ý đồ bọc thi thể của Khuru Tiểu Mi vào trong chăn bông để làm rối loạn phán đoán về thời gian tử vong của bà ta. Một nữ sinh không thể coi là thông minh như Phó Viễn liệu có thể nghĩ ra chuyện phức tạp như vậy không? Mà nếu Phó Viễn đã có thể nghĩ tới chăn bông, tại sao lại quên mất việc lau đi dấu vân tay trên lưỡi dao được chứ?

“Phó Tranh Vành, tôi hỏi ông hai câu hỏi cuối cùng.” Cao Cảnh nhìn thấy người phụ nữ kia đang khẽ giật ống tay áo của Phó Tranh Vành, bèn nói với tốc độ nhanh hơn: “Câu hỏi thứ nhất, nếu không phải là Phó Viễn giết người, ông cho rằng ai có khả năng là hung thủ nhất?”

Phó Tranh Vành hơi cau mày lại, không suy nghĩ gì đã trả lời luôn: “Không thể là người khác, chắc chắn chỉ có nó thôi. Tiểu Mi nói với tôi,

Phó Viễn đã từng mấy lần đe dọa giết cô ấy.”

“Câu hỏi thứ hai, bình thường Khuru Tiểu Mi liên lạc với ông như thế nào?” Khi hỏi ra câu này, Cao Cảnh gần như đang mang theo tâm lý báo thù. Anh biết người phụ nữ kia sẽ có phản ứng ra sao. Quả nhiên, bà ta ngoảnh đầu qua nhìn chăm chăm vào Phó Tranh Vành, vẻ giận dữ.

Nhưng lần này Phó Tranh Vành lại không để ý đến người phụ nữ đó.

“Cô ấy thường gọi điện cho tôi từ tiệm đồng hồ gần nhà, ở đó có điện thoại công cộng.” Ông ta nói, giọng cứng nhắc.

“Được lắm, Phó Tranh Vành...” Người phụ nữ đó quả nhiên đã kêu lên.

“Người cũng đã chết rồi, còn ghen cái gì chứ!” Phó Tranh Vành bực bội quát lên một câu.

“Anh còn già mồm! Hừ, anh đợi đây!” Giọng điệu hết sức dữ dằn. Khóe miệng bà ta để lộ một nụ cười nham hiểm. Một sự kiêu diễm mang đầy sát khí.

Cao Cảnh cảm thấy dường như mình đã từng nhìn thấy nụ cười này ở đâu đó.

Sau đó, cho tới khi anh đạp xe đạp về đến nhà, trong khoảnh khắc nhìn thấy bức tranh tuyên truyền dán ngoài cửa, anh mới đột nhiên nhớ ra nguồn gốc của nụ cười kia. Nó tới từ một bức hình quảng cáo, một bức hình quảng cáo anh từng nhìn thấy trên tường của tiệm mì Tiểu Đình.

Mạc Lan suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho Tiết Chấn.

“Cháu là ai thế?” Người nhận điện thoại là bà nội của Tiết Chấn, bà cụ rất khách sáo, giọng nói mang đầy vẻ tò mò.

“Dạ, cháu là bạn học cùng lớp của Tiết Chấn, bạn ấy có nhà không ạ?” Mạc Lan hỏi. Cô nghĩ, thường ngày nhất định là không có ai gọi điện thoại cho Tiết Chấn, đặc biệt là con gái.

“Nó à... Ày da...” Bà cụ dường như có chút xấu hổ: “Nó đang ở trong nhà vệ sinh, cháu đợi lát nữa gọi lại nhé! Hay là, cháu nói với bà tên cháu là gì, rồi lát nữa bà sẽ bảo nó gọi lại cho cháu được không?”

Chắc là tại bà muốn biết tên của mình nên mới nói thế rồi, Mạc Lan thầm nghĩ.

“Tên cháu là Mạc Lan. Bà là bà nội của Tiết Chấn phải không ạ? Cháu xin lỗi, đã muộn như vậy rồi mà còn gọi tới, làm phiền bà nghỉ ngơi rồi.” Mạc Lan lễ phép nói. Cô biết bây giờ đã gần đến mười giờ, đối với những người cao tuổi mà nói, thời gian này đáng lẽ họ đã đi nghỉ rồi.

Nghe cô nói ra tên của mình, bà nội Tiết Chấn dường như tỏ ra rất vui vẻ.

“Ồ, cháu là Mạc Lan à? Cháu là bạn học cùng lớp của Tiểu Chấn phải không?” Bà cụ lại hỏi cô.

“Dạ vâng, thưa bà!”

“Ồ... Cháu tìm nó có việc gì sao?” Bà cụ dường như có ý muốn bắt chuyện với Mạc Lan.

Điều này vừa đúng với ý cô.

“Đúng là có chút chuyện ạ. Cháu có bài toán muốn hỏi Tiết Chấn, nhưng không biết cậu ấy có chịu giúp cháu không.”

“Không có vấn đề gì đâu, nó nhất định sẽ giúp cháu thôi. Ha ha, thì ra chuyện là như vậy. Đợi nó đi vệ sinh xong bà sẽ bảo nó gọi điện thoại cho cháu.” Bà cụ nhiệt tình nói.

“VẬY bà phải nói giúp cháu với nhé, trước đây cháu có hỏi cậu ấy một lần, nhưng cậu ấy lại không chịu giảng giải cho cháu...” Mạc Lan nhẩm lại lời nói dối trong lòng một lượt rồi mới nói tiếp: “Vừa mới mấy hôm trước thôi, cháu muốn nói tới ngày 2 tháng 4 ấy, hôm đó cháu đã nói trước với cậu ấy là muốn hỏi cậu ấy mấy bài toán, nhưng không ngờ cậu ấy lại không có nhà.”

“Nó không có nhà ư? Sao có thể chứ?” Bà cụ lẩm bẩm một câu, sau đó hỏi: “Cháu đã đến đây sao? Sao bà lại không nhìn thấy cháu nhỉ?”

“Dạ không phải, cháu gọi điện thoại đến bà ạ, nhưng lại không có ai nghe.”

“Không phải chứ?” Bà cụ lại càng nghi hoặc hơn: “Cháu gọi đến lúc mấy giờ vậy?”

Mạc Lan cũng không biết thời gian tử vong cụ thể của Khuru Tiểu Mi là lúc nào, chỉ biết rằng Khuru Tiểu Mi có thể đã bị hại sau khi mua thức ăn về vào ban ngày ngày 2 tháng 4. Do đó, cô đành tùy tiện bịa ra một thời gian mà cô cho là tương đối hợp lý: “Dạ, vào khoảng tầm ba, bốn giờ chiều ạ.”

Không ngờ, bà cụ lại lập tức đưa ra lời xác nhận cho chuyện này.

“Lúc ấy à? Ày da, Mạc, Mạc cái gì ấy nhỉ? Cháu tên là gì?”

“Dạ là Mạc Lan.”

“Quăng ba, bốn giờ chiều hôm ấy, Tiểu Chấn đã cùng bà đi tới nhà cô nó ăn cơm, đến tối mới về. Ày da, chẳng trách khi cháu gọi điện thoại đến thì không có ai nghe. Trong nhà quả thực không có người, cha nó lại bận rộn việc trong cửa tiệm, có điện thoại cũng chẳng nghe thấy.”

“Thì ra là như thế ạ.” Mạc Lan thở dài nói, sau đó lại cố ý thăm dò: “Thế... tối ngày 1 tháng 4, cháu cũng gọi điện thoại tới cho bạn ấy, tại sao

bạn ấy cũng không nghe ạ?”

“Ngày 1 tháng 4 à? Cháu gọi điện thoại tới vào lúc nào vậy?”

“Dạ, đại khái là vào... bảy giờ tối ạ.”

“Lúc đó ư... Có thể là bà đã ra ngoài đi dạo rồi. Lượng đường trong máu của bà cao, bác sĩ nói sau khi ăn tối xong, bà nên ra ngoài đi dạo một chút, như vậy sẽ có thể giảm lượng đường trong máu. Còn về Tiểu Chấn...” Bà cụ suy nghĩ một lát rồi mới trả lời Mạc Lan: “Buổi tối hôm ấy nó dường như cũng không có nhà, đi tham gia tiệc sinh nhật của bạn thì phải.”

“Mấy giờ bạn ấy về ạ?” Mạc Lan lập tức hỏi. Lúc này, cô cũng không thể để tâm đến sự dò hỏi cặn kẽ của mình có khiến bà cụ nghi ngờ hay không.

“Nó ư? Chắc là tầm mười giờ thì phải. Khi nó về thì vừa đúng lúc bà đang bắt đầu xem thời sự, hình như là chương trình thời sự buổi tối của đài truyền hình địa phương. Thời gian cụ thể bà không dám chắc, nhưng dù sao khi nó về thì chương trình cũng vừa mới bắt đầu...” Bà cụ nói tới đây, giọng nói đột nhiên dừng lại, một lát sau mới lên tiếng: “Tiểu Chấn xong rồi. Cháu đợi một chút nhé, bà gọi nó đến nghe điện thoại.”

Nhưng lúc này, điều Mạc Lan đang nghĩ đến trong đầu toàn là thời gian mà bà cụ vừa nhắc đến - mười giờ. Bữa tiệc sinh nhật của Đỗ Văn Hạc được bắt đầu vào lúc bảy giờ tối. Theo lời của Đỗ Văn Hạc, Tiết Chấn chừng bảy giờ mười lăm phút thì tới nhà cậu ta, chỉ ở lại đó có năm phút đã đi luôn rồi. Nói cách khác, chừng bảy giờ hai mươi phút, Tiết Chấn đã rời đi. Từ nhà Đỗ Văn Hạc tới tiệm đồng hồ, dù là đi bộ cũng không thể mất nhiều hơn mười lăm phút. Kể cả cậu ta có đi rất chậm, cùng lắm là tám giờ cũng phải về đến nhà rồi. Vậy, trong hai tiếng đồng hồ còn lại đó, cậu ta đã làm những gì? Sau khi rời khỏi nhà Đỗ Văn Hạc, cậu ta đã đi những đâu?

Bên tai Mạc Lan vang tới những tiếng loạt soạt không ngừng. Một lát sau, giọng của Tiết Chấn xuất hiện ở đầu điện thoại bên kia.

“A lô, là ai đấy?” Giọng của Tiết Chấn rất lạnh lùng.

“Là tớ, Mạc Lan.”

“Là cậu? Cậu có chuyện gì sao?” Tiết Chấn hỏi. Mạc Lan phảng phất như đang nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng đầy cảnh giác của cậu ta dưới ánh đèn, trên vầng trán rộng là rất nhiều những nếp nhăn không phù hợp với tuổi tác.

“Không có gì hết, tớ chỉ muốn hỏi cậu một số vấn đề thôi. Bây giờ cậu có rảnh không?” Mạc Lan cố giữ cho thái độ của mình thân thiện hết mức có thể.

“Cậu muốn hỏi chuyện tớ? Về cái gì vậy? Nếu là chuyện về Phó Viễn hoặc là mẹ cậu ta thì đừng có hỏi! Tớ chẳng biết gì hết đâu!” Câu trả lời của Tiết Chấn rất kiên quyết.

“Tiết Chấn! Tớ chỉ muốn hỏi mấy vấn đề thôi, cậu sợ cái gì chứ?” Mạc Lan đã có chút tức giận, giọng điệu của Tiết Chấn khiến cô nhớ lại tình cảnh mà mình gặp phải trước đây khi hỏi cậu ta mấy bài toán.

“Tớ sợ cái gì ư? Tớ sợ nhất là những kẻ ngốc luôn tự cho mình là đúng. Cậu hãy bớt quan tâm đến những chuyện không đâu đi. Cậu là cái đinh gì chứ!” Tiết Chấn giận dữ quát.

Cậu đúng là đã nhận được sự “chân truyền” từ bà mẹ Chu Lệ Phần kia rồi! Trong lòng Mạc Lan thầm mắng.

“Được rồi. Tiết Chấn, vậy tớ không hỏi cậu nữa.” Mạc Lan cố nén giận nói: “Tớ chỉ muốn nói với cậu, hôm nay tớ đã tìm hiểu về vụ án mất tích của mẹ cậu ở chỗ cảnh sát. Tớ cảm thấy chuyện này không những đáng nghi, hơn nữa còn có liên quan rất lớn tới cái chết của Khuru Tiểu Mi. Tớ đã quyết định nảy lòng từ bi, định cuối tuần này sẽ giúp cậu đi tìm mẹ.”

Mạc Lan nói xong liền cúp ngay điện thoại, nghe đánh “cộp” một tiếng.

Khi Đỗ Vân Bằng về đến nhà thì đã mười giờ. Như mọi khi, cậu ta móc chìa khóa ra rồi mở cửa vào nhà. Trong nhà vẫn tĩnh lặng như mọi lần, cậu ta đi tới phòng khách, lấy một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra, tu một ngụm lớn. Bữa tối ở tiệm mì lần nào cũng bỏ quá nhiều mì chính, cứ về đến nhà cậu ta lại cảm thấy khát nước. Uống nước xong, Đỗ Vân Bằng đi thẳng về phía phòng mình, cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, chỉ muốn tắm rửa xong rồi đánh một giấc ngon lành. Nhưng lại nghĩ đến bài kiểm tra tiếng Anh ngày mai, nên bất kể thế nào, trước khi đi ngủ cậu ta cũng phải mở sách ra xem một chút. Cậu ta không hy vọng mình có thể đạt được thành tích thật cao, nhưng ít nhất cũng mong bản thân không phải ở lại lớp.

Vốn định sẽ tranh thủ chút thời gian buổi chiều ở tiệm để ôn bài, nhưng mấy ngày nay, trong đầu Đỗ Vân Bằng luôn xuất hiện khuôn mặt của Khuru Tiểu Mi, khiến cậu ta không có tâm trạng nào mà xem sách. Đêm qua, người đàn bà ấy còn bất ngờ xuất hiện trong giấc mộng của cậu ta. Bà ta đang đánh Phó Viễn giữa đường giữa chợ, miệng không ngừng mắng chửi. Cậu ta đã bước tới muốn ngăn cản, kết quả là bị Khuru Tiểu Mi cản cho một cái rất đau. Cậu ta đã kêu toáng lên trong giấc mộng, sau khi tỉnh lại mới phát hiện thì ra tay mình đang bị thân thể đè lên. Cậu ta không muốn suy nghĩ giấc mộng này rốt cuộc có ẩn chứa hàm ý đặc biệt gì, chỉ cảm thấy Phó Viễn thật đáng thương.

Mấy ngày này, chỉ cần nghĩ đến Phó Viễn, trái tim Đỗ Vân Bằng lại trở nên nặng nề vô hạn, giống như bị một quả tạ đè lên. Cậu ta vĩnh viễn không thể quên những lời mà Phó Viễn đã nói với mình tối hôm đó. Cậu ta không biết hôm đó tại sao Phó Viễn phải làm như vậy? Tại sao lại nói ra những lời như thế? Nhưng cậu ta cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ hy vọng Phó Viễn mau được thả ra.

Phó Viễn quả thật đã đáng thương lắm rồi! Sự đáng thương của bất cứ người nào cũng đều nên có một giới hạn. Nếu không, thế giới này sẽ trở nên rối loạn mất. Nhưng Đỗ Văn Bằng biết, có đôi lúc ngoại lệ lại vẫn cứ xảy ra. Khả năng Phó Viễn được thả ra là vô cùng nhỏ bé.

Cô ấy đã vì mình nên mới làm như vậy ư? Thật đúng là một cô bé ngốc nghếch!

Đỗ Văn Bằng đẩy cửa phòng mình ra. Nhưng thật bất ngờ, trong phòng đang bật đèn. Sau đó, cậu ta nhìn thấy anh trai Đỗ Văn Hạc đang nằm ngang trên giường xem sách giáo khoa vật lý của mình.

“Sao anh lại ở đây?” Đỗ Văn Bằng không vui cho lắm. Cậu ta không thích có người tùy tiện vào phòng mình.

“Ôi chà, những bài tập vật lý này thật khó, anh đọc đi đọc lại mà vẫn không hiểu. Này, mày có biết làm không?” Đỗ Văn Hạc cười khi khi gấp cuốn sách lại hỏi.

Đỗ Văn Bằng không có tâm trạng nói đùa với anh trai mình, vung chân đá vào thành giường một cái, nói: “Mau xuống đây! Đừng có làm bẩn giường của em!”

“Ha ha, được rồi.” Đỗ Văn Hạc vừa nói vừa lồm cồm bò dậy.

Đỗ Văn Bằng tiện tay vắt chiếc áo khoác ngoài lên ghế, hỏi: “Sao anh không đi đưa công chúa của anh về?”

“Công chúa của anh không thích để anh đưa về. Hôm nay cô ấy chịu đi dùng bữa với anh đã là tốt lắm rồi, cái gì cũng phải từ từ mới được. Này, mày thấy cô ấy có đẹp không?” Đỗ Văn Hạc cười hỏi.

“Cũng tạm gọi là ổn... Anh có chuyện gì không vậy? Sao còn không về phòng đi?” Đỗ Văn Bằng đang muốn đi tắm, bèn lên tiếng giục anh trai mình về.

Nhưng Đỗ Văn Hạc lại không trả lời.

Đỗ Văn Bằng cởi giày ra rồi đi dép lê vào, lại lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo sạch sẽ, đang định đi vào phòng tắm thì đột nhiên thấy Đỗ Văn Hạc đang đứng đó nhìn mình.

“Này anh, em đã mệt mỏi cả ngày rồi, không có tâm trạng mà đùa với anh đâu. Anh có gì thì nói luôn đi được không?” Đỗ Văn Bằng bực bội thúc giục, nhưng vẻ mặt của anh trai ít nhiều cũng khiến cậu cảm thấy có chút bất an. Trong ấn tượng của cậu, anh trai Đỗ Văn Hạc trước nay chưa từng nhìn mình bằng ánh mắt như thế này. Cậu cảm thấy trong ánh mắt ấy ẩn chứa những sự quan tâm, lo lắng và hoài nghi. “Này, anh Văn Hạc!” Đỗ Văn Bằng không chịu nổi áp lực của sự im lặng, bèn cất tiếng kêu lên. Đúng lúc này, ánh mắt Đỗ Văn Hạc đột nhiên chuyển hướng.

“Văn Bằng, anh có chuyện muốn nói với mày.”

Quả nhiên là có chuyện muốn tìm cậu.

“Anh nói đi!” Đỗ Văn Bằng nói, giọng thúc giục.

“Mày và Phó Viễn rốt cuộc có quan hệ như thế nào?” Khi lại một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Đỗ Văn Bằng, Đỗ Văn Hạc cất tiếng hỏi.

Đỗ Văn Bằng hơi ngẩn ra một chút, rồi lập tức kêu toáng lên: “Quan hệ gì cơ chứ? Anh rốt cuộc có ý gì vậy? Em và Phó Viễn ư?”

“Chùng tám giờ ba mươi phút tối hôm sinh nhật, anh có tới tiệm mì, nhưng tiệm lại đóng cửa. Sau đó, hơn chín giờ mày mới về nhà. Anh đứng bên cửa sổ nhìn thấy mày và Phó Viễn cùng nhau bước ra từ một ngõ rẽ...”

“A, đó là bởi vì...” Đỗ Văn Bằng muốn giải thích, nhưng Đỗ Văn Hạc lại không cho cậu nói tiếp.

“Mày nói với anh rằng việc buôn bán ở tiệm mì không tồi, cho nên hôm đó mới đóng cửa muộn hơn thường ngày. Anh vốn không muốn vạch trần mày. Mày có cuộc sống riêng của mày, anh không muốn can thiệp đến, cũng không muốn bắt mày phải kết bạn với những người như thế nào, nhưng... Vân Bằng, bây giờ mẹ của Phó Viễn đã bị người ta giết, Phó Viễn có khả năng chính là hung thủ. Bây giờ anh muốn biết, có phải tối hôm đó mày đã ra ngoài cùng Phó Viễn không? Sau khi đóng cửa tiệm, mày đã đi đâu?”

Những lời của anh trai khiến Đỗ Vân Bằng đứng ngây ra đó hồi lâu mà chẳng nói được lời nào. Đầu óc cậu ta hiện đang vô cùng hỗn loạn, không biết phải đối mặt với tình huống khó xử lúc này ra sao. Cậu ta vẫn luôn cho rằng anh trai mình là một người qua loa đại khái, không ngờ chuyện của mình và Phó Viễn rốt cuộc vẫn bị phát hiện.

“Vân Bằng!” Đỗ Vân Hạc quát lên.

“Chẳng có gì để nói cả.”

“Mày nói cái gì?”

“Chẳng có chuyện gì hết cả!”

“Vân Bằng! Đầu óc mày có vấn đề rồi hay sao?” Đỗ Vân Hạc giận dữ đẩy Đỗ Vân Bằng một cái.

“Hôm đó, bọn em... chỉ cùng nhau đi dạo một chút thôi. Cô ấy nói cô ấy đã tặng quà cho em, muốn em đi dạo với cô ấy một chút. Em không nỡ từ chối, cho nên đã đồng ý.” Đỗ Vân Bằng vừa nói vừa né tránh ánh mắt của anh trai mình.

“Đi dạo? Chỉ là đi dạo thôi sao?”

“Đương nhiên là chỉ đi dạo thôi, nếu không còn có thể thế nào nữa chứ? Em cũng đâu có thể thích cô ấy.” Đỗ Vân Bằng tức giận kêu lên.

“Mày đúng là không thể thích Phó Viễn, nhưng Phó Viễn thì sao? Tại sao con bé đó lại tặng quà cho mày? Tại sao con bé đó lại suốt ngày tới ăn mì ở tiệm nhà chúng ta? Chỉ với một quyển sách mà nó đã có thể kêu mày đi dạo với nó à? Hơn nữa, đi dạo thế nào mà mất tới hai tiếng đồng hồ, mày đang lừa ai thế?” Đỗ Văn Hạc hằm hè nhìn chăm chăm vào mắt Đỗ Văn Bằng, lớn tiếng quát.

Đỗ Văn Bằng không thể trả lời.

“Không liên quan đến anh!” Đỗ Văn Bằng đẩy anh trai ra, cầm theo quần áo sạch của mình định chạy ra khỏi phòng. Đỗ Văn Hạc đuổi sát theo sau, kéo ống tay áo cậu ta lại.

“Văn Bằng! Mẹ kiếp, hôm nay mày không trả lời cho rõ thì đừng hòng đi được!” Đỗ Văn Hạc kéo tay Đỗ Văn Bằng, đẩy mạnh cậu xuống chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, rồi vắt chân cười lên người cậu. “Mày có nói không? Cái thằng khốn này, không ngờ mày lại chơi với con rệp Phó Viễn kia! Hai đứa chúng mày đang làm cái trò quái quỷ gì thế? Mày nói đi, mày đang làm cái trò quái quỷ gì thế? Trong đầu mày bây giờ có phải toàn là bột mì không hả thằng ngu?”

“Mẹ kiếp, anh bớt dạy dỗ tôi đi! Anh mới là con rệp ấy! Đồ đào kép!” Đỗ Văn Bằng hét lên, rồi tung một cú đấm về phía anh trai, Đỗ Văn Hạc nghiêng đầu tránh được. Đỗ Văn Bằng còn muốn đánh tiếp, nhưng đã bị Đỗ Văn Hạc tát một cú nghe đánh “bốp” vào mặt.

“Thằng ranh thôi tha! Chán sống rồi hả mày? Dám mắng tao! Mẹ kiếp, mày thật đúng là chán sống rồi!” Đỗ Văn Hạc gầm lên như phát điên, đưa tay tóm lấy mái tóc Đỗ Văn Bằng, kéo cậu ta từ trên ghế sofa xuống, kế đó là một cú đá rất mạnh vào bụng. Đỗ Văn Bằng đau đớn kêu lên một tiếng, rồi lập tức đưa tay ra chụp lấy chân anh trai mình, ra sức kéo sang một bên. Mất thăng bằng, Đỗ Văn Hạc ngã xuống ghế sofa. Đỗ Văn Bằng nhân cơ hội ấy cười lên người anh trai, nhăm thẳng cầm anh trai mà đấm tới.

“Vân Bằng, mày dám đánh vào mặt tao! Vì con rệp khốn kiếp kia, mày đã đánh vào mặt tao!” Đỗ Văn Hạc gào lên, trong mắt đã vằn lên những tia máu, toàn thân như đang cháy phừng phừng, ra sức giãy giụa, cánh tay cậu ta lại một lần nữa chụp lấy mái tóc của em trai. Đỗ Văn Bằng vừa ra sức thoát khỏi bàn tay của anh trai, vừa giận dữ kêu lên: “Tôi đánh vào mặt anh thì đã sao nào? Mẹ kiếp! Anh đừng có mà làm nhục người khác! Ai là con rệp khốn nào?”

“Cái thằng khốn này! Đồ đàn độn! Con rệp khốn kiếp ấy rút cuộc có điểm nào hấp dẫn mày chứ? Mày với nó đã đi nhà nghỉ rồi phải không?”

Nghe câu này, Đỗ Văn Bằng đột nhiên buông tay ra, lại lùi về phía sau một bước, sau đó giơ chân đạp thẳng vào mặt Đỗ Văn Hạc. Đỗ Văn Hạc và chiếc ghế sofa cùng lật nhào về phía sau, gây ra một tiếng động lớn.

Đúng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bật mở. Mẹ của bọn họ là Tiêu Mẫn bước vào. Đỗ Văn Bằng biết mẹ mình vừa mới ở đâu về.

“Sao vậy? Sao hai đứa lại đánh nhau?” Nhìn thấy chiếc ghế sofa bị lật nhào và Đỗ Văn Hạc đang lồm cồm bò dậy từ phía sau chiếc ghế, bà ta sững sờ hỏi.

“Dạ không có gì.” Đỗ Văn Bằng đáp.

“Vân Bằng, mặt anh trai con bị làm sao vậy? Con đã đánh vào mặt anh trai con?” Tiêu Mẫn hoảng hốt bước về phía Đỗ Văn Hạc, đưa tay ra muốn xoa mặt con trai, nhưng lập tức bị Đỗ Văn Hạc né tránh. “Hai đứa các con rút cuộc làm sao vậy?” Tiêu Mẫn lớn tiếng hỏi.

Đỗ Văn Hạc và Đỗ Văn Bằng đều nhìn nhau, không trả lời.

“Con đi tắm cái đã.” Cuối cùng, Đỗ Văn Bằng lên tiếng trước.

“Con cũng đi ngủ đây.” Dường như để đáp lại lời của Đỗ Văn Bằng, Đỗ Văn Hạc cũng nói.

Đỗ Văn Hạc đưa tay ôm lấy khuôn mặt bị thương mà đi về phòng mình. Khi đi ngang qua Đỗ Văn Bằng, cậu ta ghé sát tai cậu em, thấp giọng nói: “Văn Bằng, có một số chuyện mày không giấu được đâu.” Giọng nói tuy rất nhẹ, nhưng đã khắc sâu trong đầu óc của Đỗ Văn Bằng.

Đỗ Văn Bằng đột nhiên cảm thấy như đã sức cùng lực kiệt, mệt mỏi đến nỗi toàn thân rã rời.

7. BUỔI TIỆC TRÀ CỦA MẠC LAN

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Lan cuối cùng đã gặp được Cao Cảnh trên đường đi học. Vừa gặp, Cao Cảnh liền giải thích với cô, tối qua anh về nhà quá muộn, không tiện gọi điện lại cho cô. Mạc Lan vốn còn muốn làm bộ giận dỗi, trêu chọc anh một chút, nhưng sau khi nghe anh nói về thời gian tử vong cụ thể của Khuru Tiểu Mi, cô liền lập tức thay đổi suy nghĩ.

“Trời ạ, tối ngày 1 tháng 4 bà ấy đã chết rồi sao?” Điều đầu tiên Mạc Lan nghĩ đến là tâm trạng của Cao Cảnh. Cô biết kết luận này nhất định đã khiến anh chịu rất nhiều đả kích, do đó liền vội vàng an ủi: “Đừng nản lòng, thực ra anh đoán cũng không sai nhiều lắm, ngày 2 tháng 4 và ngày 1 tháng 4 chỉ cách nhau có một ngày thôi mà.”

“Em đừng đùa nữa, phán đoán thời gian tử vong làm sao được phép sai lệch nhiều như vậy chứ?” Cao Cảnh buồn bã nói.

“Anh cũng đâu phải bác sĩ pháp y, khó chịu cái gì chứ? Dù sao anh cũng là người mới, anh có quyền sai sót. Em không tin những đồng sự lão luyện của anh chưa từng có sai sót bao giờ.” Mạc Lan mở cặp sách, lấy ra bản báo cáo vụ án mà hôm qua cô đã nghiên cứu suốt một hồi lâu, sau đó nói: “Xem em mang cái gì tới cho anh này. Em nói cho anh biết, sau khi xem xong bản báo cáo này, anh nhất định sẽ cảm thấy có thu hoạch rất lớn đấy.”

“Vậy sao?” Cặp mắt Cao Cảnh lập tức sáng lên, đưa tay giật lấy mấy tờ giấy đó, hỏi: “Cái này là Kiều Nạp đưa cho em à?”

“Dạ vâng.” Mạc Lan rất vui mừng khi nhìn thấy vẻ mặt này của Cao Cảnh. Mỗi lần như thế, cô lại cảm thấy anh không giống như một cảnh sát

hình sự thực tập lớn hơn cô năm tuổi, mà giống như em trai của cô, một thằng nhóc đang kéo áo cô đòi ăn kẹo.

“Nhẫn ngọc sapphire?” Cao Cảnh cúi đầu đọc lướt qua mấy tờ tài liệu, đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn cô. Mạc Lan chỉ khẽ gật đầu.

“Bây giờ anh đã hiểu tại sao tôi qua em lại gọi điện thoại cho anh rồi chứ?”

Cao Cảnh để lộ vẻ trầm tư nghĩ ngợi, rồi anh chậm rãi nói: “Nói như vậy, cái chết của Khuru Tiểu Mi quả thực rất có khả năng có liên quan đến việc Chu Lệ Phần mất tích. Nếu là như thế... tại sao bà ta lại muốn gạt lấy chiếc nhẫn của em? Liệu có phải bà ta đã nhìn thấy điều gì? Chẳng lẽ trong ngày Chu Lệ Phần mất tích, Khuru Tiểu Mi thật sự từng gặp Chu Lệ Phần, vậy bà ta muốn có chiếc nhẫn đó của em để làm gì chứ?”

Mạc Lan tuy rất muốn cùng Cao Cảnh phân tích tiếp, nhưng cứ tiếp tục chậm trễ thế này cô sẽ bị muộn học. Từ đầu năm học đến giờ, cô đã đi muộn rất nhiều lần rồi, không muốn bị cô giáo mắng thêm lần nữa, vì thế cô đành nói: “Cao Cảnh, em không thể nói chuyện tiếp với anh được nữa, em sắp muộn học đến nơi rồi.”

“Đề anh đạp xe đưa em đi!” Cao Cảnh lập tức nói.

Mạc Lan cúi đầu xuống nhìn cái váy mà mình đang mặc, rồi lắc đầu nguầy nguậy: “Thôi, không cần đâu anh.”

“Em có thể ngồi ở phía trước mà.” Anh vừa nói vừa cúi đầu tiếp tục xem bản báo cáo vụ án.

Trong lòng Mạc Lan thâm dao động. Cô chỉ muốn lập tức đồng ý ngay, nhưng vừa nghĩ đến cô liền cảm thấy không ổn. Cô mà ngồi phía trước xe đạp của anh, hai người bọn họ sẽ chẳng khác gì một cặp tình nhân đang yêu. Nếu để người khác nhìn thấy thì khó mà tránh khỏi bị bàn tán. Cô bị nói vài câu cũng chẳng sao, nhưng còn Cao Cảnh, nếu để người khác phát

hiện ra mối quan hệ giữa anh và cô, rồi lỡ như việc này truyền đến từ đồng nghiệp của anh, hẳn sẽ rắc rối to.

“Không cần đâu anh, em đi bộ cũng được mà.” Mạc Lan nói vẻ đầy nuối tiếc.

Cao Cảnh ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Khách sáo cái gì chứ? Anh đưa em đến chỗ nào đó gần trường học, rồi em tự đi bộ đến trường.” Anh nói.

Một nơi nào đó gần trường học? Mạc Lan cảm thấy chủ ý này quả thực không tồi. “Vậy thì được.” Cô nói.

Cao Cảnh lập tức nở một nụ cười tươi, sau đó bèn hù dọa: “Anh đi xe tệ lắm, em nhớ phải cẩn thận đấy nhé!”

“Hừ, em chẳng sợ đâu.” Mạc Lan nói. Lúc này, cô lại nhớ đến chuyện tối qua, bèn hỏi Cao Cảnh: “Này, tối qua anh đi đâu vậy, làm gì mà về muộn thế?”

“Anh đi tới căn nhà ở địa chỉ mà em đã nói với anh ấy. Em có biết anh đã gặp được ai không?” Cao Cảnh cố tỏ ra thần bí nói.

“Ai vậy?”

“Phó Tranh Vành - cha của Phó Viễn.”

“A, thật sao?” Mạc Lan vô cùng kinh ngạc.

“Còn có chuyện quái lạ hơn cơ, em chắc chắn là không ngờ được đâu. Ôi...” Cao Cảnh nhét mấy tờ tài liệu đó vào trong túi, rồi dắt xe đạp ra, nói: “Em lên xe trước đi...”

“Chuyện gì vậy? Cha Phó Viễn rốt cuộc làm sao rồi?” Trí tò mò của Mạc Lan lập tức dâng cao.

“Chẳng biết loại chuyện thế này nói với một cô bé như em thì có thích hợp không nữa...” Cao Cảnh lắc đầu thở dài: “Thật quá bản thủ, sao lại có chuyện như vậy chứ...”

Mạc Lan vỗ mạnh một cái vào lưng Cao Cảnh, cô biết anh đang cố ý bày trò.

Trong suy nghĩ của Đỗ Văn Hạc, nếu Phó Viễn là một con rệp, thì Tiết Chấn chính là một con chuột. Cả hai đều là những loài động vật có hại bị con người căm ghét, ai ai cũng muốn tiêu diệt. Duy có điều khác biệt là so với rệp thì chuột thông minh hơn, xảo quyệt hơn, cũng có khả năng công kích hơn. Do đó, khi bạn chuẩn bị đưa chân ra giẫm thì phải suy nghĩ kỹ, nếu không sẽ không chỉ để nó trốn mất, mà còn có khả năng bị nó cắn ngược lại một miếng, Vậy nên, thái độ của Đỗ Văn Hạc đối với Tiết Chấn xưa nay luôn là “kính nhi viễn chi”^[8]. Tuy cậu ta cực kỳ căm ghét cái gã lùn có vẻ ngoài giống Chu Lệ Phần tới bảy mươi phần trăm này, với tính cách của cậu ta, có đôi lúc cũng muốn nói ra vài câu chê bai giấu cợt, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tiết Chấn ngoảnh đầu nhìn về phía mình, cậu ta lại chẳng dám mở mồm.

Trên người Tiết Chấn có một thứ gì đó khiến cậu ta cảm thấy rất không thoải mái, cậu ta cũng không thể nói rõ đó là thứ gì. Chỉ là thỉnh thoảng khi đi ngang qua bên cạnh Tiết Chấn, cậu ta liền cảm thấy sồn gai ốc. Con người này tuyệt đối không chỉ khiến cậu ta liên tưởng tới những cống nước ngầm tối thui với tiếng nước chảy róc rách, hay là những cái bóng chạy qua chạy lại thoăn thoắt mang theo bệnh dịch hạch ghê người, mà còn có một thứ gì đó khác nữa.

Cậu ta tin Mạc Lan cũng ghét Tiết Chấn giống như mình. Bởi lẽ cậu ta đã từng nhắc đến con người này trước mặt Mạc Lan, vẻ mặt của cô ấy khi đó nói với cậu ta rằng, trong mắt cô ấy, tuy Tiết Chấn còn chưa đến mức là

một con chuột nhưng ít nhất cũng không phải là người. Cậu ta tin trong lớp cũng có không ít người có suy nghĩ giống như vậy. Xét từ một mặt khác, sự căm ghét này cũng là hai chiều, cậu ta cảm thấy Tiết Chấn cũng chẳng ưa gì mọi người trong lớp. Thực ra, Tiết Chấn đều coi những người có thành tích nằm ngoài Top 10 là những kẻ thiếu năng, cậu ta cảm thấy phần lớn mọi người đều không xứng đáng được nói chuyện với mình.

Vậy nên, trong thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, khi Đỗ Vân Hạc nhìn thấy cái gã đáng ghét đó bám theo Mạc Lan muốn nói chuyện với cô, trong lòng không khỏi thấy ngạc nhiên. Mà càng đáng ngạc nhiên hơn, Mạc Lan không ngờ lại thật sự dừng lại nói chuyện với Tiết Chấn, bọn họ dường như còn nói chuyện rất tâm đầu ý hợp.

Chuyện này là như thế nào chứ?

Sao Mạc Lan lại nói chuyện hăng say với con chuột đó như vậy?

Đỗ Vân Hạc quyết định phải ngấm đứng bên cạnh quan sát một phen trước đã. Mấy phút sau, cậu ta phát hiện Mạc Lan đang vẫy tay gọi Triệu Mật - người bạn cùng bàn của cô, Triệu Mật lập tức chạy tới. Ba người bọn họ bắt đầu tranh luận kịch liệt về một vấn đề gì đó ở góc lớp, rồi Tiết Chấn đột nhiên nổi giận, vung chân đá mạnh một cái vào chiếc bàn học, làm phát ra một tiếng “rầm” thật lớn. Hành vi hung hãn của cậu ta dường như đã lập tức chọc giận Mạc Lan, khuôn mặt cô trầm hẫ xuống. Một giây sau đó, cô kéo tay Triệu Mật, hai người cùng trở về bàn của mình. Nhưng Tiết Chấn lại lập tức đuổi theo sau.

“Này! Tại sao cậu lại quan tâm đến chuyện này như thế chứ? Cậu là cái đinh gì nào?” Tiết Chấn bưng bưng nổi giận hỏi Mạc Lan.

“Chúng tôi muốn làm gì cậu quản được sao? Thế còn cậu thì là cái đinh gì?” Triệu Mật lập tức đáp trả.

Mạc Lan thì dường như coi Tiết Chấn là người vô hình, chẳng thèm để tâm đến.

“Sao cơm vẫn chưa được đưa tới nhỉ? Tớ đói quá rồi đây.” Cô nói với Triệu Mật.

Triệu Mật thò đầu nhìn ra hành lang bên ngoài phòng học, vui mừng nói: “Đừng vội, đừng vội, đã đến lớp A1 rồi, chẳng mấy chốc sẽ đến lượt chúng ta thôi. A, đúng rồi, hôm nay cậu mang món gì đến thế?”

“Sáng nay, cha tớ nướng cho tớ một cái đùi vịt, còn có cải xanh và dưa chuột nữa. Cậu thì sao?” Mạc Lan trả lời.

“Thật trùng hợp quá! Tớ cũng mang theo thịt vịt, có điều chỉ là mấy miếng thịt vịt còn thừa lại từ món vịt hầm tương tối qua. Mạc Lan, cha cậu tốt thật, sáng sớm còn dậy nướng đùi vịt cho cậu nữa.” Triệu Mật tỏ vẻ hâm mộ nói: “Nếu tớ cũng có một người cha như cậu thì tốt thật.”

Hai cô gái cứ thế nói chuyện với nhau mà chẳng để ý gì tới xung quanh. Tiết Chân ngồi xuống chiếc ghế ngay trước mặt bọn họ.

“Mạc Lan! Cậu nói rõ ràng ra đi! Rốt cuộc là cậu muốn thế nào?” Tiết Chân nhìn chằm chằm vào Mạc Lan, khuôn mặt không chút biểu cảm. Giọng nói của cậu ta không còn kích động như vừa nãy nữa, nhưng cũng chẳng thân thiện chút nào.

Mạc Lan liếc nhìn cậu ta một cái, không trả lời.

Lúc này, nhân viên phục vụ của căng tin đã đẩy theo một chiếc xe bốc hơi nghi ngút đi tới cửa phòng học. “Cơm nóng đây, nhanh ra lấy cơm nào!”

Mạc Lan và Triệu Mật cùng đứng dậy đi ra ngoài cửa, chẳng bao lâu sau, bọn họ đã vừa nói vừa cười trở vào cùng hộp cơm nóng hôi trên tay. Đỗ Vân Hạc xưa nay không mang cơm theo bao giờ, bữa trưa của cậu ta thông thường được giải quyết tại tiệm cơm nhỏ gần cổng trường học. Nếu như mọi khi, cậu ta lẽ ra đã ra ngoài ăn cơm từ lâu rồi mới phải, nhưng hôm

nay, cậu ta muốn ở lại để nghe xem Mạc Lan và Tiết Chấn sẽ còn nói những gì. Thế rồi cậu ta cất bước đi về phía Mạc Lan.

“Mạc Lan, có gì ngon không vậy?” Đỗ Vân Hạc cười hỏi.

“Cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ là đùi vịt thôi.” Mạc Lan nở một nụ cười tươi với cậu ta.

Tiết Chấn ngồi bên cạnh lạnh lùng “hừ” một tiếng.

“Này, sao cậu còn chưa đi ăn cơm thế? Những lời cần nói bọn tôi đã nói hết rồi.” Triệu Mật xua tay đuổi Tiết Chấn như lừa vịt.

“Các cậu rút cuộc muốn làm cái trò gì?! Chuyện nhà của tôi, các cậu dựa vào cái gì mà nhúng tay vào chứ?” Tiết Chấn giận dữ nói, kể đó cậu ta lại đá mạnh vào chân bàn của Mạc Lan, nghe đánh “rầm” một tiếng.

“Tiết Chấn, cậu kích động cái gì chứ?” Đỗ Vân Hạc không kìm được, nói.

“Đúng thế! Tiết Chấn! Cậu làm như thế là có ý gì vậy? Có gì thì từ từ nói không được sao?” Triệu Mật cũng kêu lên.

Mạc Lan vẫn ngồi đó, cầm chiếc thìa của mình lên, dáng vẻ hết sức thản nhiên.

“Cậu có phản đối thêm nữa cũng vô ích. Tôi làm gì không cần cậu phải quan tâm. Hơn nữa...” Cô chậm rãi đưa mắt nhìn Tiết Chấn, lạnh lùng nói: “Cậu càng có thái độ như vậy, tôi lại càng muốn làm.”

Câu nói này đã lại một lần nữa khiến Tiết Chấn tức điên lên.

“Được lắm! Tôi cho cậu làm!” Cậu ta trợn trừng mắt lên với Mạc Lan, đột nhiên chụp lấy hộp cơm của cô ném mạnh về phía góc lớp. Sau một tiếng va chạm lớn, cơm và thức ăn trong hộp bắn tung tóe lên tường và sàn lớp.

“Có chuyện gì thế?”

“Sao vậy? Sao vậy?”

Các bạn khác trong lớp đều hoảng hốt nhìn về phía bọn họ. Tiết Chấn lồm lũi đi thẳng ra ngoài lớp học, không ngoảnh đầu lại lấy một lần. Mạc Lan ngẩn ngơ nhìn chiếc đui vịt nướng rơi trên mặt đất. Đỗ Văn Hạc vốn còn tưởng rằng cô sẽ khóc, nhưng cô lại chỉ cúi đầu đi về phía góc lớp, sau đó lặng lẽ lấy ra một cây chổi ở phía sau cánh cửa, bắt đầu quét dọn chỗ com và thức ăn rơi vãi trên sàn.

“Tiết Chấn đúng là một gã thần kinh! Cậu đừng để ý đến cậu ta nữa!” Triệu Mật đến bên cạnh Mạc Lan, vô cùng tức giận nói.

Đỗ Văn Hạc cũng chậm rãi bước tới, cậu ta hỏi nhỏ Triệu Mật: “Các cậu rốt cuộc muốn làm gì vậy? Tại sao lại khiến cậu ta tức giận như thế?”

“Bọn tớ muốn đi tìm mẹ của Tiết Chấn, đây là ý của Mạc Lan. Vừa rồi Mạc Lan hỏi thăm cậu ta về chuyện xảy ra trong hôm mẹ cậu ta mất tích, ai ngờ cậu ta vừa nghe xong đã nổi giận rồi. Thật đúng là một gã thần kinh!” Triệu Mật nói xong lại quay sang an ủi Mạc Lan: “Cậu đừng tức giận làm gì cho tốn sức, chính vì Tiết Chấn không có mẹ dạy dỗ nên tính cách mới thành ra như vậy đây.”

“Các cậu muốn điều tra vụ án Chu Lệ Phân mất tích sao?” Đỗ Văn Hạc đã đoán ra điều này từ những lời Triệu Mật vừa nói.

“Đúng thế. Có gì là không được chứ? Bọn tớ cũng là có lòng tốt thôi mà.” Triệu Mật nói.

Ánh mắt Đỗ Văn Hạc nhìn về phía Mạc Lan. Lúc này, cậu ta mới phát hiện đôi mắt cô đang rơm rớm nước mắt, xem ra cô đã bị tổn thương. Trái tim Đỗ Văn Hạc đau nhói, chửi thầm: “Đúng là đồ con chuột chết tiệt!”

“Tiết Chấn vốn là người như vậy đấy. Lần trước tớ đã nói với cậu rồi, cậu ta cũng giống hệt như mẹ cậu ta vậy. Thôi đừng để ý đến cậu ta nữa, tức giận vì một con người như thế thật không đáng!” Đỗ Văn Hạc an ủi Mạc Lan xong, liền nhiệt tình mời cô và Triệu Mật: “Đúng rồi, tớ cũng chưa ăn cơm, hay là để tớ mời hai cậu cùng đi ăn trưa nhé!”

“A, ra ngoài ăn á, vậy hộp cơm của tớ không phải là lãng phí rồi sao?” Triệu Mật nhìn hộp cơm vẫn đang bốc hơi nghi ngút của mình, có chút không bằng lòng.

“Mạc Lan, vậy cậu thì sao?” Đỗ Văn Hạc hỏi.

Mạc Lan không trả lời cậu ta mà kéo tay Triệu Mật, nghẹn ngào nói: “Đi mà, ra ngoài ăn cơm với tớ đi mà...”

Triệu Mật trề môi do dự.

“Đi mà, Triệu Mật!” Mạc Lan vừa lấy khăn giấy ra lau nước mắt, vừa năn nỉ: “Cậu đi với tớ đi mà!”

“Vậy được rồi.” Cuối cùng, Triệu Mật chỉ còn cách đầu hàng.

Mười phút sau, ba người bọn họ cùng tới tiệm cơm nhỏ ở bên cạnh trường học. Đỗ Văn Hạc vừa vào cửa liền phát hiện Tiết Chấn cũng đang ở trong đó. Cậu ta vừa định quay ra thì Mạc Lan đã bước thẳng vào trong.

“Này, cậu không nhìn thấy gì sao? Cái gã thần kinh kia cũng đang ở đây đấy.” Triệu Mật nhỏ giọng nhắc nhở Mạc Lan.

Đỗ Văn Hạc cũng khuyên: “Hay chúng ta đi chỗ khác thôi!”

Nhưng, Mạc Lan lại nói: “Chính vì biết Tiết Chấn ở đây cho nên tớ mới đến. Chúng ta còn phải chọn chỗ ở gần cậu ta nhất mà ngồi. Tớ không tin cậu ta có gan đập bát cơm của tớ một lần nữa.” Mạc Lan nói xong liền đi

thẳng đến vị trí ở bên cạnh Tiết Chấn. Tại đó có một người đang ngồi ăn mì, nhưng trong bát đã chẳng còn lại bao nhiêu mì nữa. Mạc Lan khoanh tay đứng sau lưng người đó, dáng vẻ như thể đang kiên nhẫn chờ đợi.

Ban đầu, Tiết Chấn dường như còn muốn chứng minh với ba người họ rằng cậu ta hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của bọn họ. Cậu ta cứ cúi đầu ăn cơm, chẳng buồn ngẩng đầu lên. Nhưng sau khi bọn họ ngồi xuống, Đỗ Vân Hạc phát hiện cậu ta không những ăn càng lúc càng chậm, mà thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía bọn họ.

“Con chuột kia đang nhìn chúng ta đấy.” Sau khi món cơm rang trứng được đưa lên, Đỗ Vân Hạc nói nhỏ với Mạc Lan.

“Hừ, tớ biết là cậu ta sẽ như vậy mà.” Mạc Lan cầm chiếc thìa lên, múc một thìa canh hoành thánh nhỏ, khẽ mỉm cười. Cô vừa gọi một bát hoành thánh nhân thịt và một đĩa bánh bao chiên.

“Mạc Lan, cậu thật sự muốn điều tra vụ án mất tích của Chu Lệ Phần sao?” Đỗ Vân Hạc hỏi.

Mạc Lan khẽ gật đầu.

“Tớ cảm thấy vụ án mất tích của Chu Lệ Phần có liên quan rất lớn đến việc Khuru Tiểu Mi bị giết. Có lẽ chỉ cần tìm được Chu Lệ Phần thì sẽ có thể tìm được hung thủ giết hại Khuru Tiểu Mi, vậy nên tớ mới muốn tìm Chu Lệ Phần.” Mạc Lan chậm rãi nói, âm lượng bất giác cao hơn lúc cô nói chuyện thường ngày đôi ba phần.

Cô ấy nghĩ cô ấy là ai chứ? Một thám tử nhỏ ư? Hay là cuộc sống của cô ấy quá nhạt nhẽo, nên muốn tìm kiếm một chút kích thích? Liệu sau khi đắm chìm vào tình yêu, sự chú ý của cô ấy có thay đổi không nhỉ?

Đỗ Vân Hạc cảm thấy giội cho Mạc Lan một gáo nước lạnh vào lúc này là điều không sáng suốt, nên sau khi ăn một miếng cơm rang với vẻ

ngon lành, cậu ta nói: “Vậy cậu định tìm bà ta thế nào? Cảnh sát đã tìm bà ta lâu lắm rồi, có lẽ cũng được một năm rồi đấy.”

“Tớ đã xem qua tài liệu nội bộ của cảnh sát. Mẹ Tiết Chấn mất tích vào ngày 29 tháng 8 năm 1994. Nghe nói ba giờ chiều cùng ngày bà ấy đã tới trường học, chừng ba rưỡi thì rời đi. Tớ phát hiện ra hai vấn đề.” Mạc Lan xúc một miếng hoành thánh lên ăn rồi nói: “Thứ nhất, trên tài liệu có nói, trong phòng làm việc của giáo viên, dưới sự bắt ép của Chu Lệ Phần, Tiết Chấn đã viết tên mình lên những cuốn sách giáo khoa mới.”

“Như vậy thì có vấn đề gì chứ?” Triệu Mật vừa tập trung vào bát hoành thánh của mình vừa tò mò hỏi. Đỗ Vân Hạc cũng có chung câu hỏi như thế.

“Sao lại không có vấn đề? Không phải chúng ta đều đến nhận sách ở phòng giáo vụ sao? Sau khi trả tiền xong, cô giáo đưa sách cho chúng ta, rồi chúng ta chỉ việc đi luôn, sao còn phải đến phòng làm việc của giáo viên làm gì?”

“Hình như là vậy.” Triệu Mật khẽ gật đầu.

“Vậy vấn đề thứ hai thì sao?” Đỗ Vân Hạc hỏi. So với việc nghe những lời phân tích của Mạc Lan, cậu ta lại càng thích nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô khi nói chuyện hơn. Sự thông minh giống như một tầng ánh sáng bao trùm lên khuôn mặt khiến nét xinh đẹp của cô càng thêm rực rỡ. Đỗ Vân Hạc đã từng gặp không ít người đẹp, trong số đó còn có nhiều người là diễn viên khá nổi tiếng, nhưng duy có mình Mạc Lan là khiến cậu ta thật sự cảm thấy cao không thể với.

Mạc Lan không chú ý thấy có sự khác thường nào trong ánh mắt của Đỗ Vân Hạc, cô tiếp tục nói về quan điểm của bản thân: “Vấn đề thứ hai, đó là bọn họ đã đến trường học vào lúc ba giờ, tại sao đến ba giờ rưỡi mới đi?”

“Như vậy thì sao nhỉ?” Đỗ Vân Hạc tò mò hỏi, bất giác liếc nhìn qua phía Tiết Chấn. Vừa mới liếc qua, cậu ta đã suýt bật cười thành tiếng. Không ngờ cái con chuột này mặt đang ngoảnh qua hướng khác, nhưng tại

thì cứ hướng về phía bọn họ. Gã Tiết Chấn này coi cái tai mình là máy thu âm hay sao? Đỗ Vân Hạc lén nháy mắt ra hiệu với Mạc Lan, cô mau chóng liếc nhìn về phía đó, rồi cũng lập tức bật cười.

“Bọn họ đến ba rưỡi mới đi thì có vấn đề gì sao?” Triệu Mật không kìm được hỏi.

“Ồ lại trường học lâu như vậy, hơn nữa lại là trong phòng làm việc của giáo viên, tớ nghĩ có khả năng là Chu Lệ Phần đã nói chuyện một một giáo viên nào đó. Nhưng nếu như chỉ là cuộc nói chuyện bình thường giữa giáo viên và phụ huynh học sinh, lại nói tới nửa tiếng đồng hồ, các cậu không cảm thấy lạ sao?”

“Việc này rất lạ sao?” Triệu Mật không hiểu lắm, liền nhìn qua phía Đỗ Vân Hạc. Đỗ Vân Hạc cũng lắc lắc đầu, cậu ta thầm nghĩ: Xem ra vì việc này Mạc Lan đã phải động não không ít, cứ đợi xem cô ấy sẽ nói gì tiếp nữa nào.

“Sao lại không lạ chứ?” Mạc Lan nói: “Tiết Chấn là một học sinh ngoan. Thành tích của cậu ta luôn nằm trong top đầu, giáo viên có gì để nói với phụ huynh của cậu ta chứ? Thực ra, trừ phi xảy ra chuyện gì đó, hoặc là có chuyện gì đặc biệt cần thương lượng, nếu không giáo viên sẽ không nói chuyện với phụ huynh của bất cứ học sinh nào lâu như vậy đâu. Tớ không biết các cậu như thế nào, nhưng từ khi tớ đi học đến giờ, thời gian thầy cô giáo nói chuyện với cha mẹ tớ tính gộp lại cũng không nhiều hơn mười phút.”

“Nghe cậu nói như vậy xong, hình như đúng là lạ thật. Mẹ tớ thường cũng chỉ nói vài câu với thầy cô giáo trong buổi họp phụ huynh học sinh thôi.” Triệu Mật nói.

“Vậy còn cậu thì sao?” Mạc Lan hỏi Đỗ Vân Hạc.

“Tớ ư?” Đỗ Vân Hạc khẽ cười, nói: “Tớ cũng gần giống như Triệu Mật, hình như bọn họ đúng là chẳng nói với nhau được mấy câu.”

“Tớ đã nói rồi mà, quãng thời gian nửa tiếng đồng hồ này rất không bình thường.” Một tia sáng bỗng lóe lên trong mắt Mạc Lan: “Tớ nghĩ ra rồi, cách giải thích duy nhất là giáo viên đó có quen biết với Chu Lệ Phần. Trong tài liệu của cảnh sát, tớ đã tìm thấy tên của một cô giáo, đó chính là người đã tiếp đón Chu Lệ Phần và Tiết Chấn trong phòng làm việc của giáo viên, cũng là một trong số những người cuối cùng nhìn thấy Chu Lệ Phần, có điều cô giáo ấy lại không dạy Tiết Chấn. Sáng nay, tớ đã tranh thủ thời gian nghỉ giữa giờ chạy đến chỗ cô giáo ấy. Cô nói với tớ, cô và mẹ của Tiết Chấn từng là bạn học. Ngày 29 tháng 8 đó, cô và mẹ Tiết Chấn gặp nhau ở cổng trường, hai người thoáng cái đã nhận ra nhau. Cô mời Chu Lệ Phần và Tiết Chấn đến phòng làm việc của mình ngồi chơi một chút, không ngờ thoáng cái đã nói chuyện mất nửa tiếng đồng hồ.”

“Thì ra bọn họ thật sự có quen biết.” Triệu Mật nói.

“Đúng thế, cô giáo ấy còn kể, khi đó cô vốn còn muốn nói chuyện tiếp, nhưng Chu Lệ Phần lại nóng lòng muốn đi, nói là bốn giờ còn có việc. Bọn họ hẹn nhau buổi trưa ngày hôm sau gặp lại. Chu Lệ Phần còn hứa rằng hôm sau sẽ mang tặng cho cô ấy một chậu lan hồ điệp thật đẹp, nói là có thể nhân tiện mua được hàng giá rẻ.”

“Cô giáo này hình như cũng biết không ít chuyện, cô ấy đã nói những điều mình biết cho cảnh sát chưa nhỉ?” Triệu Mật hỏi.

Mạc Lan đổ hết chỗ nước canh trong chiếc bánh bao chiên vào một chiếc đĩa nhỏ, rồi ăn lớp vỏ vàng rộm giòn tan bên ngoài.

“Này, cậu đừng có chỉ đề ý đến việc ăn như vậy chứ, mau nói tiếp đi!” Triệu Mật thúc giục.

“Cô ấy đã quên mất chuyện chậu lan hồ điệp, về sau nhớ lại chi tiết nhỏ này cũng không nói với cảnh sát...”

“Sao lại như vậy chứ?” Triệu Mật thở dài nói.

“Cô ấy nói cô ấy cảm thấy chi tiết này không quan trọng, hơn nữa lại cho rằng cảnh sát có thể đã biết rồi, vì khi bọn họ nói chuyện, Tiết Chấn luôn ở bên cạnh. Vừa nãy, tớ chủ yếu là muốn hỏi Tiết Chấn xem tại sao cậu ta lại không nói chuyện này với cảnh sát, bởi trong tài liệu của cảnh sát không hề nhắc tới những điều này.”

Nghe tới đây, Đỗ Vân Hạc không kìm được lại nhìn về phía Tiết Chấn một lần nữa. Tiết Chấn vẫn đang cúi đầu ăn cơm, khuôn mặt tỏ ra lơ đãng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Cậu ta đã nói thế nào?” Đỗ Vân Hạc hỏi.

“Cậu ta tỏ ra bực bội lắm, nói là mình căn bản không chú ý nghe xem hai người đó nói gì. Về sau lại còn nổi cáu nữa.” Mạc Lan vừa nói vừa chun cái mũi lại.

“Điều này cũng có thể lắm chứ. Khi mẹ tớ nói chuyện, tớ thường xuyên nghe câu được câu chăng, nghe bên tai này ra bên tai nọ.” Về điều này thì Đỗ Vân Hạc lựa chọn tin Tiết Chấn, hai bà cô già nói chuyện với nhau thì có cái gì hay ho mà nghe cơ chứ?

“Ồ, vậy sao?” Mạc Lan liếc nhìn Đỗ Vân Hạc, cô lập tức bị thuyết phục: “Có lẽ thế thật, thực ra tớ cũng thường xuyên như vậy.”

“Hai vấn đề của cậu đều đã nói xong cả rồi đúng không?” Triệu Mật đang ăn hoành thánh, cái miệng nhồm nhoàm khiến giọng nói trở nên không rõ ràng: “Cho dù cô giáo đó có quen biết với Chu Lệ Phần, vậy thì cũng có liên quan gì đến việc Chu Lệ Phần mất tích chứ?”

“Sao lại không liên quan?” Mạc Lan lớn tiếng nói: “Hôm qua tớ đã suy nghĩ rồi, Chu Lệ Phần có nói là ngày hôm sau bà ta sẽ mang một chậu lan hồ điệp cho cô giáo kia, còn nói có thể nhân tiện mua được hàng giá rẻ, điều này chứng tỏ buổi chiều hôm ấy bà ta rất có thể đã đến một công viên nào đó.”

Công viên? Trái tim Đỗ Vân Hạc bỗng nhiên giật thót, một miếng com thiếu chút nữa thì nghẹn lại trong cổ họng.

Ngày 29 tháng 8? Chu Lệ Phần? Ngày nhận sách giáo khoa mới? Công viên?

Trời ạ, sao mình lại không nghĩ đến cơ chứ?

Đầu óc mình thật sự đã hồ đồ rồi! Nghe suốt một hồi lâu, không ngờ đến bây giờ mới nghĩ đến việc liên hệ bọn chúng lại với nhau!

Đúng rồi! Còn có cú điện thoại kia nữa! Mình đã nhận được một cú điện thoại, cũng có liên quan tới công viên!

“Tại sao lại là công viên chứ? Cũng có thể là cửa hàng bán hoa mà.”
Đỗ Vân Hạc bất giác nói.

“Cửa hàng thường không bán hoa giá rẻ đâu, trừ phi Chu Lệ Phần có quen biết cửa hàng đó.”

“Đúng thế, có thể bà ta vừa khéo quen biết ông chủ của một cửa hàng bán hoa thì sao?” Cậu ta lớn tiếng nói.

“Cậu nghe tớ nói xong cái đã được không vậy?” Mạc Lan bực bội lườm Đỗ Vân Hạc một cái.

“Được rồi.”

“Trong công viên thường có một hoạt động gọi là chợ hoa. Những chậu hoa bán ra ở chợ hoa thường có giá rất rẻ. Cha tớ trước đây cũng từng đưa tớ đến công viên mua một chậu...”

“Chợ hoa thì chỉ thỉnh thoảng mới có, nhưng còn cửa hàng bán hoa...”
Đỗ Vân Hạc muốn ngắt lời Mạc Lan, nhưng đã bị giọng nói của cô át đi.

“Cô giáo kia đã nhắc đi nhắc lại từ ‘nhân tiện’ với tớ. Cô ấy nói đây chính là lời của Chu Lệ Phần. Tớ cảm thấy ý của từ ‘nhân tiện’ này chính là có thể mua ở một chỗ nào đó thuận tiện. Mà trên đường Thái Bình không thấy có cửa hàng bán hoa nào, nếu như bà ta muốn đến công viên gặp một người nào đó, hoặc là tham gia một hoạt động gì đó, nhân tiện mua một chậu hoa về không phải là càng đỡ tốn công dừng lại giữa đường đi vào cửa hàng để mua hoa sao? Vậy nên, tớ cảm thấy nhiều khả năng là ở công viên.”

Đỗ Văn Hạc lắc đầu phản bác: “Nếu như bà ta có hẹn với người của một cửa hàng bán hoa nào đó, vậy chẳng phải là có thể nhân tiện mang một chậu hoa về sao?” Vốn không muốn tranh luận với Mạc Lan, nhưng cậu ta vẫn không nhịn được.

“Cậu nói cũng có lý.” Mạc Lan điềm tĩnh gật đầu nói: “Do đó, tớ muốn đi điều tra một phen.”

“Điều tra cái gì?” Đỗ Văn Hạc lập tức hỏi.

“Đầu tiên, tớ muốn điều tra một chút xem ngày 29 tháng 8 năm 1994 có những công viên nào tổ chức chợ hoa. Tớ định mấy ngày này sẽ cố gắng gọi điện thoại hỏi thăm từng nơi một.”

“Để tớ cùng gọi với cậu luôn!” Triệu Mật tích cực yêu cầu tham gia cùng.

“Vậy thì tốt quá!” Mạc Lan khoác vai Triệu Mật một cách thân thiết, rồi lại nói tiếp: “Thứ hai, Chu Lệ Phần nói bốn giờ có chuyện gấp, lúc đó bà ta đi xe đạp. Do đó, tớ sẽ về nhà xem bản đồ, rồi hỏi thăm một số người thường xuyên đi xe đạp. Tớ muốn làm rõ xem đạp xe nửa tiếng đồng hồ rốt cuộc có thể đi được bao xa, trên đường có thể đi qua mấy công viên, mấy cửa hàng bán hoa. Tớ nghĩ, chỉ cần tìm vài người thường xuyên đi xe đạp, rất nhanh chúng ta sẽ biết được kết quả thôi. Chỉ cần tìm ra được công viên hay là cửa tiệm bán hoa kia, chúng ta sẽ có thể điều tra tiếp về vụ án mất

tích của Chu Lệ Phần rồi.” Cặp mắt Mạc Lan lúc này đang lấp lánh phát sáng, nhưng Đỗ Văn Hạc lại cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Công viên! Công viên! Tại sao trước đây mình lại chưa từng nghĩ tới điều này chứ?

“Vậy chiều nay tớ sẽ đi tìm chị họ của tớ, chị ấy rất hay đi xe đạp.” Triệu Mật lớn tiếng nói.

“Không cần đến chị họ cậu đâu, tớ đã nghĩ sẵn rồi, chúng ta có thể hỏi thăm các bạn trong lớp. Tớ đã tính qua, trong lớp chúng ta tổng cộng có mười chín người biết đi xe đạp. Tối nay, tớ định mở một bữa tiệc trà, tớ sẽ nướng bánh phô mai chiều đãi mọi người.” Mạc Lan nháy nháy mắt với cô bạn tốt của mình: “Tối nay cha mẹ tớ đều tới nhà dì tớ rồi, bọn họ sẽ về nhà rất muộn.”

“Oa! Thật tuyệt quá!” Triệu Mật hưng phấn kêu lên.

“Tất nhiên là rất tuyệt rồi. Nếu chúng ta ra ngoài hành động, còn có thể mang theo con Cảnh Trưởng nhà tớ nữa. Nó là một chú chó cảnh sát đấy nhé.” Mạc Lan vui vẻ cười vang.

Đỗ Văn Hạc cũng muốn cười, nhưng khi thấy Mạc Lan nở nụ cười tươi nhìn về phía mình, cậu ta lại không thể nào cười nổi. Hiện giờ, việc duy nhất mà cậu ta nghĩ đến là lát nữa có nên đi tìm em trai Đỗ Văn Bằng của mình hay không.

Bảy giờ ba mươi phút tối hôm đó, mười chín người bạn cùng lớp biết đi xe đạp lần lượt tới nhà Mạc Lan. Tối đầu tiên là lớp trưởng Lý Hằng. Cậu ta vừa nghe nói về kế hoạch của Mạc Lan liền lập tức đồng ý ngay.

“Không vấn đề gì, mọi người đều là bạn học với nhau mà, giúp nhau chuyện nhỏ này có là gì chứ!” Rồi cậu ta lại đẩy nhẹ Vương Kiện bên cạnh

mình: “Cậu thấy thế nào? Có được không vậy?”

Vương Kiện là lớp phó học tập, nhưng tính cách có phần rụt rè nhút nhát.

“Có gì đâu mà không được?! Dù sao cũng không tốn quá nhiều thời gian.” Giọng nói của cậu ta rất nhẹ.

“Bình thường, nếu đạp xe nửa tiếng đồng hồ thì có thể đi được bao xa nhỉ?” Mạc Lan vừa hỏi vừa rót nước uống cho bọn họ. Trước đó mười phút, cô đã đặt chiếc bánh phở mai được cho thêm nho khô vào lò nướng rồi.

“Ít nhất là ba cây số. Nếu đạp nhanh, có lẽ có thể đi được năm cây số, còn phải xem thể chất của người đó như thế nào nữa.” Người vừa trả lời Mạc Lan là lớp phó thể dục Bạch Tiểu Ba. Trên vai vắt một chiếc áo khoác ngoài, cậu ta vừa nói vừa nhanh nhẹn bước vào.

“Nói vậy là cũng không gần lắm.” Mạc Lan nói.

“Cậu mau lấy bản đồ ra đây, chúng ta phải xác định được một phạm vi đã, rồi có gì thì tính tiếp sau! Hôm nay có bao nhiêu người tới đây nhỉ?” Bạch Tiểu Ba hỏi. Cậu ta đến đâu cũng có dáng vẻ như người đứng đầu. Nghe giọng của cậu ta, Mạc Lan cảm thấy “vụ án Chu Lệ Phần mất tích” dường như đã biến thành vụ án của cậu ta rồi vậy.

“Lớp chúng ta tổng cộng có hai mươi người biết đi xe đạp, trong đó con gái có bảy người, con trai có mười ba người. Mạc Lan, cậu đã mời tất cả bọn họ đến chưa?” Lý Hằng gãi gãi đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Mà không đúng, số con trai đó còn bao gồm cả Tiết Chấn, cậu có mời cậu ta tới không vậy?”

Mạc Lan trả lời: “Tớ không mời cậu ta. Hôm nay tổng cộng sẽ có mười chín người tới đây.” Rồi cô lấy trên giá sách xuống tám bản đồ thành phố đã được chuẩn bị sẵn. “Xoạt!” Tám bản đồ được trải ra. Mấy nam sinh đang có mặt đều tùm cả lại một chỗ.

“Chuẩn bị cũng đầy đủ ghê đấy chứ!” Bạch Tiểu Ba tiện tay vứt chiếc áo vắt trên vai ra ghế sofa, nói tiếp: “Nghe nói trưa nay Tiết Chấn đã đập hộp cơm của cậu, có phải là cậu đã chọc tức cậu ta không?”

“Hi, cũng gần như vậy.” Mạc Lan khẽ cười nói. Thực ra, bây giờ nghĩ lại việc chiếc đùi vịt mà cha tự tay nướng cho mình bị lãng phí như thế, cô vẫn còn cảm thấy nuối tiếc.

“Thơm quá đi mất!” Bạch Tiểu Ba đột nhiên chun mũi hít hít.

“Tớ đang nướng bánh phô mai, sắp xong rồi.” Mạc Lan giải thích.

“Sao cậu không nói sớm? Bữa tối hôm nay tớ đã ăn một bát mì lớn. Nếu sớm biết bây giờ có bánh phô mai thì tớ đã không ăn nhiều như vậy.” Bạch Tiểu Ba lớn tiếng kêu lên.

“Thật là thơm quá! Lò nướng ở đâu vậy?” Nữ sinh Vương Tuệ từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy Mạc Lan và Triệu Mật liền nhiệt tình nói: “Từ ngoài cửa tớ đã ngửi thấy mùi thơm rồi, nghe nói là có bánh phô mai phải không?”

“Đúng thế, tớ còn giúp Mạc Lan bỏ nho khô vào đấy nhé.” Triệu Mật đắc chí kể công.

Vương Tuệ là người cuối cùng tới. Mạc Lan đợi Vương Tuệ đi vào liền bước đến đóng cửa phòng lại.

“Mạc Lan, hôm nay tìm bọn tớ đến có chuyện gì thế?” Vương Tuệ hỏi.

Đợi mọi người ngồi cả xuống, Mạc Lan liền nói ngắn gọn một lượt về dự định của mình.

“Tớ muốn nhờ mọi người giúp đỡ tìm kiếm nơi mà Chu Lệ Phần có khả năng đã tới. Tớ muốn biết trên con đường bà ta đi qua có những công viên nào, có những cửa hàng bán hoa nào. Hy vọng khi mọi người đi qua

hãy ghi lại địa chỉ giúp tớ!” Mạc Lan vỗ nhẹ vào tấm bản đồ trên bàn, nói tiếp: “Đầu tiên, chúng ta phải xác định một phạm vi cách công trường từ ba đến năm cây số trên bản đồ, sau đó sẽ phân chia nhiệm vụ. Có thể mỗi buổi chiều mọi người sẽ phải tốn một chút thời gian. Nếu có ai không muốn tham gia, bây giờ hãy nói luôn nhé. Hành động lần này hoàn toàn xuất phát từ tinh thần tự nguyện.” Mạc Lan nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai từ chối tham gia, cô liền thở phào một hơi.

“Chuyện này thú vị lắm, tớ tất nhiên là muốn tham gia rồi. Có điều công viên thì còn dễ, chứ cửa hàng bán hoa thì quả thật là nhiều lắm.” Một người đưa ra ý kiến.

“Đúng vậy, cửa hàng bán hoa có rất nhiều.” Một người khác phụ họa theo.

“Nếu hung thủ biết chúng ta đang điều tra những việc này, liệu có gây phiền phức cho chúng ta không?” Một nữ sinh rụt rè hỏi.

“Cậu không cần phải trực tiếp đi tiếp xúc với những cửa hàng bán hoa hay công viên đó. Ý của Mạc Lan là chúng ta chỉ cần ghi lại địa chỉ của những nơi đó là được rồi, có đúng vậy không?” Lớp trưởng Lý Hằng hỏi.

“Đúng vậy.” Mạc Lan gật đầu đáp.

“Nhưng nếu như một người trong số chúng ta phải đi tới nơi mà... Hầy, nơi mà Chu Lệ Phần thật sự mất tích. Liệu có khi nào cậu ấy bị hung thủ chú ý tới không nhỉ?” Lớp phó học tập áp úng nói.

Căn phòng lập tức trở nên tĩnh lặng trong hai giây.

“Nơi Chu Lệ Phần thật sự mất tích?” Bạch Tiểu Ba khẽ cười một tiếng, hỏi: “Cậu muốn nói điều gì?”

Lớp phó học tập Vương Kiện khẽ đẩy cái gọng kính của mình lên một chút, trả lời: “Tớ vốn không muốn nói ra đâu, nhưng nếu mọi người đều

muốn tham gia vào hành động này, vậy thì cần có chuẩn bị về mặt tư tưởng. Ý tứ là một người đã mất tích lâu như vậy rồi, lại là đột nhiên mất tích. Tớ cảm thấy, bà ta có lẽ đã chết rồi.”

Căn phòng lại một lần nữa trở nên tĩnh lặng.

“Do đó, Mạc Lan, thứ cậu muốn bọn tớ tìm... có lẽ không chỉ là tuyến đường Chu Lệ Phần đã đi qua trước khi mất tích, còn có khả năng là tuyến đường bà ta đã đi qua trước khi bị giết nữa.” Cuối cùng lại vẫn là Vương Kiện phá vỡ sự tĩnh lặng: “Do đó, hầy, ý tứ là nếu hung thủ phát hiện có người đang để ý đến hắn, đang điều tra hắn, liệu hắn có làm gì chúng ta không...”

Vương Kiện không nói tiếp nữa, nhưng ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía Mạc Lan.

“Sẽ không đâu.” Mạc Lan bình tĩnh trả lời.

“Sao cậu lại có thể khẳng định chắc chắn như vậy chứ?” Vương Kiện có chút xấu hổ nói. “Đừng hiểu lầm, không phải là tớ không muốn tham gia, chỉ là muốn hỏi một chút cho rõ ràng... Tớ nhất định sẽ tham gia.”

Mạc Lan nhìn Vương Kiện cười khẽ.

“Tớ cảm thấy hắn sẽ không ngốc đến mức tự mình nhảy ra nói với mọi người tung tích của Chu Lệ Phần đâu. Mà hơn nữa, các cậu chỉ ghi chép địa chỉ, cho dù hắn muốn tìm người tính sổ thì nhất định cũng chỉ tìm đến tớ mà thôi.”

Đôi mắt Vương Kiện chuyển động một chút phía sau cặp mắt kính, cuối cùng cậu ta gật đầu nói: “Ừ, tớ không còn vấn đề gì nữa.”

Lời của Vương Kiện vừa mới dứt, Vương Tuệ liền lên tiếng.

“Tớ còn có một vấn đề. Chúng ta làm chuyện này mà không hỏi qua Tiết Chấn, liệu có phải là không được tốt lắm không nhỉ?” Vương Tuệ xua

nay luôn là một nữ sinh cẩn thận, cô đưa mắt nhìn quanh căn phòng như đang tìm đồng minh cho bản thân: “Hơn nữa, nếu Chu Lệ Phần thật sự đã chết rồi mà chúng ta vẫn làm như vậy, có phải là có chút... Tớ cứ luôn cảm thấy...”

Lúc này, từ phía chiếc lò nướng đột nhiên phát ra một tiếng “reng” khá lớn.

“Bây giờ vẫn chưa biết bà ta đã chết hay chưa mà. Đợi một chút nhé... Tớ đi lấy bánh phô mai trước đã.” Mạc Lan xoay người đi về phía căn bếp, Triệu Mật cũng bám sát theo sau.

“Đề tớ giúp cậu!”

Hai người bọn họ cùng đi tới căn bếp, phía sau lưng vang tới một loạt những tiếng thảo luận rì rầm.

“Cậu thử nói xem, có khi nào Vương Tuệ lại nói chuyện tối nay của chúng ta cho cô giáo biết không nhỉ? Bạn ấy là người thích làm việc này nhất mà.” Triệu Mật lén hỏi Mạc Lan, và đây cũng là điều mà Mạc Lan đang lo lắng. Cô thầm hối hận vì khi lựa chọn những người biết đi xe đạp đã không sàng lọc sơ qua một chút.

“Nếu bạn ấy mà nói ra, từ nay về sau tớ sẽ không để ý đến bạn ấy nữa.” Mạc Lan đi chiếc bao tay dày cộm vào, mở cửa lò nướng ra, mùi phô mai thơm lừng liền xộc ngay vào mũi.

“Thật thơm quá đi!” Triệu Mật nuốt nước bọt nói.

“Nếu bạn ấy thật sự nói với cô giáo, chúng ta cũng chẳng có cách nào cả. Được rồi, trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta hãy chia bánh ra thôi.” Mạc Lan đặt những chiếc bánh vàng rộm lên mấy chiếc đĩa nhỏ đã được chuẩn bị sẵn, rồi gọi với ra bên ngoài: “Ai muốn ăn bánh thì mau vào lấy đi!”

Giọng nói của Mạc Lan vừa vang lên, không khí căng thẳng lập tức tan biến theo mây khói. Mọi người tranh nhau chạy về phía căn bếp, Mạc Lan lần lượt đưa bánh cho bọn họ.

“Nếu mọi người muốn uống cà phê thì ở đó có đây.” Mạc Lan chỉ tay về phía chiếc bình cà phê sau lưng mình. “Đó là cà phê vừa xay đây. Trước khi các cậu tới tớ đã pha xong rồi, ăn với bánh phô mai là tuyệt nhất.”

“Ha ha, tuyệt thật!” Bạch Tiểu Ba cắn một miếng đã hết nửa cái bánh phô mai, sau đó mặt mày nhăn nhó nói: “Nhưng hình như là ít quá, không được đủ ăn cho lắm thì phải. Sao cậu làm có chút xíu vậy? Thật keo kiệt quá đi!”

“Cậu phàm ăn quá đấy! Bữa tối không phải đã ăn một bát mì lớn rồi sao?” Mạc Lan khẽ đẩy cậu ta một cái. Vốn cô còn muốn nói thêm vài câu, nhưng lúc này tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Căn phòng lập tức trở nên tĩnh lặng, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Trong lòng Mạc Lan đầy lo lắng. Không hay rồi, liệu có phải là cha mẹ đã về không? Nếu bọn họ nhìn thấy mình đưa nhiều bạn học về nhà thế này, nếu bọn họ nhìn thấy bao nhiêu đôi giày giẫm lên thảm trải sàn như thế, nếu bọn họ nhìn thấy những mảnh bánh phô mai vụn rơi trên sàn nhà và mấy hộp đồ uống trống rỗng trong căn bếp...

“Kính coong...” Tiếng chuông cửa lại một lần nữa vang lên.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Mạc Lan.

Ôi, lúc đang tụ họp với bạn bè mà bị cha mẹ bắt gặp, đó đúng là chuyện bực mình nhất trên đời! Thật là quá xui xẻo! Nhưng còn có cách gì khác nữa đây?

Mạc Lan chỉ đành bậm bụng đi tới trước cửa, vừa đặt tay lên tay nắm cửa vừa suy tính xem nên giải thích với cha mẹ thế nào về việc này. “Có

một người bạn của con tổ chức sinh nhật, vừa khéo nhà bạn ấy lại mất điện, do đó mới tạm thời mượn nhà mình để mọi người tụ họp một chút. Bạn bè đã đưa ra yêu cầu, dù sao con cũng không tiện từ chối. Bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau mà...” Hê hê, cái lý do này nghe cũng ổn lắm!

Cô xoay cái tay nắm cửa, cửa liền mở ra, nhưng người đứng trước mặt lại không phải là cha mẹ cô mà là Tiết Chấn.

“Là cậu?” Mạc Lan hơi ngẩn ra một chút. Sau đó, cô lùi về phía sau một bước theo bản năng, Tiết Chấn liền bước ngay vào cửa.

“Các cậu đang ở đây bàn về chuyện của nhà tôi, sao lại không gọi tôi một tiếng?” Cậu ta lạnh lùng hỏi, đồng thời dùng thái độ ngạo mạn như một gã hoàng đế hồng hách nhìn khắp căn phòng. “Đây chính là những trợ thủ của cậu sao?”

“Tiết Chấn, đây là nhà tôi, nếu cậu muốn...” Mạc Lan định cảnh cáo cậu ta, nhưng giọng cô đã lập tức bị giọng của Tiết Chấn át đi.

“Tôi cảnh cáo các cậu!” Tiết Chấn tung ngay ra đòn phủ đầu, lạnh lùng nói. “Nếu để tôi phát hiện có người nào trong số các cậu dám rồi hơi tham gia vào chuyện của nhà tôi, tôi sẽ báo cáo lên giáo viên chủ nhiệm lớp và chủ nhiệm phòng giáo vụ về cuộc tụ họp của các cậu hôm nay. Tôi phải hỏi bọn họ xem nhiệm vụ chủ yếu của học sinh rốt cuộc là gì, tùy tiện can thiệp chuyện riêng của nhà người khác như vậy có phải là một hành vi xâm phạm quyền riêng tư không?”

Xâm phạm quyền riêng tư? Cái gã khốn này cũng biết nhiều từ ngữ về pháp luật đấy nhỉ!

“Cậu đang uy hiếp bọn tôi phải không?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía góc tường. Mạc Lan ngoảnh đầu nhìn theo hướng đó, rồi kinh ngạc phát hiện người đầu tiên trả lời Tiết Chấn không ngờ lại là lớp phó học tập Vương Kiện xưa nay luôn rụt rè nhút nhát.

“Cậu có thể coi đó như một sự uy hiếp!” Tiết Chấn tiến về phía Vương Kiện, nói tiếp. “Được rồi, đó chính là uy hiếp đấy, vậy thì sao nào?”

“Mẹ cậu - Chu Lệ Phần - là một công dân. Điều này không sai chứ?” Vương Kiện chậm rãi nói, giọng cậu ta vẫn nhã nhặn lịch sự như thường ngày.

“Công dân?” Tiết Chấn có chút nghi hoặc, cậu ta hỏi ngược lại: “Thế thì sao nào?”

“Một công dân đã mất tích, những công dân khác có quyền lợi và nghĩa vụ giúp đỡ cảnh sát tìm kiếm người đó.” Vương Kiện bình tĩnh nhìn Tiết Chấn lúc này đang hùng hùng hổ hổ. “Bọn tôi sẽ báo lại những manh mối điều tra được với cảnh sát, cậu cứ yên tâm đi!”

Mạc Lan muốn cười, nhưng vẫn cố kìm nén. Cô nhìn thấy khuôn mặt Tiết Chấn lúc đỏ bừng lúc trắng bệch, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới cấu xé Vương Kiện vốn gầy gò ra thành từng mảnh nhỏ. Có điều, cô tin Tiết Chấn không có cái gan này.

“Đó không phải là mẹ cậu, mà là mẹ tôi!” Tiết Chấn đột nhiên lớn tiếng nói.

“Mẹ cậu không phải là tài sản cá nhân của cậu, bà ấy là một công dân.” Một bạn khác chen vào một câu, sau đó liền bật cười thành tiếng, rồi tất cả mọi người trong phòng cũng đều cười vang theo phản ứng dây chuyền.

“Tôi cảnh cáo các cậu...” Tiết Chấn giơ một ngón tay lên định nói, nhưng lại lập tức bị Bạch Tiểu Ba ngắt lời.

“Cậu nên về nhà làm mấy bài hình học không gian của mình đi!”

Tiết Chấn ném về phía cậu ta một ánh mắt khinh miệt, nói. “Tôi không nói chuyện với những tên ngốc đầu óc ngu si tứ chi phát triển.”

“Cậu nói cái gì?” Bạch Tiểu Ba trợn trừng đôi mắt, Mạc Lan vội bước tới đứng vào chỗ giữa hai người.

“Để tớ nói vài câu!” Mạc Lan quay sang nói với Bạch Tiểu Ba. Bạch Tiểu Ba trừng mắt với Tiết Chấn một cái, sau đó đi về phía góc phòng. Rồi Mạc Lan lại quay sang phía Tiết Chấn, nói. “Chuyện này là do tôi phát động, sau này tôi tất nhiên sẽ nói rõ với các thầy cô. Nếu cậu muốn đi mật báo tôi cũng không ngăn cản. Có điều, tôi cũng phải cảnh cáo cậu, tốt nhất là cậu đừng có can thiệp vào chuyện của bọn tôi, nếu không...” Cô nhìn đắm đắm vào khuôn mặt cậu ta, dừng lại không nói nữa.

Cặp mắt Tiết Chấn lộ rõ vẻ hung dữ, nhìn chằm chằm vào Mạc Lan. “Nếu không thì thế nào?”

“Nếu không, chúng tớ là cậu căn bản không muốn tìm thấy mẹ cậu.” Mạc Lan chậm rãi nói. Cô hy vọng cái gã lùn luôn tự cho mình là ghê gớm này có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của mình.

Và cậu ta đã hiểu.

“Cậu cho rằng cậu rất thông minh sao? Đừng có quên, cậu chỉ xếp thứ hai mươi.” Tiết Chấn nở một nụ cười khinh miệt, giơ hai ngón tay đưa qua đưa lại trước mặt Mạc Lan. Đó chính là thứ hạng của cô trong cuộc thi giữa kỳ lần trước.

Mạc Lan đột nhiên mở cửa ra.

“Ra ngoài!” Cô đánh giọng nói.

8. MẶT ĐỐI MẶT VỚI PHÓ VIỄN

Đây mới là lần đầu tiên Cao Cảnh được nhìn Phó Viễn ở khoảng cách gần như vậy. Và đây cũng là lần đầu tiên anh được gặp Phó Viễn từ khi cô bị bắt. Nhìn cô có vẻ gầy hơn hẳn so với hai ngày trước, khuôn mặt hơi phù, nét mặt thì vẫn hờ hững lạnh nhạt như trước kia. Hôm nay, vì phải thẩm tra lại khẩu cung của Phó Viễn một lần nữa nên Lý Kiện để Cao Cảnh đi theo ghi chép. Cao Cảnh rất vui mừng vì có cơ hội được tiếp xúc với nghi can số một này. Anh dự định sẽ đưa ra mấy câu hỏi khi có cơ hội thích hợp.

Phòng thẩm vấn rất nhỏ, Phó Viễn ngồi trên một chiếc ghế gỗ có chỗ dựa lưng ở phía sau hàng rào sắt.

“Phó Viễn, lại gặp cô rồi.” Lý Kiện nói.

Phó Viễn vẫn cúi đầu, dáng vẻ như không hề nghe thấy câu chào của Lý Kiện. Lý Kiện cũng không để tâm, anh ta lật tập hồ sơ đã chuẩn bị sẵn từ trước ra.

“Hôm nay, bọn tôi đến đây là muốn thẩm tra lại sự thực. Em phải trả lời cho thật thà đấy!” Lý Kiện nói với giọng khô khan cứng nhắc.

“Vâng.” Cái đầu Phó Viễn cúi xuống càng thấp hơn.

Lý Kiện bắt đầu đưa ra câu hỏi.

“Buổi tối ngày 1 tháng 4, em đã tham gia bữa tiệc sinh nhật của ai?” Lý Kiện hỏi.

“Đỗ Vân Hạc.” Giọng Phó Viễn vang ra, khuất sau mái tóc đang rủ xuống của cô. Hiện giờ, Cao Cảnh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu và mái tóc của Phó Viễn. Khuôn mặt cô trở nên mờ ảo phía sau mái tóc rối bù.

Lý Kiện nhìn Phó Viễn bằng ánh mắt đầy vẻ chán ghét, anh ta hỏi tiếp: “Em đã đến đó vào thời gian nào?”

“Chừng hơn bảy giờ. Em không xem đồng hồ.”

“Vậy đến mấy giờ thì em đi?”

“Hơn bảy rưỡi một chút.” Những điều này đều đã được chứng thực từ trước đó.

“Sao lúc đi em lại biết thời gian?”

“Không biết, chỉ tùy tiện đoán bừa thôi.”

Lý Kiện hơi cau mày lại.

“Sau khi rời khỏi nhà người bạn đó, em đã đi những đâu?”

“Đi lang thang trên đường thôi.”

“Đi lang thang? Em đã đi lang thang qua những con đường nào?” Lý Kiện châm một điếu thuốc cho mình, hơi thuốc lập tức lan ra khắp căn phòng.

“Đã nói là đi lang thang mà, ai còn nhớ được là những con đường nào.” Phó Viễn dường như đang cười, thân thể hơi run lên một chút, nhưng khuôn mặt cô vẫn cúi gằm xuống, không ai có thể nhìn rõ vẻ mặt cô lúc đó.

“Tại sao em không về nhà luôn?”

“Em chẳng muốn về. Tâm trạng không tốt.”

“Tại sao tâm trạng lại không tốt?” Lý Kiện vừa hỏi vừa ngoảnh đầu lại ra hiệu cho Cao Cảnh phải cẩn thận ghi chép phần này. Đây là một thông tin

mới, trước đó Phó Viễn chưa nhắc đến lần nào.

“Tâm trạng không tốt thì tức là tâm trạng không tốt thôi.” Phó Viễn ngoảnh đầu qua phía bên cạnh, một lát sau mới nói tiếp: “Nhìn thấy sinh nhật của người khác náo nhiệt như thế, còn sinh nhật của em trước giờ lại luôn vắng tanh tẻ nhạt, tâm trạng làm sao mà tốt được chứ? Em không chú ý mình đã đi qua những đâu, cũng không chú ý mình đã đi được bao lâu, em cứ đi mãi, đi mãi.”

Lý do này dường như cũng có sức thuyết phục nhất định, Lý Kiện khẽ gật đầu, hỏi tiếp: “Mấy giờ thì em về đến nhà?”

“Khoảng chừng tám rưỡi, cũng có thể là chín giờ, em không chú ý. Cái đồng hồ báo thức trong phòng em đã hỏng rồi, hỏng từ rất lâu rồi. Hơn nữa, dù sao cũng là buổi tối, là thời gian nào thì cũng có khác gì đâu. Dù sao trời tối rồi thì lúc nào cũng như nhau hết.” Phó Viễn hờ hững trả lời.

“Khi em về đến nhà, mẹ em - Khưu Tiểu Mi - đang làm gì?” Lý Kiện hỏi.

“Bà ta ư? Em không biết, có thể bà ta đang ở trong phòng riêng.”

“Em hãy kể lại một lần nữa, em và mẹ em đã xảy ra xung đột như thế nào?” Lý Kiện hít vào một hơi thuốc, lại chỉ tay về phía Phó Viễn bảo. “Còn nữa, khi tôi hỏi, em hãy ngẩng đầu lên. Muốn trả lời cũng phải trả lời cho đàng hoàng một chút!”

Phó Viễn ngẩng đầu lên, nhưng đôi mắt thì vẫn cụp xuống.

“Điều này em đã nói qua rồi. Sau khi em lên giường đi ngủ, bà ta đột nhiên chạy đến mắng em, đánh em, giọng nói lớn đến nỗi thiếu chút nữa khiến tai em bị điếc. Em tức quá, bèn đánh nhau với bà ta, sau đó, em cầm con dao phay chém bà ta. Em đoán bà ta đã chết ngay sau đó. Em cũng không biết nên làm gì với bà ta nữa, đầu óc cứ mơ mơ màng màng, sau đó thì em đi ngủ. Em cũng không suy nghĩ quá nhiều.”

“Đến khi nào thì em biết việc mẹ em đã chết?”

“Sau đó em chẳng nghe thấy tiếng động nào từ chỗ bà ta nữa, em nghĩ bà ta chắc chắn đã chết rồi. Chẳng lẽ bà ta còn chưa chết sao?” Phó Viễn đột nhiên hỏi. Cô cứ giống như một người bệnh bị sái cổ vậy, cái cổ cứ ngoẹo qua một bên, đôi mắt thì lại liếc nhìn về phía bọn họ, trông quái dị vô cùng.

Lý Kiện không trả lời câu hỏi của cô.

“Sau khi chém chết mẹ, em có đóng cửa phòng của bà ấy lại không?” Lý Kiện hỏi. Khi nghe câu hỏi này, Cao Cảnh ý thức được Lý Kiện cũng giống như anh, đều chú ý tới vấn đề này trên đơn tự khai của Phó Viễn.

“Cửa phòng?” Phản ứng của Phó Viễn hơi chậm hơn một chút. “Em có đóng.” Cô trả lời.

“Em khẳng định chứ? Có muốn suy nghĩ thêm một chút không?” Lý Kiện nhắc nhở.

Phó Viễn lập tức trở nên do dự. Cô nhìn chăm chú vào chiếc chén trà làm bằng sứ trước mặt Lý Kiện, dường như cô đã bị chìm vào hồi ức.

“Em có đóng cửa lại.” Hai giây sau, cô trả lời, giọng nói có vẻ bình tĩnh hơn: “Em đã viết trên đơn tự khai rồi. Sau khi dùng dao chém bà ấy, em đã đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh của bà ấy. Em ghé sát tai mình vào cánh cửa để nghe, nếu bà ta ngủ rồi thì sẽ ngáy rất vang. Sau đó, em lại đi vòng đến phía trước cửa sổ căn phòng của bà ta, chính là nơi mà về sau em đã trèo vào ấy. Em đứng trước cửa sổ suốt mười mấy phút đồng hồ, bà ta cứ nằm đó chẳng hề động dậy, em nghĩ bà ta chắc chắn đã chết rồi.”

Lời giải thích của Phó Viễn rất hoàn hảo. Xem ra cô không chỉ có trí nhớ sáng suốt, khả năng lý giải cũng linh hoạt. Cô hoàn toàn hiểu được khi

Lý Kiện hỏi xoáy như vậy, thực ra mục đích là đang tìm sơ hở trong lời nói của cô.

Câu trả lời này của Phó Viễn cũng khiến Lý Kiện khá hài lòng.

“Được rồi, Phó Viễn, bây giờ em hãy nói xem, chuyện cái chân bàn là như thế nào?” Lý Kiện lại nói.

Phó Viễn dường như bây giờ mới đột nhiên nghĩ đến. “Ồ, đúng rồi, còn có cái chân bàn nữa. Em đã dùng cái chân bàn đó để đánh ngất bà ta trước, sau đó, càng nghĩ càng tức giận, em bèn đi tới căn bếp cầm lấy con dao phay. Có lẽ, khi đó em đã có suy nghĩ muốn giết chết bà ta rồi. Em biết dao phay là thứ có thể giết người...” Ánh mắt Phó Viễn dờ dẩn nhìn về phía trước, đột nhiên ngẩn ngơ suốt mấy giây rồi mới tỉnh táo trở lại: “Em đã vứt cái chân bàn ấy đi rồi, chẳng nhớ là vứt ở đâu nữa. Các anh vẫn chưa tìm được nó sao?”

Lại là một câu hỏi vụn. Nhưng lần này, Phó Viễn không đợi Lý Kiện trả lời mà nói luôn. “Tìm thấy cái chân bàn đó cũng chẳng có ích gì, nó không phải là hung khí. Hung khí là con dao phay.”

Chân bàn, tại sao lại cứ một mực nhắc đến cái chân bàn? Cô bé này có biết nói như vậy có nghĩa là gì không?

Nhìn bộ dạng của Phó Viễn bây giờ, quả thực chẳng giống một người đầu óc không bình thường chút nào. Cao Cảnh chăm chú quan sát con người mà nghe đồn là bị mắc bệnh thần kinh này, đột nhiên phát hiện cô cũng đang nhìn về phía anh.

“Vậy chiếc quần đó là như thế nào?” Anh buột miệng hỏi ra một câu mà ngay đến bản thân cũng không ngờ đến. Anh nhìn thấy Lý Kiện đang nghiêng đầu liếc qua phía mình, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên. Nhưng cũng chẳng có cách nào, câu hỏi dù sao cũng đã được đặt ra rồi, muốn thu lại cũng không được.

“Chiếc quần?” Khuôn mặt Phó Viễn thoáng qua một nét gì đó. Là căng thẳng ư?

Phản ứng này lại càng làm tăng thêm lòng tin của Cao Cạnh, huống chi Lý Kiện cũng không ngăn cản anh.

“Tôi muốn nói tới chiếc quần được phơi trong phòng của mẹ em ấy. Đó là quần của mẹ em, đúng không?” Anh hỏi.

“Không phải của bà ta thì còn có thể là của ai chứ?” Phó Viễn bực bội nói.

“Ai đã giặt chiếc quần đó?” Cao Cạnh hỏi tiếp.

Phó Viễn phải trầm ngâm suốt mười giây rồi mới trả lời.

“Là em.” Phó Viễn nói.

Câu trả lời của cô đã lập tức thu hút sự chú ý của Lý Kiện.

“Em đã giặt chiếc quần đó vào lúc nào?” Lý Kiện hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Buổi tối ngày 2 tháng 4.” Phó Viễn lại một lần nữa cúi đầu xuống, thấp giọng trả lời.

“Nhưng trong lời khai của em lúc trước, em có nói sau buổi tối ngày 1 tháng 4, em không đi vào phòng của mẹ em lần nào nữa!” Lý Kiện trừng mắt nhìn Phó Viễn, nghiêm giọng nói: “Phó Viễn, em thật thà một chút cho tôi!”

Thân thể Phó Viễn bắt đầu hơi run lên.

“Em đã vào phòng của bà ấy, chính em đã giặt nó.”

“Tại sao em phải làm như vậy?”

Giọng của Phó Viễn lại càng thấp hơn: “Em hy vọng các anh sẽ cho rằng bà ấy chết vào ban ngày ngày 2 tháng 4. Lúc ban ngày hôm đó, em đã... Em đã đi lang thang ở khu chợ gần đó, có người nhìn thấy em. Em hy vọng các anh không nghi ngờ em. Nếu chiếc quần được giặt từ trước đó một ngày thì sớm đã khô rồi, nếu còn ẩm thì khả năng lớn nhất là được giặt vào ngày 2 tháng 4.” Cô dừng lại một chút, sau đó lại nói: “Sau đó, em phát hiện điều này là thừa thãi. Các anh kiểu gì cũng biết bà ấy chết vào lúc nào. Nhưng chiếc quần thì đã được giặt và phơi rồi, em cũng lười chẳng muốn lấy xuống.”

“Tôi hỏi em, nếu không phải là một người bạn học muốn đến tìm mẹ em, em định lúc nào sẽ đi báo án?”

“Em không biết, em vốn định sẽ... đợi thêm vài ngày nữa.” Phó Viễn nhìn chăm chăm vào cuốn sổ ghi chép của Cao Cảnh, nói. “Em còn chưa nghĩ xong, về sau, vừa khéo Mạc Lan lại muốn tìm bà ta, em nghĩ phát hiện ra xác chết rồi để cảnh sát đến xử lý nó đi cũng tốt. Em không đủ sức để mang bà ta đi.”

“Phó Viễn, trừ phi em báo cảnh sát vào ngày 2 tháng 4 hoặc ngày 3 tháng 4, nếu không chiếc quần đó em giặt cũng bằng thừa. Nhưng em lại không nghĩ gì đến việc báo cảnh sát, còn nói gì đến việc dùng một chiếc quần ẩm để thu hút sự chú ý của cảnh sát chứ?” Lý Kiện đập bộp một cái xuống bàn, giọng nói càng lớn hơn: “Phó Viễn! Rốt cuộc tại sao em lại lên vào phòng mẹ em trong ngày 2 tháng 4 để giặt chiếc quần đó?”

Phó Viễn dường như bị dọa cho giặt nấy mình. Cô sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Lý Kiện, rồi lại lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Em... Đây là lần đầu tiên em làm chuyện thế này, không suy nghĩ được nhiều như vậy. Cũng có thể là... suy nghĩ quá nhiều, về sau, về sau thì chữa lợn lành thành lợn què. Ban đầu, em giặt chiếc quần đó vì muốn các anh đừng nghi ngờ gì em. Sau đó, em lại thay đổi chủ ý, đầu óc em rối bời, em muốn... kéo dài thời gian thêm một chút. Em không biết nên xử lý bà ta

như thế nào...” Nói đến câu cuối cùng, ánh mắt Phó Viễn trở nên vô cùng đáng thương. Nhưng bây giờ Cao Cảnh biết đó đều là giả, những câu trả lời vừa rồi của Phó Viễn quá khéo. Anh tin rằng cho dù là người trưởng thành cũng chưa chắc đã có thể trả lời trôi chảy được như vậy. Không biết thứ gì đã tạo nên động lực, khiến ý thức của Phó Viễn có thể tỉnh táo trong tình huống này? Là sự thù hận đối với mẹ mình chăng? Hay còn có thứ gì khác nữa?

Lý Kiện nhìn Phó Viễn qua làn khói thuốc mờ mờ, dường như muốn phân biệt xem những lời vừa rồi của cô có bao nhiêu phần là thật. Kể đó, giọng nói của anh ta cũng trở nên dịu nhẹ hơn.

“Sau khi dùng dao phay chém chết mẹ em, em đã đi đâu?”

“Em đi lang thang trên đường.”

“Đường nào?”

“Trên những con ngõ lớn nhỏ ở gần đó. Đầu óc em rối bời, muốn tỉnh táo lại một chút.”

“Có ai nhìn thấy em không?”

“Em có... có ăn đồ trong quán ăn ở rìa đường Hồ Sơn. Nhưng không biết họ có còn nhớ em hay không.” Phó Viễn vừa nói vừa cúi đầu xuống nhìn móng tay của mình.

“Lúc nào thì em về nhà?”

“Mười hai giờ.”

“Tại sao em lại biết rõ thời gian này như vậy? Đồng hồ báo thức trong phòng em không phải đã hỏng rồi sao?” Cao Cảnh lại nói chen vào một câu, nhưng lần này anh không đỏ mặt.

Sắc mặt Phó Viễn lộ rõ vẻ không vui, cô ngẩng đầu lên nhìn Cao Cạnh bằng ánh mắt không thân thiện lắm. “Em chỉ đoán thôi. Em không có khái niệm về thời gian.”

“Mẹ em có đồng hồ quả quýt không?” Cao Cạnh lại hỏi tiếp.

“Không biết.”

“Khi em giết mẹ, trong tay bà ấy có cầm chiếc đồng hồ quả quýt nào không?”

Phó Viễn hơi do dự một chút, cuối cùng khẽ lắc đầu.

“Em có nói em từng đứng ngoài cửa sổ mười mấy phút. Để phơi chiếc quần kia, em còn vào trong phòng của bà ấy. Ngoài ra, tôi biết trước khi em mở cửa cho bạn học của em vào phòng, em có ở lại trong hiện trường một quãng thời gian ngắn. Tại sao em lại không nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt trong tay bà ấy?”

Đôi mắt Phó Viễn đầy cảnh giác.

“Em đã nhìn thấy rồi.” Mãi một lúc sau cô mới nói.

Lý Kiện hắng giọng một cái. Cao Cạnh biết anh ta đang muốn tiếp lời, lập tức ngậm miệng lại.

“Phó Viễn, em có suy nghĩ thế nào về chiếc đồng hồ quả quýt đó?” Lần này giọng của Lý Kiện rất nhẹ nhàng, cứ như đang tán gẫu chuyện nhà với một người nào đó, nhưng câu trả lời của Phó Viễn lại căng như dây đàn.

“Em không biết.” Cô nói.

“Phó Viễn!” Lý Kiện phun một hơi khói thuốc ra ngoài không khí, nói tiếp. “Mẹ em bị giết chết trong tình huống đã hôn mê, chiếc đồng hồ đó không thể là bà ấy tự cầm được.”

Phó Viễn nhìn anh ta chăm chăm, đáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Nói cách khác, trước khi xác chết được phát hiện, trừ phi có người nào khác từng đến nhà em, nếu không thì chỉ có em mới có thể đặt chiếc đồng hồ quả quýt đó vào trong tay người chết...” Lý Kiện nói rất chậm, tựa như đang từ từ tiêm thuốc vào trong tĩnh mạch của Phó Viễn.

Phó Viễn dường như đã hiểu được ý của anh ta, cô cụp mắt xuống, khẽ gật đầu.

“Là... em đặt vào.” Cô đã thừa nhận, nhưng lời nói không còn lưu loát như trước đó nữa. “Em, em vốn cảm thấy việc này chẳng đáng nhắc tới, đầu óc em rối bời. Em, em làm như vậy là để đánh lạc hướng cảnh sát, cũng giống như chiếc quần kia vậy. Em biết dưới gối của bà ta có một chiếc đồng hồ quả quýt, có lúc bà ta lấy nó ra ngắm nghía. Nó được mua về từ tiệm đồng hồ ở ngoài ngõ. Lúc đó, em đột nhiên, đột nhiên nghĩ đến nó... Em lấy nó ra đặt vào trong tay bà ta.”

“Tại sao em phải làm như vậy?” Lý Kiện lại hít một hơi thuốc lá, vẻ chán ghét gần như đã hiện rõ trên khuôn mặt.

Phó Viễn im lặng rất lâu, cuối cùng mới trả lời: “Tiệm đồng hồ đó là của nhà Tiết Chấn. Bọn em có thể coi là hàng xóm, nhưng cậu ta đối xử với em... Hừ! Không tốt.” Cô lắc đầu nói tiếp. “Thực ra, bản thân cậu ta cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ là một quả bí đao lùn. Em cũng không biết, lúc đó, em bỗng nhiên nghĩ tới... chiếc đồng hồ kia. Khi mở cửa cho Mạc Lan đi vào, em đã đặt chiếc đồng hồ quả quýt vào trong tay bà ta. Em nghĩ các anh sẽ cho là cậu ta làm...” Phó Viễn nói, ánh mắt thần thờ, miệng ập a ập úng.

“Em muốn đồ oan cho Tiết Chấn?” Lý Kiện hỏi.

“Vâng, đúng là em có suy nghĩ này. Nhưng sau đó em lại cảm thấy vô vị nên không nhắc tới nữa. Em cảm thấy việc này chẳng có gì đáng nói. Em

đã viết đơn tự khai rồi.” Phó Viễn chậm rãi dời ánh mắt về phía hai người cảnh sát trước mặt mình, dường như đang nhắc nhở bọn họ, cô đã thừa nhận là mình giết người rồi, có cần thiết phải truy cứu về chiếc đồng hồ quả quýt đó nữa không?

“Em có biết chuyện Chu Lệ Phần mất tích không?” Lý Kiện đột nhiên đổi sang một vấn đề khác.

Khi nghe thấy ba chữ “Chu Lệ Phần” này, Phó Viễn có chút ngạc nhiên. Cô như đang muốn hỏi, tại sao lại nhắc đến bà ta làm gì?

“Em biết.”

“Thử nói xem, em biết những gì nào?”

“Bà ta đi mất tích gần một năm nay rồi.”

“Có còn biết thêm gì nữa không? Thường ngày bà ta là người thế nào? Có tiếp xúc trực tiếp với em bao giờ không?”

“Không nói chuyện với nhau bao giờ, nhưng bà ta đã từng mắng em, nói em là đứa lười thôi nhếch nhác.” Phó Viễn cười lạnh lùng một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa.

“Lúc còn sống, mẹ em có bao giờ nhắc đến bà ta với em không?”

“Bà ta nói Chu Lệ Phần bị như vậy là đáng kiếp. Chỉ có một câu như vậy thôi.” Phó Viễn đáp luôn không cần suy nghĩ gì.

“Gần đây, mẹ em có nhắc đến chuyện này với em không?”

“Không.” Phó Viễn lắc đầu một cách rất kiên quyết.

Lý Kiện dường như khá hài lòng về những câu trả lời này, nhưng anh ta vẫn hỏi tiếp.

“Sau khi mẹ em qua đời, em có từng mở tủ của bà ấy ra xem không?”
Có thể là vì đề phòng Phó Viễn nói dối, Lý Kiện lại bổ sung thêm một câu:
“Trong đơn tự khai em có nói, em từng lục tung các thứ lên để tìm tiền.”

“Vâng, em có mở qua.” Phó Viễn nói.

“Vậy em có phát hiện ra thứ gì vốn không phải của nhà mình không?”

Câu hỏi này dường như đã khiến Phó Viễn cảm thấy nghi hoặc.

“Không.” Cô nói.

“Thật sự là không chứ? Em hãy nghĩ kĩ lại xem!”

Cô suy nghĩ rất lâu.

“Không.” Cuối cùng cô vẫn giữ nguyên câu trả lời.

“Tôi nhắc nhở em một chút, sách giáo khoa, em có nhìn thấy cuốn sách giáo khoa nào của người khác không?”

Vẻ mặt Phó Viễn lại càng trở nên nghi hoặc hơn.

“Không.” Cô lại lắc đầu lần nữa.

Lạ thật, nếu là như vậy, những cuốn sách giáo khoa kia chẳng lẽ không phải là do Khuru Tiểu Mi cất vào? Vậy thì là ai chứ? Người đó đã đặt nó vào hiện trường từ lúc nào? Họ làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì?

Lời cảnh cáo của Mạc Lan đã có tác dụng. Trong vòng ba ngày sau đó, Tiết Chấn không hề can thiệp vào hành động của bọn họ chút nào. Cậu ta cũng không nói chuyện với cô lần nào nữa. Hai người lại giống như trước đây, cho dù có chạm mặt trên hành lang thì cũng chỉ coi nhau như người xa lạ. Mạc Lan rất vui khi có thể thoát khỏi một hòn đá cản đường đáng ghét như thế. Ba ngày sau, cuộc điều tra của tiểu đội xe đạp mười chín người rốt

cuộc đã có kết quả. Bọn họ điều tra ra được, trong phạm vi từ ba đến năm cây số xuất phát từ công trường, tổng cộng có ba công viên và mười sáu cửa hàng bán hoa.

Nhưng sau khi hào hứng gọi điện thoại đến từng nơi một, Mạc Lan lại vô cùng thất vọng. Trong tháng 8 năm 1994, ba công viên đó, không có công viên nào từng tổ chức hoạt động chợ hoa cả. Cô và Triệu Mật dựa theo địa chỉ của các cửa hàng bán hoa, cầm theo ảnh của Chu Lệ Phần lần lượt đi điều tra từng nơi một cuối cùng cũng vẫn chẳng có kết quả gì.

Chiều tối ngày 7 tháng 4, Mạc Lan và Triệu Mật đã cùng nhau đến tiệm hoa Khai Tâm ở địa chỉ số 18 đường Bình Sơn. Đây là cửa hàng bán hoa cuối cùng trong danh sách của bọn họ. Mạc Lan lúc này đã có chút nản lòng, cô không biết liệu mình có phải nghe thêm một lần nữa những câu trả lời giống hệt với mười lăm cửa hàng bán hoa trước đó hay không. Nếu đúng là như vậy, sự phân tích của cô rõ ràng là hoàn toàn sai lầm. Vậy thì thật là quá mất mặt! Cô nên ăn nói thế nào với tiểu đội xe đạp của mình đây? Mọi người vẫn còn đang đợi kết quả điều tra của cô đấy.

“Xin chào, có ai không?” Sau khi cùng Triệu Mật bước vào cửa hàng bán hoa, Mạc Lan đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đón nhận kết quả tồi tệ nhất. Cửa hàng rất nhỏ, bên trong có một người phụ nữ trung niên nhuộm tóc màu vàng óng đang ngồi trong góc cửa hàng đan len. Thấy có người bước vào, bà ta vốn định đứng dậy, nhưng chắc vì phát hiện bọn họ chỉ là học sinh trung học nên lại ngồi xuống.

“Có mua hoa không?” Người phụ nữ đó lên tiếng với vẻ không nhiệt tình cho lắm, công việc trên tay cũng không dừng lại chút nào.

“Dạ, cháu không mua, chỉ muốn hỏi một số chuyện thôi.” Triệu Mật trả lời với giọng yếu ớt. Mạc Lan nghe là biết Triệu Mật cũng đã mất đi lòng tin giống mình.

Người phụ nữ đó ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng hơn.

“Hỏi chuyện ư? Có chuyện gì vậy?” Bà ta nói.

“Cháu muốn hỏi một chút, cửa hàng từng có người khách nào tên là Chu Lệ Phần không ạ?” Mạc Lan hỏi giọng mệt mỏi. Lúc này, cô cũng lười chẳng muốn tán gẫu gì nữa rồi. Khi mới bắt đầu điều tra, cô còn có tâm trạng mà nói vòng vo, rồi còn nói dối một số điều, chẳng hạn như Chu Lệ Phần là cô giáo của mình... Nhưng giờ đây, cô đã mất đi sự nhiệt tình ấy. Cô lấy ra tấm hình của Chu Lệ Phần mà Kiều Nạp cung cấp cho mình đưa đến trước mặt người phụ nữ trung niên, nói tiếp. “Chính là người này, bác ấy có từng đến đây mua hoa bao giờ chưa ạ?”

Người phụ nữ kia nhìn tấm hình một chút. Mạc Lan lòng dạ nguội lạnh đứng bên cạnh bà ta, cô đang chờ đợi câu trả lời mà mình đã được nghe đến phát ngáy. Nhưng dường như chuyện lại không giống như dự liệu, người phụ nữ đó đột nhiên hỏi lại cô một câu: “Bà ấy tên là gì?”

Trái tim Mạc Lan bỗng nhiên giật thót. Cô không kìm được nhìn sang phía người bạn tốt của mình, Triệu Mật cũng đang đưa mắt nhìn lại cô.

“Bác ấy tên là Chu Lệ Phần. Cô có biết bác ấy không ạ?” Triệu Mật vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của người phụ nữ trung niên đó.

“Thì ra tên bà ấy là như vậy.” Người phụ nữ đó nói, vừa không thừa nhận lại vừa không phủ nhận, kể đó lại hỏi: “Bà ấy thế nào rồi? Sao các cháu lại hỏi chuyện về bà ấy làm gì thế?”

Triệu Mật và Mạc Lan đưa mắt nhìn nhau. Mạc Lan biết Triệu Mật đang hỏi mình, có nên nói chuyện về Chu Lệ Phần cho người phụ nữ trung niên này biết hay không? Mạc Lan cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm, bởi lẽ phản ứng của người phụ nữ này khi nhìn thấy tấm hình khác hẳn với chủ những cửa hàng bán hoa trước đó, không chừng bà ta lại thật sự

biết Chu Lệ Phần. Đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ rồi, dù sao cũng phải thử xem.

“Bác ấy là mẹ của một bạn học cùng lớp với cháu. Gần một năm trước bác ấy đã mất tích. Bác ấy đã từng đến đây mua hoa của bác sao?” Mạc Lan hỏi.

“Mất tích?” Người phụ nữ đó ngần ra.

“Dạ đúng, hôm đó là ngày 29 tháng 8. Bác ấy dẫn con trai mình đến trường học nhận sách mới, sau khi rời khỏi trường học thì không thấy trở về nhà nữa. Bọn cháu muốn tìm bác ấy. Cô có từng nhìn thấy bác ấy không ạ?” Mạc Lan nhẫn nại hỏi.

“Thì ra cô ta là mẹ của bạn học cùng lớp với các cháu.” Vẻ mặt của người phụ nữ đó đã dịu hơn một chút: “Các cháu thật đúng là những người bạn tốt!”

“Bọn cháu đã đi hỏi thăm mười lăm cửa hàng bán hoa rồi.” Triệu Mật ảm ức nói chen vào.

“Ồ, vậy sao?” Người phụ nữ đó ngần ra một chút, sau đó lại thở dài nói: “Các cháu chắc đã phải vất vả rồi.”

“Vậy... Cô có từng nhìn thấy bác ấy không ạ?” Triệu Mật lại cầm tấm ảnh của Chu Lệ Phần trên bàn đưa lên trước mặt người phụ nữ trung niên đó, nói với vẻ tràn đầy hy vọng: “Cô hãy nhìn kỹ thêm chút nữa đi...”

Người phụ nữ đó mím chặt đôi môi, chăm chú quan sát tấm hình, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Nói ra thì hình như cô đã lâu lắm rồi không gặp bà ấy.” Một hồi lâu sau, bà ta mới nói ra một câu.

A! Người phụ nữ này quả thực đã từng gặp Chu Lệ Phần! Cặp mắt Mạc Lan bừng sáng.

“Trước đây bác ấy từng đến cửa hàng của cô ạ?” Mạc Lan hỏi.

Người phụ nữ đó dừng công việc trong tay lại, cầm bức hình lên quan sát kỹ trong vòng mấy giây rồi mới bỏ xuống: “Hình như đúng là người này, có điều cô cũng không dám khẳng định. Trước đây, có một quãng thời gian cô thường hay nhìn thấy bà ấy nhưng không phải là ở đây. Mấy năm trước, cô có một quầy bán hoa trong công viên Trung Đàm, bà ấy thỉnh thoảng lại đến đó mua hoa.”

Công viên Trung Đàm? Mạc Lan hưng phấn đến nỗi chỉ muốn kêu toáng lên, công viên Trung Đàm chính là một trong ba công viên kia. Thì ra tuy trong công viên không có hoạt động chợ hoa, nhưng lại có thể mở quầy bán hoa.

“VẬY, cô có từng bán lan hồ điệp không ạ?” Mạc Lan lại hỏi.

“Cô tất nhiên cũng từng bán rồi. Có điều loại đó cao cấp quá, cô chủ yếu chỉ bán các giống hoa bình thường như hoa hồng, hoa cúc hay hoa cẩm chướng thôi. Nhưng ở đó cũng có người bán lan hồ điệp.”

“VẬY các cô mở quầy ở đó có phải cũng giống như chợ hoa, bán với giá khá rẻ không ạ?” Triệu Mật hỏi với vẻ nhiệt tình vô cùng, miệng nở một nụ cười tươi rói.

“Tất nhiên là thế rồi, bọn cô bán ở đó rẻ hơn bên ngoài nhiều. Công viên chắc cũng vì muốn thu hút thêm nhiều người tới vui chơi nên mới kêu bọn cô đến mở quầy ở đó. Cứ từ bốn giờ chiều đến bảy giờ chiều mỗi thứ Bảy, Chủ nhật, ở đó ngoài quầy bán hoa ra còn có bán quần áo, đồ ăn, sách báo. Nói chung là thứ gì cũng có.” Người phụ nữ trung niên vui vẻ kể lại: “Hàng tuần, cứ vào thời gian đó là công viên lại vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người tới vui chơi. Cuối tuần này các cháu tự đến xem đi. Bây giờ vẫn như vậy đấy. Cô đã mở quầy bán hoa ở đó suốt mấy năm liền. Nếu không phải vì mấy tháng gần đây sức khỏe cô không tốt, mỗi tuần cô vẫn sẽ đến đó.”

Trời ạ! Thật đúng là tìm mòn gót giày đâu chẳng thấy, vô tình hỏi thử lại ra ngay! Công viên Trung Đàm, Mạc Lan lúc này chỉ muốn mọc cánh mà bay đến đó ngay lập tức.

“VẬY, khi cô nhìn thấy bác Chu Lệ Phần, bác ấy đang làm gì ở đó ạ?” Mạc Lan cố kìm nén tâm trạng kích động của mình, bình tĩnh hỏi.

“Bà ấy à, hình như bà ấy định đi nghe ca nhạc.”

“Đi nghe ca nhạc? Sao cô biết vậy?” Triệu Mật tò mò hỏi.

“Mỗi buổi chiều cuối tuần, ở đó lại có một chương trình ca nhạc. Những quầy hàng của bọn cô ở ngay bên cạnh hội trường của chương trình. Sau khi tan cuộc, bọn họ đều tới mua đồ mà.”

“Chương trình ca nhạc đó thường bắt đầu vào lúc mấy giờ ạ?”

“Bốn giờ chiều bắt đầu, năm giờ thì kết thúc.” Nói xong, người phụ nữ đó liền tiếp tục với công việc đan len.

Chu Lệ Phần thật sự đã đi nghe ca nhạc ư?

“VẬY... Khi đó cô có nói chuyện gì với bác ấy không ạ?” Mạc Lan vừa hỏi vừa chỉ tay về phía tấm hình của Chu Lệ Phần.

“Không.” Người phụ nữ đó lắc đầu.

“VẬY mà cô có thể nhớ được bác ấy, trí nhớ của cô tốt thật!” Mạc Lan tấm tắc khen.

Người phụ nữ đó lại chột cười khẽ, bĩu môi nói. “Cũng có gì đâu, lần nào bà ấy cũng thích cò kè mặc cả. Cứ mua thứ gì là lại giống như là cãi nhau với người ta ấy, còn nói mình cũng mở cửa hàng làm ăn, các mảnh lời làm ăn đều biết rõ lắm. Lúc đó, cô tuy không nói chuyện với bà ấy, nhưng một khi bà ấy lên tiếng, cái giọng oang oang đó có ai mà không nghe thấy

chứ? Cô cũng cứ nhìn thấy bà ấy là sợ, chẳng muốn làm ăn gì với bà ấy hết.”

Chẳng trách Chu Lệ Phần lại có thể mua được lan hồ điệp giá rẻ. Hóa ra bà ta là một cao thủ mặc cả.

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Cao Cảnh vẫn luôn chờ Lý Kiện lên tiếng dạy bảo mình. Nhưng lần này, Lý Kiện lại chẳng nói gì mà đi thẳng tới phòng làm việc của trưởng phòng. Mười phút sau, khi Cao Cảnh đang thấp thỏm bất an ngồi ở chỗ của mình xem tài liệu, Lý Kiện đã đi từ phòng làm việc của trưởng phòng ra.

“Cao Cảnh, đi thôi!” Lý Kiện nói.

“Đi đâu ạ?” Anh đứng dậy hỏi.

“Đến hiện trường, nơi Khuru Tiểu Mi bị giết.”

“Bây giờ ư?”

Lý Kiện đưa mắt liếc nhìn anh vẻ coi thường.

“Không phải bây giờ thì chẳng lẽ là ngày mai chắc?”

“Em không có ý này.” Cao Cảnh khẽ lẩm bẩm một câu.

“Hãy chú ý học hỏi đây, việc điều tra không phải là cứ nghi can nói gì thì sẽ là như vậy.” Lý Kiện nói xong liền bước thẳng về phía chiếc xe cảnh sát ở bên ngoài. Cao Cảnh vội vã đi theo sau anh ta.

“Vậy chúng ta đến hiện trường kiểm tra lại đồ đạc của Phó Viễn ạ?” Cao Cảnh hỏi.

“Đúng vậy, cứ đến đó lần nữa xem sao.” Ánh mắt Lý Kiện nhìn về phía trước.

“Vâng... Trong những lời mà Phó Viễn nói hôm nay, có không ít chỗ em cảm thấy dường như là do cô bé cuống quá nên bịa ra vậy.” Cao Cảnh do dự một chút, sau đó nói tiếp. “Chẳng hạn như việc đóng cửa, việc cái đồng hồ quả quýt, việc cái quần ẩm... Mà đúng rồi, còn cả cái chân bàn kia nữa, rõ ràng toàn là bịa đặt.”

Cao Cảnh đã xem qua báo cáo của bên pháp y, vết thương sau gáy của Khuru Tiểu Mi rõ ràng không phải là do dùng chân bàn đập vào, hung khí là “một vật cùn có phần đầu chóp hình tròn”, trước mắt còn chưa rõ là vật gì. Nếu như không có cái chân bàn nào đó kia, vậy thì vấn đề lại nảy sinh rồi. Phó Viễn đã thừa nhận là mình giết người, cũng thừa nhận từng dùng con dao phay kia, tại sao lại phải giấu giếm một thứ hung khí không quan trọng lắm chứ? Và tại sao cô lại bịa đặt ra một cái chân bàn? Chỉ là vì đánh giá thấp năng lực điều tra của cảnh sát ư, hay còn có nguyên nhân nào khác?

Hôm nay, trong phòng thẩm vấn, khi Phó Viễn nhấn mạnh một lần nữa việc cô dùng cái chân bàn tấn công Khuru Tiểu Mi, Cao Cảnh đã từng muốn vạch trần cô. Nhưng anh lại nghĩ không phải chỉ có mình anh nhìn thấy báo cáo pháp y, Lý Kiện cũng đã xem qua rồi. Một lời nói dối rõ ràng như vậy, Lý Kiện không lý nào lại không biết. Cao Cảnh cho rằng sự im lặng của Lý Kiện nhất định là có lý do của anh ta, nên khi đó anh cũng đành im lặng. Nhưng đến lúc này, anh quả thực đã không nhịn nổi nữa.

“Anh Lý, hôm nay Phó Viễn lại nhắc đến cái chân bàn, tại sao anh không hỏi thêm vậy?” Cao Cảnh hỏi.

Nghe câu hỏi của Cao Cảnh, Lý Kiện cười khẽ, kéo cửa chiếc xe cảnh sát ra và ngồi lên trên.

“Nếu tôi mà hỏi con bé đó, nó sẽ nói đầu óc nó rối bời, quên mất rồi, chẳng biết gì cả.” Sau khi ngồi xuống ghế Lý Kiện nói tiếp. “Do đó, tôi nghĩ chúng ta cứ nên đến hiện trường xem xét rồi tính tiếp. Dù sao chúng ta

cũng không thiếu thời gian thăm vấn. Sẽ có một ngày con bé đó phải nói thật thôi.”

“Có phải chúng ta đang cần đi tìm cái thứ đã đánh ngất Khưu Tiểu Mi không?”

“Cứ đến đó rồi tính tiếp.” Lý Kiện lại đột nhiên cười khề, lấy từ trong túi ra một điều thuốc.

Chiếc xe chìm trong tĩnh lặng.

“Có khi nào hung thủ không phải là Phó Viễn không?” Một lát sau, Cao Cảnh lại hỏi.

“Không phải là nó ư?”

“Phó Viễn đã nói dối, có lẽ là đang cố bảo vệ cho ai đó. Hơn nữa, cô bé đó cũng quá tinh táo.” Tinh táo, đó chính là ấn tượng tổng thể mà Phó Viễn để lại cho Cao Cảnh trong ngày hôm nay. Anh cảm thấy trong suốt cuộc thăm vấn, Phó Viễn luôn suy nghĩ xem nên đối phó thế nào với từng câu hỏi của anh và Lý Kiện, cô không hề bị suy sụp, tinh thần còn rất tốt.

Lý Kiện hít vào một hơi thuốc lá, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

“Cao Cảnh, sức tưởng tượng đừng nên phong phú quá. Con bé đó chắc chắn là nghi can lớn nhất. Nó có động cơ, về mặt thể lực lại không kém người bị hại, giữa nó và người bị hại cũng có sự bất hòa trong thời gian dài. Những vụ mưu sát hình thành do mâu thuẫn gia đình nhiều không kể xiết, vụ án này cũng chẳng có gì là quá đặc biệt. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của con bé đó, nó có thể là không ngốc, nhưng năng lực kiểm chế nhất định rất kém. Xét từ góc độ tâm lý tội phạm, loại người này rất dễ đi theo xu hướng cực đoan nhất... Cậu có hiểu gì về tâm lý tội phạm không?” Lý Kiện ngoảnh đầu qua, hờ hững liếc nhìn Cao Cảnh.

Tâm lý tội phạm, chẳng phải chỉ là tâm lý tội phạm thôi sao? Khi ở trường cảnh sát, tôi cũng không phải là chưa học môn này. Cao Cảnh bực bội nghĩ thầm.

Từ sau cuộc đánh nhau lần trước, Đỗ Văn Bằng đã mấy ngày nay không nói với anh trai Đỗ Văn Hạc câu nào. Thực ra cậu ta cũng rất muốn làm lành với anh trai, nhưng nghĩ đến những lời mà Đỗ Văn Hạc đã nói trong ngày hôm đó, cậu ta lại sợ một khi làm lành thì sẽ bị anh trai hỏi gặng về chuyện đã xảy ra trong hôm sinh nhật, do đó chỉ đành né tránh. Cậu ta chỉ muốn sớm quên những chuyện đó đi, từ nay không nhắc đến nữa. Nhưng chiều tối hôm nay, Đỗ Văn Hạc vừa tới tiệm mì đã chủ động đi tới trước mặt cậu ta với sắc mặt nặng nề.

“Văn Bằng.” Đỗ Văn Hạc gọi.

“Dạ.” Đỗ Văn Bằng nặng nề đáp lại một tiếng.

“Anh có chuyện muốn nói với mày.” Đỗ Văn Hạc đứng cạnh quầy thu ngân, cặp mắt nhìn chằm chằm vào Đỗ Văn Bằng.

“Có chuyện gì thì để tối hãy nói, bây giờ sắp năm giờ rồi, đợi lát nữa là em bận rộn lắm.” Đỗ Văn Bằng cúi đầu nhìn mấy cái nút ấn của chiếc máy tính tiền, trong lòng vô cùng thấp thỏm. Cậu ta không biết anh trai muốn nói gì với mình nữa.

“Thằng ngu! Tao thật sự có chuyện muốn nói với mày!” Đỗ Văn Hạc nhìn xung quanh một chút. Sau khi xác định không có người nào xung quanh, cậu ta liền hạ thấp giọng xuống bảo: “Có liên quan tới Chu Lê Phần.”

Chu Lê Phần! Cái tên này thiếu chút nữa đã khiến trái tim Đỗ Văn Bằng nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Công viên Trung Đàm!” Đỗ Văn Hạc nói qua kẽ răng.

Trái tim Đỗ Văn Bằng lại đập rộn lên lần nữa.

“Anh!” Đỗ Văn Bằng không kịp được đứng bật dậy. Nhưng lúc này, Đỗ Văn Hạc đã vén rèm lên bước ra ngoài cửa tiệm. “Anh!” Đỗ Văn Bằng gọi với theo một tiếng sau lưng.

“Mau ra đây!” Đỗ Văn Hạc ngoảnh đầu lại, hần học trừng mắt nhìn cậu ta một cái.

Đỗ Văn Bằng vẫy tay gọi một nhân viên phục vụ trong tiệm tới. “Tiểu Triệu, cậu tới làm giúp tôi một lát, tôi ra ngoài chút rồi quay lại ngay.” Cậu ta nói xong liền vội vã cởi chiếc áo đồng phục trên người xuống, vút qua bên cạnh quầy thu ngân rồi chạy nhanh ra ngoài.

Đỗ Văn Hạc đứng bên cạnh đường chờ cậu ta. Cậu ta vừa ra khỏi tiệm, Đỗ Văn Hạc liền bước nhanh về phía trước. Cậu ta đi theo trong tâm trạng bất an nhưng lại không dám hỏi một lời. Cậu ta biết, vào lúc này mà hỏi trước thì chắc chắn sẽ phạm sai lầm. Do đó, cậu ta đợi anh trai mình lên tiếng trước. Sau khi đi được mấy bước, Đỗ Văn Hạc mới ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta, hỏi: “Văn Bằng, tao có phải là anh mày không?”

Vấn đề này khiến Đỗ Văn Bằng ngẩn ra một chút, nhưng lập tức ý thức được rằng anh trai mình đang đánh vào tình cảm huynh đệ. Từ khi bắt đầu đóng phim truyền hình đến giờ, ông anh có bộ mẽ đẹp trai này của cậu hờ chút là lại giở tính gia trưởng đó ra. Cũng khó trách, gặp phải chiêu này phần lớn mọi người đều ngoan ngoãn đầu hàng. Có điều, cậu ta không giống với những người khác, cậu ta không phải là đàn bà, mà là một kẻ tiểu nhân đã một lòng chuẩn bị làm ông chủ nhỏ kế thừa sản nghiệp của gia đình. Trò này chẳng có ý nghĩa gì với cậu ta cả.

“Phải thì sao nào?” Đỗ Văn Bằng hỏi ngược lại.

“Mày thừa nhận tao là anh trai mày là được rồi.” Đỗ Văn Hạc lại bước thêm mấy bước nữa. “Tao hy vọng mày có thể nói thật với tao, mày rốt cuộc đã làm gì Chu Lệ Phần rồi?”

“Em làm gì Chu Lệ Phần? Em có thể làm gì bà ta chứ?” Đỗ Văn Bằng giả bộ hồ đồ. Cậu ta muốn biết anh trai mình rốt cuộc biết được bao nhiêu sự thật. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Đỗ Văn Hạc ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi lại đi tiếp về phía trước.

“Hôm đó, tại công viên Trung Đàm, tao nhìn thấy mày đi cùng với bà ta. Lúc đó hình như là chưa đến năm giờ. Khi hai người bọn mày nói chuyện, tao nhìn thấy mày cho bà ta ăn thứ gì đó.”

Giọng nói Đỗ Văn Hạc trầm thấp nhưng lại rõ ràng đến lạ thường. Kể đó, cậu ta đột nhiên dừng bước, lại một lần nữa ngoảnh đầu nhìn Đỗ Văn Bằng, ánh mắt lạnh lùng nói: “Mày đã cho bà ta ăn cái gì? Tại sao sau đó bà ta lại biến mất?”

Đỗ Văn Bằng như vừa bị đâm một cú thật mạnh vào ngực, chẳng biết trả lời ra sao.

“Anh, sao anh lại...” Rất lâu sau đó cậu ta mới lên tiếng, nhưng lại không thể nào nói tiếp được. Cậu ta không ngờ anh trai mình lại biết nhiều như thế.

“Sao tao lại! Sao tao lại nhìn thấy có đúng không? Hôm đó, tao đến công viên Trung Đàm ăn đồ nướng với mấy người bạn. Khi tao đi qua những quầy hàng đó, vừa khéo nhìn thấy mày và bà ta. Vốn tao chẳng để việc này trong lòng, tao chỉ cho rằng mày cũng mở quầy hàng ở đó thôi. Tao cũng không biết bà ta rốt cuộc mất tích vào lúc nào, chỉ biết là chừng cuối tháng 8 năm ngoái. Bởi vì sau đó tao lập tức phải đi đóng phim, cho nên hai tuần sau đó, khi trở về tao mới biết việc bà ta mất tích. Tao quả thực

không chú ý, hơn nữa cảnh sát cũng chưa tìm đến tao. Đến mấy ngày gần đây, tao mới biết thời gian mất tích cụ thể của bà ta...”

“Mấy ngày gần đây?” Đỗ Văn Bằng ngẩn ngơ há hốc miệng.

“Có người nói với tao, bà ta mất tích từ sau ba rưỡi chiều ngày 29 tháng 8 năm 1994, hôm đó là ngày nhận sách giáo khoa mới. Tao đột nhiên nghĩ đến việc buổi tối hôm lĩnh sách giáo khoa mới năm ngoái tao phải ngồi máy bay đến Quang Châu, mà buổi chiều hôm đó tao hình như có tới công viên Trung Đàm. Vì thế, tao mới quay về kiểm tra sổ ghi chép của tao...”

“Sổ ghi chép từ gần một năm trước mà anh còn giữ lại sao?” Đỗ Văn Bằng cố tỏ ra ung dung, nhưng vừa nói ra lời này, cậu ta đã bị Đỗ Văn Hạc đẩy mạnh một cái.

“Mẹ kiếp! Nói cho mày biết! Sổ ghi chép từ mười năm trước tao cũng giữ lại, tao thích cất giữ những thứ đó!” Đỗ Văn Hạc thấp giọng gào lên với Đỗ Văn Bằng, hơi thở trở nên nặng nề tới cực điểm: “Tổng cộng tao chỉ tới đó có hai lần, vậy nên tao ghi chép rất rõ. Văn Bằng, sau khi xem xong sổ ghi chép tao mới ý thức được, hôm đó có khả năng là lần cuối cùng tao nhìn thấy Chu Lệ Phần.”

Đỗ Văn Bằng né tránh ánh mắt của anh trai, không nói gì thêm. Trước mắt cậu ta hiện lên khuôn mặt vàng vọt gầy khô của Chu Lệ Phần. Chu Lệ Phần đang cười với cậu ta, để lộ ra hàm răng trắng tinh, bà ta còn đang nói rằng: “Ngon lắm, cái này là cháu làm sao? Thật là giỏi!” Chu Lệ Phần đang khen cậu ta sao? Nhưng đáng tiếc, bà ta đã khen không đúng lúc...

“Mày đã cho bà ta ăn cái gì? Tại sao bà ta lại đi theo mày?” Giọng nói không cao không thấp của anh trai lại vang lên bên tai Đỗ Văn Bằng.

Vào lúc này, có nên nói ra chân tướng hay không đúng là một sự lựa chọn khó khăn.

“Em đã cho bà ta uống thuốc ngủ...” Đỗ Văn Bằng khẽ nói, ngay sau đó lại lập tức giải thích. “Liều lượng không lớn, có mười viên thôi. Em chỉ muốn cho bà ta một bài học...”

“Nhưng bà ta đã không bao giờ quay về nữa.” Giọng của Đỗ Văn Hạc cứng đờ như một thanh sắt, Đỗ Văn Bằng nghe mà hai chân mềm nhũn ra.

Đúng vậy, bà ta thực sự đã không quay về nữa. Đây có lẽ không phải là mong muốn ban đầu của cậu ta, nhưng sự tình sau đó lại phát triển lệch ra ngoài quỹ đạo mà cậu ta giả định. Gần một năm nay, cậu ta không chỉ một lần nằm mơ thấy khuôn mặt trắng bệch của Chu Lệ Phần. Có lúc, cậu ta cũng nằm mơ thấy Tiết Chấn. Trong giấc mơ, Tiết Chấn đẩy cậu ta vào tường, tung nắm đấm đấm xuyên vào trái tim cậu ta.

“Văn Bằng, Khuru Tiểu Mi từng gọi điện thoại tới cửa tiệm một lần. Lúc đó là tao nghe.”

Khuru Tiểu Mi? Cậu ta muốn suy nghĩ, nhưng Đỗ Văn Hạc lại nói tiếp: “Cái đồng hồ quả quýt của mày đâu rồi?”

“Em... Em xin lỗi! Em đã làm mất nó từ tháng trước rồi. Em nhét nó trong túi áo, học xong tiết thể dục thì không thấy đâu nữa. Em đã tìm rồi, nhưng không thấy.” Nghĩ đến chiếc đồng hồ kia, trong lòng Đỗ Văn Bằng tràn đầy sự áy náy.

“Bây giờ tao không muốn nghe những lời chết tiệt ấy. Mày đừng có lừa gạt tao! Tao chỉ muốn nói cho mày biết, có vấn đề rồi, có người muốn đến công viên đó tìm Chu Lệ Phần...” Giọng của Đỗ Văn Hạc như tiếng sấm nổ vang bên tai Đỗ Văn Bằng.

Cậu ta mở trừng đôi mắt ra với vẻ đầy sợ hãi.

“Là ai?” Cậu ta hỏi.

“Chính là cô công chúa đã đến ăn mì ở tiệm mì nhà chúng ta mấy hôm trước ấy.”

“Công chúa?” Là cô gái xinh đẹp đó sao?

“Cô ấy tên là Mạc Lan. Cô ấy đã điều tra ra công viên Trung Đàm rồi.” Đỗ Văn Hạc ghé sát đến khuôn mặt cậu ta nói: “Thứ Bảy tuần này, tức là ngày mai, cô ấy sẽ dẫn một số người đến công viên Trung Đàm điều tra về vụ mất tích của Chu Lệ Phần. Cô ấy có mời tao và mày cùng đi.”

“Tại sao lại gọi theo cả em?” Đỗ Văn Bằng nhìn anh trai mình, ngập ngừng hỏi.

“Tao cũng không biết. Có lẽ cô ấy đã nghe ngóng được điều gì đó...”

“Cô ấy nghi ngờ em ư?” Đỗ Văn Bằng khàn giọng hỏi.

“Đừng căng thẳng, cứ đi trước rồi tính sau. Tao nghĩ kỹ rồi, từ chối thì lại càng trở nên khả nghi hơn. Mày thấy sao?” Đỗ Văn Hạc nhìn cậu ta hỏi.

Đỗ Văn Bằng không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy mặt mũi tối sầm, toàn thân run lẩy bẩy như sắp ngã đến nơi. Nhưng lúc này, anh trai Đỗ Văn Hạc lại đưa tay ra nắm chặt lấy hai vai cậu ta.

“Đừng sợ, chúng ta là anh em song sinh, từ khi sinh ra chúng ta đã là một thể rồi. Tao sẽ giúp mày.”

“Anh...” Đỗ Văn Bằng lâm bẫm.

“Bây giờ nói cho tao biết, mày rốt cuộc đã làm gì? Tao phải lập kế hoạch thật cẩn thận mới được.” Đỗ Văn Hạc ghé tai Đỗ Văn Bằng nói khẽ, đôi môi gần như đã dán sát vào má cậu em.

9. HÀNH ĐỘNG Ở CÔNG VIÊN

Cuộc kiểm tra trong nhà của Khuru Tiểu Mi được tiến hành trong gần hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng, Lý Kiện phát hiện ra năm thứ vô cùng khả nghi.

Đầu tiên, bọn họ phát hiện thấy trong ngăn kéo của Phó Viễn có cất một tấm ảnh gia đình, có điều tấm ảnh đó lại không phải là của gia đình Phó Viễn, mà là của gia đình chủ tiệm mì Tiểu Đình. Trên tấm ảnh có hai thiếu niên, một người hoạt bát và một người trầm tĩnh. Người hoạt bát nhìn khá đẹp trai, còn người trầm tĩnh kia thì có vẻ ngoài hơi bình thường hơn một chút. Chiều cao của bọn họ xấp xỉ nhau, một người thì đang vui vẻ cười vang, người còn lại mím môi cười khẽ. Sau lưng bọn họ là một cặp nam nữ trung niên đang mỉm cười vui vẻ, khung cảnh hình như là ở một khu du lịch nào đó.

Tiếp theo, bọn họ tìm thấy một xấp hóa đơn thanh toán trong chiếc tủ có năm ngăn kéo của Khuru Tiểu Mi, trong đó có mấy tờ hóa đơn điện thoại của hai tháng gần đây. Bởi vì trong nhà Khuru Tiểu Mi không lắp điện thoại, nên địa chỉ trên hóa đơn điện thoại đã trở thành một điểm đáng nghi. Địa chỉ trên hóa đơn là ở đường Thái Vân, cách đường Thái Bình chừng bốn cây số, nếu ngồi xe bus có lẽ cần đi chừng bảy, tám trạm.

Kế đó, bọn họ tìm thấy máy nhắn tin của Khuru Tiểu Mi, nó được giấu trong ngăn giữa chiếc cặp sách của Phó Viễn, để chế độ rung và vẫn chưa hết pin. Tin tức trong đó cho thấy, từ sau ngày 1 tháng 4, khi Khuru Tiểu Mi bị hại, có mấy người đã từng tìm bà ta. Trên máy nhắn tin có tên họ và số điện thoại của đối phương.

Sau đó, bọn họ phát hiện ra một cuốn lịch treo tường có ghi khá nhiều ký hiệu ở bên cạnh cửa phòng của Khuru Tiểu Mi. Theo lời dặn của Lý Kiện, Cao Cạnh đã ghi lại hết những ký hiệu trên cuốn lịch đó.

Cuối cùng, bọn họ phát hiện thấy chiếc đồng hồ treo tường trong phòng của Khuru Tiểu Mi có thời gian nhanh hơn thời gian thực hơn một tiếng đồng hồ, rõ ràng là có người đã cố ý làm vậy.

Sau khi tổng hợp năm phát hiện lớn đó, Lý Kiện đã đưa ra những sắp xếp cho bước tiếp theo với tâm trạng hưng phấn vô cùng. Anh ta bảo Cao Cạnh đi điều tra việc đơn giản nhất, đó là tới địa chỉ trên máy tờ hóa đơn điện thoại kia xem rốt cuộc là ai ở đó. Cao Cạnh vui vẻ nhận lời. Anh đang lo lắng không biết nên báo cáo với Lý Kiện thế nào về việc mình đã điều tra ra tung tích của Phó Tranh Vành - cha của Phó Viễn. Lần này thật đúng là một cơ hội tốt.

Cao Cạnh cảm thấy trong số tất cả những phát hiện này, bức ảnh được Phó Viễn đặt trong chiếc hộp sắt trong ngăn kéo chính là điều khiến người ta phải suy nghĩ nhiều nhất.

Căn phòng của Phó Viễn vừa bừa bãi vừa bẩn thỉu, gần như nơi nào cũng có những thứ linh tinh. Chiếc bàn học của cô dính đầy bụi, trong ngăn kéo không chỉ có những cuốn sách giáo khoa cũ nát, rách bìa, mất góc, mà còn có rất nhiều mảnh thức ăn vụn và đám gián không ngừng chạy qua chạy lại với vẻ náo nhiệt vô cùng.

Hoàn toàn đối lập với điều ấy chính là chiếc ngăn kéo cuối cùng. Tại đó chỉ có một chiếc hộp sắt màu đỏ vốn là hộp đựng kẹo sô cô la, bên trong đặt duy nhất một tấm ảnh chụp chung của gia đình chủ tiệm mì Tiểu Đình. Ngăn kéo và chiếc hộp đều rất sạch sẽ.

Tại sao?

Cao Cạnh rất muốn cùng Lý Kiện đi điều tra chuyện ở tiệm mì Tiểu Đình, nhưng Lý Kiện lại bảo anh đi điều tra cái địa chỉ kia. Hơn nữa, lúc

anh rời đi, anh ta còn tỏ ra rất trịnh trọng nói với anh rằng: “Cao Cảnh, đây là một cơ hội tốt dành cho cậu, tôi hy vọng sẽ có kết quả trong đêm nay. Là đêm nay.” Anh ta nhấn mạnh vấn đề thời gian, điều bộ như thể bản thân là một người rất chú tâm đến hiệu suất làm việc.

Bây giờ tôi đã có thể nói cho anh biết đáp án rồi, trong lòng Cao Cảnh thầm nghĩ.

“Dạ, em nhất định sẽ làm được, em sẽ lập tức gọi điện cho anh ngay khi có kết quả.” Cao Cảnh lên tiếng đảm bảo.

Lý Kiến cười khẽ, hỏi Cao Cảnh: “Đừng nói trước như thế. Nếu lỡ như ở đó không có người, cậu định làm thế nào?”

Cao Cảnh quả thực chưa ngờ tới điều này.

“Em sẽ đi tìm người quản lý ở đó.” Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Nếu người ta đã tan ca rồi thì sao?” Lý Kiến lại hỏi.

Cao Cảnh không thể trả lời nổi. Lý Kiến hả hê nhìn vẻ mặt bối rối của anh, ánh mắt thoáng hiện nét bồn chồn. Anh ta khẽ vỗ vai anh rồi bảo: “Là cậu nói đấy, Cao Cảnh. Hôm nay nhất định phải điều tra ra kết quả cho tôi. Tôi đợi điện thoại của cậu.”

Cao Cảnh không nói gì. Cho đến khi Lý Kiến đã đi rất xa, anh mới vung chân đá bay một viên đá trên mặt đất.

Mạc Lan cảm thấy Đỗ Văn Bằng vẫn luôn nhìn mình. Nhưng mỗi lần cô ngoảnh đầu qua, cậu ta lại lập tức nhìn sang hướng khác. Hôm nay, cậu ta đi theo người anh song sinh Đỗ Văn Hạc tới tham gia cuộc gặp gỡ này. Dường như cậu ta có chút không bằng lòng, trên khuôn mặt không thấy có nụ cười nào cả. Dù ở ngay sát mấy người bạn họ nhưng cậu ta luôn đứng im một chỗ, chẳng nói năng gì.

Từ sau lần trước, khi nghe thấy cậu ta phân trần cho Phó Viễn ở tiệm mì, Mạc Lan đã có ấn tượng đặc biệt về cậu ta. Bất luận giữa cậu ta và Phó Viễn có quan hệ gì, bất luận Phó Viễn có phải là hung thủ giết người hay không, cũng không cần biết con người Phó Viễn có xứng đáng được người khác nói giúp như thế hay không, ít nhất Đỗ Vân Bằng cũng còn có lòng thông cảm. Về mặt này, ấn tượng của cô đối với Đỗ Vân Bằng khá tốt, nhưng cô cũng đồng thời cảm thấy hoài nghi cậu ta. Cậu ta dường như là người duy nhất có chút qua lại với Phó Viễn. Đương nhiên, cô hoài nghi cậu ta không chỉ là vì nguyên nhân này.

Mạc Lan chính là người phát động cuộc gặp gỡ hôm nay, địa điểm là vườn hoa Nhai Tâm ở gần nhà cô nhất. Trong số những người tham gia lần này, ngoài cô và anh em họ Đỗ ra còn có Bạch Tiểu Ba, Vương Kiện và Triệu Mật - người chị em thân thiết nhất của cô. Sau khi mọi người đã tập trung đông đủ, Mạc Lan bắt đầu lên tiếng: “Ba giờ chiều ngày mai chúng ta sẽ tập hợp tại công viên Trung Đàm, mọi người thấy thế nào?”

Nghe cô nói xong, Triệu Mật là người đầu tiên có phản ứng.

“Tớ không có ý kiến gì. Mạc Lan, tớ đến nhà cậu đợi cậu nhé?” Triệu Mật nói.

“Vậy thì càng tốt, cậu đến sớm một chút, chúng ta còn có thể ăn cơm trưa cùng nhau nữa.” Mạc Lan nhiệt tình mời.

“Vậy mười hai giờ tớ sẽ đến.”

“Được.” Mạc Lan cười híp mắt gật đầu.

Vương Kiện khẽ hắng giọng nói: “Tớ cũng không có ý kiến gì. Nhà tớ ở gần chỗ đó nhất, đạp xe chắc chỉ mười lăm phút là tới nơi.”

“Tớ cũng thế.” Bạch Tiểu Ba nói.

“Các cậu thì sao?” Mạc Lan hỏi cặp anh em họ Đỗ. Cô chú ý thấy Đỗ Vân Bằng lại né tránh ánh mắt của mình một lần nữa. Hôm nay cậu ta không mặc đồng phục của tiệm mì Tiểu Đình, nhìn không khác gì một học sinh trung học phổ thông bình thường cả.

Đỗ Vân Hạc đút hai tay vào trong túi quần, nở một nụ cười xán lạn.

“Tớ tất nhiên là không có ý kiến gì rồi. Công viên Trung Đàm tớ từng đến vài lần, nên cũng coi như khá thông thuộc, ở đó còn có thể nướng đồ ăn nữa. Tớ có đề nghị thế này, ngày mai chúng ta hãy chuẩn bị chút đồ ăn rồi mang tới đó nướng, các cậu thấy thế nào?” Đỗ Vân Hạc nhiệt tình đề nghị.

“Đồ nướng á?” Hai mắt Triệu Mật lập tức sáng rực lên.

“Chủ ý này đúng là không tồi!” Bạch Tiểu Ba gật đầu lia lịa.

Mạc Lan thì lại không hứng thú với việc này lắm, bởi vì mỗi lần ăn đồ nướng xong cô đều bị nhiệt miệng. Nhưng nếu mọi người thích, cô cũng chẳng muốn khiến bọn họ cụt hứng.

“Vương Kiện, cậu có thích ăn đồ nướng không?” Mạc Lan hỏi ý kiến của lớp phó học tập.

“Tớ ư?” Vương Kiện khẽ đẩy cái gọng kính của mình lên, hơi xấu hổ nói: “Tớ rất thích cái không khí khi cùng nướng đồ ăn với nhau. Nếu mọi người đã có hứng thú, nhân cơ hội này chúng ta tụ họp với nhau cũng tốt.”

“Oa! Tuyệt quá!” Triệu Mật lập tức vỗ tay hoan hô.

“Tớ phụ trách phần cánh gà nhé. Hôm nay mẹ tớ vừa mua một ít cánh gà sống về, ngày mai vừa hay có thể mang đi.” Bạch Tiểu Ba hưng phấn nói.

“Vậy tớ phụ trách mang lạp xưởng và các loại rau. Sáng mai tớ sẽ nhờ mẹ tớ mua về rồi giúp tớ rửa sạch rau luôn thể.” Vương Kiện nói.

“Vậy tớ sẽ mang chim cút, đùi gà và...” Đỗ Văn Hạc nói tới đây bèn ngoảnh đầu lại nói với em trai. “Trong tiệm có gì thì mang tới một chút đi, tốt nhất là nhờ đầu bếp làm giúp một ít đồ điểm tâm như bánh bao, bánh ngọt gì đó, như vậy nếu ăn đồ nướng không đủ no chúng ta còn có thể ăn cái khác. Đến lúc đó tiền nong cứ tính cho anh là được, thế nào?”

Đỗ Văn Bằng hờ hững gật đầu: “Được, vậy đợi lát nữa em sẽ về nói với đầu bếp Hoàng, nhờ bác ấy chuẩn bị giúp cho.”

“Ha ha, lần này chúng ta còn có sự hậu thuẫn của cửa hàng chuyên về ẩm thực nữa, nhất định sẽ vừa được ăn no vừa được ăn ngon. Cậu thấy thế nào, Mạc Lan?” Triệu Mật dùng khuỷu tay huých nhẹ cô bạn thân một cái.

Mạc Lan khẽ cười gượng gạo, trong lòng thầm nghĩ: Chắc không phải các cậu đã quên mất ngày mai chúng ta đến công viên Trung Đàm làm gì rồi chứ?

“Vậy tớ cũng chuẩn bị một vài thứ nhé. Giờ tớ không biết trong tủ lạnh nhà tớ có những gì, đợi về nhà xem có rồi mang theo vậy.” Mạc Lan tỏ ra không nhiệt tình cho lắm, ngay sau đó liền lập tức chuyển chủ đề. “Chiều mai sau khi gặp mặt chúng ta cần chia nhóm ra hành động. Tiểu Ba, cậu và Vương Kiện phụ trách đi hỏi thăm những người bán hàng ở khu vực đó, được không?”

“Không vấn đề gì. Tớ sẽ coi đây như một lần đi chơi là được rồi.” Bạch Tiểu Ba nhảy cẫng lên, bàn tay vô tình đập vào một cành cây thủy sam, khiến nó rung lên một lúc lâu mới dừng lại.

Vương Kiện cũng gật đầu với Mạc Lan tỏ vẻ đồng ý.

“Triệu Mật, cậu và Đỗ Văn Hạc vào cùng một nhóm. Các cậu...” Mạc Lan còn chưa nói xong, Đỗ Văn Hạc đã có ý kiến.

“Tớ muốn ở cùng một nhóm với em trai tớ.” Cậu ta nói, sau đó lại ngập ngừng một lúc rồi mới cười và nói tiếp. “Hoặc nếu là cùng tổ với cậu

thì cũng không vấn đề gì.”

Triệu Mật lập tức trề môi giận dữ.

“Này! Đỗ Văn Hạc! Tớ đây cũng chẳng muốn ở cùng tổ với cậu đâu nhé.”

Mạc Lan đang suy nghĩ xem nên thuyết phục bọn họ thế nào thì Bạch Tiểu Ba đã nói chen vào: “Mạc Lan, tớ muốn hỏi một chút.”

“Cậu hỏi đi!”

“Tại sao cậu lại gọi hai người bọn họ tới? Đỗ Văn Hạc không phải là người trong tổ xe đạp, em trai cậu ta thì thậm chí còn không học cùng lớp chúng ta nữa.” Bạch Tiểu Ba vừa nói vừa dùng ngón tay cái chỉ về phía anh em Đỗ Văn Hạc.

“Công chúa có lời mời, bọn tớ sao có thể không tới chứ?” Đỗ Văn Hạc cười nói.

Mạc Lan thì lại không để ý tới sự lấy lòng của cậu ta, cô nói. “Tuy hai người bọn họ không nằm trong tổ xe đạp, nhưng lại quen biết Chu Lệ Phần. Tớ đặc biệt mời bọn họ đến đây là hy vọng bọn họ có thể giúp đỡ cho chúng ta.” Cô nhìn về phía Đỗ Văn Bằng từ đầu đến giờ luôn tỏ ra hồ hững, cười tươi nói. “Văn Bằng, tớ biết cậu rất bận rộn, dành thời gian đến đây cũng chẳng dễ dàng gì. Cảm ơn cậu!”

“Tớ cũng chưa chắc đã giúp được gì cả.” Đỗ Văn Bằng trả lời một cách mập mờ.

“Không sao hết, người đông thì lực lượng lớn mà.” Mạc Lan nói. Ánh mắt cô nhìn sang phía Triệu Mật, thấy Triệu Mật vẫn có vẻ không vui, bèn thỏa hiệp. “Được rồi, tớ với Triệu Mật sẽ ở cùng một nhóm, hai anh em các cậu cùng một nhóm, được chưa?”

Triệu Mật lập tức ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói. “Tất nhiên là quá tuyệt rồi, tớ muốn ở cùng nhóm với cậu.”

“Tớ cũng cảm thấy sắp xếp như vậy rất thỏa đáng.” Đỗ Văn Hạc khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ như thể đang đóng phim truyền hình, cái cằm hơi hất lên hỏi: “Vậy chúng ta đến đó làm gì đây?”

“Nghe nói ở đó có rất nhiều quầy hàng, cậu cũng giống như Vương Kiện và Bạch Tiểu Ba, đến đó tán gẫu với những người bán hàng, nghe ngóng xem Chu Lệ Phần có từng đến công viên trong hôm mất tích không. Nếu có thì bà ta từng nói chuyện với ai, đã làm những gì, nghe ngóng được càng tỉ mỉ thì càng tốt. Tớ hiểu cậu, Đỗ Văn Hạc, cậu có thể khiến người ta phải nói chuyện với cậu mà.”

“Ha ha, tớ sẽ cố gắng hết sức.” Đỗ Văn Hạc khẽ cười, rồi lại hỏi. “Thế còn hai cậu thì sao?”

“Tớ và Triệu Mật sẽ tới hội trường của chương trình, bọn tớ sẽ tới hỏi thăm những người ở đó xem trước đây Chu Lệ Phần có hay tới nghe nhạc không.” Mạc Lan ngoảnh đầu lại nhìn Triệu Mật, cười nói. “Bây giờ bọn tớ có thể coi là một cặp bài trùng rồi mà.”

“Tất nhiên.” Triệu Mật khoác tay Mạc Lan, vui vẻ nói.

“Vậy làm xong những việc đó rồi thì chúng ta làm gì đây?” Bạch Tiểu Ba hỏi.

“Tất nhiên là đi nướng đồ ăn rồi.” Đỗ Văn Hạc lập tức tiếp lời.

“Đúng thế, lúc đó chắc cũng gần đến thời gian bữa tối rồi, cần kiểm chút gì bỏ vào bụng mới được.” Bạch Tiểu Ba cười ha hả nói.

Mạc Lan bình tĩnh nói. “Trước khi nướng đồ ăn, chúng ta cần tổng kết lại tin tức một chút. Còn nữa, tớ sẽ dẫn theo Cảnh Trưởng.”

“Cảnh Trường? Chính là con chó Labrador ở nhà cậu lần trước đó sao?” Bạch Tiểu Ba ngạc nhiên kêu lên. Trong buổi tiệc trà mấy ngày trước, Cảnh Trường đã từng chạy qua chạy lại trong nhà, mọi người cũng đều biết nó.

“Đúng vậy, tớ sẽ dẫn nó theo. Nó là chó cảnh sát về hưu đấy, trước đây đã từng giúp cảnh sát phá được rất nhiều vụ án.” Mỗi lần nhắc đến những chiến tích to lớn của Cảnh Trường, Mạc Lan đều cảm thấy vô cùng tự hào.

“Tớ nhớ là chó không được vào trong công viên đâu.” Đỗ Vân Bằng đột nhiên nói chen vào một câu.

“Đúng vậy, tớ cũng nhớ là có quy định này.” Bạch Tiểu Ba nghiêm túc nhắc nhở: “Mạc Lan, cậu đừng làm bừa đấy nhé, kéo lại làm hỏng mất bữa tiệc đồ nướng của chúng ta.”

“Yên tâm đi!” Mạc Lan chống một tay lên hông, mái tóc dài tung bay phất phơ trong gió. “Chuyện này cha tớ đã giải quyết xong rồi. Đến lúc đó, tớ sẽ tới phòng làm việc của công viên lĩnh cho Cảnh Trường một bộ đồ chuyên dụng của chó cảnh sát, nó sẽ trở thành chó tuần tra của công viên luôn.”

Ánh mắt Đỗ Vân Bằng nhìn về phía Mạc Lan. Lần này, khi Mạc Lan nhìn lại, cậu ta không hề né tránh.

“Con chó đó thật sự tài giỏi như vậy sao?” Đỗ Vân Bằng hỏi cô.

“Tất nhiên rồi.” Mạc Lan trả lời.

“Vậy tớ sẽ mang tới một chút đồ ăn cho nó.” Cậu ta nói.

“Vậy thì cảm ơn cậu nhé!” Mạc Lan vui vẻ nói. Từ trước đến giờ, cô luôn mong có một ngày được dẫn Cảnh Trường ra ngoài làm chuyện gì đó. Lần này quả đúng là cơ hội trời cho.

Khi Cao Cạnh bước vào tiệm đồng hồ, trong đó chỉ có một mình cha Tiết Chân là Tiết Hải. Có lẽ vì từng bị cảnh sát hỏi chuyện rất nhiều lần, nên khi nhìn thấy anh tới, khuôn mặt ông ta lộ rõ vẻ khó chịu.

“Sao lại tới nữa thế?” Ông ta nhìn thề cảnh sát của Cao Cạnh xong, miệng bắt đầu lầm bầm: “Lần này lại là vì chuyện gì vậy? Sao cứ tìm tôi suốt thế nhỉ? Thật không hiểu các anh làm việc kiểu gì nữa, tôi...”

“Tôi muốn hỏi về chuyện của Khuru Tiểu Mi.” Cao Cạnh dứt khoát ngắt lời ông ta, nói thẳng vào chuyện chính.

“Người đàn bà đó à?” Từ phía sau cái quầy hàng của mình, Tiết Hải bắt giắc ngồi thẳng người dậy, ánh mắt nhìn qua liếc lại phía sau lưng Cao Cạnh, một lát sau mới nói. “Tôi biết, mấy hôm trước cô ta bị người ta sát hại, đã có người tới hỏi tôi rồi. Hai nhà chúng tôi không có qua lại gì với nhau hết, tôi chẳng biết gì cả.”

“Nhưng tôi nghe nói bà ta thường xuyên đến chỗ ông gọi điện thoại.” Cao Cạnh nhìn về phía chiếc điện thoại đặt ở một góc của quầy hàng, trên bức tường bên cạnh dán một tờ giấy trắng với bốn chữ “điện thoại công cộng”.

Ánh mắt Tiết Hải cũng nhìn về phía chiếc điện thoại.

“Cậu muốn nói tới cái này à? Cô ta đúng là thường xuyên đến đây gọi điện thoại. Nhà cô ta không có điện thoại.” Tiết Hải lấy ra một chiếc giẻ lau, bắt đầu lau mặt quầy hàng của mình. “Người gọi điện thoại thì nhiều lắm, đâu phải chỉ có mình cô ta.” Nửa câu sau lại giống như là đang lầm bầm.

“Ngày nào bà ta cũng đến chỗ ông gọi điện thoại sao?” Cao Cạnh cố gắng nghe hết lời của ông ta, sau đó lại hỏi.

Tiết Hải giữ nhẹ chiếc giẻ lau, rồi vớt nó qua một bên. “Cũng không hẳn. Nhưng cứ vài ba ngày cô ta lại tới một lần.” Ông ta nói.

“Nội dung những cuộc điện thoại của bà ta ông có biết không?”

“Hình như đều là nói về chuyện làm ăn, tôi không hiểu lắm, vả lại cũng không chú ý nghe. Tôi không có thói quen nghe trộm điện thoại của người khác.” Khóe miệng Tiết Hải hơi co giật một chút, dường như là chuẩn bị chế giễu anh, nhưng ngay sau đó lại thay đổi chủ ý. Rồi ông ta lấy công cụ ra và lại ngồi vào sau quầy hàng. Nhìn bộ dạng này, có lẽ ông ta định làm bộ như cần sửa chữa đồng hồ rồi, Cao Cảnh nghĩ bụng.

“Lần cuối cùng ông nhìn thấy Khuru Tiểu Mi là khi nào?” Cao Cảnh hỏi.

“Lần cuối cùng ư?” Tiết Hải nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Hình như từ mấy ngày trước rồi, có lẽ là ngày 1 tháng 4. Lúc gần trưa cô ta có đến đây gọi điện thoại.”

“Ông có biết bà ta gọi điện cho ai không?” Cao Cảnh lập tức hỏi.

Tiết Hải ngẩng đầu lên nhìn anh, không trả lời.

Trái tim Cao Cảnh chợt giật thót, anh có cảm giác Tiết Hải biết lần đó Khuru Tiểu Mi đã gọi điện cho ai, nhưng ông ta lại không muốn nói. Tại sao chứ? Ông ta sợ gặp phiền phức ư?

“Thực ra, bà ta đã gọi tới những số điện thoại nào, chỉ cần tới trung tâm tổng đài điện thoại kiểm tra một chút là biết ngay thôi. Nhưng dựa theo trình tự, chúng tôi dù sao cũng cần hỏi ông trước. Tôi biết ông không có thói quen nghe lén người khác nói chuyện điện thoại, nhưng cửa tiệm của ông nhỏ thế này, khi bà ta nói chuyện khó tránh khỏi sẽ có một số lời lọt vào tai ông, đúng không?” Cao Cảnh cố ý tỏ vẻ thản nhiên nói.

Tiết Hải cầm một chiếc kim lên, dường như chuẩn bị dùng nó giữ chặt lấy một chiếc đồng hồ đeo tay, nhưng tay ông ta lại dừng lại giữa không trung.

“Thực ra có nói với cậu cũng không sao cả, có điều, sau này cậu đừng nói là do tôi nói ra đấy. Mọi người đều là hàng xóm với nhau, cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu gặp, tôi cũng ngại.”

Nói vậy thì người mà Khuru Tiểu Mi gọi điện lần cuối cũng chính là một người hàng xóm nào đó của Tiết Hải.

“Bà ta đã gọi cho ai?” Cao Cảnh hỏi.

“Chính là tiệm mì Tiểu Đình ở phía trước ấy. Cụ thể là tìm ai thì tôi không biết được, cô ta vừa cầm điện thoại lên thì tôi đã đi vệ sinh, chỉ nghe thấy cô ta nói: “Là tiệm mì Tiểu Đình phải không?” Đến khi tôi trở ra, lại nghe thấy cô ta nói một câu: ‘Bây giờ làm gì có đứa trẻ nào như nó.’ Sau đó, cô ta khẽ cười mấy tiếng rồi gác máy.”

Bây giờ làm gì có đứa trẻ nào như nó! Khuru Tiểu Mi đang nói tới cô con gái Phó Viễn của mình sao? Bà ta có thể nói những lời như thế này với ai chứ? Đối phương là bạn của bà ta ư? Chẳng lẽ lại là bà chủ Tiêu Mẫn của tiệm mì Tiểu Đình? Dường như không phải. Vậy thì có thể là ai đây? Chẳng lẽ là... ông chủ của tiệm mì? Trong lòng Cao Cảnh đột nhiên có một suy nghĩ mới, suy nghĩ này khiến anh cảm thấy vừa ghê tởm mà lại vừa mới mẻ.

“Vậy ông cho rằng bà ta có thể đã nói chuyện với ai?” Cao Cảnh muốn nghe thử suy nghĩ của Tiết Hải. Ông ta chắc chắn hiểu rõ mối quan hệ giữa Khuru Tiểu Mi và gia đình tiệm mì Tiểu Đình hơn anh nhiều.

“Tôi cảm thấy? Tôi chẳng cảm thấy gì cả, cũng không có suy nghĩ gì cả. Tôi không biết gì hết.” Tiết Hải lại tiếp tục công việc của mình, dùng cái kim chuyên dụng mở nắp sau của chiếc đồng hồ đeo tay ra.

Xem ra muốn tìm hiểu nội dung cú điện thoại đó từ chỗ Tiết Hải là điều không thể. Cao Cảnh quyết định đổi sang một vấn đề khác.

“Có phải Khuru Tiểu Mi đã từng mua một chiếc đồng hồ quả quýt ở chỗ ông không?”

“Cái gì? Mua?” Tiết Hải dường như có chút ngạc nhiên, ngay sau đó liền hậm hực nói. “Người đàn bà này chưa từng mua bất cứ thứ gì ở chỗ tôi cả. Có lúc, ngay đến tiền điện thoại mà cô ta cũng muốn nợ. Nói cho cậu biết nhé, ngoài việc lừa ăn lừa uống ra thì cô ta chẳng biết làm gì nữa. Thật chẳng phải hạng người tốt.”

“Bà ta đã từng lừa gạt gì ông sao?” Cao Cảnh tò mò hỏi.

“Mẹ tôi đã từng đến chỗ cô ta xem bói, bị lừa mất mấy trăm đồng.” Tiết Hải lớn tiếng nói.

“Có phải bà ta lấy giá xem bói rất cao không?” Cao Cảnh nghĩ tới chiếc nhẫn ngọc sapphire của Mạc Lan, bèn cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy. Mỗi lần xem bói, bà ta thường lấy từ ba trăm đến năm trăm đồng. Đúng là lừa gạt người ta mà!” Vừa nhắc đến chuyện này, Tiết Hải liền tỏ ra vô cùng tức giận.

Cao Cảnh quyết định cứ nên tiếp tục hỏi về chiếc đồng hồ quả quýt đó.

“Con gái Khuru Tiểu Mi nói chiếc đồng hồ quả quýt đó của Khuru Tiểu Mi là mua từ cửa tiệm của ông.” Nói xong, anh lại cảm thấy có chút lo lắng, có phải mình đã tiết lộ quá nhiều tin tức cho đối phương không nhỉ?

“Cô ta chưa từng mua gì ở chỗ tôi cả.” Tiết Hải lại nhấn mạnh một lần nữa.

“Khi ông không ở đây thì sao? Ai sẽ trông tiệm giúp ông vậy?” Cao Cảnh nghĩ chiếc đồng hồ quả quýt đó rất có thể đã được người khác bán cho Khuru Tiểu Mi trong lúc Tiết Hải không có mặt.

Nhưng câu trả lời của Tiết Hải lại lập tức phủ định phán đoán của anh.

“Khi tôi không ở đây, cửa tiệm phần lớn là đóng cửa. Mẹ tôi tuổi cũng cao rồi, con trai tôi thì còn là học sinh, đều không thích hợp để trông coi cửa tiệm. Con trai tôi không được như thằng nhỏ ở tiệm mì kia, nó không tháo vát như người ta, chỉ biết học. Chiếc đồng hồ quả quýt đó không thể là... Đợi đã, là đồng hồ quả quýt hay đồng hồ đeo tay?” Tiết Hải đột nhiên hỏi.

“Đồng hồ quả quýt.” Cao Cảnh nói ngay.

Tiết Hải đưa ánh mắt suy tư nhìn về phía trước.

“Có phải ông đã nghĩ ra điều gì đó không?” Cao Cảnh vội hỏi.

“Tôi nhớ là...”

“Ông nhớ ra điều gì rồi?” Cao Cảnh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Tiết Hải, chỉ sợ sẽ bỏ qua mất chi tiết nào đó.

“Không biết tôi có nên nói ra điều này không, nhưng nếu là đồng hồ quả quýt...”

“Là đồng hồ quả quýt thì sao?”

“Tôi nhớ là thằng nhóc ở tiệm mì từng mua một chiếc đồng hồ quả quýt ở chỗ tôi. Đó là chuyện của một năm trước, nó nói muốn tặng cho em trai làm quà mừng sinh nhật. Chiếc đồng hồ đó giá một nghìn tám trăm đồng, tôi đã giảm giá cho nó rồi, nó vẫn phải trả góp ba lần mới xong. Nếu không phải nể tình hàng xóm, tôi cũng chẳng để nó trả góp như vậy đâu.”

“Thằng nhóc ở tiệm mì? Tên là gì vậy?”

“Là Đỗ Văn Hạc, nó có đóng phim truyền hình, lại nói là tiền cát xê còn chưa được lĩnh, nên xin mua trả góp. Thằng nhóc này rất biết nói chuyện, cũng vui tính, cho nên tôi đã đồng ý với nó.” Tiết Hải đeo một

chiếc đèn sửa đồng hồ chuyên dụng lên trán, bắt đầu tập trung vào công việc.

Buổi trưa hôm sau, khi Mạc Lan và Triệu Mật dẫn theo Cảnh Trưởng vội vã tới cửa công viên Trung Đàm, Bạch Tiểu Ba, Vương Kiện và anh em họ Đỗ đã chờ sẵn ở đó. Vừa nhìn thấy bọn họ, Bạch Tiểu Ba liền tức tối giậm chân oán trách: “Các cậu làm ăn kiêu gì vậy? Bọn tớ đã đợi suốt mười lăm phút rồi.”

“Đều là tại cậu ấy, lúc sắp đi rồi còn nói cần phải ướp bò bít tết.” Triệu Mật vừa nói vừa lườm Mạc Lan một cái.

Mạc Lan vội biện bạch cho mình: “Bò bít tết mà không ướp, khi nướng sẽ không ngon chút nào.”

“Bò bít tết ư?” Con người trong mắt Bạch Tiểu Ba thoáng xoay chuyển.

“Ha ha, đều là tại tớ, đáng lẽ phải ướp từ sớm rồi, nhưng tớ lại quên mất.” Mạc Lan khẽ cười, nhắc cái túi trong tay lên đưa qua đưa lại: “Nhìn này, tớ đã mang tới rồi đây, đợi lát nữa chúng ta cùng nướng lên ăn nhé!”

Bạch Tiểu Ba cười toe toét nói: “Được rồi, đã có bò bít tết thì tớ cũng không nói nhiều thêm nữa. Xin hỏi Mạc Lan tiểu thư, bây giờ chúng ta đã có thể vào trong công viên chưa?”

Mạc Lan đang định trả lời, chợt ngoảnh đầu lại nhìn thấy Đỗ Văn Bằng đang ngồi xổm trước mặt Cảnh Trưởng, dùng một khúc xương dụ dỗ nó. Nhưng Cảnh Trưởng lại ngoảnh đầu qua hướng khác, không thèm để ý đến cậu ta.

“Nó đã từng được trải qua huấn luyện, chỉ ăn thứ mà chủ nhân cho thôi. Này, Cảnh Trưởng!” Mạc Lan đưa tay khẽ xoa đầu Cảnh Trưởng, lấy

từ trong túi ra một miếng thịt bò khô nhỏ đặt trước mặt nó. Cảnh Trường thoáng ngửi một chút, rồi cắn lấy miếng thịt bò và ăn một cách ngon lành.

Đỗ Văn Bằng lặng lẽ đứng dậy, vớt khúc xương kia vào trong cái túi nilông mà cậu ta mang theo bên người.

“Đúng là một con chó thông minh! Nhìn thấy nó, tớ cũng muốn nuôi chó rồi đây.” Đỗ Văn Bằng muốn đưa tay ra xoa đầu Cảnh Trường, nhưng bàn tay mới đưa ra được một nửa đã lại co trở về.

“Đừng sợ, Cảnh Trường nhà tớ không cắn người khác đâu.” Mạc Lan vỗ nhẹ lên cổ Cảnh Trường, lại nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay của mình, sau đó nói: “Bây giờ là ba giờ bốn mươi lăm phút. Chúng ta hãy vào công viên thôi. Một giờ sau sẽ tập hợp tại chỗ nướng đồ ăn, các cậu thấy thế nào?”

“Không vấn đề gì.”

“Được.”

Mọi người đều lên tiếng đồng ý. Mạc Lan lần lượt giao những tấm ảnh đã được chuẩn bị sẵn của Chu Lệ Phần cho bọn họ. Sau đó, theo nhiệm vụ đã được phân chia từ hôm qua, ba nhóm của bọn họ lần lượt xuất phát. Mạc Lan phải dẫn theo Cảnh Trường tới phòng làm việc của công viên để lĩnh một bộ đồ chuyên dụng của chó cảnh sát.

“Cậu có cảm thấy con người gã Đỗ Văn Bằng này có chút gì đó mờ ám không?” Trên đường đi đến phòng làm việc của công viên, Triệu Mật nhắc đến Đỗ Văn Bằng với Mạc Lan.

“Tớ thì không cảm thấy cậu ta mờ ám, nhưng tớ không thích ánh mắt của cậu ta khi nhìn Cảnh Trường. Tớ cảm thấy cậu ta không thích chó.” Dáng vẻ của Đỗ Văn Bằng vừa rồi khi cho Cảnh Trường ăn khiến Mạc Lan nhớ đến ông chủ tiệm thịt cầy. Nghĩ tới đây, cô thấy sờn gai ốc.

“Thực ra cho đến giờ tớ vẫn không hiểu, tại sao cậu phải mời em trai của Đỗ Văn Hạc tới? Cậu ta có liên quan gì tới chúng ta đâu? Chúng ta còn không quen cậu ta nữa ấy chứ.” Triệu Mật đứng bên cạnh lăm bằm.

Mạc Lan quay đầu nhìn về phía sau. Thấy không có ai, cô mới quyết định nói với Triệu Mật một bí mật.

“Này, cậu có biết không? Hôm đó Phó Viễn đến nhà Đỗ Văn Hạc tham gia tiệc sinh nhật, món quà mà cô ấy đưa cho Đỗ Văn Hạc, thực ra là tặng cho em trai cậu ta.”

“A, thật sao?” Triệu Mật vô cùng kinh ngạc, ngay sau đó liền phán đoán. “Nếu là như vậy, liệu có phải Phó Viễn đang thầm yêu em trai của Đỗ Văn Hạc không nhỉ? Ngất mât! Chuyện này cũng không phải là không thể. Nghe nói Phó Viễn vẫn thường xuyên đến đó ăn mì.”

“Đây chính là nguyên nhân tớ kêu em trai cậu ta tới. Tớ nghi ngờ buổi tối ngày 1 tháng 4, Phó Viễn đã đi cùng với Đỗ Văn Bằng. Phó Viễn nói bạn ấy về nhà rất muộn.” Mạc Lan nói.

“Vậy...” Đôi hàng lông mi của Triệu Mật hấp háy liên tục. “Bọn họ đã đi đâu nhỉ?”

“Điều này thì tớ không biết được. Tớ vốn muốn ở cùng nhóm với Đỗ Văn Bằng để tiện thăm dò tin tức từ chỗ cậu ta, nhưng Đỗ Văn Hạc lại không chịu cùng nhóm với cậu.”

Triệu Mật giật mình hiểu ra, ngay sau đó bèn giậm chân nói: “Tại sao cậu không nói sớm chứ? Nếu tớ biết cậu có kế hoạch ấy, sống chết gì tớ cũng phải bám theo Đỗ Văn Hạc.”

“Đừng lo, vẫn còn cơ hội mà.” Mạc Lan suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Lát nữa, khi chúng ta ăn đồ nướng, cậu hãy giúp tớ giữ chân Đỗ Văn Hạc, còn tớ sẽ thừa cơ nói chuyện với Đỗ Văn Bằng.”

“Tớ phải tìm cách giữ chân cậu ta?” Khuôn mặt Triệu Mật lộ rõ vẻ khó xử.

“Cậu cứ nói với cậu ta về chuyện của Chu Lệ Phân, cậu ta nhất định sẽ cảm thấy hứng thú...”

“Chu Lệ Phân?” Triệu Mật tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Sao cậu biết Đỗ Văn Hạc sẽ có hứng thú với chuyện của bà ta? Hơn nữa, tớ cũng đâu có biết gì đâu, có thể nói gì với cậu ta được chứ?”

“Cậu còn nhớ chuyện chúng ta cùng ăn cơm trưa với cậu ta lần trước không?”

“Tất nhiên còn nhớ rồi, sao vậy?”

Mạc Lan quyết định nói thêm với Triệu Mật một bí mật khác. Cô còn nhớ rất rõ, hôm đó, khi cô nhắc đến hai chữ “công viên”, có một thứ gì đó như làn sương mù chậm rãi ngưng tụ trên khuôn mặt Đỗ Văn Hạc. Cho tới tận khi bọn họ ăn cơm xong, cái thứ đó vẫn không hề tan biến. Khi đó, cô không thể tìm được từ ngữ nào thích hợp để hình dung về mặt của Đỗ Văn Hạc. Về sau, trên đường trở về trường, khi cô vô tình nhìn thấy một bức tranh tuyên truyền, cô mới giật mình hiểu ra, tầng sương mù ngưng tụ trên khuôn mặt Đỗ Văn Hạc đó nên được gọi là: “Sợ hãi”.

Lạ thật! Cậu ta đang sợ cái gì đây?

“Buổi trưa hôm đó, khi trở lại phòng học, không phải cậu ta có nói mình bị đau bụng cần vào nhà vệ sinh sao?”

“Đúng vậy.” Triệu Mật gật đầu nói: “Tớ vẫn còn nhớ, sau khi cậu ta ra khỏi phòng học, cậu nói cậu cũng bị đau bụng phải vào nhà vệ sinh, làm tớ lo lắng suốt, cho rằng đồ ăn của tiệm cơm đó không được sạch sẽ.”

“Cậu ta không vào nhà vệ sinh, mà tớ cũng thế.” Mạc Lan cười nói: “Thực ra, tớ đã bám theo cậu ta.”

“A!” Triệu Mật kinh ngạc vô cùng.

“Trước tiên, cậu ta lên tầng trên, dừng lại ngoài cửa phòng học của Đỗ Vân Bằng một lúc. Tớ thấy cậu ta dường như muốn gọi em trai mình ra, nhưng không biết tại sao lại đột nhiên thay đổi suy nghĩ. Sau đó, cậu ta bắt taxi về nhà, tớ vẫn bám theo đến tận nhà cậu ta...” Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Mạc Lan vẫn cảm thấy căng thẳng đến mức không thở nổi: “Cậu ta không ấn chuông cửa mà dùng chìa khóa. Tớ đoán có khả năng trong nhà chẳng có ai. Rất trùng hợp, khi cậu ta vào nhà lại quên không đóng cửa, tớ liền bám theo vào trong luôn.”

“Trời!” Triệu Mật khẽ kêu lên một tiếng.

“Tớ bước đi rất nhẹ, cậu ta không hề chú ý tới. Sau khi vào nhà, cậu ta liền đi thẳng về phòng. Tớ nhìn thấy cậu ta lấy từ trong giá sách ra một thứ gì đó giống như nhật ký, lật giở một lúc, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Một lát sau, khi đã tìm ra được, cậu ta liền ngồi dựa lưng vào chiếc ghế mà chờ đợi. Cậu ta cứ ngồi như vậy suốt mấy phút liền rồi mới rời đi.” Mạc Lan khi đó đang nấp bên cạnh cửa, nhìn thấy Đỗ Vân Hạc bước ra, cô liền vội vã chạy đến phía sau chiếc ghế sofa. “Khi cậu ta đi, tớ còn đang ở trong nhà cậu ta. Phòng của cậu ta vẫn mở, tớ liền lén bước vào trong đó. Vì tớ nhìn thấy trước khi đi, cậu ta đã bỏ cái thứ trông giống như cuốn nhật ký kia vào ngăn kéo. Tớ mở ngăn kéo ra, phát hiện thứ cậu ta xem thì ra là một cuốn sổ ghi chép.”

“Sổ ghi chép ư?” Triệu Mật hỏi.

“Ừ, còn là sổ ghi chép của năm 1994, chính là năm Chu Lệ Phần đã mất tích ấy. Tớ rất nhanh đã tìm được cái ngày mà Chu Lệ Phần mất tích. Ngày 29 tháng 8, cậu đoán đã xảy ra chuyện gì nào? Hôm đó, cậu ta cũng ở chính chỗ này. Cậu ta, Đỗ Vân Hạc, ở ngay trong công viên Trung Đàm này.”

“Ồ!” Triệu Mật tròn mắt nói: “Chẳng lẽ, cậu ta có liên quan đến sự mất tích của Chu Lệ Phần sao?”

“Điều này tớ cũng từng nghĩ tới, nhưng sau đó lại cảm thấy có lẽ không phải như vậy.” Mạc Lan nói.

“Vậy rốt cuộc là như thế nào?” Triệu Mật sốt ruột hỏi.

“Cậu thử nghĩ xem, nếu việc Chu Lệ Phần mất tích có liên quan đến cậu ta, cậu ta chắc chắn đã có sẵn sự chuẩn bị rồi, chẳng lẽ còn cần về nhà kiểm tra lại sổ ghi chép sao? Tớ nghĩ có thể là như thế này, cậu ta loáng thoáng còn nhớ trong ngày 29 tháng 8 năm 1994, cũng là ngày chúng ta lĩnh sách giáo khoa mới ấy, cậu ta đã nhìn thấy ai đó ở công viên Trung Đàm, nhưng lại không biết đó là ngày Chu Lệ Phần mất tích. Sau khi nghe tớ nói xong, cậu ta mới giật mình ý thức được điều này.”

“Liệu cậu ta đã nhìn thấy ai ở đây? Chu Lệ Phần á?” Triệu Mật căng thẳng hỏi.

“Vừa nãy tớ nói rồi, sau khi ăn trưa xong, cậu ta từng lấy có đau bụng mà lên tầng trên tìm em trai của mình.”

“A! Ý cậu là...”

Mạc Lan chậm rãi gật đầu.

“Do đó, lát nữa lúc ăn đồ nướng ấy, nếu cậu có cơ hội ở cùng với cậu ta, cậu hãy nói với cậu ta rằng chừng ba bốn giờ chiều ngày hôm đó cậu đã từng gặp em trai cậu ta ở công viên Trung Đàm.”

Triệu Mật há hốc miệng ra nhìn Mạc Lan, giữ chặt lấy ống tay áo của cô, thấp giọng nói: “Sao cậu không tự mình nói với cậu ta chứ? Tớ sợ mình sẽ lộ tẩy mất.”

“Cậu ta đã có sự đề phòng với tớ rồi, cậu đi nói thì sẽ tốt hơn.”

“Tớ...” Triệu Mật còn muốn kiểm soát từ chối. Cái đầu của Cảnh Trường đột nhiên ngoảnh về phía sau, rồi ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc vang tới từ sau lưng bọn họ: “Này hai người đẹp, các cậu thật là chậm quá đấy!”

Là Đỗ Văn Hạc!

Khi xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ của cậu ta, trái tim Mạc Lan thiếu chút nữa đã ngừng đập.

Khi Mạc Lan bước vào hội trường của chương trình ca nhạc, trái tim cô vẫn không ngừng đập mạnh. Cô không biết Đỗ Văn Hạc đã đi theo sau lưng mình bao lâu, nhưng nhìn phản ứng của Cảnh Trường, có lẽ cậu ta cũng chỉ vừa mới đuổi kịp bọn cô.

“Sợ quá đi mất!” Triệu Mật đưa tay vỗ ngực, thở hổn hển nói.

“Không sao rồi, chắc cậu ta không nghe được nhiều lắm đâu, chúng ta nói rất nhỏ mà.”

“Chỉ mong là vậy. Vừa rồi nghe cậu nói xong, tớ liền cảm thấy cậu ta rất khả nghi, ai biết cậu ta có đúng là đến để tặng quà không cơ chứ.” Triệu Mật nhìn đông ngó tây với vẻ sợ hãi: “Bây giờ tớ không dám nói gì hết, chỉ sợ sau lưng còn có người.”

Vừa rồi Đỗ Văn Hạc đuổi theo, thì ra là để tặng vé xem phim cho bọn họ.

“Tớ có người bạn ở công ty điện ảnh, đây là vé chiêu đãi mà tớ xin được của cậu ta. Phim bom tấn của Mỹ đấy, chắc chắn là hay.” Đỗ Văn Hạc cười đắc chí nói: “Tháng sau tớ sẽ gặp mặt vị đạo diễn của bộ phim này. Có lẽ không lâu nữa thôi, các cậu sẽ nhìn thấy tớ xuất hiện trong phim điện ảnh Mỹ đấy.”

Triệu Mật khi đó đã sợ đến ngất ra, trong tay cầm tấm vé xem phim, không kìm được kêu lớn: “Cậu đến bao lâu rồi? Đồ thần kinh! Tớ bị cậu dọa phát khiếp rồi đây này!”

Đỗ Văn Hạc lần lượt nhìn hai người bọn họ, trên khuôn mặt tuấn tú lộ rõ nét thông minh.

“Xem ra tớ đến không đúng lúc rồi! Có phải các cậu đang nói xấu gì tớ không thể?”

Mạc Lan vội nói: “Làm gì có đâu, bọn tớ đang nói mấy chuyện riêng của con gái thôi. Cảm ơn cậu nhé, Đỗ Văn Hạc!” Cô vẫy vẫy tấm vé xem phim trong tay, cố kìm nén động tác muốn đưa tay lên vỗ ngực tự trấn an mình. Thực ra cô cũng sợ đến nổi suýt nữa thì ngất lịm.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cậu ta không nghe thấy gì đâu. Chúng ta mau đi điều tra thôi!” Mạc Lan khuyên Triệu Mật, đồng thời móc từ trong túi ra tấm ảnh của Chu Lệ Phần.

Trong hội trường rất náo nhiệt, trên sân khấu có mấy nhân viên đang bận rộn chuẩn bị cho buổi diễn. Một ông lão đầu tóc bạc trắng đi ngang qua bên cạnh bọn họ. Để mau chóng khôi phục lại sự bình tĩnh sau cơn sợ hãi tột độ vừa rồi, Mạc Lan lập tức chạy theo sau ông lão, đồng thời cất tiếng gọi: “Xin lỗi, ông ơi, cháu có thể hỏi thăm ông một chút được không ạ?”

Ông lão đó khẽ khoát tay với cô, cười nói: “Chương trình ca nhạc sắp bắt đầu rồi.”

“Rất nhanh thôi ạ.” Mạc Lan đưa tấm ảnh tới: “Ông xem, ông có từng nhìn thấy người này chưa ạ? Bác ấy là mẹ của bạn học cùng lớp với bọn cháu, bác ấy bị mất tích rồi. Bây giờ bọn cháu đang tìm bác ấy.”

Có lẽ là vì tò mò, ông lão đó cầm lấy bức ảnh và bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

“Người này à, ông chưa gặp bao giờ.” Ông lão lập tức trả lời.

“Gần một năm trước, bác ấy có lẽ thường xuyên đến đây ông ạ.” Triệu Mật ở bên cạnh nói.

“Một năm trước? Vậy thì các cháu tìm nhầm người rồi, ông mới bắt đầu đến đây nghe ca nhạc từ mấy tuần trước thôi.” Ông lão nói.

Mạc Lan và Triệu Mật tỏ vẻ thất vọng. Ông lão đó cũng nhìn ra điều này, bèn mỉm cười chỉ tay về hàng ghế phía trước, nói: “Các cháu đi tìm những người kia hỏi thử xem, bọn họ có vẻ như đã ở đây từ khá lâu rồi.”

Mạc Lan đưa mắt nhìn hàng ghế phía trước, đã có một số người ngồi vào ghế rồi. Có một phụ nữ trung niên đang ngồi đó, vừa nói chuyện vừa lấy ô mai ra chia cho mọi người xung quanh. Nhìn phạm vi chia đồ ăn vặt của bà ta, Mạc Lan áng chừng nhóm bọn họ có khoảng bảy, tám người. Còn khoảng năm phút nữa là chương trình bắt đầu, thời gian đã cấp bách lắm rồi.

“Cháu chào bác!” Mạc Lan chọn ngay người phụ nữ trung niên đang chia đồ ăn vặt.

Nghe thấy tiếng chào của cô, người phụ nữ đó bèn trả lời với giọng không thân thiện lắm: “Chúng tôi không muốn mua đồ gì đâu.”

“Dạ, bọn cháu không phải tới để chào hàng đâu.” Mạc Lan vội vàng giải thích, đồng thời đưa tám ảnh của Chu Lệ Phần ra: “Bọn cháu chỉ muốn hỏi thăm một chuyện thôi. Bác có từng nhìn thấy người này chưa ạ? Bác ấy là mẹ của bạn học cùng lớp với bọn cháu, trước đây thường xuyên đến đây nghe ca nhạc. Bác ấy mất tích rồi, bọn cháu đang tìm bác ấy.”

Hai chữ “mất tích” lập tức khiến sắc mặt người phụ nữ đó trở nên nặng nề. Nhưng sau khi nhìn thấy tám ảnh kia, bà ta liền lập tức đưa nó cho những người bạn của mình.

“Mất tôi không được tốt lắm, mọi người hãy nhìn thử xem!”

“Gần một năm trước có lẽ bác ấy thường xuyên tới đây, bác có từng gặp bác ấy chưa ạ?” Mạc Lan hỏi người vừa nhận lấy tấm ảnh.

“Tôi trông cũng khá quen, có điều...” Người đó tỏ vẻ không dám khẳng định, lại quay sang hỏi người bên cạnh: “Bà từng gặp người này chưa? Tôi cứ cảm thấy như đã gặp ở đâu rồi, nhưng gần đây hình như...”

Người đó lắc lắc đầu rồi lại chuyển tấm ảnh cho một người khác. Người đó đang định lấy ra tấm kính lão thì một phụ nữ sau lưng đã đột nhiên kêu lên: “Người này à, tôi có biết đây!”

“Ồ, bác biết bác ấy sao ạ?” Mạc Lan mừng rỡ vô cùng.

“Bác từng mua đồ ở quây hàng phía bên ngoài hội trường, bà ấy giúp bác mặc cả, con người rất nhiệt tình, nhưng bác cũng không biết bà ấy tên là gì nữa.” Người phụ nữ đó nói lớn, cặp mắt thì nhìn chăm chăm vào tấm hình kia.

“Hình như trước đây tôi từng nghe bà kể về chuyện này rồi, chính là người này sao?” Một người đàn ông bên cạnh bà ta hỏi.

“Đúng vậy.” Người phụ nữ đó trả lời.

“Vậy... lần cuối cùng bác gặp bác ấy là khi nào ạ?” Mạc Lan hỏi.

“Lần cuối cùng à? Hình như là chuyện của gần một năm trước rồi.” Người phụ nữ đó trở về với chiếc ghế của mình, bắt đầu nhớ lại: “Lúc đó chắc là mùa hè, bà ấy đang vào nhà vệ sinh, chính là nhà vệ sinh công cộng ở bên cạnh hội trường ấy, bác với bà ấy đã gặp nhau ở đó. Lúc đó, bác nhìn thấy chiếc túi của bà ấy căng tròn, liền hỏi bà ấy đã mua những gì. Bà ấy nói đó là sách giáo khoa bà ấy vừa mới nhận ở trường giúp con trai mình.”

Sách giáo khoa! Giọng nói của Mạc Lan bắt đầu run lên.

“Hôm đó, sau khi đi vệ sinh xong, bác còn gặp bác ấy lần nào nữa không ạ?”

“Có, bà ấy muốn đi tới chỗ quầy hàng ẩm thực, nói là ở đó có người quen, muốn tới ăn chực một bữa, còn hỏi bác có muốn đi cùng không. Khi đó bác không rảnh, còn đang vội về nhà cơm nước.”

“Vậy sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó thì bác về nhà.”

Người đàn ông đeo kính lão cầm tấm hình lên.

“Ồ, là bà ta.” Ông ta nói.

Sự chú ý của Mạc Lan liền lập tức chuyển hướng sang ông ta.

“Thường ngày, bác và bà ấy cũng không nói chuyện. Hôm đó, vừa khéo con trai bác cũng tới trường lĩnh sách giáo khoa. Do đó, khi nhìn thấy sách giáo khoa trong tay bà ấy, bác liền cùng bà ấy nói chuyện vài câu. Hình như con trai bà ấy và con trai bác tuổi tác cũng xấp xỉ nhau.” Người đàn ông đó nhớ lại.

“Bác đã gặp bác ấy ở chỗ nào ạ?” Mạc Lan vội vã hỏi.

“Chính là khu rừng phía sau hội trường này.” Người đàn ông đó chỉ tay về phía sau, nói. “Trong công viên thì khu rừng đó là yên tĩnh nhất. Bác luôn rời đi trước khi chương trình kết thúc, rồi đến khu rừng đó tập thể dục.”

“Lúc đó, bác ấy chỉ có một mình sao ạ?”

“Không nhớ rõ, hình như là vậy, mà hình như không phải.” Người đàn ông đó trả lại tấm hình cho cô, rồi tháo chiếc kính lão xuống.

Ánh đèn trên sân khấu đột nhiên bùng sáng. Biết chương trình sắp bắt đầu, cô liền tận dụng thời gian hỏi. “Vậy bác có nhớ lúc đó là khoảng mấy

giờ không ạ?”

“Chùng năm giờ năm phút thì phải. Lúc đó bác vừa tập thể dục xong, mỗi lần tập thể dục xong đều là vào khoảng thời gian này.” Người đàn ông đó nói.

10. PHÁT HIỆN CỦA CẢNH TRƯỞNG

Một tiếng đồng hồ sau, tại chỗ nướng đồ ăn, Bạch Tiểu Ba và Vương Kiện đã chiếm được vị trí tốt nhất.

“Này, bò bít tết của cậu đâu?” Vừa nhìn thấy Mạc Lan, Bạch Tiểu Ba đã dày mặt hỏi. Cậu ta đang dùng xiên sắt xiên lạp xưởng và cánh gà. Vương Kiện bên cạnh cậu ta thì đang xếp một ít nấm và khoai tây thái lát đã được rửa sạch vào mấy chiếc đĩa giấy.

Mạc Lan giao chiếc túi có đựng bò bít tết đã được ướp sẵn cho Bạch Tiểu Ba.

“Đừng có chỉ nghĩ đến ăn như vậy chứ! Mau nói đi, các cậu đã có những thu hoạch gì nào?”

“Đương nhiên là có thu hoạch rồi. Trí nhớ của những người mở quầy bán hàng thật sự không phải chỉ tốt bình thường thôi đâu, khách hàng của một năm trước mà không ngờ vẫn nhớ. Có một cô bán mũ là trí nhớ tốt nhất, cô ấy nói Chu Lệ Phần thường xuyên...” Bạch Tiểu Ba gỡ lớp ni lon bọc ngoài của miếng bò bít tết ra, tỏ vẻ khó xử nói: “Thế này thì phải nướng sao đây? Mỏng quá, không cách nào xiên được.”

“Sợ cái gì chứ? Tớ có vỉ sắt, chúng ta có thể đặt thịt lên vỉ sắt mà. Chỉ cần quét bơ lên trên đó là có thể nướng được, tớ còn mang theo một ít bơ tới nữa.” Mạc Lan lần lượt lấy từ trong cặp ra bơ, nước tương, rau sống đã được rửa sạch, bánh mì và một hộp nước chanh lớn, đặt tất cả lên chiếc bàn gỗ cách giá nướng không xa. Cô giục Bạch Tiểu Ba. “Này, cậu mới chỉ nói được một nửa thôi, Chu Lệ Phần thường xuyên làm gì?”

“Bà ấy thường xuyên có thể dùng số tiền mua một chiếc mũ để mua được nhiều thứ hơn là một chiếc mũ, chẳng hạn như kèm theo một chiếc kẹp tóc chi đó. Nghe kể lại thì bà ta có vẻ rất biết mặc cả... Ày, cậu còn mang theo bánh mì nữa à?”

“Tớ chuẩn bị món bánh mì kẹp rau sống và bò bít tết nướng, quét thêm lớp nước tương nữa lên thịt bò thì chỉ có thể nói là tuyệt vời. Xem này, đây chính là nhãn hiệu mà tớ thích nhất đây.” Mạc Lan chỉ tay vào chiếc bình thủy tinh nhỏ trước mặt nói.

Triệu Mật lấy từ trong cặp ra đùi gà và mút hoa quả, buồn bực nói: “Làm thế nào đây? Đùi gà của tớ đều được ướp qua rồi, có thể nướng được không?”

“Không sao hết, phết lên một lớp tương rồi nướng qua là ăn được ngay thôi.” Mạc Lan nói, ngay sau đó lại hỏi Vương Kiện: “Còn gì nữa không? Các cậu còn nghe ngóng được điều gì nữa?”

Vương Kiện đã xiên xong hai xiên khoai tây thái lát và đặt lên giá nướng, nghe vậy bèn trả lời: “Có tới mấy người nhận ra bà ấy, họ đều nói là đã lâu lắm không gặp rồi. Nhưng phần lớn mọi người đều không nhớ lần cuối cùng gặp bà ấy là lúc nào, chỉ biết đó là vào mùa hè thôi.” Cặp mắt Vương Kiện nhìn chăm chăm vào những miếng khoai tây mỏng trên ngọn lửa, vừa nhìn vừa nói. “Chỉ có một người phụ nữ là quen biết Chu Lệ Phần, còn biết cả tên và số điện thoại của bà ta nữa.”

“Thật sao? Bà ấy từng gọi điện cho Chu Lệ Phần sao?” Mạc Lan vội hỏi.

“Gọi rồi.” Bạch Tiểu Ba tiếp lời, cậu ta đặt hai xiên cánh gà lên chiếc giá nướng. “Nhưng bà ấy gọi mấy lần mà người nhà của Chu Lệ Phần đều nói Chu Lệ Phần không có nhà, về sau thì không gọi thêm nữa.”

“Bà ấy có nói là ai nghe điện thoại không?” Mạc Lan xắn tay giúp cậu ta xiên những cây nấm lại.

“Bà ấy nói đó là một cậu nhóc. Ha ha, chắc chắn là Tiết Chấn rồi.”
Bạch Tiểu Ba nói.

Triệu Mật lấy một viên ô mai bỏ vào trong miệng.

“Bà ấy không nhìn thấy thông tin tìm người trên báo sao?” Mạc Lan lại hỏi.

Một luồng khói dày đặc bay lên, Vương Kiện vội lùi về phía sau, nói.
“Bà ấy không nhìn thấy, nhưng còn nhớ trong lần cuối cùng gặp Chu Lệ Phần thì Chu Lệ Phần đang ăn thứ gì đó ở quầy bán đồ ăn vặt. Lúc đó là mùa hè, thời gian hình như là trước ngày 1 tháng 9.”

“Những lát khoai tây này chắc chỉ cần nướng qua một lúc là chín ngay thôi nhỉ?” Triệu Mật nhìn chăm chăm vào những lát khoai tây đã ánh lên màu vàng óng ở trước mặt Vương Kiện, hỏi vẻ thèm thuồng.

“Ừ, chắc sẽ chín ngay thôi.” Vương Kiện nói.

Bạch Tiểu Ba vừa lật mấy xiên cánh gà vừa đắc chí nói. “Này, Vương Kiện, nói tin tức giật gân mà chúng ta nghe ngóng được cho bọn họ biết đi!”

“Tin tức giật gân gì thế?” Mạc Lan vội vã hỏi.

“Đúng vậy, là tin gì thế?” Triệu Mật cũng cất tiếng hỏi, miệng vẫn ngậm viên ô mai.

Vương Kiện ngượng ngùng cười, nói. “Mẹ của Phó Viễn thì ra cũng mở quầy ở đây.”

“A! Khuru Tiểu Mi?” Mạc Lan và Triệu Mật đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh hỏi. “Bà ta từng mở quầy ở đây ư?”

“Hà! Không ngờ được phải không?... Điều này là tớ tìm hiểu ra đấy.”
Bạch Tiểu Ba lại càng tỏ ra đắc chí hơn. “Tớ nhìn thấy có người mở quầy

bán thuốc cao ở đây, không biết thế nào lại đột nhiên nghĩ đến Khuru Tiểu Mi. Tớ bèn tùy tiện hỏi một chút xem chỗ họ có người phụ nữ nào bán thuốc Bắc không. Rồi tớ miêu tả đại khái tướng mạo của Khuru Tiểu Mi, kết quả là họ đều nhận ra bà ta. Họ cũng biết bà ta họ Khuru. Thì ra, mỗi tuần bà ta đều đến đây mở quầy bán thuốc, còn kiêm cả việc kê đơn thuốc và xem bói. Có điều, quầy hàng của bà ta bày ở đầu phía bên kia khu rừng, nghe nói bên đó còn có cả người dạy khí công và bác sĩ nha khoa.”

Sao mình lại không nghĩ đến chứ? Khuru Tiểu Mi rất có thể đã nhìn thấy người hàng xóm Chu Lệ Phần của mình trong lúc mở quầy bán thuốc ở đây. Bà ta nhất định đã chú ý thấy chiếc nhẫn ngọc sapphire trên tay Chu Lệ Phần, có lẽ bà ta còn từng bám theo Chu Lệ Phần nữa. Mạc Lan lập tức giật mình hiểu ra.

“Tiểu Ba! Cậu giỏi thật đấy!” Cô cất tiếng khen từ tận đáy lòng.

“Ha ha, bọn họ còn kể là Khuru Tiểu Mi không chỉ cuối tuần mới tới công viên này, ngày thường cũng tới. Thường xuyên có người nhìn thấy bà ta ở đây, có lúc còn nhìn thấy bà ta đi cùng một người đàn ông.”

“Đàn ông?”

“Cũng không biết người đó là ai. Bọn họ chỉ nói đó là một người đàn ông, trông cũng khá đẹp trai... Cánh gà này cần nướng bao lâu mới chín nhỉ? Nào, lấy cái vỉ sắt của cậu ra đi, đừng có hỏi mãi không ngừng như thế chứ!” Bạch Tiểu Ba nói.

“Đề tớ nướng thịt bò nhé!” Mạc Lan đặt chiếc vỉ sắt lên trên ngọn lửa, lại lấy ra một chiếc chổi, quét một lớp bơ lên vỉ sắt: “Cái này sẽ chín rất nhanh thôi, chúng ta phải chuẩn bị sẵn đĩa đi! À, đúng rồi, hai người bọn họ đâu? Sao bây giờ vẫn chưa tới thế?” Mạc Lan đột nhiên nghĩ tới cặp anh em họ Đỗ.

“Bọn họ đi vào trong rừng rồi. Đỗ Vân Hạc nói cậu ta muốn đi lòng vòng ở chỗ đó một chút, xem khung cảnh có thích hợp để quay phim

không.” Vương Kiện vừa nói vừa đưa đĩa cho Mạc Lan.

“Hừm! Tớ ghét nhất là cái trò này của Đỗ Vân Hạc đấy, cứ như cậu ta là một ngôi sao lớn vậy, thực ra mới đóng vai chính có một lần... Ôi chao, mới ngửi mùi đã thấy tuyệt rồi!” Bạch Tiểu Ba vui vẻ kêu lên, những miếng thịt bò trên chiếc vỉ sắt phát ra tiếng xèo xèo, tỏa ra mùi thơm vô cùng hấp dẫn.

“Là khu rừng nào vậy?” Mạc Lan hỏi.

“Chính là khu rừng ở phía sau hội trường của chương trình ca nhạc ấy. Ban đầu, hai anh em họ cùng bọn tớ tới hỏi chuyện những người mở quầy bán hàng ở đây, nhưng một lúc sau đã tách nhóm đi vào trong khu rừng đó rồi.” Vương Kiện đưa xiên khoai tây đã được nướng xong cho Triệu Mật, nói. “Cái này chín rồi, cho cậu đấy.”

“A, cảm ơn!” Triệu Mật cười hì hì đón lấy.

Có người nhìn thấy Chu Lệ Phần lần cuối cùng trong khu rừng đó. Nơi đó là chỗ yên tĩnh nhất trong toàn bộ công viên này...

“Bọn họ đã đi được bao lâu rồi?” Mạc Lan bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng.

“Chắc cũng được hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.” Bạch Tiểu Ba trả lời.

Hơn nửa tiếng? Bọn họ làm gì ở đó? Làm gì mà cần nhiều thời gian đến vậy? Lạc đường ư, hay là...

“Này! Thịt bò chín rồi!” Bạch Tiểu Ba kêu lên.

Tới lúc này, Mạc Lan mới phát hiện hai miếng thịt bò trên tấm vỉ sắt đã cong cả lại. Cô vội dùng đũa gấp chúng xuống đặt vào trong đĩa, sau đó lại nói với Triệu Mật: “Đề tớ đi tìm bọn họ. Có khi bọn họ lạc đường rồi.”

“Lạc đường? Không phải chứ?” Bạch Tiểu Ba khẽ làm bầm.

“Cẩn thận một chút!” Triệu Mật thì lại ngằm nháy mắt một cái với cô tỏ ý đã hiểu.

Mạc Lan khẽ gật đầu.

“Nào, Cảnh Trường, chúng ta đi tìm bọn họ thôi!” Mạc Lan vẫy vẫy tay với Cảnh Trường, nó liền chạy nhanh đến trước mặt cô.

Mười phút sau, cặp anh em họ Đỗ mồ hôi nhễ nhại đi tới chỗ mọi người đang nướng đồ.

“Xin lỗi nhé, công viên này lớn quá đi mất, bọn tớ cũng đi đến quay cuồng luôn.” Đỗ Vân Hạc vừa vội vàng xin lỗi vừa bỏ hết thức ăn mà cậu ta đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Triệu Mật không đáp lại câu nào mà cúi đầu nhìn về phía đôi giày của hai anh em bọn họ, trên đó dính đầy bùn đất, cả hai anh em đều như vậy. Cô còn nhớ lúc gặp ở ngoài cửa công viên, giày của bọn họ đều rất sạch sẽ.

“Các cậu đã đi đâu thế? Mạc Lan đi tìm các cậu rồi.” Bạch Tiểu Ba bực bội kêu lên.

“Cái gì? Cô ấy đi đâu tìm bọn tớ vậy?”

“Chính là khu rừng mà các cậu đã đi vào ấy.” Triệu Mật nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt của Đỗ Vân Hạc, cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp. “Cậu ấy còn mang theo Cảnh Trường nữa.”

Đỗ Vân Hạc ngây người, đột nhiên ngoảnh đầu sang nhìn em trai mình. Đỗ Vân Bằng vẫn hờ hững nhìn về phía trước.

Đã năm giờ rồi, không biết bọn họ có còn ở trong khu rừng đó không?

Mạc Lan dắt theo Cảnh Trường đi về phía hội trường của chương trình ca nhạc. Chương trình vừa kết thúc không lâu, đoàn người ồn ã từ trong hội trường tràn ra ngoài. Cô nhìn thấy những người trung niên vừa trả lời mấy câu hỏi của mình khi nãy cũng có mặt bên trong. Họ cười cười nói nói đi về phía những quầy hàng bên cạnh cửa ra của hội trường, mấy người bán hàng ở đó lớn tiếng chào mời không ngớt.

Mạc Lan đi ra phía sau hội trường. Nơi đó quả thực hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng náo nhiệt ở phía trước hội trường. Một bãi đất trống to lớn, ngay đến một bóng người cũng không có, chỉ có một tấm biển chỉ đường làm bằng gỗ đổ trên mặt đất. Đi xuyên qua bãi đất trống liền tới một con đường đất tro trụi thông về phía khu rừng. Hai bên đường mọc rải rác vài cây lá xanh thẫm, màu sắc ảm đạm. Một cặp tình nhân tay trong tay thân mật bước ra từ trong khu rừng. Bọn họ nhìn về phía Cảnh Trường bằng ánh mắt tò mò, cô gái kia còn vẫy vẫy tay với Mạc Lan vẻ thân thiện. Nếu như bình thường, có lẽ Mạc Lan sẽ dừng lại mà tán gẫu vài câu với đôi phương, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không có tâm trạng để làm chuyện ấy.

Mạc Lan dắt theo Cảnh Trường đi thẳng vào trong khu rừng. Nhưng vừa mới đi được vài bước, từ sau lưng cô đã vang lên giọng nói của một cô gái.

“Này, không phải là ở đó.”

Mạc Lan ngoảnh đầu nhìn lại.

“Chị đang nói chuyện với em sao?” Cô hỏi.

Cô gái trẻ tuổi đó khẽ gật đầu, nói với Mạc Lan: “Đúng thế. Không phải là ở đó. Bọn chị vừa bị mắc lừa xong, cứ nghĩ rằng nhà vệ sinh ở trong đó.”

“Nhà vệ sinh?” Mạc Lan tỏ vẻ không hiểu lắm.

“Ồ, thì ra em không phải...” Cô gái đó có chút ngượng ngập, lúng túng giải thích: “Bọn chị nhìn thấy đằng kia có tấm biển chỉ đường, viết là trong đó có nhà vệ sinh, nhưng thực ra nhà vệ sinh ở đó đã đóng cửa lâu rồi.”

Mạc Lan nhớ lại tấm biển chỉ đường đỏ trên mặt đất, cô đã không nhìn thấy những chữ viết trên đó.

“Hi hi, chị sợ em cũng bị mắc lừa, nên mới nhắc nhở em một tiếng,” cô gái đó nở một nụ cười thân thiện với Mạc Lan, rồi lại đưa ánh mắt nhìn qua phía Cảnh Trường, nói. “Sao con chó của em lại mặc đồ cảnh sát?” Cô ta dường như đang muốn ôm bụng cười lớn.

“À, em làm bừa một chiếc cho nó mặc thôi.” Mạc Lan trả lời qua loa một tiếng, sau đó lại cười hỏi: “Vừa rồi chị đã ở trong đó sao?”

“Đúng vậy, ở trong đó được một lát rồi.” Cô gái đó vừa nói vừa ném về phía bạn trai mình một ánh mắt đầy quyến rũ.

“Bọn chị... có nhìn thấy hai người con trai áng chừng mười sáu, mười bảy tuổi không?” Thấy vẻ mặt nghi hoặc của hai người bạn họ, cô liền giải thích. “Họ là bạn học của em, em đang đi tìm bọn họ.”

“Vừa rồi hình như có hai cậu con trai đi phía trước bọn chị, nhưng thoáng cái đã không thấy đâu nữa, chắc là đã đi vào chỗ rẽ rồi. Này cún cưng, tên mày là gì thế?” Cô gái đó lại vẫy vẫy tay với Cảnh Trường. Cảnh Trường chớp chớp cặp mắt to tròn của mình, nhìn chăm chú vào người con gái xa lạ trước mặt.

“Đầu bên kia khu rừng thông đến đâu vậy ạ?” Mạc Lan lại hỏi.

“Bên đó có một số quầy hàng, còn có cả người dạy khí công và người coi bói. Có điều bọn chị không tin mấy cái này lắm, hơn nữa đường từ đây qua đó cũng không dễ đi chút nào, toàn là bùn đất thôi. Chị khuyên em đừng nên đi thì hơn, hoặc không thì chọn đường khác...” Cô gái đó khom

người ngồi xổm xuống, kéo thử bộ đồ của Cảnh Trường, cười nói. “Này, cún cưng, mày mặc bộ đồ này trông đẹp trai ghê đấy!”

Mạc Lan không muốn dây dưa thêm nữa.

“Dạ... Em xin lỗi, chắc bọn em phải đi thôi. Cảnh Trường!” Mạc Lan vỗ nhẹ vào cổ Cảnh Trường một cái, rồi cảm ơn cặp tình nhân kia: “Thật sự cảm ơn anh chị!”

“A, thì ra mày tên là Cảnh Trường.” Cô gái đó vừa đi vừa ngoảnh đầu lại nhìn Cảnh Trường với vẻ luyến tiếc không rời.

Mạc Lan dắt theo Cảnh Trường đi vào trong khu rừng, cô vừa đi vừa nói nhỏ. “Cảnh Trường, chị kia rất thích mày đấy nhỉ.”

Cảnh Trường ngẩng đầu lên, nhìn cô trong lặng lẽ.

Khu rừng vô cùng tĩnh mịch, chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót trong trẻo và tiếng lá cây xào xạc đung đưa trong gió. Mạc Lan cứ đi được mấy bước lại dừng lại một lúc. Cô muốn nghe thử xem xung quanh có tiếng bước chân nào không, nhưng rốt cuộc cũng chẳng có phát hiện gì.

Cô tiếp tục đi về phía trước.

Thực ra, bản thân cô cũng không biết lúc này mình có phải đang tìm cặp anh em họ Đỗ hay không. Từ sau lần đọc trộm cuốn sổ ghi chép của Đỗ Vân Mạc, cô đã cảm thấy hai anh em họ rất đáng nghi. Cô luôn cảm thấy bọn họ có liên quan đến việc Chu Lệ Phần mất tích. Hơn nữa, vừa rồi cô còn được biết, lần cuối cùng Chu Lệ Phần xuất hiện tại công viên đã từng tiếp xúc với một người mở quầy bán thức ăn. Khi nghe đến đây, trong đầu cô lập tức hiện lên hình ảnh Đỗ Vân Bằng mặc bộ đồng phục đứng trong tiệm mì Tiểu Đình. Khuu Tiểu Mi đã có thể mở quầy ở đây, tại sao Đỗ Vân Bằng lại không thể chứ?

Chu Lệ Phần là khách quen của tiệm mì, hai người bọn họ chắc chắn biết nhau rất rõ. Hơn nữa, theo cảm giác của Mạc Lan, Đỗ Vân Bằng chính là loại người mà bất kể đối phương là ai, chỉ cần chiếu cố cho việc làm ăn của cậu ta, cậu ta đều rất hoan nghênh. Vậy nên, dù trong lòng cậu ta có ghét Chu Lệ Phần hơn nữa cũng chưa chắc đã biểu hiện ra mặt. Chu Lệ Phần rõ ràng là người ưa chiếm những món lợi nhỏ. Nếu như cậu ta dùng đồ ăn miễn phí làm mồi dụ để Chu Lệ Phần theo cậu ta đi vào trong rừng - “Cháu có hai giỏ trứng gà đặt trong kia, nếu cô có thể giúp cháu mang hai giỏ trứng gà đó về, một giỏ sẽ là của cô.” - Liệu bà ta có cự tuyệt không?

Nếu như Chu Lệ Phần thật sự đi theo cậu ta vào trong rừng, chuyện gì đã xảy ra sau đó? Liệu cậu ta có...

“Chíp chíp...” Một tiếng chim hót vui tai từ cành cây phía trên đỉnh đầu Mạc Lan vang xuống.

Có thể cậu ta đã làm cái gì đó. Nhưng, tại sao cậu ta phải làm như vậy? Chu Lệ Phần rốt cuộc đã có chỗ nào làm mất lòng cậu ta? Chu Lệ Phần đúng là có một lần vô ý hắt nước canh nóng vào tay của anh trai cậu ta, nhưng sự việc ngoài ý muốn đó lại không hề lưu lại di chứng nào cho Đỗ Vân Hạc, hơn nữa bà ta cũng đã xin lỗi rồi. Ngoài ra, sở dĩ Tiêu Mẫn - mẹ của hai anh em bọn họ - chịu tha thứ cho Chu Lệ Phần, hình như còn là vì được cậu con út này khuyên giải. Chẳng lẽ sự khuyên giải của cậu ta với mẹ mình chỉ là giả bộ thôi sao?

Mạc Lan tiếp tục đi về phía trước, cô chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò của Cảnh Trường và tiếng bước chân của mình.

“Cảnh Trường, có phải mày đã đói rồi không? Chúng ta sẽ về ngay thôi.” Cô nói với Cảnh Trường.

Vừa rồi tại sao hai anh em bọn họ lại bỏ lại Bạch Tiểu Ba và Vương Kiện rồi cùng đi vào khu rừng này chứ? Bọn họ có chuyện bí mật cần bàn bạc ư? Không đúng. Bọn họ là anh em ruột, còn lo không tìm được cơ hội

để nói chuyện riêng hay sao? Hay là đi vào để cất giấu thứ gì đó? Nhìn cũng không giống lắm, Đỗ Vân Hạc dường như chỉ mang theo một túi thức ăn, hơn nữa muốn giấu đồ cũng đâu cần phải chọn lúc đi cùng với mọi người. Vậy liệu có phải là... đang tìm cái gì đó không?

Bọn họ đang tìm cái gì? Là Chu Lệ Phần ư?

Mạc Lan đột nhiên dừng bước, cô cảm thấy trên trán mình đã lấm tấm mồ hôi. Cô bất giác khom người cời sợi dây buộc trên người Cảnh Trường. Cảnh Trường chạy về phía trước vài bước, lại ngoảnh đầu lại nhìn cô.

“Cảnh Trường, mày ngửi thử xem có tìm được cái gì không.” Mạc Lan ra lệnh, trong lòng đầy căng thẳng và bất an. Cô hy vọng Cảnh Trường có thể hiểu được chỉ thị mơ hồ không rõ ràng của mình.

Nhưng đúng vào lúc này, phía sau lưng cô đột nhiên vang lên những tiếng bước chân khe khẽ, kè đó là một tiếng gọi.

“Này, Mạc Lan!” Là giọng của Đỗ Vân Hạc.

Sao cậu ta lại đến đây? Vừa nãy cậu ta ở đâu chứ? Cô ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Đỗ Vân Hạc và em trai cậu ta đang chạy tới. Vừa nãy bọn họ đã làm gì trong rừng? Bọn họ đã từng làm gì Chu Lệ Phần?

Tuy ban đầu cô đến đây là để tìm bọn họ, nhưng hiện giờ cô lại hiểu rõ rằng mình không nên gặp bọn họ chút nào, bởi trong rừng hiện giờ không có người nào khác.

Nên làm thế nào đây?

Đột nhiên, nhìn con Cảnh Trường, trong đầu cô chợt nảy ra một kế. Cô đi tới bên cạnh Cảnh Trường, ghé sát vào tai nó ra lệnh: “Mau chạy đi! Chạy về phía trước! Mau!” Nói xong, cô liền vỗ “bộp” một cái vào hông nó. Cảnh Trường lập tức co chân chạy nhanh về phía trước.

“Mạc Lan!” Đỗ Vân Hạc đã sắp đuổi kịp cô.

Cô hoang mang sợ hãi.

“A, không hay rồi, Cảnh Trường chạy mất rồi.” Cô vội vã giải thích một câu, rồi chạy theo Cảnh Trường, đầu cũng không ngoảnh lại lần nào. Cô hy vọng mình có thể nhanh chóng chạy ra khỏi khu rừng này, càng sớm càng tốt. Tìm kiếm Chu Lệ Phần tất nhiên là rất quan trọng, nhưng bây giờ quan trọng hơn là sự an toàn của bản thân. Khu rừng này quá tĩnh lặng, cô không muốn trở thành con mồi của cặp anh em họ Đỗ. Bọn họ là hai cậu con trai, cô thì chỉ có một mình và thêm con Cảnh Trường. Về mặt thể lực, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ.

Vừa chạy, trong đầu cô vừa hiện lên vô số những thước phim tưởng tượng do Đỗ Văn Hạc đóng vai chính: Cậu ta chạy đến trước mặt cô, một cây rìu từ trên đỉnh đầu cô chém xuống. Lập tức, thân thể cô bị xẻ ra thành hai nửa... A, đáng sợ quá đi mất!

“Mạc Lan, cậu chạy đi đâu vậy? Mau dừng lại! Máy người trong nhóm của Bạch Tiểu Ba còn đang đợi đấy.” Đỗ Văn Hạc lớn tiếng kêu lên phía sau lưng cô.

Cô không muốn trả lời cậu ta. Tiềm thức nói với cô rằng, hiện giờ cô nhất định phải tập trung toàn bộ sức lực để bỏ trốn, nếu không rất có thể cô sẽ không bao giờ được gặp lại cha mẹ, chị họ Kiều Nạp và anh cảnh sát Cao Cảnh đáng yêu kia nữa. Và lại cô còn có rất nhiều nơi chưa từng được đến chơi, cô cũng chưa từng được mặc áo cưới... Trời ạ, cô không thể chết như vậy được!

“Mạc Lan, phía trước chẳng có gì đâu.” Nghe giọng của Đỗ Văn Hạc, có vẻ cậu ta đã sắp kiệt sức đến nơi rồi.

“Cẩn thận! Có rắn!” Tiếng kêu của Đỗ Văn Bằng đột nhiên vang lên từ một hướng khác.

Có rắn? Mạc Lan giật nảy mình. Đột nhiên, một nỗi sợ hãi sâu sắc tràn lên trong lòng cô. Có rắn? Rắn ở đâu chứ? Bước chân cô chậm hẳn lại.

Cô cúi đầu tìm kiếm trên mặt đất. Đúng vào lúc này, một bàn tay đầy sức mạnh đã chụp lấy áo cô từ phía sau lưng. Cô sợ hãi ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra là Đỗ Văn Bằng.

“Cậu chạy cái gì chứ?” Đỗ Văn Bằng bực tức kêu lên.

“Không cần cậu quan tâm!” Nỗi sợ hãi và lo lắng khiến Mạc Lan trở nên cáu kỉnh. Cô bực bội muốn thoát khỏi cậu ta, nhưng cánh tay cậu ta đã như một gọng kìm sắt bóp chặt lấy cánh tay cô rồi. Dù cách một lớp áo mỏng, cô vẫn có thể cảm nhận được lòng bàn tay cậu ta đang đổ mồ hôi.

“Cậu buông tôi ra!” Mạc Lan kêu lên.

“Không buông!” Con giận của Đỗ Văn Bằng cũng không nhỏ chút nào.

Đỗ Văn Hạc tới lúc này mới chậm rãi bước tới.

“Tớ nói này, Mạc Lan, cậu chạy cái gì chứ? Bọn tớ đến đây chính là để tìm cậu đấy. Máy người trong nhóm của Bạch Tiểu Ba vẫn còn đang đợi chúng ta kia kìa!”

“Tìm tớ cũng không cần hai người các cậu cùng tới chứ, một người không phải là quá đủ rồi sao?” Mạc Lan trừng mắt nhìn bọn họ với vẻ thù địch, cô giăng mạnh cánh tay ra khỏi tay Đỗ Văn Bằng, nói: “Các cậu cứ quay lại đó trước đi, tớ còn phải đi tìm Cảnh Trường về.”

“Nó ở đâu thế?” Đỗ Văn Bằng đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Ngay phía trước thôi.”

“Phía trước? Phía trước là ở đâu?” Đỗ Văn Bằng nắm chặt lấy hai cánh tay cô, lớn tiếng hỏi.

“Phía trước chính là phía trước chứ sao! Cậu không có mắt à?” Mạc Lan giận dữ đáp lại, ngay sau đó bèn quay đầu chạy.

Đỗ Văn Bằng chạy lên phía trước, định túm lấy cánh tay cô một lần nữa, cô tránh sang bên cạnh và thoát được. Kế đó, cô lại co chân chạy thẳng về phía trước.

“Mạc Lan, cậu đang làm gì vậy?” Đỗ Văn Hạc kêu lên.

“Cô ta đang đuổi theo con chó chết tiệt kia!” Đỗ Văn Bằng giận dữ nói.

Giọng nói của hai anh em bọn họ vang vọng trong khu rừng. Bên tai Mạc Lan như nghe thấy có một giọng đang nói với cô. “Gã khốn đó sợ Cảnh Trường, rất sợ Cảnh Trường. Bởi vì nó có một cái mũi rất thính. Gã sợ nó sẽ tìm được bà ta.”

“Mạc Lan, đừng ương bướng như thế! Cậu còn chạy tiếp nữa, bọn tớ làm sao đuổi kịp cậu được. Phía trước không có gì cả đâu.” Đỗ Văn Hạc lại nói.

Mạc Lan không để ý đến. Cô nghĩ, cho dù phía trước là đường chết cô cũng phải thử một lần xem sao. Nhưng khi chạy ngang qua mấy gốc cây lớn cành lá rậm rạp, vì chạy quá nhanh nên cô không chú ý tới một hòn đá trên đường, đến khi muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa, cô loạng choạng một lúc rồi ngã xuống mặt đất.

Chỉ sau có ba giây, Đỗ Văn Bằng đã đuổi kịp. Cậu ta đứng bên cạnh Mạc Lan, một bàn chân giẫm lên hòn đá kia.

“Cậu muốn chạy đến thế cơ à?” Đỗ Văn Bằng giận dữ nói.

Mạc Lan cảm thấy chân và tay mình đều bị rách da chảy máu. Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai anh em họ Đỗ đang đứng trước mặt mình, cái bóng của bọn họ từ bên trên phủ xuống khiến cô nghĩ đến loài kền

kề ăn thịt người trong truyền thuyết. Phải làm thế nào đây? Cô tuyệt vọng tự hỏi mình.

“Bây giờ chắc cậu đã hài lòng rồi chứ?” Đỗ Vân Hạc cười khề, đưa cánh tay về phía cô.

Mạc Lan lườm cậu ta một cái, không thèm để ý đến cậu ta, cố gắng tự mình bò dậy.

Đúng vào lúc này, “gâu gâu, gâu gâu...”, phía trước bọn họ đột nhiên vang lên mấy tiếng chó sủa vồn vã.

Là Cảnh Trường! Nó ở đâu vậy? Tại sao nó lại sủa lên như thế?

“Gâu gâu! Gâu gâu!” Lại là hai tiếng chó sủa nữa, nhưng lần này đã ở gần hơn. Trong nháy mắt, Cảnh Trường đã chạy tới trước mặt cô. Nó ngồi xuống bên cạnh cô, cái đầu ngẩng lên, cất tiếng sủa với vẻ hết sức nghiêm túc: “Gâu gâu!”

“Sao rồi, Cảnh Trường?” Cô hỏi nhỏ.

Cảnh Trường xoay người lại, chạy vài bước về hướng mà nó vừa chạy tới, sau đó lại ngoảnh đầu sủa lên hai tiếng với Mạc Lan.

Liệu có phải là nó đã phát hiện ra điều gì đó rồi không? Cô cảm thấy mình như vừa bị đánh một cú bất ngờ vào đầu.

“Xin lỗi, tớ phải đi xem thử xem sao.” Mạc Lan khề nói, đôi mắt ngần ngơ nhìn về phía trước, rồi sau đó chạy theo Cảnh Trường.

Cô cho rằng cặp anh em kia sẽ lại chạy tới ngăn cản cô, nhưng lần này bọn họ lại không làm thế.

Sau khi đã chạy đi rất xa, cô ngoảnh đầu lại nhìn về phía bọn họ, phát hiện cả hai vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bốn con mắt nhìn nhau, dường như đang rỉ rả bàn bạc chuyện gì.

Mãi một lúc sau bọn họ mới kết thúc cuộc nói chuyện, vai kề vai tiến về phía Mạc Lan.

Cảnh Trường đưa cô tới dưới một gốc cây, nó hướng về phía một cái hố lớn bên cạnh gốc cây mà sữa vang một hồi. Rồi nó bắt đầu dùng chân điên cuồng đào bới.

“Bên dưới có cái gì sao?” Mạc Lan thì thảo hỏi Cảnh Trường.

Cảnh Trường tất nhiên không thể trả lời cô.

Mạc Lan nhìn chăm chăm vào cái hố mà Cảnh Trường đang đào. Đột nhiên cô có cảm giác sợ hãi muốn bỏ chạy. Cô ý thức được mình vốn chỉ muốn hưởng niềm vui thú khi điều tra, chứ không hề muốn nhìn thấy thứ gì đó ghê rợn cả. Cô căn bản không có hứng thú với thứ nằm ở dưới đất kia. Đồng thời, cô cũng nghĩ tới bò bít tết và nước chanh mà mình đã mang đến hôm nay, trong lòng thầm hối hận vì vừa rồi chưa kịp ăn miếng nào đã chạy vào trong khu rừng này. Ai biết được, đợi lát nữa cô còn có cơ hội thưởng thức những món ăn ngon ấy không cơ chứ?

Tiếng bước chân của hai anh em họ Đỗ đang đến gần. Khi bọn họ tới nơi, cô đã sắp kiệt sức mất rồi.

“Cậu sao thế, Mạc Lan?” Đỗ Vân Hạc nhìn thấy cô đang ngồi trên một tảng đá với chiếc điện thoại trong tay, ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

Cô chỉ tay về chỗ mà Cảnh Trường đang đào, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Cô tin bọn họ có thể nhìn thấy thứ lộ ra từ dưới lòng đất, đó có lẽ là một bộ tóc.

“Đây là...” Sắc mặt Đỗ Vân Hạc trở nên trắng bệch.

Đỗ Vân Bằng lùi về phía sau mấy bước, cố giữ khoảng cách với cái hố kia.

“Tớ báo cảnh sát rồi.” Mạc Lan nói ngắn gọn.

Cô cất chiếc điện thoại vào trong cặp, trước lúc đi cha cô đã đưa nó cho cô.

Không ai có thể hiểu về Mạc Lan hơn Cao Cảnh. Sau khi nghe nói vào năm giờ hai mươi phút chiều nay có ba học sinh trung học phát hiện thấy thi thể của Chu Lệ Phần ở khu rừng trong công viên Trung Đàm, anh đã nghĩ ngay đến Mạc Lan. Chiều nay, cô đã dẫn theo con chó lớn oai phong nhà mình ra ngoài chơi, cô không nói với anh là định đi đâu, nhưng anh loáng thoáng cảm thấy việc cô ra ngoài lần này nhất định là có liên quan ít nhiều đến vụ án kia.

Kết quả không ngoài dự liệu của Cao Cảnh, Lý Kiện nói với anh, tối nay đội điều tra phải đi gặp một nữ sinh trung học phổ thông. Là con chó của cô bé đó ngửi thấy mùi của tử thi, sau đó đào ra được mái tóc của nạn nhân từ dưới đất. Tên của nữ sinh này chính là Mạc Lan.

“Cô bé đã rất sợ hãi, nhưng hình như đầu óc vẫn còn tỉnh táo, điều này là do cha cô bé đó nói. Lát nữa cậu đừng tùy tiện lên tiếng, kéo khiến cô bé đó sợ.” Lúc gần tới nhà Mạc Lan, Lý Kiện lại nhắc nhở Cao Cảnh thêm lần nữa.

“Dạ, em biết.” Cao Cảnh trả lời, trong lòng thì lại thầm lo lắng, không biết khi cha mẹ Mạc Lan nhìn thấy mình, liệu có lộ tẩy không đây?

Rất may, khi ra mở cửa cho bọn họ, mẹ Mạc Lan chỉ thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì với anh. Cha của Mạc Lan lại càng biết đóng kịch, ông còn vờ hỏi anh họ gì.

“Cháu họ Cao.” Anh ngượng ngùng trả lời.

“Ha ha, vị đồng chí nhỏ này, trông cậu trẻ thật đấy!”

“Dạ, cháu vừa mới bắt đầu thực tập.”

“Hầy, các anh suy nghĩ chu đáo quá!” Bác sĩ Mạc xoay người lại bắt tay với Lý Kiện, nói. “Ban đầu tôi còn lo rằng người các anh phải tới quá lớn tuổi, không cách nào nói chuyện với con gái tôi, giờ nhìn thấy đồng chí Tiểu Cao tôi cũng yên tâm rồi. Người trẻ tuổi nói chuyện với nhau cũng dễ.”

Cơ thịt trên da mặt Lý Kiện thoáng co giật một chút, anh ta hỏi: “Tình hình của cô bé bây giờ thế nào rồi?”

“Từ sau khi trở về, con gái tôi không nói năng gì cả. Các anh đi với tôi, con gái tôi ở trong này.” Bác sĩ Mạc đi tới trước cửa phòng Mạc Lan, gõ cửa mấy cái, nói. “Mạc Lan, bọn họ tới rồi.”

Bác sĩ Mạc vận tay nắm cửa, cánh cửa phòng Mạc Lan được mở ra. Cao Cạnh vừa nhìn thoáng qua đã thấy cô. Cô mặc một chiếc áo màu hồng ngồi bên mép giường, tinh thần có vẻ không tốt lắm, một bên ống tay áo còn quần lên cao, trên cánh tay có dán băng băng. Mạc Lan bị thương ư? Trái tim Cao Cạnh đau nhói, anh không kìm được nhìn về phía khuôn mặt cô, lúc này cô tình cờ cũng đang nhìn anh. “Cao Cạnh, em bị thương rồi.” Cô dường như đang kể khổ với anh. Nhưng khi anh và Lý Kiện bước vào phòng, cô liền lập tức dời ánh mắt sang hướng khác. Cảnh Trường cũng đang ngồi trên tấm thảm trải sàn ở phía đối diện với chiếc giường của Mạc Lan.

Lúc này, chuyện nằm ngoài dự liệu của mọi người đã xảy ra. Cảnh Trường vừa nhìn thấy Cao Cạnh liền đứng bật dậy chạy nhào về phía anh, hai chân trước của nó gác lên vai anh cọ đi cọ lại một cách thân mật, còn thè cái lưỡi rất dài ra, bắt đầu liếm cúc áo của anh.

“Cảnh Trường, đừng có mất lịch sự như vậy!” Bác sĩ Mạc lên tiếng dạy bảo chú chó.

Ông đương nhiên biết rõ tại sao Cảnh Trường lại thân mật với Cao Cạnh như vậy, bởi lẽ bọn họ vốn quen nhau. Mạc Lan thường xuyên dẫn Cảnh Trường ra ngoài gặp Cao Cạnh. Mỗi lần gặp, nó đều ngửi từ đầu đến chân anh một lượt, sau đó bắt đầu liếm giày anh. Dường như nó rất thích mùi vị trên người Cao Cạnh. Hôm nay nó vừa làm được một việc lớn, nhất định là rất hưng phấn. Đáng tiếc, anh lại không khích lệ nó chút nào, thậm chí còn không gãi cổ nó lấy một cái.

“Mau xuống đi!” Bác sĩ Mạc lại nói.

Cảnh Trường dùng cặp mắt to tròn ngây thơ của mình nhìn anh một lúc, cuối cùng mới tiu ngui thu cặp chân trước lại, ngồi về chỗ chiếc thảm trải sàn. Có thể nó không hiểu tại sao hôm nay Cao Cạnh lại lạnh nhạt với nó như thế, bèn gác đầu lên hai cái chân trước của mình, bắt đầu tỏ ra ủ dột.

“Nó chính là con chó đã phát hiện ra nạn nhân sao?” Lý Kiện hỏi bác sĩ Mạc.

“Đúng vậy, chính là nó. Trước đây nó là một con chó cảnh sát rất xuất sắc, bây giờ tuổi đã lớn nên về nghỉ hưu rồi.” Bác sĩ Mạc bước tới vuốt nhẹ đầu Cảnh Trường tỏ ý an ủi.

Lý Kiện liếc mắt nhìn Cảnh Trường, khuôn mặt không hề tỏ ý tán thưởng, nhưng vẫn nói: “Thật đúng là một chú chó tuyệt vời!” Kế đó, anh ta đi thẳng đến cạnh giường của Mạc Lan.

“Mạc Lan, tôi biết em.” Lý Kiện nói: “Em và Phó Viễn cùng phát hiện ra thi thể của Khuru Tiểu Mi, còn từng đến hiện trường Khuru Tiểu Mi bị hại vào lúc nửa đêm để tìm đồ, không ngờ bây giờ em còn phát hiện ra thi thể của Chu Lệ Phần. Xem ra em đúng là rất nhiệt tình với vụ án này đây!”

“Đúng là bà ấy sao?” Mạc Lan ngẩng đầu lên nhìn anh ta, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi.

Lý Kiện khẽ mỉm cười.

“Phán đoán sơ bộ là vậy, vé tháng công viên còn ở trong túi của bà ta.”

Khi được phát hiện thì mặt mũi Chu Lệ Phần đã biến dạng hoàn toàn, nhưng cảnh sát lại phát hiện ra vé tháng công viên của bà ta trong túi chiếc quần jean.

“Còn cần kiểm tra thêm một chút nữa, như thế mới có thể xác định đó có phải là Chu Lệ Phần hay không.” Lý Kiện thò tay vào trong túi định lấy thuốc, nhưng không biết tại sao lại dừng lại giữa chừng, anh ta hỏi: “Được rồi, nói xem tại sao hôm nay em lại chạy đến công viên đó thế? Và tại sao lại đi vào trong khu rừng kia?”

Bác sĩ Mạc ngồi xuống bên mép giường của con gái, vẻ mặt hứng thú như đang nghe kịch.

“Bọn em đến công viên Trung Đàm vốn chính là để tìm Chu Lệ Phần, bởi vì từ nhỏ em đã thích đọc tiểu thuyết trinh thám.” Mạc Lan vẻ mặt thành khẩn, giọng nói điềm tĩnh, nhưng Cao Cảnh thì lại phát hiện con người cô đang thoáng chuyển động. Anh có dự cảm, cô chuẩn bị nói dối.

“Tốt, nói tiếp đi!” Lý Kiện vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh Mạc Lan.

“Từ nhỏ em đã thích đọc tiểu thuyết trinh thám. Sau khi nghe nói mẹ của bạn học cùng lớp với em mất tích, em muốn tự mình đi điều tra một chút. Hai tuần trước em từng đến tìm Khuru Tiểu Mi xem bói, khi em và bà ấy tán gẫu, bà ấy vô ý tiết lộ cho em biết một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?” Lý Kiện nghiêm túc hỏi.

“Bà ấy nói, bà ấy từng gặp Chu Lệ Phần ở công viên Trung Đàm. Sau khi Khuru Tiểu Mi bị hại, em đột nhiên nghĩ đến chuyện này. Em cũng không biết giữa hai chuyện có mối liên quan gì không, chỉ là rất tò mò nên mới muốn thử xem. Hơn nữa, Cảnh Trưởng trước đây là chó cảnh sát, em

luôn muốn xem thử bản lĩnh của nó. Thực ra em cũng không biết sẽ tìm ra thi thể của Chu Lệ Phần...” Vừa nói cô vừa nhắm chặt hai mắt lại. “Bây giờ em chỉ mong mình chưa từng phát hiện ra điều gì.” Câu cuối cùng này chắc là nói thật, Cao Cảnh thầm nghĩ.

Cao Cảnh biết tại sao Mạc Lan lại nói dối. Cô quyết không thể nói ra việc cô từng dựa vào quan hệ với chị họ Kiều Nạp để xem tài liệu nội bộ của cảnh sát, nếu không người bạn thân kia của Kiều Nạp sẽ có chuyện ngay.

Lý Kiện tin lời cô.

“Khuru Tiểu Mi đã nhắc đến Chu Lệ Phần với em trong tình huống như thế nào?”

“Bà ấy nói từng xem bói cho Chu Lệ Phần, tính ra được Chu Lệ Phần vào mùa hè năm ngoái sẽ có vận hạn, bảo Chu Lệ Phần phải cẩn thận một chút. Kết quả là cuối cùng Chu Lệ Phần đã mất tích. Nghe Khuru Tiểu Mi nói như vậy, em liền cảm thấy rất thú vị, nên mới kêu bà ta bói cho em...” Mạc Lan nói đến đoạn sau, giọng nói dần nhỏ đi, trên mặt xuất hiện vẻ ngượng ngùng.

Lý Kiện khẽ gật gật đầu.

“Những chuyện này sao lúc trước em không nói?” Anh ta hỏi.

“Lúc đó, em không nghĩ việc Chu Lệ Phần mất tích có liên quan gì đến Khuru Tiểu Mi cả. Bà ấy chỉ khoe khoang với em rằng mình xem bói rất chính xác.” Mạc Lan nói.

“Được rồi, hãy nói về chuyện hôm nay đi! Tại sao em lại chạy vào khu rừng đó?”

“Lúc bọn em nướng đồ ăn, Đỗ Vân Hạc và em trai cậu ta mãi không thấy đến. Em nghe nói bọn họ đã đi vào trong khu rừng đó, liền dẫn theo

Cảnh Trường đi tìm. Sau khi vào rừng, bởi vì ở đó không có ai, em liền cởi dây buộc của Cảnh Trường ra, em muốn nó thoải mái hơn một chút. Sau đó, em nghe thấy tiếng kêu của Cảnh Trường, bèn chạy theo hướng phát ra âm thanh, rồi em phát hiện nó đang đào hố...”

“Sao em lại bị ngã?”

“Đều là tại cái cậu Đỗ Văn Bằng đó!” Mạc Lan tỏ vẻ tức giận nói: “Em đang đuổi theo Cảnh Trường, cậu ta đột nhiên ở phía sau kêu lên là có rắn, làm em sợ giật nảy mình, vấp phải một hòn đá nhỏ, sau đó thì ngã. Xem cậu ta hại em thế nào đây này!” Mạc Lan kéo ống quần lên, trên đầu gối cô cũng có dán một miếng băng băng.

“Khi báo cảnh sát, em có nói là em có thể đang gặp nguy hiểm, chuyện này là như thế nào đây?” Lý Kiện hỏi.

Về điều này, Cao Cảnh cũng biết sơ qua. Nghe nói khi báo cảnh sát, tâm trạng Mạc Lan rất căng thẳng, cô không ngừng khẩn cầu cảnh sát hãy phái người tới nhanh một chút, còn nói nếu đến muộn thì cô có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cô ấy chỉ nói quá lên thôi sao, hay là thật sự ý thức được bản thân đang sắp gặp nguy hiểm? Khi đó, Mạc Lan đang ở cùng với hai anh em họ Đỗ, Cao Cảnh lại nghĩ đến chiếc đồng hồ quả quýt kia, trái tim bất giác nảy lên thành thịch.

“Em... Lần đầu tiên em gặp phải chuyện thế này. Khi đó em sợ quá. Em nghĩ, em nói như vậy, có lẽ các anh sẽ tới nhanh hơn một chút...”

Nói rồi, Mạc Lan cúi gằm mặt xuống.

“Còn có nguyên nhân gì khác nữa không?”

“Dạ hết rồi.” Mạc Lan khẽ đáp. Rồi đột nhiên, cô ngẩng đầu lên.

“Hai người bạn học đó của em, Đỗ Văn Hạc và em trai cậu ta vẫn ổn chứ? Em thấy bọn họ cũng đều sợ hãi lắm!” Cô vừa nói vừa nhìn Lý Kiện.

Lý Kiện khẽ mỉm cười.

“Tôi đã phái người đi hỏi chuyện bọn họ rồi, bọn họ cũng đều ổn cả.” Anh ta trả lời một cách mập mờ, ngay sau đó lại chuyển chủ đề. “Trước đây em có quen biết gì Chu Lệ Phần không?”

“Dạ, em không quen.”

“Em ngầm ngầm điều tra chuyện của Chu Lệ Phần, có từng nói với con trai của bà ấy chưa?”

“Em nói với cậu ta rồi, cậu ta rất tức giận. Cậu ta cho rằng em không nên để ý đến chuyện riêng của nhà cậu ta. Nhưng em cảm thấy nếu mẹ cậu ta mất tích có liên quan đến việc phạm tội, vậy thì đó không phải là chuyện riêng của nhà cậu ta nữa rồi.” Mạc Lan thở dài một hơi, nói tiếp. “Có lẽ em đã sai, bây giờ em cảm thấy mình thật sự không nên để ý đến chuyện này.”

Lý Kiện đứng dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi.

“Được rồi, hôm nay hỏi đến đây thôi, nếu em nghĩ ra điều gì cứ trực tiếp liên hệ với tôi là được! Tôi sẽ để lại số điện thoại của tôi cho cha em!”

Lý Kiện nhìn về phía bác sĩ Mạc, bác sĩ Mạc cũng đứng dậy theo.

“Được, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp.” Bác sĩ Mạc khách sáo nói.

“Bác sĩ Mạc, nghe nói sở dĩ con chó đó có thể vào công viên là vì ông có quen người quản lý của công viên.” Lý Kiện đột nhiên nói.

“Chuyện này à, quả thực đúng là như vậy. Nào, nào, nào, chúng ta cứ ra ngoài này đã rồi nói chuyện!” Bác sĩ Mạc mở cửa phòng Mạc Lan rồi bước ra ngoài, Lý Kiện đi theo sau ông. Cao Cảnh nhân cơ hội ấy ngoảnh đầu lại nói chuyện với Mạc Lan một lát.

“Em giỏi thật đấy! Còn tự mình đi điều tra nữa!” Anh thấp giọng oán trách.

“Anh còn nói em à, em phát hiện ra thì thể, còn phát hiện ra manh mối quan trọng!” Cô lầm bầm kêu lên, sau đó lại chỉ vào vết thương trên chân mình, nói. “Xem này, em còn bị thương nữa đây!”

Anh ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa, phát hiện Lý Kiện và bác sĩ Mạc vẫn đang nói chuyện với nhau ở một góc của phòng khách, anh liền vội vàng nắm lấy tay cô.

“Em phải chịu khổ rồi.” Anh nói.

Cô đưa tay che miệng dường như muốn cười, nhưng vành mắt lại đã ửng đỏ.

“Khi đó, em thật sự cảm thấy mình rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm. Em hoài nghi hai anh em Đỗ Vân Hạc. Bây giờ nói chuyện không tiện, đợi lát nữa em sẽ gọi điện thoại cho anh.” Cô khẽ nói.

Lý Kiện dường như đã nói chuyện xong với bác sĩ Mạc, đang xoay người về phía anh.

“Anh phải đi đây. Tối nay chúng ta nói chuyện điện thoại nhé. Anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

“Vâng.” Cô ghen ngào nói.

Nhân lúc Lý Kiện không chú ý, anh nhanh chóng đưa tay xoa nhẹ mái tóc cô. “Không sao nữa rồi, bây giờ em rất an toàn. Anh phải đi đây.” Cao Cạnh nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng cô. Thực ra, anh thật sự muốn ở lại trong phòng cô cả đời, nhưng anh biết điều này là không thể. Cô còn quá nhỏ, còn anh, lại quá nghèo.

Sau khi rời khỏi nhà Mạc Lan, trong lòng Cao Cạnh vẫn khắc khoải chuyện mà cô đã gặp ngày hôm nay, gần như không nghe thấy Lý Kiện nói gì với mình. Đến khi anh ta nhắc đến tên của cô, anh mới tỉnh táo trở lại, phát hiện Lý Kiện đang nói về Mạc Lan.

“Có chuyện gì vậy, anh Lý? Anh vừa nói gì với em thế?”

“Vừa rồi cậu không nghe sao?” Lý Kiện giận dữ trừng mắt nhìn anh.

“Em xin lỗi! Vừa rồi em không chú ý.”

“Tôi nói, cô bé đó đúng là một nữ sinh rất giỏi, không ngờ chỉ tùy tiện điều tra một chút mà đã tìm được thi thể của Chu Lệ Phần. Tôi thật sự muốn biết cô bé đó đã làm như thế nào!”

Cô ấy nhất định đã làm rất nhiều chuyện quá giới hạn, Cao Cảnh nghĩ thầm.

“Đó có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.” Cao Cảnh nói, anh không hy vọng Lý Kiện sẽ chú ý tới Mạc Lan.

“Ừ, có khi là vậy! Có điều, khi cô bé Mạc Lan đó báo cảnh sát, những lời cô bé ấy đã nói, nghe rất gấp gáp, sợ hãi. Tôi từng nghe băng ghi âm những lời của cô bé khi gọi điện báo cảnh sát. Khi đó cô bé rất căng thẳng, còn liên tục nhấn mạnh mình chỉ có một mình...” Lý Kiện chậm rãi ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Cậu thử nói xem! Tại sao cô bé lại nói như thế?”

Cao Cảnh không lên tiếng, anh đợi Lý Kiện tự trả lời câu hỏi này.

“Cậu đã nói với tôi, chiếc đồng hồ quả quýt đó là do Đỗ Văn Hạc mua từ một năm trước, có đúng thế không?” Lý Kiện hỏi.

“Đúng, cậu ta nói cậu ta mua nó làm quà sinh nhật cho em trai mình.”

“Trong tay của Khưu Tiểu Mi tại sao lại cầm chiếc đồng hồ quả quýt mà Đỗ Văn Hạc mua tặng cho em trai mình chứ? Có khi cố ý để lại vật chứng bất lợi cho bản thân lại có thể khiến cho mình thoát khỏi bị nghi ngờ, liệu có phải là... Đợi đã, trước tiên cần phải xác định một chuyện mới được! Cao Cảnh!”

“Có!”

“Ngày mai cậu hãy đi xác nhận xem chiếc đồng hồ quả quýt trong tay Khuru Tiểu Mi có phải chính là chiếc đồng hồ mà Đỗ Vân Hạc đã tặng cho em trai cậu ta không! Nếu đúng là như thế, chúng ta cũng nên tìm cặp anh em này nói chuyện một cách kỹ càng hơn!” Lý Kiện nhìn chăm chăm về phía trước, dường như đang lẩm bẩm một mình. “Tôi vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, tại sao khi cô nữ sinh kia báo cảnh sát lại cứ nói là bản thân chỉ có một mình, hiện đang rất nguy hiểm? Mà thực ra, khi đó bên cạnh cô bé còn có hai người bạn học khác. Nếu như cô bé cho rằng bọn họ là bạn của mình, tại sao lại nói như vậy chứ? Điều này không hợp tình hợp lý chút nào! Do đó, tôi nghĩ chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là cô bé cho rằng sự nguy hiểm tới từ chính cặp anh em song sinh kia. Cô bé nói cô bé chỉ có một mình, còn cặp anh em kia lại có hai người. Cao Cạnh, cậu có hiểu ý của tôi không?”

Lý Kiện quả là một cảnh sát hình sự lão luyện và dày dạn kinh nghiệm!

“Dạ em hiểu.” Một lát sau, Cao Cạnh mới lên tiếng trả lời.

11. NGƯỜI PHỤ NỮ MẮT TÍCH

Mười giờ tối, Mạc Lan vừa mới tắt đèn, bên ngoài phòng liên vang đến một tràng tiếng chuông cửa chói tai.

“Là ai đây?” Cô nghe thấy tiếng mở cửa của cha mình.

Từ trong phòng khách vang lên những tiếng nói rì rầm. Một lát sau đó, cha cô tới gõ cửa phòng cô.

“Mạc Lan, con ngủ chưa?”

“Cha vào đi, con chưa ngủ!” Cô trả lời.

Cha cô mở cửa phòng rồi bước vào trong.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Cô tò mò hỏi.

“Bạn học của con đến tìm con. Cha nói với cậu ta rồi, bây giờ quá muộn, con đã đi ngủ, nhưng cậu ta vẫn kiên quyết muốn gặp con.”

“Là ai thế ạ?” Cô tỏ vẻ nghi hoặc, hỏi.

Cha cô bước đến bên cạnh giường, thấp giọng nói. “Là con trai của Chu Lệ Phần.”

“A! Là cậu ta? Tiết Chấn?” Mạc Lan giật nảy mình. Sao cậu ta lại tới?

“Con có muốn gặp mặt cậu ta không?” Cha cô hỏi.

“VẬY... con ra gặp cậu ta một chút.” Mạc Lan hơi do dự, rốt cuộc vẫn đồng ý. Cô rất tò mò muốn biết tại sao Tiết Chấn lại chủ động tới tìm mình. Cậu ta chắc đã biết chuyện ở công viên Trung Đàm rồi.

“Được, cha đã bảo cậu ta đợi bên ngoài phòng khách. Con cứ mặc quần áo xong rồi hãy ra ngoài, đừng nói chuyện với cậu ta lâu quá!” Trước khi rời đi, cha cô lại nói nhỏ: “Tâm trạng cậu ta dường như không được tốt lắm đâu!”

“A, vậy con...” Mạc Lan bắt đầu hơi chùn chân lại. Hôm nay cô đã phải trải qua một phen hoảng sợ, hai vết thương trên người tới lúc này vẫn còn đau âm ỉ. Cô đã không còn đủ tinh thần và thể lực để đối mặt với một người mà cô ghét nữa.

Cha cô dường như cũng thấy được tâm tư của con gái, bèn khẽ cười an ủi: “Con đừng sợ, khi bọn con gặp mặt, cha sẽ luôn ở bên cạnh con. Cha cũng muốn biết tới nay cậu ta đến đây để làm gì.”

Bác sĩ Mạc nói xong liền rời khỏi phòng Mạc Lan.

Mạc Lan vội vã mặc quần áo. Khi cô bước ra ngoài phòng khách, phát hiện thấy trong tay Tiết Chấn đang cầm một chiếc túi nilon màu vàng, đầu cúi gằm đứng ngay cạnh cửa. Khuôn mặt cậu ta xám xịt ảm đạm, nhìn như thể vừa phải chịu một cú sốc bất ngờ. Mà cha cô - bác sĩ Mạc - lúc này đang ngồi trên ghế sofa, vừa uống trà vừa xem báo một cách nhàn nhã. “Cha đã bảo cậu ta ngồi xuống rồi, cậu ta không chịu.” Ông giải thích với cô.

Mạc Lan đưa mắt nhìn về phía Tiết Chấn, cậu ta cũng đang chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi, đã làm phiền cậu rồi!” Cậu ta nhìn cô, thấp giọng nói.

Tiết Chấn đang xin lỗi cô sao? Mạc Lan cho rằng mình đã nghe nhầm, mãi một lát sau cô mới có phản ứng.

“À, không có gì đâu. Cậu có chuyện gì sao?” Cô tò mò hỏi.

Cậu ta nhìn chằm chằm vào cô, dường như đang suy nghĩ xem nên lựa chọn từ ngữ nào để nói thì thích hợp.

“Cũng không có gì.” Cậu ta nói. “Chuyện hôm nay tớ đã biết rồi. Chính là chuyện xảy ra ở công viên ấy.”

Cậu ta quả nhiên đã biết rồi. Mạc Lan không biết nên nói gì lúc này.

Tuy việc mất tích cũng có ẩn chứa khả năng không may, nhưng giữa mất tích và bị giết vẫn có một sự khác biệt về mặt bản chất. Mất tích dù gì vẫn còn để người ta có thể ôm một tia hy vọng, hy vọng rằng một ngày nào đó người bị mất tích kia sẽ trở về. Nhưng bị giết thì lại là một sự thực không cách nào thay đổi. Bị giết tức là tất cả đều đã hết, hy vọng cũng tan biến, không còn khả năng cứu vãn.

Sắc mặt Tiết Chấn xám xịt, ánh mắt đờ đẫn, ống quần dính đầy bùn bẩn khiến trái tim Mạc Lan không khỏi nhói lên. Bất kể giữa Tiết Chấn và mẹ cậu ta có tranh chấp gì, dù sao đó vẫn là mẹ cậu ta. Cô có thể hiểu được tâm trạng của Tiết Chấn lúc này, thậm chí còn muốn an ủi cậu ta, nhưng cô lại lập tức do dự. Cậu ta có phải là người bình thường không? Cô nghĩ đến cái đuôi vịt rơi trên sàn lớp học hôm đó.

Cô hoài nghi nếu mình thật sự nói ra mấy câu an ủi, có khi sẽ bị cậu ta đáp lại bằng những lời chế giễu vô tình. Do đó, cô vội vã ngậm cái miệng của mình lại, đồng thời tự nhắc nhở bản thân đừng nên nói quá nhiều những lời thừa thãi!

Tiết Chấn ngẩng đầu lên nhìn cô một lúc.

“Tớ thật sự không ngờ được, tớ thật sự không ngờ được...” Do dự một hồi lâu, Tiết Chấn mới bước lên trước một bước, đột nhiên đưa chiếc túi nilon màu vàng trong tay cho cô, nói. “Cái này, cho cậu.” Giọng nói cậu ta nghe vẫn cứng ngắt hệt như trước đây.

Mạc Lan đón lấy chiếc túi nilon, phát hiện nó cũng khá nặng.

“Tiết Chấn, đây là...” Cô muốn hỏi cậu ta xem đó là cái gì, nhưng cậu ta đã mở cửa nhà cô ra rồi đi về.

“Cảm ơn!” Trong khoảnh khắc trước khi bước ra ngoài cửa, cậu ta vội vã nói thêm một câu. Mạc Lan còn chưa kịp nghe rõ, bóng dáng cậu ta đã mất hút trong hành lang tối đen rồi.

Mạc Lan đóng cửa lại, mở chiếc túi nilon đó ra xem, phát hiện bên trong là bốn quả cam vô cùng ngon mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Lan vừa ra khỏi nhà đã nhìn thấy Cao Cảnh đang dắt theo chiếc xe đạp của mình đợi ở bên đường. Cô lập tức hưng phấn bước tới chỗ anh.

“Sao anh lại đến đây?” Cô mừng rỡ hỏi.

“Không phải em bị thương sao? Anh muốn đưa em đi học, tiện thể nói với em vài câu. Hôm qua anh về nhà muộn quá, không tiện gọi điện thoại cho em, sợ làm phiền đến cha mẹ em.” Cao Cảnh nói.

“Đúng vậy, tối qua em đã gọi điện thoại cho anh mấy lần, nhưng lần nào em gái anh cũng nói anh chưa về. Rốt cuộc là mấy giờ anh mới về nhà vậy?” Mạc Lan khẽ oán trách. Cuộc điện thoại muộn nhất mà cô gọi tới qua là lúc mười một giờ.

“Chùng một giờ đêm thì phải. Bọn anh vừa về xong liền mở một cuộc họp, sau đó thì bắt đầu thẩm vấn Phó Viễn.” Cao Cảnh ngáp một cái, sau đó nói tiếp. “Cô ấy rất khó đối phó, bọn anh phải thẩm vấn mất hơn hai tiếng đồng hồ. Hôm nay, có thể bọn anh còn phải mời bác sĩ tâm lý đến nói chuyện với cô ấy. Anh thấy cô ấy dường như sắp suy sụp đến nơi rồi. Tối qua cô ấy còn bị sốc đấy.”

“Bị sốc?” Mạc Lan giật nảy mình.

“Đúng vậy.” Cao Cảnh vỗ nhẹ vào chiếc xe đạp của mình, nói. “Lên đây đi!”

Mạc Lan không để ý đến lời mời của anh, hỏi. “Sao Phó Viễn lại bị sốc chứ? Có phải các anh đã tra tấn bức cung không? Thật đáng ghét! Có chứng cứ thì lấy chứng cứ ra, không có chứng cứ mà ức hiếp con gái thì gọi gì là cảnh sát chứ!” Nói đến câu cuối cùng, cô không kìm được căng giọng lên nói lớn. Cô ghét nhất là loại cảnh sát đánh người. Trước đây, cô đã từng nhiều lần nói với Cao Cảnh, nếu anh ý mình là cảnh sát mà ức hiếp người khác, cô sẽ không để ý đến anh nữa. “Phá án phải dựa vào trí tuệ, không thể dựa vào nắm đấm!” Cô thường xuyên nói như vậy với anh.

“Anh thích đánh ai thì đánh người đó, không liên quan gì đến em!” Tuy mỗi lần Cao Cảnh đều hậm hực đáp lại như thế, nhưng cô biết, anh là người lương thiện, làm việc rất có chừng mực.

“Em nói linh tinh gì vậy? Bọn anh tra tấn bức cung bao giờ nào? Không biết thì đừng có nói bừa như thế!” Cao Cảnh quả nhiên đã trừng mắt lên nhìn cô.

“Vậy tại sao Phó Viễn lại bị sốc?” Mạc Lan vẫn không chịu buông tha, tiếp tục chất vấn.

“Bọn anh chỉ cho cô ấy xem một bức ảnh mà thôi.”

“Bức ảnh? Ảnh gì vậy?” Mạc Lan lập tức hỏi về đây hứng thú.

Nhưng Cao Cảnh lại nghiêm mặt lại, kẻ đó tỏ ra nghiêm túc hỏi: “Này, hôm nay em không đi học à? Sao lại không nôn nóng chút nào thế?”

“Ha ha, anh đoán đúng rồi đấy. Hôm qua em bị thương nặng, sau khi bàn bạc với cha mẹ, bọn họ quyết định cho em được nghỉ ngơi một ngày. Ui chao, cha mẹ em thật quá tốt!” Mạc Lan thích chí nói.

“Nghỉ ngơi? Vậy tại sao vừa sáng sớm em đã ở đây rồi?” Cao Cạnh hỏi cô bằng giọng điệu của một cảnh sát.

“Em đi mua đồ ăn sáng cho cha mẹ.” Nhìn thấy anh tỏ vẻ không tin, cô liền chỉ tay về phía một cửa hàng ăn uống gần đó nói. “Anh nhìn thấy chưa, chính là cửa hàng đó đấy, rất gần thôi. Em đến để mua bánh bao và hoành thánh.”

“Thì ra là vậy.” Anh ngoảnh đầu nhìn về hướng cửa hàng mà cô chỉ.

“Anh ăn sáng chưa?” Mạc Lan khẽ hỏi.

“Đợi lát nữa anh ăn.” Cao Cạnh hiển nhiên không muốn nhắc đến chuyện ăn uống, lập tức chuyển chủ đề. “Tối qua em nói em nghi ngờ hai anh em họ Đỗ, chuyện rốt cuộc là như thế nào? Cả buổi tối qua anh đều suy nghĩ về những lời em nói.”

Mạc Lan kể lại vắn tắt việc cô bám theo Đỗ Vân Hạc, xem trộm sổ ghi chép của cậu ta, và tất cả những tin tức đã nghe ngóng được trong công viên Trung Đàm. Khi cô kể chuyện, Cao Cạnh căng thẳng đến nỗi mồ hôi tuôn ra lấm tấm, hai bàn tay nắm chặt. Đợi cô nói xong, anh liền không kìm được kêu lên. “Em còn dám bám theo cậu ta nữa à? Em đúng là không sợ chết! Em rốt cuộc có mấy cái đầu vậy? Em có biết em chỉ là một học sinh trung học không? Nếu em mà xảy ra chuyện gì, em kêu người khác phải làm thế nào đây?...” Nói tới đây, Cao Cạnh đã kịp thời dừng lại.

Sao lại không nói tiếp đi chứ?

“Anh nói xong rồi sao?” Mạc Lan cố ý hỏi.

“Nói xong rồi!” Cao Cạnh bực tức nói.

Đồ ngốc!

“Được rồi, em đã nói hết những điều em biết. Bây giờ anh có thể nói cho em biết bọn anh đã cho Phó Viễn xem tấm ảnh gì rồi chứ?” Mạc Lan

khẽ đá vào chân anh một cái.

Cao Cạnh ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn cô.

“Nếu em mà dám làm bừa nữa, anh sẽ nói cho cha mẹ em biết đấy!”
Anh bùng bùng giận dữ kêu lên.

“Anh cứ đi mà nói! Cha em ủng hộ em!”

“Cha em cũng ủng hộ em đi theo người đáng nghi đến tận nhà người ta sao?” Anh lớn tiếng hỏi.

Cô không nói thêm gì nữa.

“Anh nói sai rồi sao?” Anh lại hỏi cô.

Mạc Lan hậm hực trừng mắt nhìn anh một cái nhưng vẫn không nói gì. Bây giờ cô đã bắt đầu tức giận rồi. Tuy cô biết anh nói như thế vì lo lắng cho cô, nhưng thái độ của anh cũng thật quá tệ! Anh đừng có nhầm chứ, cô đâu phải là em gái của anh!

“Em đi đây.” Cô bỏ lại một câu, sau đó xoay người đi về phía cửa hàng ăn uống.

Anh lập tức đuổi theo cô.

“Bọn anh phát hiện một tấm ảnh chụp chung của gia đình tiệm mì Tiểu Đình trong ngăn kéo của Phó Viễn. Cô ấy cất nó trong một chiếc hộp sắt rất đẹp. Những ngăn kéo khác đều vô cùng bừa bộn, chỉ có chiếc ngăn kéo đặt tấm ảnh kia là sạch sẽ. Phó Viễn nói tấm ảnh đó cô ấy nhặt được ở cửa tiệm mì Tiểu Đình, ban đầu muốn trả lại cho Đỗ Văn Bằng, nhưng lúc đó cậu ta lại không có mặt. Về sau cô ấy mang tấm ảnh về nhà rồi quên mất chuyện này luôn.” Cao Cạnh nói giọng điềm nhiên như không.

Mạc Lan biết, Cao Cạnh có lẽ đang muốn làm lạnh với mình. Nhưng cô không lập tức để ý đến anh, cho đến khi mua điểm tâm xong mới lên

tiếng hỏi. “Em có từng nói với anh chưa nhỉ, hôm ấy Phó Viễn đến dự bữa tiệc sinh nhật của Đỗ Văn Hạc thực ra là để tặng quà sinh nhật cho Đỗ Văn Bằng.”

“Em nói với anh rồi.” Cao Cảnh móc từ trong túi ra một chiếc bánh mì rồi bắt đầu ăn: “Bọn anh hiện đang nghi ngờ giữa Phó Viễn và Đỗ Văn Bằng có quan hệ gì đó, nhưng cô ấy không chịu thừa nhận. Phó Viễn nói cô ấy và Đỗ Văn Bằng biết nhau, nhưng chỉ là vì cô ấy thường xuyên đến tiệm mì Tiểu Đình ăn mì, hai người bọn họ không có chút quan hệ nào cả. Cô ấy cũng phủ nhận việc đã từng nhìn thấy mảnh giấy có viết dòng chữ ‘ngày Cá tháng Tư không gặp không về’ mà em đưa cho anh.”

“Chúng cứ rõ ràng như thế mà bạn ấy cũng dám phủ nhận sao?” Mạc Lan nhìn chiếc bánh mì trong tay anh, cơn giận trong lòng cũng dần tan biến. Mỗi lần nhìn thấy anh ăn thứ gì đó, cô đều cảm thấy mềm lòng.

“Đúng vậy, cô ấy nhất mực phủ nhận.” Cao Cảnh hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của Mạc Lan, vẫn ăn bánh mì một cách ngon lành. “Nhưng, cô ấy càng nói như vậy thì lại càng đáng nghi. Em biết không, trên mảnh giấy mà em đưa cho anh không ngờ lại không có dấu vân tay.”

“Không có dấu vân tay tức là sao?” Mạc Lan cảm thấy hơi khó hiểu.

“Thì là không có một dấu vân tay nào chứ sao! Mảnh giấy đó đã được ai đó lau chùi qua, hoặc là người viết và người nhận nó đều đeo găng tay, nhưng điều này dường như là không thể.”

Khi nhìn thấy mảnh giấy đó rơi ra từ cuốn sách ở trong phòng Phó Viễn, Mạc Lan có đeo găng tay nên cô biết trên mảnh giấy đó chắc chắn không có dấu vân tay của mình. Nhưng tại sao ngay đến dấu vân tay của Phó Viễn cũng không có chứ?

“Thật là kỳ lạ!” Cô nói.

“Anh cũng cảm thấy rất lạ.”

“Nếu như bạn ấy muốn giấu giếm quan hệ giữa bạn ấy và một người nào đó, đem vứt hoặc là đốt mảnh giấy đó đi luôn không phải là gọn ghẽ hơn sao? Việc gì còn phải để lại một mảnh giấy đã bị lau dầu vân tay đi chứ? À, vậy nét chữ trên mảnh giấy đó đã được giám định chưa anh?” Mạc Lan hỏi.

“Bọn anh đang giám định rồi. Nhưng bất kể thế nào, mảnh giấy đó cũng được phát hiện trong cuốn sách của Phó Viễn, cô ấy chắc chắn là có liên quan. Hơn nữa, Phó Viễn cũng đã nói dối rất nhiều rồi, bọn anh càng ngày càng không tin tưởng cô ấy nữa.”

“Phó Viễn còn nói dối những gì nữa vậy?” Mạc Lan giờ đã hoàn toàn bị vụ án này thu hút.

“Cô ấy nói chiếc đồng hồ quả quýt đó là Khuru Tiểu Mi mua từ tiệm đồng hồ, nhưng thực ra Khuru Tiểu Mi căn bản chưa từng mua bất cứ thứ gì từ tiệm đồng hồ đó cả. Cô ấy nói mình dùng chân bàn để đánh Khuru Tiểu Mi, nhưng pháp y xác định vết thương của Khuru Tiểu Mi không phải là do bị chân bàn đánh. Cô ấy nói dối những điều này nhất định không phải là vì đầu óc có vấn đề hay trí nhớ không tốt. Cô ấy chắc chắn là có mục đích riêng.” Cao Cảnh vừa ăn bánh mì vừa nói.

“Đây chính là bữa sáng của anh à?”

“Không được sao? Anh vừa mua hôm qua đây, mùi vị cũng không tồi!” Anh liếc nhìn cô rồi nói tiếp. “Không phải em rất hứng thú với việc phá án sao? Hay là để anh nói cho em biết suy nghĩ của anh về vụ án này nhé! Em có muốn nghe không?”

“Tất nhiên là muốn rồi.” Mạc Lan biết Cao Cảnh không muốn nói về chuyện chiếc bánh mì nữa. Đối với người khác thì đây là một chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng với anh, nó lại nặng nề vô hạn. Cô còn nhớ chiếc bánh mì đó anh đã mua từ ngày hôm kia, khi cùng cô vào tiệm tạp hóa, giờ hẳn đã quá hạn sử dụng rồi.

Cao Cảnh bắt đầu nói. “Anh cảm thấy Phó Viễn đang thâm yêu Đỗ Vân Bằng. Cô ấy thường xuyên đến tiệm mì Tiểu Đình ăn mì, còn cất giữ ảnh của gia đình cậu ta, lại tặng quà sinh nhật cho cậu ta nữa. Những điều này đều chứng tỏ Phó Viễn có tình cảm với cậu ta. Bây giờ tất cả những việc Phó Viễn làm đều là vì bảo vệ cậu ta. Anh cho rằng buổi tối ngày 1 tháng 4, chính Khuru Tiểu Mi đã bảo Phó Viễn đi tìm Đỗ Vân Bằng. Còn về việc tại sao bà ta muốn tìm Đỗ Vân Bằng, rất có thể là vì Khuru Tiểu Mi biết Đỗ Vân Bằng có liên quan đến việc Chu Lệ Phần mất tích. Phó Viễn đã đưa Đỗ Vân Bằng về nhà, nhưng Khuru Tiểu Mi và Đỗ Vân Bằng lại xảy ra xung đột. Trong cơn tức giận, Đỗ Vân Bằng đã dùng thứ gì đó đánh ngất Khuru Tiểu Mi. Sau đó, có lẽ Đỗ Vân Bằng ý thức được nếu để Khuru Tiểu Mi sống tiếp, mình sẽ gặp phải phiền phức rất lớn. Thế là cậu ta bèn thuyết phục Phó Viễn, hai người cùng giết chết Khuru Tiểu Mi. Đương nhiên, cũng có thể là cậu ta ra tay, còn Phó Viễn cũng không ngăn cản. Anh đoán là lúc đó Phó Viễn đã quyết định một mình gánh vác tất cả tội trạng rồi. Cô ấy bảo Đỗ Vân Bằng đi trước, sau đó thì làm hai chuyện. Thứ nhất, cô ấy lấy ra chiếc đồng hồ quả quýt ở trong ngăn kéo, đặt nó vào trong tay Khuru Tiểu Mi. Thứ hai, đợi đến ngày hôm sau, cô ấy mới giặt chiếc quần dài của Khuru Tiểu Mi rồi phơi ở hiện trường. Cô ấy làm những điều này đều là muốn khiến phán đoán của cảnh sát bị xáo trộn. Anh đoán Đỗ Vân Bằng có lẽ đã tìm được chứng cứ chứng minh bản thân không có mặt tại hiện trường trong ngày 2 tháng 4, còn buổi tối ngày 1 tháng 4 thì lại không có, do đó Phó Viễn mới nghĩ ra cách giặt chiếc quần kia... Còn về việc tại sao cô ấy lại kiên quyết nói mình dùng chân bàn làm hung khí, anh nghĩ, hung khí thật sự có lẽ có vài phần giống với cái chân bàn, nhưng công dụng của nó thì lại rất dễ khiến người ta liên tưởng đến hung thủ. Tối qua anh đột nhiên nghĩ ra, trong phòng bếp nhà em có một thứ đồ khá giống với cái chân bàn.”

“Anh muốn nói tới cái chày cán bột phải không?” Mạc Lan phán đoán.

“Đúng, chính là loại chày cán bột to nhất ấy!” Cao Cảnh ăn xong chiếc bánh mì, đưa mu bàn tay lên lau miệng. Anh hỏi. “Thế nào? Em cảm thấy

sự phân tích của anh có lý không?”

“Đúng là rất có lý. Em cũng cảm thấy Phó Viễn nhận tội là để bảo vệ Đỗ Văn Bằng. Chỉ có một chỗ em quả thực không cách nào hiểu được.” Mạc Lan đưa một tờ giấy ăn cho Cao Cảnh, bên khóe miệng anh vẫn còn dính không ít vụn bánh mì.

“Là chỗ nào vậy?” Anh dùng khăn giấy lau miệng, nhẹ nhàng hỏi.

“Chính là mảnh giấy kia ấy. Nếu là Khuru Tiểu Mi bảo Phó Viễn đi tìm Đỗ Văn Bằng, vậy mảnh giấy đó không thể là Đỗ Văn Bằng đưa cho Phó Viễn được, phải ngược lại mới đúng, là Phó Viễn viết giấy gửi cho Đỗ Văn Bằng. Nhưng em có thể khẳng định, mảnh giấy đó không phải là do Phó Viễn viết, trên đó không phải nét chữ của bạn ấy.” Mạc Lan trầm ngâm phân tích.

“Vậy thì, có lẽ là Đỗ Văn Bằng kêu Phó Viễn đưa cậu ta đi tìm Khuru Tiểu Mi. Nếu đúng là như vậy, mảnh giấy có khả năng là Đỗ Văn Bằng viết rồi gửi cho Phó Viễn.” Cao Cảnh lại đưa ra một giả thuyết khác.

“Vậy Phó Viễn việc gì phải tới nhờ Đỗ Văn Hạc đưa quà sinh nhật giúp chứ? Nếu bạn ấy và Đỗ Văn Bằng có hẹn, bạn ấy hoàn toàn có thể giao quà sinh nhật cho Đỗ Văn Bằng trong lúc bọn họ gặp nhau. Em cảm thấy việc Phó Viễn tới chỗ Đỗ Văn Hạc để tìm Đỗ Văn Bằng không phải là giả, nhưng bọn họ lại không hẹn sẵn, vậy nên bạn ấy mới tới hựt.”

“Có lẽ Đỗ Văn Bằng có chuyện đột xuất gì đó nên không thể giữ lời chẳng...” Cao Cảnh nói vẻ không chắc chắn lắm.

“Không thể nào! Làm gì có ai viết giấy hẹn người ta tới gặp rồi sau đó lại không giữ lời chứ?” Mạc Lan cảm thấy khả năng này là rất nhỏ, cô quyết định phải xô đổ hoàn toàn giả thiết của anh. “Nếu Đỗ Văn Bằng muốn đi tìm Khuru Tiểu Mi, hoàn toàn không cần nhờ Phó Viễn dẫn đường làm gì! Bọn họ muốn nói tới một chuyện bí mật như thế sao phải để thêm một

người nữa biết làm gì? Do đó, em cảm thấy mảnh giấy vừa không phải là do Phó Viễn viết, cũng không phải là do Đỗ Văn Bằng viết.”

“Vậy có thể là ai viết đây?” Cao Cảnh dường như đã chấp nhận quan điểm của cô.

“Điều này em làm sao biết được?” Trong đầu Mạc Lan chợt thoáng qua một suy nghĩ, rồi cô nói tiếp: “Này, anh có từng nghĩ đến chưa? Có khi lại là người khác viết cho Khuru Tiểu Mi mảnh giấy đó và Phó Viễn đã tình cờ nhặt được. Không phải bạn ấy luôn có quan hệ xấu với Khuru Tiểu Mi, cho rằng Khuru Tiểu Mi không quan tâm đến mình sao? Rất có thể bạn ấy thường xuyên để ý đến đời sống riêng tư của Khuru Tiểu Mi, lúc nào cũng chú ý để nắm bắt lấy những manh mối đáng ngờ.”

Cao Cảnh nhìn cô vẻ nghi hoặc.

“Hình như cũng không phải là không thể. Nhưng việc không có dấu vân tay là như thế nào? Khuru Tiểu Mi thì chắc chắn không thể lau dấu vân tay đi được rồi, vậy Phó Viễn thì sao? Nếu là mảnh giấy có liên quan đến đời sống riêng tư của mẹ cô ấy, cô ấy càng không cần thiết phải xóa dấu vân tay đi.”

Mạc Lan thừa nhận đây đúng là một vấn đề khó hiểu.

“Ôi, quả thực là khiến người ta không thể nào hiểu được!” Mạc Lan thở dài một hơi, nói tiếp. “Được rồi, chúng ta tạm gác vấn đề này qua một bên đi, anh cùng em lên nhà ăn sáng nhé! Đợi em ăn sáng xong, có khi lại nghĩ ra được điều gì mới cũng chưa biết chừng.”

“Được, anh đi với em.” Cao Cảnh cười vui vẻ nói.

Anh muốn dắt xe đạp theo, cô nói. “Anh cứ để nó ở đây đi, sẽ không bị ăn trộm đâu!” Trong lòng cô thầm nghĩ, chiếc xe đạp của anh là cũ nát nhất ở đây rồi, chắc đám trộm chẳng thèm để ý đến đâu.

Cao Cảnh nghe lời khóa xe đạp lại, sau đó cùng Mạc Lan đi lên nhà cô.

“Thực ra, dù không tính đến mảnh giấy đó, em vẫn cảm thấy Đỗ Văn Bằng là người đáng nghi nhất. Em nghĩ cậu ta là loại người vô cùng lý trí, vô cùng chín chắn, lá gan cũng lớn vô cùng, có đủ mọi đặc điểm tính cách của một tội phạm giết người.” Trước mắt Mạc Lan bắt giắc thoáng qua khuôn mặt hờ hững cùng với tướng mạo rất bình thường của Đỗ Văn Bằng. Cô nói tiếp. “Em khó có thể quên được ánh mắt của cậu ta khi nhìn Cảnh Trường. Em tuyệt đối không thể để cậu ta đến gần Cảnh Trường được! Đúng rồi, hôm qua các anh đã gặp cậu ta, cậu ta rốt cuộc đã nói thế nào vậy?” Mạc Lan hỏi, đây là chuyện mà cô muốn biết nhất lúc này.

“Cậu ta đã ngất đi.”

“Hả?” Mạc Lan giật nảy mình, điều này còn khiến cô bất ngờ hơn cả việc Phó Viễn bị sốc. “Lúc nào vậy?” Cô lại hỏi.

“Nghe nói sau khi em được đưa về nhà không lâu, cậu ta ở lại đó trả lời những câu hỏi của cảnh sát, đang nói thì đột nhiên ngất lịm đi khiến những người có mặt tại đó đều sợ vã mồ hôi. Có điều, sau khi được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói cậu ta không có vấn đề gì, chỉ vì sợ hãi nên mới ngất đi thôi.” Cao Cảnh sắc mặt nặng nề nhìn chăm chăm vào chiếc nút bấm trong thang máy, hỏi. “Em thử nói xem, liệu có phải cậu ta giả bộ không?”

“Anh trai sinh đôi của cậu ta là diễn viên, em nghĩ giữa hai anh em sinh đôi ắt hẳn phải có chút tương đồng.” Mạc Lan nói.

Đỗ Văn Hạc đứng trước cửa nhà Mạc Lan do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định ấn vào chuông cửa. Cậu ta không biết mình xuất hiện trước mặt Mạc Lan vào lúc này có thích hợp hay không, nhưng lại vẫn muốn gặp Mạc Lan, nói chuyện với cô, nghe xem cô có suy nghĩ thế nào. Nhớ lại hình ảnh Mạc Lan hoang mang sợ hãi muốn chạy thoát khỏi sự truy đuổi của anh em

bọn họ trong khu rừng lần đó, cậu ta biết Mạc Lan dường như đã đoán ra điều gì, cô đã có suy nghĩ đề phòng bọn họ, chắc chắn là cô sợ bọn họ.

Sự sợ hãi của cô không phải là không có lý. Hôm đó, nếu như bọn họ phát hiện ra Chu Lệ Phần sớm hơn một bước, nếu như khi đó Mạc Lan ở ngay bên cạnh, nếu như không có con chó đó, cậu ta thật sự không biết được tiếp theo sẽ xảy ra những chuyện gì. Tuy chưa từng có ý muốn làm hại Mạc Lan, nhưng nếu bắt cậu ta phải lựa chọn giữa Mạc Lan và em trai mình, có lẽ cậu ta vẫn sẽ lựa chọn em trai. Em trai thì chỉ có một, còn Mạc Lan thì chỉ là một trong muôn vàn những cô gái xinh đẹp, chẳng có gì là ghê gớm cả. Thực ra, bản thân cậu ta cũng đã sợ hãi lắm rồi.

Là Mạc Lan ra mở cửa.

“Là cậu sao?” Đúng như dự liệu của Đỗ Vân Hạc, vừa nhìn thấy cậu ta, Mạc Lan liền tỏ vẻ cảnh giác vô cùng. Cậu ta còn tưởng Mạc Lan sẽ lập tức đóng cửa lại ngay, nhưng rất bất ngờ, cô lại chột mở rộng cửa. Một khuôn mặt khô khan cứng nhắc xuất hiện trước mắt cậu ta.

“Cậu cũng ở đây sao?” Đỗ Vân Hạc buột miệng hỏi.

“Ừ, tớ đến thăm Mạc Lan.” Tiết Chấn hờ hững nói.

Tiết Chấn tại sao lại đến thăm Mạc Lan? Cảnh tượng cậu ta vứt hộp cơm của Mạc Lan lên tường lớp học vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt, không ngờ thoáng cái đã quay ngoắt thái độ thế này rồi. Là bởi vì Mạc Lan đã giúp Tiết Chấn “tìm” được mẹ cậu ta, nên cậu ta muốn cảm ơn Mạc Lan ư? Có lẽ vậy. Đây dường như là cách giải thích hợp lý nhất rồi. Không ngờ một con người như Tiết Chấn mà cũng có tình thân. Trong suy nghĩ của Đỗ Vân Hạc, Tiết Chấn chính là loại sát thủ máu lạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa tay vặn cổ một con mèo con. Cậu ta luôn luôn điên cuồng như thế. Nếu cùng là giết người, em trai Đỗ Vân Bằng chắc chắn chỉ là vì ham chơi nên mới lỡ tay, còn cậu ta, rất có thể là vì khoái cảm khi nhìn thấy một sinh

mệnh dần dần tắt lịm hơi thở. Hai người bọn họ hoàn toàn khác biệt về bản chất.

“Cậu có chuyện gì sao?” Đỗ Vân Hạc nghe thấy Mạc Lan đang hỏi mình.

“Không có gì, tớ cũng chỉ đến thăm cậu thôi, không hoan nghênh sao?” Cậu ta cười đáp.

Mạc Lan khẽ nhún vai, nói: “Vậy được rồi, cậu vào nhà đi!”

Đỗ Vân Hạc bước vào trong nhà, đây là lần đầu tiên cậu ta tới nhà Mạc Lan. Trước giờ, cậu ta vẫn luôn nghe nói gia đình Mạc Lan rất khá giả, ông ngoại là cán bộ ngoại giao, cha là bác sĩ Đông y, mẹ là giáo viên đại học, nhưng không ngờ nhà cô lại lớn đến thế này, hơn nữa trong nhà còn được bày biện rất trang nhã. Cậu ta vừa nhìn thấy bộ ghế sofa màu nâu kia là biết giá của nó không rẻ chút nào.

“Nhà cậu lớn thật đấy!” Đỗ Vân Hạc thốt lên kinh ngạc.

“Cũng không lớn lắm, chỉ là mua hai căn hộ nhỏ liền kề rồi thông chúng lại với nhau thôi.” Mạc Lan nhẹ nhàng trả lời.

Lời của Mạc Lan khiến Đỗ Vân Hạc cảm thấy rất xấu hổ. Trong lòng cậu ta thầm nghĩ mình đúng là một kẻ thuộc tầng lớp tiểu tư sản điển hình, vừa đến nhà người khác đã chú ý ngay đến diện tích và sự bày biện trong nhà.

“Cậu biết chơi piano sao?” Cậu ta nhìn thấy một chiếc piano đặt nơi góc phòng khách, bèn cất tiếng hỏi.

“À, mẹ tớ biết chơi, tớ thì không.”

“Tại sao cậu không học?”

“Tớ lười chứ sao!” Mạc Lan cười đáp. Nhưng khi cậu ta ngược mắt lên nhìn cô, cô liền thu nụ cười ấy lại. “Tớ không nghĩ các cậu sẽ tới, nhưng đã tới rồi thì hãy ngồi đây một lát đi! Tiết Chấn, cậu có muốn uống nước cam không?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Tùy thôi.” Tiết Chấn đáp.

“Còn cậu?”

“Cũng được.”

Một lát sau, Mạc Lan rót cho mỗi người bọn họ một cốc nước cam.

“Vết thương của cậu thế nào rồi?” Khi đón lấy cốc nước cam, Đỗ Văn Hạc tranh thủ hỏi.

“Cha tớ nói ít nhất phải một tuần mới có thể đóng vảy.” Cô tỏ vẻ lo lắng nói: “Không biết nó có để lại sẹo không nữa.”

“Cho dù có sẹo cũng không đáng sợ đâu, bây giờ thuốc trừ sẹo nhiều lắm.” Đỗ Văn Hạc an ủi.

Mạc Lan khẽ cười, dường như cố ý muốn tranh luận với cậu ta. “Nghe nói cậu từng bị bỏng ở tay, vết thương đó có để lại sẹo không vậy?”

Cô ấy nhất định là biết chuyện Chu Lệ Phần từng làm mình bị bỏng. Vừa nghĩ, Đỗ Văn Hạc vừa vén tay áo lên, bình thản khoe ra vết thương cũ của mình.

“Cậu xem đây, sẹo thì có, nhưng rất nhỏ.”

“Đây là do mẹ tớ làm phải không?” Tiết Chấn ngồi bên cạnh lạnh lùng nói chen vào.

Đỗ Văn Hạc cúi đầu “ừ” một tiếng. Cậu ta ghét Chu Lệ Phần, mức độ cũng chẳng kém là bao so với ghét con trai bà ta. Cậu ta vĩnh viễn không thể nào quên cảnh Chu Lệ Phần đứng trong tiệm mì lớn tiếng chửi mắng lần

đó, càng không thể quên nỗi đau đớn khó có thể hình dung khi bị nước canh nóng hắt vào da thịt. Về sau, cậu ta không bao giờ dám uống nước nóng nữa, vì cậu ta sợ nhiệt độ cao.

“Tớ xin lỗi cậu!” Tiết Chấn nói.

“Cái gì?” Đỗ Văn Hạc cho rằng mình đã nghe nhầm.

Tiết Chấn lại lặp lại một lần nữa. “Tớ xin lỗi cậu!” Cậu ta dừng lại một chút sau đó bổ sung thêm. “Chuyện này đáng lẽ phải do mẹ tớ tự mình xin lỗi cậu mới đúng, nhưng bây giờ bà ấy vĩnh viễn không thể làm vậy được nữa rồi. Hôm nay, cảnh sát nói với tớ kết quả giám định đã có rồi, người các cậu tìm thấy chính là mẹ tớ. Do đó, tớ thay mặt mẹ tớ xin lỗi cậu. Tớ biết sau chuyện đó cậu vẫn luôn căm hận bà ấy.” Giọng của con chuột rất chân thành, nhưng khi nghe những lời này, Đỗ Văn Hạc lại cảm thấy vô cùng chói tai. Gã khốn này rốt cuộc muốn làm gì chứ? Vào lúc này mà còn nói mình căm hận mẹ hắn là có ý đồ gì đây?

“Phải vậy không, Đỗ Văn Hạc?” Mạc Lan quả nhiên đã chú ý tới điều này, cô đưa mắt nhìn về phía cậu ta, cặp mắt mở to đầy vẻ tò mò. “Đó là chuyện từ bao giờ vậy?” Cô hỏi.

“Khoảng chừng mấy tháng trước khi bà ấy mất tích.” Tiết Chấn trả lời thay cho cậu ta.

Mấy tháng trước khi mất tích? Con chuột này lại một lần nữa kéo chuyện mình bị bỏng và mẹ hắn mất tích vào một chỗ. Tuy sự thực đúng là như vậy, nhưng có cần thiết phải kể ra không? Tiết Chấn rốt cuộc là có ý đồ gì? Trong lòng Đỗ Văn Hạc bắt đầu xuất hiện thái độ thù địch, cậu ta đang suy nghĩ xem nên phản kích thế nào.

“Lúc đó quan hệ giữa mẹ và bà nội tớ không tốt, hai người bọn họ cứ hờ một chút là lại cãi nhau...” Tiết Chấn nói.

“Hai người bọn họ như thế mà cũng gọi là cãi nhau sao? Rõ ràng toàn là mẹ cậu chửi mắng bà nội cậu!” Đỗ Vân Hạc đột nhiên cắt ngang, sau đó lại nói tiếp: “Tuy mẹ cậu đã mất rồi, nhưng bà ấy đúng là một người chẳng đáng ư chút nào! Cậu nói không sai, chính bà ấy đã làm tớ bị bóng, nhưng tớ nhớ bà ấy cũng từng đánh cậu đến vỡ đầu, khiến cậu vì thế mà phải đi khâu mấy mũi, việc học tập cũng bị ảnh hưởng. Quãng thời gian đó, có tới ba lần cậu không đạt điểm tiêu chuẩn trong bài kiểm tra trắc nghiệm môn toán. Thế nào? Đây có phải là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời cậu không? Chẳng lẽ cậu không căm hận bà ấy sao?”

Khuôn mặt Tiết Chấn nhăn nhúm lại, giọng nói cậu ta khàn đặc hẳn đi: “Sao cậu lại biết?”

“Tớ biết cái gì chứ? Việc cậu làm bài kiểm tra trắc nghiệm không đạt điểm tiêu chuẩn sao? Là mẹ cậu nói với mẹ tớ lúc ở tiệm mì đấy. Mẹ cậu nói bà ấy rất lo lắng cho thành tích học tập của cậu, hy vọng cậu sẽ sớm hồi phục.” Sắc mặt Tiết Chấn từ ung dung đắc chí trở thành hoảng hốt sợ hãi, điều này khiến Đỗ Vân Hạc sáng khoái vô cùng. Cậu ta sớm đã muốn đập một cú lên khuôn mặt cứng ngắc thối tha kia, trong lòng thầm hối hận vì tại sao mình không nghĩ tới chuyện này sớm hơn.

“Tiết Chấn, việc cậu bị thương tớ cũng đã nghe nói rồi, nhưng tớ không biết hồi lớp Chín cậu cũng có lúc làm bài kiểm tra không đạt điểm chuẩn đấy. Điều này là thật sao?” Mạc Lan dường như kinh ngạc vô cùng.

Tiết Chấn không trả lời, khuôn mặt cứng nhắc như được quét lên một lớp sơn màu vàng xám, ánh mắt cậu ta lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Đỗ Vân Hạc tựa như đang nhìn một miếng thịt lớn trong cái đĩa. Ui chao! Thật là đáng sợ! Thật là ghê người! Đáng tiếc là mình chẳng sợ. Trong lòng Đỗ Vân Hạc thầm nghĩ. Tiểu công chúa Mạc Lan đã muốn nghe như vậy, mình sẽ nói thêm cho cô ấy vài điều, để cô ấy biết con chuột này rốt cuộc điên cuồng đến mức nào.

“Đương nhiên là có chuyện này rồi. Mẹ cậu ấy còn nói, con trai bà ấy vì việc làm bài kiểm tra không đạt điểm tiêu chuẩn mà sắp bị điên. Lần đầu tiên không đạt điểm tiêu chuẩn, cậu ấy hất toàn bộ thức ăn trên bàn xuống đất; lần thứ hai, cậu ấy đập vỡ ảnh cưới của cha mẹ, còn cắt hỏng chiếc áo ngủ của mẹ cậu ấy; lần thứ ba là thú vị nhất, cậu ấy không ăn tối, mà nhai ngấu nghiến hết cả bài kiểm tra không đạt điểm chuẩn kia. Rồi cậu ấy nói với mẹ cậu ấy, nếu còn có lần thứ tư, cậu ấy sẽ giết chết bà ấy.”

Mạc Lan căng thẳng đến nỗi hai mắt cứ mở to, nhưng khi liếc nhìn Tiết Chấn ở bên cạnh mình, cô lập tức lấy lại vẻ bình thường.

“Đỗ Vân Hạc, cậu không nói quá đấy chứ? Cho dù người ta từng làm cậu bị bỏng, cậu cũng không nên ăn nói bừa bãi như thế!” Cô nói, bề ngoài thì như thể bảo vệ Tiết Chấn, nhưng thực ra là đang dụ Đỗ Vân Hạc nói tiếp. Trong lòng Đỗ Vân Hạc lại càng cảm thấy yêu thích Mạc Lan hơn: Tiểu công chúa, cậu thông minh lắm! Cảm ơn cậu đã cho tớ cơ hội để nói tiếp!

“Sao lại là ăn nói bừa bãi chứ? Đây toàn là do mẹ cậu ấy nói với mẹ tớ. Quan hệ giữa mẹ cậu ấy với mẹ tớ trước giờ không tệ, có chuyện gì bà ấy cũng kể cho mẹ tớ nghe.” Đỗ Vân Hạc cười nói. “Nếu cậu không tin thì cứ đi hỏi mẹ tớ mà xem, mẹ tớ cái gì cũng biết hết.”

“Thật vậy sao, Tiết Chấn?” Mạc Lan lại hỏi.

Tiết Chấn lạnh lùng đáp lại. “Đôi với tớ mà nói, làm bài kiểm tra không đạt điểm tiêu chuẩn là không thể chấp nhận được, nên khi đó tớ rất tức giận. Bà ấy đã đánh tớ, chính bà ấy đã khiến tớ bị vỡ đầu.”

“Tại sao mẹ cậu lại đánh cậu? Tớ nghe nói mẹ cậu vẫn luôn quan tâm đến việc học tập của cậu, tại sao lại đánh vào đầu cậu được? Có phải bà ấy đã bị điên rồi không?” Mạc Lan nói đến đây liền lập tức dừng lại, vội vàng lên tiếng xin lỗi. “Tiết Chấn, tớ xin lỗi, tớ không nên nói mẹ cậu như vậy. Mẹ cậu đã qua đời rồi, cậu đừng để bụng nhé!”

“Không sao đâu, thực ra bà ấy đúng là đã bị điên.” Trong giọng nói của Tiết Chấn như mang theo sự thù hận.

“Vậy nguyên nhân thì sao?” Mạc Lan lại hỏi. “Bà ấy khiến cậu bị thương nặng như vậy, dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ?”

“Mẹ tớ muốn đánh bà nội tớ, tớ ngăn cản. Tớ không muốn bà ấy làm bà nội tớ bị thương. Chính bà nội đã trông nom tớ từ nhỏ đến lớn. Bà ấy thường xuyên mắng chửi bà nội tớ. Tớ vẫn nhịn, nhưng bà ấy lại muốn động chân động tay. Điều này thì tớ không cho phép.” Tiết Chấn ngồi xuống chiếc ghế trước bàn ăn, hai tay khoanh trước ngực, cặp mắt đăm đăm nhìn về phía trước. “Khi đó, bà ấy vì một chuyện nhỏ nhặt mà tranh cãi ầm ĩ với bà nội tớ. Cũng có lúc bà nội tớ nói năng rất cay nghiệt. Rồi không biết bà nội tớ đã nói bà ấy cái gì, bà ấy đột nhiên nổi giận, cầm một bình hoa lên ném về phía bà nội tớ. Lúc ấy, tớ vừa khéo đứng chắn trước mặt bà nội tớ.”

Mình không nhìn nhầm đấy chứ? Trong mắt Mạc Lan không ngờ lại ánh lên vẻ đồng tình. Thật là tệ quá, vốn muốn trị cho Tiết Chấn một trận, kết quả lại là phản tác dụng. Đỗ Vân Hạc bực bội nghĩ thầm.

“Tớ không muốn nói xấu mẹ cậu. Có điều Tiết Chấn, tớ cảm thấy mẹ cậu quả thực là rất quá đáng!” Mạc Lan thấp giọng nói, kế đó bèn đẩy cốc nước cam đến trước mặt cậu ta. “Cậu uống một chút nước cam đi!”

“Cậu nói đúng, tớ cũng cảm thấy bà ấy rất quá đáng!” Tiết Chấn trầm giọng nói, nhưng cậu ta không hề uống nước cam, mà lại nói tiếp. “Quả thực, tớ đã nói là nếu có lần thứ tư, tớ sẽ giết chết bà ấy. Nhưng trên thực tế lần thứ tư đó chưa hề xuất hiện, và tớ cũng không cho phép điều đó xảy ra.”

Câu này hiển nhiên là nói với Đỗ Vân Hạc.

Cậu ta chỉ khẽ nhún vai một cái.

“Cậu không thể phủ nhận, quan hệ giữa cậu với mẹ cậu không hề tốt.”
Đỗ Vân Hạc nói.

“Cậu là tớ sao?” Tiết Chấn đột nhiên hỏi.

“Cái gì?”

“Cậu là tớ sao? Cậu làm sao biết tớ có suy nghĩ như thế nào? Mà cái loại học sinh lưu ban như cậu làm sao có thể biết được suy nghĩ của tớ cơ chứ?! Cho dù cậu biết, cậu có thể lý giải được không? Cậu có trí tuệ đến mức ấy không?” Trong nháy mắt, Tiết Chấn đã khôi phục bản chất cao ngạo thường ngày, bắt đầu dùng thái độ của người từ trên cao nhìn xuống để coi thường trí tuệ của người khác. Mỗi lần cậu ta như vậy, Đỗ Vân Hạc đều không kìm được đưa mắt quan sát hình dạng cái đầu của cậu ta. Tiết Chấn có một cái đầu rất giống hình lập phương. Có lúc Đỗ Vân Hạc chỉ muốn nắm một cú cho cái đầu ấy bẹp gì để xem từ bên trong rỗng cuộc có bao nhiêu trí tuệ chảy ra.

“Này, Tiết Chấn, cậu nói như vậy là hơi quá đáng rồi!” Mạc Lan giận dữ nói, vẻ đồng tình và thông cảm trong mắt cô đã hoàn toàn tan biến, thay vào đó là sự phản cảm tới cực điểm.

“Cậu ta vốn là học sinh lưu ban mà.” Giọng của Tiết Chấn nhỏ hẩn đi, dường như đang thanh minh cho mình. Nhưng có lẽ vì cảm thấy dây dưa về vấn đề này quả thực rất vô vị, cậu ta bèn nói: “Tớ chỉ muốn nói, quan hệ giữa tớ và mẹ tớ tuy không tốt, nhưng cũng không đến mức tệ như cậu ta nói. Làm gì có nhà ai mà không có mâu thuẫn chứ! Hơn nữa, tớ không biết tại sao cậu ta lại cứ cố tình nhấn mạnh mâu thuẫn giữa tớ và mẹ tớ như vậy. Chẳng lẽ là để che giấu sự thù hận của anh em bọn họ với mẹ tớ sao?”

“Sự thù hận đối với mẹ cậu? Ai mà rảnh rỗi để đi thù hận loại người như mẹ cậu chứ?! Bọn tớ chẳng qua chỉ không thích bà ấy mà thôi. Mẹ cậu làm tớ bị bóng, tớ làm sao có thể thích bà ấy được? Còn về em trai tớ, chính nó đã khuyên mẹ tớ tha thứ cho mẹ cậu đấy.” Đỗ Vân Hạc lập tức phản bác.

Tiết Chấn đột nhiên cười lên một tiếng lạnh lùng.

“Em trai cậu còn thù hận mẹ tớ hơn cậu cả trăm lần, bởi vì chính mẹ tớ đã giới thiệu bạn trai cho mẹ cậu. Đỗ Văn Hạc, đừng phủ nhận, quan hệ giữa cha mẹ cậu từ lâu chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Mẹ cậu vốn luôn muốn thoát khỏi cha cậu, bây giờ bọn họ đã không còn ở cùng nhau nữa. Mẹ tớ đã từng rất nhiệt tình giới thiệu vài người bạn trai cho mẹ cậu.”

Mẹ kiếp! Không ngờ ngay đến chuyện của cha mẹ mình mà hắn cũng biết! Chu Lệ Phần đúng là con đàn bà đê tiện, cái gì cũng nói! Ban đầu, mình còn tưởng quan hệ giữa mẹ và người nhà không ra gì, chắc sẽ không lảm nhảm như thế. Không ngờ đến Tiết Chấn cũng biết chuyện này.

Không sai, cha mẹ Đỗ Văn Hạc sớm đã không ở cùng nhau nữa rồi. Từ sau khi tiệm mì mở thêm chi nhánh, số lần cha cậu ta về nhà ngày càng ít, mà mẹ cậu ta dường như cũng không để ý. Họ chưa từng nói dự định của bản thân cho hai đứa con mình, nhưng cả hai anh em đều hiểu rõ, việc ly hôn giữa cha mẹ mình chỉ là điều sớm muộn mà thôi. Đỗ Văn Hạc thường xuyên ra ngoài đóng phim, việc đời cũng thấy đã nhiều. Đối với chuyện vợ chồng, cậu ta có suy nghĩ chín chắn hơn rất nhiều so với tuổi của mình. Cậu ta cảm thấy cho dù cha mẹ mình ly hôn thì cũng chẳng có gì ghê gớm cả, họ vẫn là cha mẹ của cậu ta. Nhưng em trai Đỗ Văn Bằng của cậu ta thì khác, nó hy vọng có một gia đình hoàn chỉnh, nó không thể chấp nhận việc cha mẹ mình ly hôn. Vì chuyện của cha mẹ, nó đã từng khóc rất nhiều. “Làm sao đây anh, cha mẹ đều không nói gì, có phải chúng ta nên làm gì đó không?” Hơn một năm trước, đây là câu mà Văn Bằng thường nói với cậu ta. Văn Bằng đến trông cửa tiệm thực ra cũng là hy vọng bản thân bận rộn ở cửa tiệm nhiều một chút, cha mẹ sẽ có thêm thời gian ở bên nhau. Nhưng đáng tiếc, kết quả lại không như mong muốn của Văn Bằng, quan hệ của cha mẹ không hề thêm chút cải thiện nào. Mấy ngày trước, cậu ta đã nghe Văn Bằng nói về chuyện của mẹ mình, nhưng lại không hề thấy ngạc nhiên. Điều này cậu ta sớm đã đoán được, chỉ là không ngờ Văn Bằng lại một

mình giữ kín bí mật này lâu như vậy. Về sau cậu ta mới ý thức được, chuyện của cha mẹ thực ra đã dần thay đổi tính tình của Vân Bằng. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Vân Bằng đã không chịu nói tâm sự của mình cho người khác biết nữa, ngay cả với cậu ta - người anh trai thân thiết nhất này - cũng không ngoại lệ.

“Hôm nay, các cậu đến đây là để thăm tở. Nói chuyện thì cứ nói chuyện, nhưng không được cãi nhau đâu đấy!” Nghe thấy lời của Mạc Lan, cậu ta thầm nghĩ sắc mặt mình lúc này chắc không tốt lắm, giá mà được đi soi gương ngay bây giờ thì tốt.

“Yên tâm đi, sẽ không có cãi nhau đâu. Tở đâu phải là cậu ta.” Đỗ Vân Hạc nở một nụ cười gượng gạo với cô, rồi lại dời ánh mắt về phía Tiết Chấn. “Cho dù mẹ cậu từng giới thiệu bạn trai cho mẹ tở, em trai tở cũng không thù hận mẹ cậu đâu. Trong lòng em trai tở chỉ có việc làm ăn, chỉ cần mẹ cậu tới ăn mì, nó chắc chắn sẽ tươi cười đón tiếp.”

“Ồ, tươi cười đón tiếp sao?” Tiết Chấn lại cười một tiếng lạnh lùng.

“Bọn tở sớm đã bàn bạc với nhau và đưa ra nhận định chung, đó là chuyện của người lớn không liên quan gì đến bọn tở cả.” Đỗ Vân Hạc bình thản nói. “Em trai tở chẳng có chút hứng thú nào với chuyện của mẹ tở cả. Tở đã nói rồi, trong lòng nó chỉ có việc làm ăn thôi.”

Tiết Chấn không ngờ lại khẽ cười, trong mắt thoáng qua vẻ đắc chí.

“Cậu ta không quan tâm sao? Cậu ta không có chút hứng thú nào sao? Vậy tại sao trong buổi tối hôm sinh nhật, cậu ta lại bảo Phó Viễn dẫn cậu ta đi gặp cha cô ấy? Ha ha, chắc cậu biết cha của Phó Viễn chính là tình nhân mới của mẹ cậu chứ?”

Mẹ kiếp! Đến chuyện này mà hần cũng biết! Thật đúng là chuyện tốt thì chẳng lan xa, chuyện xấu thì truyền ngàn dặm! Con chuột khôn kiếp này làm sao lại biết được nhỉ?

“Tiết Chấn, tại sao cậu lại biết chuyện này?” Mạc Lan đã tò mò cất tiếng hỏi thay cho Đỗ Văn Hạc.

“Tớ nghe hàng xóm nói thôi.” Tiết Chấn trả lời.

“Cậu có biết cha của Phó Viễn ở đâu không?”

“Tớ làm sao biết được chứ!”

Lạ thật, tại sao khi nghe thấy chuyện giữa mẹ mình và cha của con rệp kia, Mạc Lan dường như chẳng tỏ ra kinh ngạc chút nào thế nhỉ? Đột nhiên, một dự cảm không lành bất giác tràn lên trong lòng cậu ta. Liệu có phải cô ấy sớm đã biết chuyện này rồi không? Tại sao cô ấy lại biết? Chẳng lẽ chuyện này đã lan truyền ra ngoài rồi sao? Vân Bằng đã nói rồi, nó và Phó Viễn đều giữ kín chuyện này. Vậy thì tại sao trong căn phòng này lại có đến hai người khác biết chuyện?

Cậu ta còn muốn suy nghĩ tiếp thì chiếc máy nhắn tin bên thắt lưng bỗng rung lên liên hồi. Có tin nhắn.

Đỗ Văn Hạc cúi đầu xuống xem. Tin nhắn chỉ có một câu, nhưng lập tức khiến cậu ta toàn thân cứng đờ.

“Anh, cảnh sát lại đến rồi.”

12. AI CÓ CHÌA KHÓA

Lý Kiện đứng trong tiệm mì nhìn đông ngó tây, cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại tại bức hình quảng cáo dán trên tường. Trong bức tranh, Tiêu Mẫn trang điểm xinh đẹp quay mặt về phía anh ta nở một nụ cười tươi rạng rỡ.

“Các anh có chuyện gì sao?” Đỗ Văn Bằng hỏi Lý Kiện.

“Chúng tôi muốn tìm cậu nói chuyện.” Cao Cảnh trả lời.

“Nói chuyện gì thế?” Đỗ Văn Bằng đã có chút căng thẳng nhưng vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, khuôn mặt lộ vẻ khó xử, nói. “Anh xem, sắp đến thời gian bữa tối rồi, liệu có thể...”

“Chúng tôi tìm cậu để nói chuyện gì, trong lòng cậu chắc đã biết rõ.” Giọng của Lý Kiện vang lên át đi nửa câu nói phía sau của cậu ta.

Đỗ Văn Bằng không nói gì thêm, cậu ta nhìn ra phía sau lưng Lý Kiện, ánh mắt liếc nhanh qua bức hình quảng cáo trên tường.

“Trong thời gian từ bốn đến sáu giờ chiều ngày 29 tháng 8 năm ngoái, cậu đã ở đâu?” Lý Kiện chậm rãi xoay người lại hỏi.

Đỗ Văn Bằng dường như đã đoán được sẽ có người hỏi mình vấn đề này, liền bình tĩnh trả lời: “Chắc là ở đây.”

“Nghĩ kỹ lại xem!” Lý Kiện cười nói.

Đỗ Văn Bằng do dự chùng vài giây, cuối cùng mới trả lời. “Em quên rồi, có lẽ đúng là ở đây.”

“Cao Cạnh, tôi cho cậu một cơ hội đây, cậu hãy hỏi đi!” Lý Kiện kéo một chiếc ghế ra rồi ngồi xuống, móc thuốc lá từ trong túi ra, tự châm cho mình một điếu. Hai vị khách của tiệm mì ngồi phía sau ném về phía anh ta những ánh mắt khác thường.

“Được, vậy em hỏi đây.” Cao Cạnh nói.

Đỗ Văn Bằng liền dời ánh mắt về phía anh.

“Ngày 29 tháng 8, cậu chắc chắn là mình ở đây chứ? Hôm đó không phải là ngày nhận sách giáo khoa mới của các cậu sao?”

“Sách em đã nhận từ hồi sáng rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó em liền đến đây. Phần lớn thời gian ngoài giờ học em đều ở đây cả.”

Đỗ Văn Bằng trả lời, giọng nói cậu ta đã trấn tĩnh hơn trước đó một chút. Nhưng Cao Cạnh biết, sau khi anh nói ra những lời tiếp theo, phòng tuyến của Đỗ Văn Bằng nhất định sẽ hoàn toàn sụp đổ. Có lẽ Đỗ Văn Bằng còn chưa biết, nếu cảnh sát không nắm được chứng cứ gì đó, nhất định sẽ không đến tìm cậu ta lần thứ hai.

“Chừng năm giờ chiều ngày 29 tháng 8 năm ngoái, có người từng nhìn thấy cậu ở công viên Trung Đàm.” Cao Cạnh vừa nói vừa chăm chú nhìn Đỗ Văn Bằng.

Đây là tin tức mới nhất mà anh vừa nhận được cách đây nửa giờ. Người cung cấp tin tức là một nhà nhiếp ảnh nghiệp dư. Nhiều năm nay, ông ta thường xuyên đến công viên Trung Đàm để chụp ảnh vào ngày nghỉ, có lúc thì chụp cảnh vật, có lúc thì chụp người. Khi điều tra về vụ án của Chu Lệ Phần ở công viên Trung Đàm, cảnh sát đã vô tình phát hiện ra ông ta. Họ đề nghị ông ta giúp đỡ điều tra và ông ta cũng vui vẻ đồng ý. Rất

may mắn, tất cả những bức ảnh chụp tại công viên Trung Đàm trong tháng 8 năm ngoái đều được ông ta giữ lại. Sau khi cảnh sát đến nhà ông ta, họ đã phát hiện ra manh mối quan trọng từ những bức ảnh đó. Ở góc của một bức ảnh, có một thiếu niên mặc áo may ô màu xanh lam đang quay lưng về phía ống kính nói chuyện với một người phụ nữ, tay thiếu niên đó có bung một cái hòm gỗ màu đỏ, trên chiếc hòm loáng thoáng có thể nhìn thấy hai chữ “Tiểu Đình”. Cảnh sát đã nhờ nhân viên kỹ thuật phóng to hình ảnh của người phụ nữ kia lên, cuối cùng phát hiện, người nói chuyện với thiếu niên trong bức ảnh chính là Chu Lệ Phần.

Nghe xong những lời của Cao Cảnh, trong mắt Đỗ Văn Bằng thoáng qua vẻ hoảng loạn.

“Không thể nào.” Cậu ta nói.

“Chúng tôi có nhân chứng mục kích sự việc. Ông ấy là một nhà nhiếp ảnh, vừa khéo chụp được bức ảnh cậu đang nói chuyện với Chu Lệ Phần.” Cao Cảnh nói ngắn gọn. Kế đó, anh lấy bức ảnh đã chuẩn bị sẵn ra, đưa đến trước mặt Đỗ Văn Bằng, nói tiếp. “Cậu xem đi, đây là chiếc hòm gỗ của cửa tiệm nhà cậu đúng không?”

Giống như tất cả các tội phạm khác, sau khi nhìn thấy chứng cứ rành rành, sắc mặt Đỗ Văn Bằng trở nên tái mét, toàn thân run lẩy bẩy.

“Không, không thể như vậy được.” Cậu ta lắp bắp kêu lên.

Lúc này, một giọng nói chột vang lên ngoài cửa.

“Văn Bằng, cái gì mà không thể thế?” Một thiếu niên ăn mặc đẹp đẽ vén rèm cửa bước vào. Cao Cảnh biết, đó chính là Đỗ Văn Hạc - anh trai song sinh của Đỗ Văn Bằng.

“Anh!” Đỗ Văn Bằng ngẩng đầu nhìn Đỗ Văn Hạc, ngỡ ngàng kêu lên một tiếng. Đỗ Văn Hạc khẽ vỗ vai Đỗ Văn Bằng, dường như đang nói với

cậu ta: Cần phải bình tĩnh lại! Đỗ Văn Bằng đưa tấm ảnh trong tay cho anh trai.

“Đây là cái gì vậy?” Đỗ Văn Hạc cúi đầu nhìn xuống bức ảnh, khẽ mỉm cười, rồi cậu ta hỏi Cao Cảnh. “Người đàn bà này là Chu Lệ Phần sao?”

Đây rõ ràng là giả bộ hồ đồ!

“Bọn họ nói đó chính là bà ta.” Đỗ Văn Bằng sợ hãi liếc nhìn về phía Cao Cảnh.

“Thật sự là bà ta sao?”

“Bọn họ nói người này là em.” Đỗ Văn Bằng lại chỉ tay vào thiếu niên trong bức ảnh, dường như đang cầu xin sự giúp đỡ.

“Vậy sao?” Đỗ Văn Hạc nhìn em trai mình một lượt từ trên xuống dưới, lại cúi đầu xuống nhìn bức ảnh.

Lý Kiện lặng lẽ hút thuốc, Cao Cảnh cũng không nói gì thêm. Hai người bọn họ đều hiểu rõ, nhưng vẫn thản nhiên nhìn cặp anh em này diễn kịch.

“Sao có thể thế được? Đây rõ ràng là sinh viên đại học mà cửa tiệm nhà ta đã thuê!” Đỗ Văn Hạc lớn tiếng nói. “Sao chú đã quên rồi? Mùa hè năm ngoái, cửa tiệm nhà ta có thuê một sinh viên đại học người nơi khác đến đây làm việc.”

Đây rõ ràng là bịa đặt. Đỗ Văn Bằng liếc nhìn anh trai mình. “Vâng, hình như là vậy.” Cậu ta thấp giọng nói. Nhìn là biết cậu ta vẫn chưa quen với việc diễn kịch nên có chút thiếu tự tin.

“Đây là sinh viên đại học mà tiệm mì nhà em thuê năm ngoái.” Đỗ Văn Hạc vừa nói vừa đưa trả tấm ảnh cho Cao Cảnh.

“Vậy tại sao cậu ta lại xuất hiện ở công viên Trung Đàm?” Cao Cảnh cố ý hỏi.

“Có thể là khi đó cậu ta đến công viên mở quầy hàng. Điều này em cũng không rõ lắm, phải hỏi Vân Bằng!” Đỗ Văn Hạc cười hỏi em trai. “Có phải là chú kêu anh ta đi mở quầy hàng ở công viên không?”

Đỗ Văn Bằng khẽ gật đầu.

“Em bảo đầu bếp làm bánh bao và đồ nướng rồi cho người mang đến đó bán, muốn thử xem có làm ăn được không.” Ban đầu, giọng nói của cậu ta rất nhẹ, dường như đã làm chuyện gì trái với lương tâm. Nhưng sau đó, thấy cảnh sát không có phản ứng gì lớn, cậu ta bắt đầu lấy lại sự tự tin: “Bọn em cũng chỉ muốn thử xem thôi, còn chưa quyết định có mở quầy lâu dài ở đó hay không, bởi vì đường đi từ cửa tiệm đến đó khá xa. Bọn em chưa đến phòng quản lý của công viên đăng ký, người của bọn em cũng chỉ đến đó có một lần mà thôi.”

“Chỉ đến một lần ư?” Đỗ Văn Hạc hỏi em trai mình.

“Đúng vậy, chỉ có một lần.”

“Vậy sinh viên đại học kia về sau đã đi đâu rồi?” Đỗ Văn Hạc lại hỏi.

“Anh ta chỉ làm có một tháng rồi đi, em không giữ hồ sơ của anh ta vì cảm thấy anh ta dù sao cũng chỉ đến làm thuê, có giấy tờ hồ sơ hay không cũng không quan trọng lắm.”

Hai anh em họ một tung một hứng, đang nói hăng say, Lý Kiện chợt hắng giọng một cái, cả hai người đồng thời dừng lại.

“Hai cậu đừng có nói linh tinh với tôi nữa! Trong tiệm nhà các cậu có từng thuê sinh viên đại học nào đến làm thêm hay không, chúng tôi chỉ cần điều tra là ra ngay.” Lý Kiện đứng dậy, chỉ ngón tay về phía Đỗ Văn Bằng. “Người trên bức ảnh này chính là cậu, Đỗ Văn Bằng! Chuyện đến nước này

rồi cậu còn muốn lắp liếm ư? Cậu cho rằng cảnh sát đến đây tìm cậu là để tán gẫu chắc? Mau đứng dậy đi!”

Giọng của Lý Kiện khiến trái tim Đỗ Văn Hạc cũng bất giác run lên. Kế đó, cậu ta nhìn thấy Đỗ Văn Bằng chậm rãi đứng dậy từ chiếc ghế phía sau quầy thu ngân.

“Đi thôi!” Lý Kiện quát khê một tiếng, sau đó liền đưa tay túm áo Đỗ Văn Bằng, kéo cậu ta ra ngoài cửa tiệm.

Đỗ Văn Bằng hoang mang theo sau anh ta ra ngoài.

“Các anh muốn đưa nó đi đâu?” Đỗ Văn Hạc lo lắng hỏi. Lúc này, vẻ ung dung trấn tĩnh của cậu ta đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự căng thẳng đến tột cùng.

“Đương nhiên là về cục cảnh sát rồi!” Lý Kiện nhìn đăm đăm vào cậu ta, hỏi. “Cậu cũng muốn đến đó một chuyến phải không?”

“Vậy, vậy có được không?” Đỗ Văn Hạc lo lắng hỏi lại.

“Nên thông báo cho cha mẹ các cậu trước thì hơn!” Lý Kiện nói.

Đỗ Văn Hạc nhìn em trai mình, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ bóp chặt vào cánh tay của em trai một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ tuyệt vọng.

“Có cần mang cả cậu ta về cục cảnh sát một thử không?” Cao Cảnh hỏi.

Cho đến khi xe cảnh sát đã rời đi rất xa, anh vẫn nhìn thấy Đỗ Văn Hạc thần thờ đứng đó.

“Ha ha, thời gian còn nhiều lắm, chẳng lẽ lại sợ cậu ta chạy mất sao?” Lý Kiện điềm nhiên hít một hơi thuốc, ngoảnh đầu lại nhìn Đỗ Văn Bằng

đang uể oải ngồi ở ghế sau, cười nói. “Tình cảm của anh em các cậu rất tốt đấy nhỉ?”

“Em chỉ còn có anh trai thôi.” Đỗ Văn Bằng nhìn đăm đăm về phía trước, vẻ mặt thờ ơ nói. “Anh ấy không liên quan gì đến những chuyện này.”

Sau khi bị đưa đến cục cảnh sát, Đỗ Văn Bằng lập tức trở nên thật thà hơn nhiều, gần như là hỏi gì thì trả lời vậy.

“Ngày 29 tháng 8 năm ngoái, có phải cậu đã từng đến công viên Trung Tâm không?” Lý Kiến hỏi. Hiện giờ Đỗ Văn Bằng đã là người bị tình nghi, phải ngồi trên một chiếc ghế gỗ cách bọn họ chừng một mét. Trên bốn bức tường xung quanh đều có hàng chữ: “Thành khẩn khai báo sẽ được khoan hồng, ngoan cố kháng cự sẽ bị phạt nặng”. Cao Cảnh biết, Đỗ Văn Bằng còn chưa đến mức phải bị đưa đến căn phòng này, nhưng anh hiểu ý đồ của Lý Kiến khi làm như vậy. Hoàn cảnh lạnh lẽo ở đây có lẽ sẽ giúp người thiếu niên này bình tĩnh trở lại, để cậu ta hiểu được, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, nói dối rồi cuộc cũng chẳng thể giúp được gì cho cậu ta.

Cậu ta quả thực đã sợ hãi.

“Đúng vậy, em đã từng đến đó.” Đỗ Văn Bằng lập tức thừa nhận.

“Trong bức ảnh tôi vừa đưa cho cậu, người ở trong đó có phải là cậu không?” Lý Kiến lại hỏi tiếp.

Cậu ta khẽ gật đầu.

“Trả lời!” Lý Kiến quát lên.

“Là em.”

“Chu Lệ Phần có phải là do cậu giết không?” Lý Kiến hỏi.

Đỗ Văn Bằng im lặng.

“Đỗ Vân Bằng! Trả lời câu hỏi!” Lý Kiện lại một lần nữa nghiêm giọng quát.

Thân thể Đỗ Vân Bằng hơi run lên một chút.

“Em không muốn giết bà ta!” Cậu ta lí nhí nói.

“Nói lớn một chút!”

“Em không muốn giết bà ta, nhưng bà ta hình như đã chết rồi.” Đỗ Vân Bằng nói lớn hơn.

Lý Kiện quyết định tạm thời không tính toán với cậu ta về cách dùng từ, hỏi. “Được rồi, kể lại quá trình đi, cậu đã làm những gì?”

“Em đã cho bà ta uống thuốc ngủ, sau đó đẩy bà ta xuống dưới một cái hố, rồi dùng lá cây vùi lên.”

“Nói cụ thể một chút! Cậu đã đến công viên lúc mấy giờ?” Lý Kiện hỏi.

“Khoảng chừng bốn giờ bốn mươi lăm phút chiều ngày hôm đó.”

“Có phải cậu cố ý đến đó để chờ Chu Lệ Phần không?”

“Vâng, em biết bà ta sẽ đến đó. Bà ta thường xuyên kể với mẹ em về chương trình ca nhạc cuối tuần ở công viên Trung Đàm. Bà ta cũng từng rủ mẹ em cùng đi.”

“Bọn họ từng cùng nhau đi nghe nhạc ư?” Lý Kiện dụi điều thuốc đã hút hết vào cái gạt tàn, lại châm một điều khác.

Vấn đề này khiến Đỗ Vân Bằng im lặng mất mấy giây.

“Bọn họ không đi nghe nhạc. Chu Lệ Phần giới thiệu bạn cho mẹ em.” Cậu ta cúi gầm mặt xuống.

“Giới thiệu bạn? Giới thiệu bạn gì?”

“Giới thiệu... bạn trai.” Giọng của Đỗ Văn Bằng lại càng nhỏ hơn, trên khuôn mặt cậu ta xuất hiện vẻ hổ thẹn và tổn thương. “Quan hệ của cha mẹ em không tốt, mẹ em muốn ly hôn với cha em. Bọn họ đã không ở cùng nhau nữa rồi.”

Lý Kiện đưa hai ngón tay đang kẹp điều thuốc lên gãi trán.

“Sao cậu lại biết Chu Lệ Phần giới thiệu bạn trai cho mẹ cậu?”

“Có một lần em nhìn thấy mẹ em ăn mặc rất đẹp đi ra ngoài. Em đã bám theo bà ấy. Em nhìn thấy mẹ em và Chu Lệ Phần cùng nhau đi vào công viên, Chu Lệ Phần giới thiệu một người đàn ông cho mẹ em. Bọn họ cười cười nói nói, mẹ em có vẻ rất vui.” Ánh mắt Đỗ Văn Bằng vô cùng nặng nề, cậu ta nhìn chăm chăm vào chiếc bàn trước mặt Cao Cảnh. “Bà ấy đã giới thiệu cho mẹ em mấy người bạn trai rồi.”

“Có ai là thành công không?”

“Hầu như đều chỉ được một thời gian rồi lại chia tay.”

Lý Kiện chăm chú nhìn khuôn mặt của Đỗ Văn Bằng một lúc, lại kéo vấn đề trở về ngày xảy ra vụ án.

“Được rồi, nói tiếp về chuyện xảy ra trong ngày 29 tháng 8 đi! Sau khi cậu đến công viên, khoảng lúc nào thì gặp Chu Lệ Phần?”

“Sau khi chương trình ca nhạc kết thúc, em bung chiếc hòm gỗ đứng cạnh quầy hàng bán đồ ăn, bà ta trông thấy liền đi về phía em. Em nói với bà ta rằng em lén đến đây mở quầy hàng, sợ người của phòng quản lý công viên phát hiện, nên đã giấu một chiếc hòm khác ở trong khu rừng. Bà ta muốn bắt chẹt em, liền đòi thêm mấy cái bánh bao nữa, nói là có thể làm bữa sáng cho ngày hôm sau. Em bảo bà ta theo em vào rừng lấy.” Đỗ Văn Bằng nói đến đây thì đột nhiên dừng lại.

“Nói tiếp đi!” Lý Kiện thúc giục.

“Có thể cho em uống một hớp nước không?” Cậu ta hỏi.

Lý Kiện nháy mắt ra hiệu cho Cao Cảnh, Cao Cảnh liền lập tức rót một cốc nước cho Đỗ Văn Bằng. Đỗ Văn Bằng dường như đang rất khát, uống một hơi hết ngay cốc nước đó.

“Bây giờ thì có thể nói rồi chứ?” Lý Kiện hỏi.

“Vâng.” Đỗ Văn Bằng khẽ gật đầu. “Bà ta đi theo em vào trong rừng mà không hề nghi ngờ gì cả. Khu rừng đó là nơi yên tĩnh nhất trong công viên. Buổi tối hôm trước, em đã lén đến công viên, đào sẵn một cái hố nhỏ. Ở đó có rất nhiều lá cây bị cắt xuống, em bèn dùng lá cây che kín cái hố lại, người khác không dễ gì phát hiện ra cái hố. Sau khi Chu Lệ Phần gặp em, em đã cho bà ta uống một cốc sữa đậu vị sô cô la pha thuốc ngủ. Sau khi theo em vào rừng, bà ta rất nhanh đã trở nên mơ mơ màng màng, em nói với bà ta rằng bà ta có lẽ đã bị cảm nắng rồi. Em bảo bà ta ngồi xuống một tảng đá bên cạnh gốc cây, bà ta dựa lưng vào gốc cây rồi lập tức ngủ thiếp đi. Kế đó, em đẩy bà ta xuống dưới cái hố kia, dùng lá cây đẩy lên thân thể bà ta.” Đỗ Văn Bằng nói đến đây liền thở dài một hơi, rồi lại kể tiếp. “Lúc đó, có lẽ em đã căng thẳng quá, khi đi không ngờ lại quên mất không mang theo cái hòm. Đến lúc đạp xe về được nửa đường em mới phát hiện ra nên sau đó đã quay lại công viên một lần nữa.”

“Cậu đã trở lại đó một lần nữa ư?”

“Vâng.”

“Lúc cậu trở lại công viên là vào khoảng mấy giờ?”

“Chừng năm giờ ba mươi phút.”

“Nói tiếp đi!”

“Em vốn đặt chiếc hòm kia bên dưới một tảng đá lớn. Khi em trở lại thì chiếc hòm vẫn còn ở đó, em liền ôm chiếc hòm lên rồi đi luôn.”

“Vậy Chu Lệ Phần thì sao? Cậu có nhìn xem bà ta thế nào rồi không?”

Đỗ Vân Bằng khẽ lắc đầu.

“Em thấy lá cây đã che kín bà ta nên cũng không tới xem kỹ nữa. Mà em cũng sợ bà ta tỉnh dậy sẽ giữ em lại, do đó liền vội vã rời đi.” Đỗ Vân Bằng lại thở dài một hơi, nói tiếp. “Em vốn cho rằng bà ta sẽ còn quay về. Em chỉ muốn cho bà ta một bài học, để bà ta toàn thân dính đầy bùn đất, nhưng em không ngờ bà ta lại không bao giờ quay về nữa. Về sau, em có đến đó định tìm bà ta, nhưng lại không tìm được. Thực ra em cũng quên mất mình đã đào hố ở chỗ nào rồi.

Chuyện này là sao chứ? Đỗ Vân Bằng chỉ cho Chu Lệ Phần uống thuốc ngủ rồi dùng lá cây phủ lên người bà ta ư? Chu Lệ Phần rõ ràng là bị vật cứng đánh chết, chẳng lẽ Đỗ Vân Bằng vẫn đang nói dối? Nhìn vẻ mặt cậu ta quả thực không giống như đang nói dối chút nào. Cao Cảnh ngoảnh mặt nhìn qua phía Lý Kiện, Lý Kiện cũng đang nhíu chặt đôi mày.

“Đỗ Vân Bằng, chắc cậu cũng biết đây là nơi nào chứ?” Lý Kiện nói.

Đỗ Vân Bằng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào bọn họ, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Em biết.”

“Vậy cậu hãy nhìn hàng chữ ở xung quanh đi, đọc lên cho tôi nghe!” Giọng nói của Lý Kiện tràn ngập sự uy nghiêm.

Ánh mắt Đỗ Vân Bằng càng tỏ ra nghi hoặc.

“Những lời em nói đều là sự thực.” Cậu ta nói.

“Được rồi, vậy cậu đã cho Chu Lệ Phần uống bao nhiêu viên thuốc ngủ?”

“Mười viên. Trong ngăn kéo của mẹ em chỉ có đúng mười viên thôi.” Đỗ Vân Bằng lại bổ sung thêm một câu. “Những lời của em đều là sự thực. Em thừa nhận có khả năng em đã giết người, nhưng thuốc ngủ thì đúng là chỉ có mười viên.”

Lý Kiện cúi đầu nhìn những tài liệu trên bàn, mấy ngón tay không ngừng di động bên trên đó. Một lát sau, anh ta ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu nói cậu đã dùng lá cây phủ lên người Chu Lệ Phần đúng không?”

“Vâng.”

“Vậy khi cậu đi, bà ta vẫn còn sống chứ?”

“Bà ta vẫn sống. Em chỉ dùng lá cây phủ lên người bà ta thôi. Em nghĩ, khi có người đi qua nơi đó, có lẽ sẽ không cẩn thận giẫm vào cái hố, như vậy sẽ có thể khiến bà ta tỉnh dậy. Cho dù không có ai đi qua, rồi bà ta cũng sẽ tự tỉnh dậy thôi. Đến lúc đó, khắp người bà ta đều là bùn đất, cũng coi như em đã trị cho bà ta một trận rồi.” Đỗ Vân Bằng nói về trẻ con.

“Chẳng lẽ cậu không sợ sau khi bà ta tỉnh dậy sẽ đi tìm cậu tính sổ sao?” Lý Kiện vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Đỗ Vân Bằng.

“Em cũng đã nghĩ rồi. Sau khi bà ta tỉnh dậy, em sẽ nói với bà ta là dù em có gọi thế nào bà ta cũng không chịu tỉnh, cuối cùng em chỉ đành bỏ đi. Như vậy bà ta nhất định sẽ tưởng rằng mình ngủ say quá, cuối cùng không cẩn thận ngã từ trên tầng đá xuống dưới cái hố kia.” Đỗ Vân Bằng có chút buồn bực nói. “Điều này cũng không có gì là khó giải thích cả. Bà ấy từng làm anh trai em bị bồng, cho dù có biết là em làm như vậy thì cũng chẳng thể làm gì được em.”

Căn phòng thăm vấn trở nên yên lặng.

“Sau đó thì sao?” Một hồi lâu sau, Lý Kiện mới hỏi tiếp.

“Em đã quay về.”

“Lần thứ hai cậu rời khỏi công viên là lúc mấy giờ?”

“Chừng năm giờ bốn mươi lăm phút.”

“Có ai có thể làm chứng cho việc này không?”

Đỗ Vân Bằng lắc đầu.

Ngón tay Lý Kiện gõ nhẹ lên bàn mấy cái.

“Đỗ Vân Bằng, động cơ gì đã khiến cậu có ý đồ mưu sát Chu Lệ Phần như thế?”

“Em căm hận bà ta. Bà ta thường xuyên nói xấu cha em trước mặt mẹ em, chia rẽ hai người bọn họ. Nếu không phải vì bà ta, mẹ em cũng không ghét cha em đến thế. Tình cảm giữa bọn họ vốn rất tốt, mẹ em còn từng đan áo len cho cha em...” Giọng Đỗ Vân Bằng đột nhiên trở nên nghẹn ngào, cậu ta ngoảnh đầu qua hướng khác, dùng mu bàn tay lau nước mắt. “Nhà em trước đây vốn cái gì cũng đều tốt cả, nhưng kể từ khi Chu Lệ Phần trở thành bạn của mẹ em, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Em căm hận bà ta! Bà ta bị như thế cũng là đáng đời!”

Lý Kiện hoàn toàn dừng dung trước sự đau khổ của cậu ta.

“Bây giờ hãy nói đi, buổi tối ngày 1 tháng 4, cậu đã làm những gì?”

Nước mắt của Đỗ Vân Bằng lại một lần nữa chảy xuống.

“Buổi tối hôm đó cậu đã gặp Phó Viễn đúng không?” Lý Kiện lại hỏi.

Đỗ Vân Bằng cúi đầu nhìn sàn nhà, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ tuyệt vọng. “Được rồi, em biết có giấu giếm cũng không ích gì nữa cả, bọn anh

sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra thôi. Đúng thế, em và Phó Viễn đã cùng đến một nơi.”

“Nơi nào?”

“Một nơi nằm trên đường Thái Vân. Cô ấy dẫn em đi. Bọn em đứng chờ ở phía dưới một ngôi nhà chung cư. Đầu tiên là nhìn thấy cha mẹ của Phó Viễn gặp nhau. Bọn họ nói với nhau mấy câu gì đó, rồi mẹ cô ấy nấp kín đi. Sau đó mẹ em tới, cha cô ấy đón mẹ em vào nhà...” Nước mắt của Đỗ Vân Bằng đã khô, cậu ta ngẩn ngơ nhìn về phía trước. “Cho tới hôm đó em mới biết, thì ra thời gian gần đây mẹ em đều đến đó nên mới không ở nhà buổi tối. Em vốn cho rằng không có Chu Lệ Phần, bà ấy và cha em sẽ hòa hảo trở lại, nhưng...” Cậu ta khẽ lắc đầu, thoáng nở một nụ cười thâm.

Lý Kiện hít vào một hơi thuốc lá, hỏi tiếp: “Tại sao Phó Viễn lại đưa cậu đến đó?”

“Cô ấy đến tiệm mì tìm em, nói là muốn nói cho em biết bạn trai của mẹ em là ai nên em đã đi theo cô ấy.” Đỗ Vân Bằng chột cười lên khảnh khách. “Em thật không ngờ đó lại chính là cha cô ấy. Cô ấy còn bảo em khuyên mẹ em đừng ở cùng với cha cô ấy nữa. Ông ta không phải là người tốt.”

“Tại sao Phó Viễn lại nói như vậy?”

“Cô ấy nói cha mẹ cô ấy đều là kẻ lừa gạt. Cô ấy căm hận bọn họ.” Đỗ Vân Bằng ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, lại cười khe khẽ.

Lý Kiện gõ nhẹ điều thuốc vào thành chiếc gạt tàn cho tàn thuốc rơi xuống.

“Khuru Tiểu Mi có phải là do cậu giết không?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Đỗ Vân Bằng bắt giắc ngây ra. “Khuru Tiểu Mi?”

Lý Kiện lạnh lùng nhìn cậu ta chăm chú, không nói gì thêm.

“Không phải là Phó Viễn sao?” Đỗ Văn Bằng khẽ hỏi.

“Cậu có tham gia vào việc mưu sát Khuru Tiểu Mi không?”

“Không.” Lần này Đỗ Văn Bằng trả lời rất dứt khoát.

“Buổi tối ngày hôm đó, sau khi trở về từ đường Thái Vân, cậu và Phó Viễn đã đi đâu?” Lý Kiện hỏi.

“Bọn em quay về. Em... có chút buồn bực, nên cô ấy đưa em đến tận gần nhà em mới chịu rời đi. Thực ra em cũng không cần cô ấy đưa, nhưng cô ấy cứ nhất quyết, nên em cũng chẳng có cách nào. Em đã chửi mắng cha mẹ cô ấy một hồi. Phó Viễn nói, cha cô ấy gạt tiền của mẹ em, có một phần đã đưa cho Khuru Tiểu Mi.”

“Sau đó cậu có từng đến nhà Khuru Tiểu Mi không?” Lý Kiện lại hỏi.

“Không.” Đỗ Văn Bằng nhìn bọn họ bằng ánh mắt nghi hoặc, hỏi lại một lần nữa. “Không phải là Phó Viễn sao?”

Lý Kiện hỏi ngược lại. “Cậu nghĩ sao?”

Đỗ Văn Bằng thay đổi tư thế ngồi với vẻ bất an, nói. “Em cũng không biết. Cô ấy... Cô ấy nói, bọn họ sẽ bị trừng phạt. Em cho rằng...”

Căn phòng trầm vắng lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

“Em có thể hỏi mấy câu không?” Cao Cảnh lên tiếng xin ý kiến của Lý Kiện.

Lý Kiện ngoảnh đầu lại nhìn anh, hất hất hàm về phía trước, ý bảo anh cứ hỏi.

“Đỗ Văn Bằng, tôi hỏi cậu, buổi tối hôm đó cậu với Phó Viễn đi tới đường Thái Vân là đã hẹn nhau từ trước, hay là Phó Viễn đến tìm cậu?”

Cao Cảnh hỏi. Kết quả giám định nét chữ đã có, đó chắc chắn không phải là nét chữ của Phó Viễn và Khuru Tiểu Mi, cũng không phải là của Đỗ Văn Bằng. Chuyên gia giám định đã xác nhận, đây là do một người nào đó dùng tay trái để viết, nên nét chữ có phần xiêu vẹo.

“Là cô ấy tự đến cửa tiệm tìm em.” Đỗ Văn Bằng trả lời vẻ rất chắc chắn.

“Cậu có viết cho Phó Viễn mảnh giấy nào không?”

“Không. Việc gì em phải viết giấy cho cô ấy chứ? Cô ấy và em cũng có phải bạn bè gì đâu. Nếu em muốn tìm cô ấy, lúc cô ấy đến tiệm mì, em nói với cô ấy một tiếng không phải là xong rồi sao?” Đỗ Văn Bằng nói.

“VẬY Khuru Tiểu Mi có từng gặp riêng cậu lần nào không?”

Đỗ Văn Bằng lắc đầu.

“Gần đây bà ấy có từng đến tiệm mì nhà cậu ăn mì không?” Cao Cảnh lại nói tiếp.

“Dạ có.”

“Bà ấy có lần nào ăn mì cùng với Tiết Chấn không?” Cao Cảnh hỏi.

“Có.” Đỗ Văn Bằng gật đầu.

Tiết Chấn đã nói với cảnh sát, cậu ta từng gặp Khuru Tiểu Mi ở tiệm mì Tiểu Đình. Lần đó, Khuru Tiểu Mi tiết lộ với cậu ta rằng bà ta biết tung tích của Chu Lệ Phần. Tuy Đỗ Văn Bằng nói lần đó cậu ta làm như vậy với Chu Lệ Phần chỉ là muốn trị cho bà ta một trận, nhưng cậu ta đã có một kế hoạch tỉ mỉ vô cùng. Ban đầu là chuyên môn đi khảo sát địa hình, rồi đào hố, lén ăn trộm thuốc ngủ trong ngăn kéo của mẹ, dùng lá cây phủ lên người Chu Lệ Phần. Nhìn từ mặt nào cũng thấy giống như có ý đồ mưu sát. Nếu như khi cậu ta vùi lá cây lên người Chu Lệ Phần vừa khéo bị Khuru Tiểu Mi cũng đang mở quầy ở công viên Trung Đàm phát hiện, nếu như khi

Khuru Tiểu Mi nói chuyện ở tiệm mì Tiểu Đình giọng nói không hề hạ thấp, Đỗ Vân Bằng chẳng lẽ lại không nghe thấy sao? Không thể nào! Cao Cảnh tin rằng ban đầu cậu ta cũng không chú ý đến nội dung cuộc nói chuyện của hai người đó, nhưng về sau, khi nghe thấy ba chữ Chu Lệ Phần, cậu ta liền bất giác động tai lên nghe.

“Khuru Tiểu Mi đã nói với Tiết Chấn những gì?” Cao Cảnh rất lo Đỗ Vân Bằng sẽ nói rằng khi đó cậu ta đang bận chuyện khác, không nghe thấy gì cả. Nếu là như vậy, Cao Cảnh quả thực không biết nên hỏi tiếp thế nào.

Nhưng, câu trả lời của Đỗ Vân Bằng lại thẳng thắn đến bất ngờ.

“Bà ta có nhắc đến Chu Lệ Phần.” Đỗ Vân Bằng nói. “Bà ta nói, trong ngày Chu Lệ Phần mất tích, bà ta từng nhìn thấy Chu Lệ Phần, còn nói Chu Lệ Phần không đi một mình. Khi đó em đã rất sợ hãi, liền nghe kỹ xem bọn họ nói những gì. Nhưng những lời của Khuru Tiểu Mi cứ thật thật giả giả, có lúc thì nói bà ta trí nhớ không tốt, có thể đã nhìn nhầm, có lúc lại đưa tay ra, kêu cậu ta nhìn chiếc nhẫn ngọc sapphire trên tay. Rồi bà ta còn kêu cả em tới nhìn chiếc nhẫn đó nữa. Em cảm thấy đầu óc bà ta có vấn đề. Việc gì phải gọi em tới xem chứ?” Trên khuôn mặt Đỗ Vân Bằng hiện rõ vẻ căm ghét, ngay sau đó lại bổ sung thêm. “Thực ra em cảm thấy Khuru Tiểu Mi không có khả năng đã nhìn thấy em lắm. Bởi vì khi cùng Chu Lệ Phần vào rừng, em đã cố ý giữ khoảng cách với bà ta, giữa em và bà ta luôn cách nhau một quãng năm, sáu mét. Ngoài ra, nếu Khuru Tiểu Mi nhìn thấy em, chắc em cũng phải nhìn thấy bà ta. Khi vào rừng, em đã tỉ mỉ quan sát xung quanh, nhưng không hề nhìn thấy bà ta. Khi đó, em nghi ngờ rằng bà ta đang lừa Tiết Chấn, nên về sau cũng không chú ý đến chuyện này nữa.”

Thì ra khi tiết lộ sự việc cho Tiết Chấn, Khuru Tiểu Mi còn khoe ra chiếc nhẫn ngọc sapphire. Trước đó, Tiết Chấn không hề nhắc đến điều này, có lẽ cậu ta cảm thấy Khuru Tiểu Mi làm vậy chỉ là để đánh lạc hướng mình mà thôi. Nhưng thật sự là như thế sao? Cao Cảnh cho rằng, Khuru Tiểu Mi rất có thể muốn ám chỉ với Đỗ Vân Bằng điều gì đó.

Nhưng tại sao Đỗ Vân Bằng lại có vẻ như không hiểu dụng ý của Khuru Tiểu Mi chứ? Cậu ta thật sự không biết hay là đang diễn kịch?

“Cậu có từng suy nghĩ lại về việc đó không? Tại sao bà ta lại kêu cậu tới xem chiếc nhẫn ngọc sapphire kia chứ?” Lý Kiện lại đưa ra câu hỏi.

“Chắc bà ta lên cơn thần kinh ấy mà.”

“Khi cậu mưu sát Chu Lệ Phần, có chú ý đến chiếc nhẫn trên tay bà ta không?”

Đỗ Vân Bằng lập tức trở nên cảnh giác.

“Em thật sự không chú ý.” Cậu ta trả lời.

“Vậy cậu có từng nghĩ tại sao bà ta lại nói với Tiết Chấn những điều đó trong tiệm mì nhà cậu không?” Lý Kiện hỏi.

“Về sau em mới cảm thấy bà ta nói những lời đó có thể là để cho em nghe.”

“Cậu ý thức được điều này từ bao giờ?” Lý Kiện hỏi tiếp.

Đỗ Vân Bằng đưa tay chống cằm, rất lâu sau mới trả lời. “Bà ta từng gọi điện cho em, nhưng khi đó em không có nhà, là anh trai em nghe điện thoại. Bà ấy hỏi anh trai em, có phải trước đây bọn em từng mở quầy bán đồ ăn vặt ở công viên Trung Đàm không? Nhưng cho tới vài ngày sau khi Khuru Tiểu Mi bị giết, anh trai em mới nhớ tới cuộc điện thoại đó. Khi anh ấy nói cho em biết chuyện này, Khuru Tiểu Mi đã chết rồi.” Cậu ta lại ngẩng đầu lên thành khẩn nói. “Em không giết Khuru Tiểu Mi.”

Phó Viễn cuối cùng đã hoàn toàn bị suy sụp. Sau khi biết Đỗ Vân Bằng đã bị bắt về cục cảnh sát, cô liền khóc rống lên, đồng thời lớn tiếng chất vấn cảnh sát trong phòng thẩm vấn. “Tại sao các anh không chịu tha cho cậu

ấy? Cậu ấy chẳng qua chỉ nhất thời tức giận mà thôi, cho dù có sai thì cũng là lỗi của cha mẹ tôi và mẹ cậu ấy.”

“Chúng tôi đã tìm được chiếc chày cán bột rồi!” Cao Cảnh không đợi Lý Kiện lên tiếng đã buột miệng nói trước. Đương nhiên bọn họ thực ra chẳng tìm được thứ gì cả, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Phó Viễn, anh tin rằng mình có thể thử mạo hiểm một phen, có lẽ sẽ có thể khiến Phó Viễn nói thật.

Quả nhiên, Phó Viễn lập tức trở nên hoảng loạn.

“Nói dối! Tôi đã vớt nó xuống sông rồi! Tôi nhìn thấy nó đã chìm xuống dưới! Anh làm sao có thể...” Cô lớn tiếng kêu lên, nhưng ngay sau đó liền ý thức được mình đã lỡ miệng. Ánh mắt cô trở lên sắc bén, cô nhìn chằm chằm vào Cao Cảnh, giận dữ nói. “Anh muốn moi lời khai của tôi phải không?”

Lý Kiện khẽ nở một nụ cười.

“Được rồi, Phó Viễn! Tôi không muốn lãng phí thêm thời gian nữa. Tôi biết em muốn bảo vệ Đỗ Vân Bằng, nhưng tôi nói thực cho em biết, bây giờ vụ án này còn chưa được phá. Bất kể là em viết đơn tự khai, hay là cậu ta đã thừa nhận điều gì, vụ án cũng không thể kết thúc ngay được. Cảnh sát phá án phải dựa vào chứng cứ, không phải bọn em cứ nói thế nào thì là thế đó đâu.” Lý Kiện bình tĩnh nhìn chăm chú vào khuôn mặt lem luốc bẩn thỉu của Phó Viễn, nói tiếp. “Tôi khuyên em tốt nhất là hãy nói thật, nếu không có thể sẽ còn hại cậu ta nữa đấy.”

Phó Viễn nhìn Lý Kiện, mí mắt hơi co giật một cách yếu ớt.

“Anh nói vậy là có ý gì...” Phó Viễn mấp máy môi hỏi.

“Xem ra em còn dám chắc cậu ta là hung thủ hơn cả bọn tôi.”

Vẻ mặt Phó Viễn trở nên nghi hoặc, dường như cô vẫn không thể lý giải lời của Lý Kiện.

“Ý của tôi rất rõ ràng...” Lý Kiện thở dài một hơi, cuối cùng không thể không nói thẳng ra. “Cho dù chúng tôi có tìm được cái chày cán bột gì đó kia, Đỗ Văn Bằng cũng chưa chắc đã là hung thủ giết chết mẹ em.”

“Các anh muốn nói là...” Trong đôi mắt Phó Viễn lúc này đã ầng ầng nước.

“Tôi hỏi em trước, tại sao em lại cho rằng Đỗ Văn Bằng là hung thủ?” Lý Kiện thờ ơ hỏi.

“Em đã nhìn thấy chiếc chày cán bột, trên đó có máu. Trong nhà em không có thứ đồ này. Khi, khi đó mẹ em nằm trên mặt đất, đang chảy máu, do đó em đoán...” Cô hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn nói. “Hôm đó, khi nhìn thấy cha em và mẹ cậu ta ở cùng một chỗ, cậu ta đã vô cùng tức giận, nói nếu đó là chủ ý của mẹ em, bà ấy cần phải bị trừng phạt...”

“Tốt!” Lý Kiện khẽ gật đầu, nói tiếp. “Em hãy kể lại trong buổi tối ngày 1 tháng 4, sau khi bọn em từ đường Thái Văn trở về, rốt cuộc đã làm những gì?”

“Sau khi đưa cậu ấy về nhà, em liền đi lang thang trên đường, sau đó, em cũng về nhà, vừa vào nhà liền phát hiện mẹ em đã chết. Em nhìn thấy chiếc chày cán bột và con dao phay kia, em cầm lấy lưỡi con dao phay định kéo nó ra.” Phó Viễn khóc nức nở nói. “Nhưng em không kéo nó ra được. Sau, sau đó em liền bỏ cuộc. Rồi em... em vứt chiếc chày cán bột kia xuống sông.”

“Thế còn chiếc đồng hồ quả quýt và cái quần ẩm thì sao?”

“Chiếc quần là do em giặt, bởi vì... bởi vì ngày 2 tháng 4 cậu ấy sẽ đến nhà họ hàng. Em, khi ăn mì ở cửa tiệm nhà cậu ấy, em có nghe thấy cậu ấy nói với người khác như vậy. Em nghĩ, nếu là ngày 2 tháng 4, có lẽ, có lẽ cậu

ấy sẽ tìm được người làm chứng, chứng minh cậu ấy không có mặt ở hiện trường. Còn chiếc đồng hồ quả quýt... Em không biết. Em nghĩ, đó là do cậu ta để vào. Có lẽ cậu ta muốn khiến mọi người cho rằng chuyện này có liên quan đến tiệm đồng hồ..." Rồi sau đó cô lại trở nên hoảng loạn. "Những điều này đều là em đoán bừa thôi. Sau ngày hôm đó, em không nói chuyện với cậu ấy thêm lần nào nữa. Em không biết, em chỉ đoán bừa thôi..."

"Vậy những ký hiệu trên quyển lịch nhà em là như thế nào?"

"Hình tam giác là ngày mẹ em gặp mặt cha em, hình tròn là ngày bà ấy gặp người đàn ông khác. Bọn họ đều chẳng tốt đẹp gì... Phiền chết đi được! Đừng hỏi nữa!" Phó Viễn kêu ré lên, ngay sau đó liền cúi gập người xuống gào khóc âm ỉ.

Cao Cảnh nằm bò trên chiếc bàn học ở nhà Mạc Lan, mệt mỏi ngáp dài liên tục. Hôm nay, cha mẹ Mạc Lan tới rạp chiếu bóng xem phim, cô liền lập tức thông báo cho anh ngay. Vốn cha mẹ Mạc Lan không có nhà, Cao Cảnh rất mừng khi có cơ hội được ở riêng một chỗ với cô. Nhưng chuyện vụ án lại cứ như một tảng đá lớn đè lên trái tim anh, khiến anh không cách nào buông lỏng bản thân được.

"Anh sao vậy, không phải Đỗ Văn Bằng đã bị bắt rồi sao?" Mạc Lan vừa ăn bánh quy vừa hỏi.

"Người thì đúng là đã bắt rồi, nhưng sự việc còn chưa được giải quyết." Cao Cảnh buồn bực thở dài nói. "Em không biết đâu, Chu Lệ Phần là bị vật cứng đánh chết, điều này rất khác với lời khai của Đỗ Văn Bằng."

"A! Thật sao?" Mạc Lan kinh ngạc vô cùng.

"Phương thức giết người không đúng. Có lẽ cậu ta đã cố ý nói dối. Nhưng sau đó, cậu ta còn nhắc đến chiếc nhẫn ngọc sapphire. Khuru Tiểu

Mi cố ý để cậu ta xem chiếc nhẫn đó, rõ ràng là đang nhắc nhở cậu ta, bà ta biết cậu ta đã làm gì Chu Lệ Phần. Nhưng, dường như cậu ta lại hoàn toàn không hiểu. Nếu cậu ta không biết Khuru Tiểu Mi đang uy hiếp mình, tại sao cậu ta còn phải đi giết Khuru Tiểu Mi chứ? Cậu ta nói Khuru Tiểu Mi từng gọi điện thoại cho cậu ta, nhưng cho tới sau khi Khuru Tiểu Mi chết cậu ta mới biết. Nghe có vẻ rất giống như lời nói dối, nhưng anh lại cảm thấy cậu ta không cần thiết phải nói dối. Cậu ta đã thừa nhận là mình giết Chu Lệ Phần rồi, việc gì phải giấu giếm một vụ mưu sát khác chứ? Đúng là không hiểu nổi!” Cao Cảnh buồn bực lắc đầu, sau đó đứng dậy nói. “Cho nên, anh định tối nay sẽ đến nhà Khuru Tiểu Mi một lần nữa, anh muốn xem chúng ta có bỏ sót điều gì không.” Vừa nói, Cao Cảnh vừa lê bước chân nặng nề của mình về phía cửa phòng của Mạc Lan.

“Hả, anh định đi ngay bây giờ sao? Anh mới đến được có mười phút mà!” Mạc Lan kêu lên.

Nghe cô nói vậy, trong lòng anh quả thực là ngàn lần không nỡ, nhưng rồi cuối cùng vẫn quyết định đi. “Lần sau anh sẽ đến thăm em, anh thật sự phải đi rồi. Em nhớ chú ý an toàn, tập trung làm bài tập về nhà nữa!” Anh bước ra khỏi phòng Mạc Lan, đi tới phòng khách, Mạc Lan vội bước theo sau.

“Cao Cảnh, em đi với anh nhé!” Cô nín áo anh lại, cặp mắt trong veo đảo qua đảo lại nhìn anh.

Cao Cảnh mừng rỡ vô cùng, vừa định nói “được”, nhưng lại lập tức cảm thấy không ổn.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch như thế! Đó là hiện trường vụ án giết người, có phải công viên đâu! Hơn nữa nếu cha mẹ em về phát hiện em không có nhà, bọn họ nhất định sẽ lo lắng lắm!” Anh quyết định phải dằn lòng từ chối cô.

Nhưng cô thì đang thay giày rồi.

“Không sao đâu, đến lúc đó em sẽ nói với bọn họ rằng em đến nhà bạn học chơi là được.” Cô muốn thay giày thật nhanh, nhưng vì dùng sức quá mạnh nên mất đà, thiếu chút nữa là đã bị ngã. May mà có anh kịp thời đỡ lấy. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, khẽ cười nói. “Anh Cao Cạnh, em sẽ là trợ thủ tốt của anh!”

“Anh đã nói với em rồi mà, đừng gọi anh là anh Cao Cạnh, em có phải là Cao Khiết đâu!” Cao Cạnh không hài lòng nói. Nhìn thấy cô đã đứng vững, anh mới buông cô ra.

Cô cười hì hì, mở tủ lấy ra sợi dây buộc chó.

“Mạc Lan, em định làm gì vậy, còn mang theo cả Cảnh Trường nữa sao?” Anh đưa mắt liếc nhìn Cảnh Trường bên cạnh Mạc Lan, cái tai nó hơi cụp xuống một chút, điều này biểu thị nó biết anh đang nói về nó. Mà rốt cuộc có thể hiểu được bọn tao đang nói gì không vậy? Cao Cạnh dùng ánh mắt hỏi nó.

“Chúng ta mang theo cả Cảnh Trường đi, để nó ở nhà một mình thì cô đơn lắm!”

“Cô đơn? Không phải nó có thể ở nhà xem ti vi sao?” Anh quả thực rất không muốn mang theo nó, bởi vì như vậy Mạc Lan sẽ không thể ngồi lên xe đạp của anh được, bọn họ chỉ có thể bắt taxi. Hơn nữa, không phải người tài xế nào cũng bằng lòng chở bọn họ.

Mạc Lan dường như cũng nhìn ra tâm tư của anh.

“Anh đừng có lo lắng vớ vẩn nữa! Cha em có quen một người hàng xóm ở gần đây, bác ấy có xe, bác ấy sẽ chở chúng ta đi.” Mạc Lan thoáng cái đã buộc dây xong xuôi vào cho Cảnh Trường.

Cao Cạnh dùng chiếc chìa khóa đã chuẩn bị sẵn để mở cửa, bụi đất bay ra mù mịt, anh vội dùng tay xua đi. Đây đã là lần thứ ba anh đến hiện trường, tâm trạng có sự khác biệt rất nhiều so với hai lần trước. Hai lần trước, anh chỉ cảm thấy mới mẻ và căng thẳng, nhưng còn lần này thì lại rất hưng phấn. Anh nghĩ, đây có thể là vì có Mạc Lan ở bên cạnh. Một năm trước, anh quen cô trong bữa tiệc sinh nhật của một người bạn. Bắt đầu từ hôm đó, anh cảm thấy cuộc đời mình đã có ánh mặt trời. Nhưng cô thì còn quá nhỏ, còn anh, lại quá nghèo.

Anh biết giữa anh và cô có quá nhiều chướng ngại, tương lai không có nhiều khả năng đến được với nhau, cũng biết anh khó mà làm nên trò trống gì, thực ra nên cách cô xa một chút. Nhưng anh vẫn không thể kìm được lòng mình. Chỉ cần có cơ hội có thể ở cùng với cô, cho dù biết là không nên nhưng anh rút cuộc vẫn sẽ đầu hàng, chẳng hạn như hôm nay.

“Thức ăn ở đây không ngờ vẫn còn nguyên!” Vừa mới vào phòng, nhìn thấy rau hẹ, cà chua và rau cải trắng trên chiếc bàn trong căn bếp đã thổi lửa gần hết, Mạc Lan liền thở dài một hơi.

“Có ai rảnh rồi mà đi dọn dẹp chứ?! Ngay tối hôm đó, Phó Viễn đã bị bắt rồi.” Cao Cạnh vừa nói vừa đóng cửa phòng lại.

“Ồ, cũng đúng.” Dứt lời, Mạc Lan đang định bước tiếp vào trong, đột nhiên dừng bước xoay người lại.

“Sao vậy?” Cao Cạnh hỏi.

“Trứng gà đi đâu mất rồi?”

Cao Cạnh nhìn chiếc bàn ăn trong căn bếp. Đúng vậy, mấy quả trứng gà vốn ở trên bàn nay đã biến mất rồi. Lạ thật, ai đã lấy trứng gà đi chứ?

“Rác cũng biến mất rồi.” Mạc Lan nhìn chăm chăm vào chiếc thùng rác trống rỗng bên bồn rửa bát.

Trong chiếc thùng rác đó vốn nhét đầy những thứ rác rưởi, còn tỏa ra mùi tỏi hôi khó ngửi vô cùng. Nhưng bây giờ, ở đó ngoài một chiếc túi đựng rác mới được thay vào ra thì chẳng có gì nữa cả. Chẳng lẽ có người từng đến đây? Là Đỗ Văn Bằng sao? Nếu cậu ta không phải là hung thủ, chắc chắn cậu ta sẽ không đến đây làm gì. Nhưng nếu cậu ta đúng là hung thủ, cậu ta có cần thiết phải dọn rác và lấy trứng gà đi không? Căn nhà cũng không có dấu hiệu là bị cạy cửa, còn cửa sổ phòng ngủ của Khuru Tiểu Mi thì từ sau lần bị mấy người Mạc Lan lên vào đã được hàn chặt lại rồi. Chẳng lẽ lại bị người ta cạy ra ư?

“Em ở lại đây nhé, anh đến phía sau nhà xem thử.” Cao Cảnh vội vã bỏ lại một câu, sau đó chạy nhanh ra ngoài cửa.

Anh rất nhanh đã đi vòng tới chỗ bồn hoa công cộng ở phía trước cửa sổ phòng ngủ của Khuru Tiểu Mi, ô cửa sổ đó loáng thoáng ẩn hiện sau một lùm cây. Anh đi đến trước cửa sổ, dùng đèn pin soi vào hai góc bên dưới khung chống trộm, phát hiện vết hàn ở đó vẫn còn nguyên. Anh thử kéo mạnh một cái, cái khung chống trộm mỏng manh hơi lắc lư, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, nó vẫn được gắn chặt vào bức tường xi măng. Giấy niêm phong trên cửa sổ thủy tinh đằng sau khung chống trộm cũng rất hoàn chỉnh, xem ra ô cửa sổ này chưa từng bị cạy ra. Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

“Thế nào?” Sau khi anh trở lại, Mạc Lan liền hỏi ngay.

“Cửa sổ chưa từng bị cạy.”

Cô nhìn anh, không nói gì thêm.

“Anh biết, sau buổi tối ngày 3 tháng 4, khi em và Triệu Mật tới đây, nhất định còn có người từng tới nữa.” Nhìn ổ khóa vẫn còn nguyên vẹn, anh nói tiếp. “Nếu người này không cạy cửa chính mà cũng không cạy cửa sổ, vậy thì chỉ có duy nhất một khả năng thôi.”

“Người đó đã dùng chìa khóa để vào nhà.” Mạc Lan nói.

“Đúng.”

Nhưng, liệu ai có thể có chìa khóa của căn nhà này đây? Phó Viễn có, trong lòng anh tự trả lời câu hỏi của bản thân. Phó Viễn liệu có từng giao chìa khóa nhà mình cho Đỗ Văn Bằng không? Hay là Đỗ Văn Bằng đã mượn chìa khóa của Phó Viễn? Xem tình hình của Phó Viễn, cho dù Đỗ Văn Bằng có muốn mượn tính mạng của cô ấy, chắc cô ấy cũng bằng lòng đưa, huống chi chỉ là một chiếc chìa khóa. Vậy buổi tối ngày 1 tháng 4, liệu có phải Đỗ Văn Bằng đã dùng chiếc chìa khóa đó để vào nhà giết Khuru Tiểu Mi không? Tuy Khuru Tiểu Mi không trực tiếp uy hiếp cậu ta, nhưng đây chỉ là lời của cậu ta mà thôi...

“Áy, có người từng động vào những đôi giày ở đây.” Mạc Lan nói.

“Giày ư?” Anh nhìn về phía những đôi giày nữ màu sắc sặc sỡ đó.

“Lần trước, khi em đến đây, nhìn thấy đôi giày da gấn nơ bướm này đặt ở bên trái, đôi giày da hoẵng thì đặt ở giữa, còn đôi giày da có hoa văn màu xanh lam thì đặt ở bên phải. Nhưng bây giờ, đôi giày da hoẵng lại đặt ở bên trái.” Mạc Lan cúi đầu nhìn những đôi giày đó, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

“Có người đã động vào những đôi giày này ư? Tại sao nhỉ?” Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Anh còn nhớ không? Em từng nói với anh, khi phát hiện ra xác chết, Phó Viễn đã từng cúi đầu nhìn những đôi giày, lại nhìn cuốn lịch. Anh có nhớ không?” Mạc Lan ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Đương nhiên là nhớ rồi. Đến bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao Phó Viễn lại có những động tác kỳ lạ như vậy.”

“Sau khi bạn ấy thừa nhận là mình giết người, em từng cảm thấy những động tác của bạn ấy khi đó là diễn kịch. Em nghĩ có lẽ bạn ấy cố ý

làm ra vẻ như thế để chứng tỏ mình không biết gì về vụ mưu sát. Nhưng hôm nay anh lại nói với em, ký hiệu trên cuốn lịch là ngày mà Khuru Tiểu Mi hẹn hò với người ta.”

“Đúng vậy, hình tam giác là ngày gặp Phó Tranh Vành, còn hình tròn là ngày gặp người đàn ông khác.”

“Nhìn chỗ này này!” Mạc Lan chỉ tay vào một hình tam giác trên cuốn lịch, trang ở ngoài cùng của cuốn lịch vẫn là tháng 3. Những ngày vẽ hình tam giác lần lượt là ngày 6, ngày 13, ngày 20, ngày 27 tháng 3.

“Anh phát hiện ra điều gì rồi sao?” Mạc Lan hỏi.

Cao Cạnh đưa mắt nhìn kỹ, rồi chợt giật mình hiểu ra. Những ngày này toàn bộ đều là thứ Hai. Căn cứ vào phương thức hẹn gặp này, vậy trong tháng 4, có lẽ bọn họ sẽ gặp nhau lần đầu tiên vào ngày 3 tháng 4, đó là ngày thứ Hai đầu tiên của tháng 4. Có lẽ vì buổi tối ngày 1 tháng 4 Khuru Tiểu Mi đã bị hại rồi, nên bà ta còn chưa kịp vẽ ký hiệu lên tờ lịch tháng 4. Phó Tranh Vành cũng từng nói qua, bọn họ đã hẹn sẽ gặp nhau vào ngày 3 tháng 4, nhưng Khuru Tiểu Mi lại không tới.

“Lẽ nào Phó Viễn xem lịch là muốn làm rõ ngày hẹn gặp giữa Khuru Tiểu Mi và Phó Tranh Vành?” Cao Cạnh hỏi.

“Em nghĩ chắc là như vậy.”

Ngày 3 tháng 4, sau khi Khuru Tiểu Mi lỡ hẹn, liệu Phó Tranh Vành có từng đến đây không? Chẳng lẽ Phó Viễn lo lắng điều này?

“Nhưng điều này thì có liên quan gì tới những đôi giày nhỉ?” Cao Cạnh khom người xuống, tùy tiện cầm đôi giày da hoẵng lên, chợt nghe “keng” một tiếng vang lên, một chiếc chìa khóa rơi ra từ trong giày.

Bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra đó là chìa khóa phòng của Khuru Tiểu Mi, mà chiếc hộp trang sức Khuru Tiểu Mi đặt bên dưới bàn trang điểm thì

đã biến mất.

13. CHIẾC NHÃN NGỌC SAPPHIRE

Đỗ Vân Hạc không ngờ sau khi em trai bị cảnh sát bắt, mình còn có thể nhận được lời mời của Mạc Lan, đó là lời mời đến nhà cô tham gia một buổi liên hoan. Mà cậu ta càng bất ngờ hơn khi chính mình không ngờ lại đồng ý ngay lập tức mà chẳng hề do dự chút nào. Lẽ ra cậu ta nên từ chối. Chính Mạc Lan đã phát hiện ra thi thể của Chu Lệ Phần, cuối cùng dẫn đến việc em trai cậu ta bị bắt. Đối với cậu ta mà nói, Mạc Lan chính là người mang đến vận xui. Nhưng mấy ngày nay, cậu ta đã nhìn đủ nước mắt của mẹ mình, nghe đủ tiếng thở dài của cha mình, cậu ta chỉ muốn ra ngoài một chút, mặc kệ nơi đó là đâu.

Hơn nữa, Mạc Lan dường như cũng không cho phép cậu ta từ chối.

“Cậu nhất định phải tới đây, Đỗ Vân Hạc. Nếu cậu không tới, cậu nhất định sẽ phải hối hận!”

Đỗ Vân Hạc không hiểu Mạc Lan nói như vậy là có ý gì, cũng không hiểu tại sao cô lại nhất quyết yêu cầu cậu ta tham gia, nhưng cậu ta cũng chẳng có chút tò mò. Từ sau khi em trai xảy ra chuyện, cậu ta đã chẳng còn chút hứng thú nào với bất cứ chuyện gì.

Có điều, buổi tối hôm đó khi đến nhà Mạc Lan, cậu ta quả thực đã có chút kinh ngạc, Tiết Chấn không ngờ cũng có mặt ở đó.

“Sao cậu lại ở đây?” Đỗ Vân Hạc hỏi.

“Mạc Lan mời tớ đến.” Tiết Chấn trả lời vẻ dửng dưng, nhưng trong ánh mắt lại có phần đặc chí.

Đúng là gặp phải ma thật rồi. Từ sau khi mẹ của con chuột này được tìm thấy, gã dường như đã trở thành bạn của Mạc Lan. Gã rốt cuộc có chỗ nào hơn người chứ? Tại sao lại có thể khiến Mạc Lan quên chuyện cái hộp cơm kia? Là lòng thông cảm của Mạc Lan dạt dào quá đáng, hay là con chuột này đã giở trò quỷ quái gì để lừa lấy tình bạn của Mạc Lan?

“A ha!” Khi đi tới bên cạnh Đỗ Văn Hạc, Bạch Tiểu Ba liền cười khẩy hai tiếng, nói. “Tiết Chấn đến đây, tớ quả thực đã không ngờ tới. Có điều, cậu đến đây, tớ lại càng thấy bất ngờ. Mạc Lan, cậu rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy? Sao lại gọi cả người nhà của hung thủ giết người đến đây làm gì?”

Đỗ Văn Hạc cảm thấy mình như vừa bị tát một cú nặng nề, khuôn mặt đau đớn bóng rát. Cậu ta rất muốn lên tiếng phản bác, ai là hung thủ giết người chứ? Vụ án đã kết thúc rồi sao? Cảnh sát đã nói gì rồi sao? Tòa án đã phán quyết rồi sao? Cậu dựa vào cái gì mà nói em trai tớ là hung thủ giết người?... Dù nghĩ vậy nhưng cậu ta vẫn biết biện bạch như thế căn bản chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Sự thực đã ở ngay trước mắt, công bố kết quả chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Cậu ta vốn đã muốn đi rồi, nhưng một câu nói của Mạc Lan đã khiến cậu ta thay đổi chủ ý.

“Tiểu Ba, em trai của Đỗ Văn Hạc chưa chắc đã là hung thủ.” Cô nói.

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều đồng thanh.

Mạc Lan bung ra một đĩa sa lát hoa quả đặt lên mặt bàn, nói vẻ thản nhiên như không có việc gì xảy ra. “Chúng ta hãy đi chuẩn bị cho bữa tối trước đã, đợi lát nữa tớ sẽ nói cho các cậu biết ai là hung thủ thật sự.”

Giờ đây, Đỗ Văn Hạc dù có thế nào cũng không chịu đi nữa, cậu ta còn vội vã bước theo Mạc Lan vào trong bếp.

“Mạc Lan, cậu đang đùa đây có phải không?” Đỗ Văn Hạc thấp giọng hỏi.

“Tất nhiên là không rồi.” Mạc Lan ngẩng đầu lên, để làn gió vi vu bên ngoài cửa sổ thổi lên khuôn mặt. Các đường nét trên khuôn mặt cô tuyệt đẹp, làn da trắng mịn nõn nà, đáng tiếc là bây giờ Đỗ Văn Hạc lại không có tâm trạng để thưởng thức vẻ đẹp ấy. Cậu ta chỉ muốn biết Mạc Lan rốt cuộc đang có suy nghĩ quý quái gì.

“Vậy tại sao cậu biết?...” Đỗ Văn Hạc không nói tiếp nữa, cậu ta quả thực không muốn nói ra mấy chữ “em trai tớ có phải là hung thủ hay không”. Mạc Lan thì lại nở nụ cười khe khẽ.

“Đỗ Văn Hạc, tớ hỏi cậu một chuyện. Buổi sáng ngày 1 tháng 4, Khru Tiểu Mi gọi điện đến tiệm mì Tiểu Đình, có phải là cậu đã nghe điện thoại không?”

“Đúng vậy.”

“Khi đó bà ấy nói với cậu thế nào?” Mạc Lan ngoảnh đầu nhìn cậu ta.

Nội dung của cuộc điện thoại đó, hôm trước Đỗ Văn Hạc đã khai báo toàn bộ với cảnh sát rồi, giờ kể lại cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

“Bà ấy hỏi mùa hè năm ngoái cửa tiệm nhà tớ có từng mở quầy ở công viên Trung Đàm không. Bà ấy nhìn thấy trong tiệm có cái hòm rất quen mắt, hình như đã từng nhìn thấy ở khu rừng trong công viên rồi. Khi đó tớ đang vội ra ngoài, liền tùy tiện trả lời bà ấy, nói là cửa tiệm nhà tớ đúng là từng mở quầy ở đó. Bà ấy nói, chẳng trách lại từng gặp em trai tớ ở đó, sau đó lại khen em trai tớ hiểu chuyện, nói là mấy ngày nữa muốn gặp nó, đến lúc đó sẽ lại gọi điện thoại cho nó.”

“Vậy buổi tối ngày 1 tháng 4, em trai cậu về nhà lúc mấy giờ?”

“Chừng hơn chín giờ một chút.” Nói đến đây, cậu ta lại trở nên lo lắng. “Tớ đã nói với cảnh sát, sau khi về nhà nó không ra ngoài thêm lần nào nữa, những bọn họ dường như không tin lời của tớ!” Cậu ta nghĩ, nếu lúc ở tiệm

mì mình không làm ra vẻ khôn ngoan nói dối giúp em trai, có lẽ bọn họ cũng không có thái độ như thế với lời khai của mình. Cuối cùng, cậu ta cũng hiểu được đạo lý trong câu chuyện *Sói đến rồi*.

“Hừ!” Một âm thanh đột nhiên vang lên từ bên cạnh, cậu ta ngoảnh đầu nhìn qua, phát hiện đó chính là Tiết Chấn.

“Tớ đang nói chuyện với Mạc Lan, cậu đừng có mà nghe lén!” Đỗ Văn Hạc lạnh lùng cảnh cáo Tiết Chấn, không hề khách sáo chút nào.

“Hừ!” Tiết Chấn cười khẩy một tiếng, lắc lắc cái đầu hình lập phương của mình, đi thẳng về phía phòng khách.

“Mạc Lan, tại sao cậu lại mời cái gã khốn ấy đến? Cậu ta đúng là người bị hại không sai, nhưng con người cậu ta...” Đỗ Văn Hạc không kìm được cất tiếng oán trách với Mạc Lan.

Mạc Lan liếc nhìn Tiết Chấn lúc này đã đi đến một góc phòng khách, đang làm bộ làm tịch cầm một tờ báo ở đó lên, rồi cô thấp giọng nói. “Cậu đừng có nhìn cậu ta bằng ánh mắt như vậy, muốn cứu em trai cậu, tất cả đều phải dựa vào cậu ta đấy.”

Thật hay giả vậy? Đỗ Văn Hạc ngoảnh đầu lại, nhìn Tiết Chấn với vẻ khó tin. Con chuột này mà chịu giúp đỡ em trai mình sao? Không phải chứ?

Nửa giờ sau, thức ăn dùng cho bữa liên hoan đã được dọn hết lên bàn, tất cả mọi người đều ngồi xuống xung quanh chiếc bàn ăn.

“Mạc Lan, hôm nay cậu đã chuẩn bị cho bọn tớ những gì thế?” Bạch Tiểu Ba nhìn chằm chằm vào những món ăn trên bàn, thất vọng nói. “Sao lại không có bò bít tết? Món bò bít tết lần trước thật quá ngon, đến giờ nhớ lại tớ vẫn còn nhỏ dãi đây này!”

“Đồ quỷ đói, chỉ biết ăn thôi!” Triệu Mật dùng đũa gấp một miếng gà nấu rượu lên bỏ vào đĩa của cậu ta, hậm hực nói. “Ăn đi! Còn dám nhắc đến bò bít tết nữa, lần trước một mình cậu đã ăn hết cả!”

Bạch Tiểu Ba cắn một miếng thịt gà, lại nói. “Cũng không thể trách tớ được. Vương Kiện nói là không muốn ăn. Cậu thì đi với Mạc Lan rồi. Cuối cùng, chỉ còn lại một mình tớ. Tớ mà không ăn, chẳng lẽ lại để lãng phí hết đồ ăn hay sao? Thực ra, chuyện này muốn trách thì phải trách Mạc Lan, ai bảo cậu ấy không đợi chúng ta ăn đồ nướng xong rồi hãy đi tìm tử thi chứ?!” Bạch Tiểu Ba ý thức được mình dùng từ không đúng lắm, có chút chột dạ liếc mắt nhìn qua phía Tiết Chấn.

Tiết Chấn thì lại có vẻ như không nghe thấy gì, tự rót cho mình một cốc nước, uống lấy một ngụm.

“Gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, ai còn có bụng dạ nào mà ăn hả trời! Hơn nữa các cậu không biết đâu... Tớ xui xẻo lắm, sau khi cảnh sát đi, tớ mới phát hiện cái chìa khóa của mình đã bị mất rồi, cuối cùng chỉ đành...” Vương Kiện cầm một lát bánh mì lên, chỉ tay vào đĩa bơ, hỏi Mạc Lan. “Cái này là pho mát đúng không?”

“Là bơ thực vật, mùi vị không nặng như pho mát. Cậu ném thử đi!” Mạc Lan đưa con dao nhỏ dùng để cắt bơ tới, lại tò mò hỏi. “Cậu chỉ đành thế nào? Vương Kiện, đừng có nói được nửa chừng thì dừng như thế chứ!”

“Tớ chỉ đành đi tìm khắp nơi thôi, về sau tớ vẫn tới chỗ cái hồ kia thêm một lần nữa.” Vương Kiện cắt lấy một miếng bơ nhỏ, cẩn thận quệt lên lát bánh mì, sau đó bẻ lát bánh mì thành hai nửa và gấp lại, đưa vào trong miệng cắn lấy một miếng. “Tớ đã tìm thấy chiếc chìa khóa của mình ở chỗ đó, mà ngoài ra, tớ còn tìm thấy một thứ kỳ lạ khác. Các cậu xem này!” Vương Kiện dùng bàn tay còn lại móc từ trong túi ra một chiếc nhẫn ngọc sapphire, khoe ra trước mặt mọi người.

“Oa! Không ngờ cậu còn nhặt được đồ quý nữa!” Bạch Tiểu Ba nhảy dựng lên định giật lấy, Vương Kiện lập tức giấu chiếc nhẫn đó ra sau lưng. “Cậu thật bần xỉn! Xem thử một chút thôi cũng không được sao?” Bạch Tiểu Ba bực bội nói.

“Nhìn thì được, nhưng đừng có động chân động tay như thế chứ!” Vương Kiện nói, chậm rãi đưa chiếc nhẫn từ sau lưng ra.

Đỗ Vân Hạc cũng rất tò mò.

“Cậu nhặt được nó ở đâu vậy?” Cậu ta hỏi.

“Đúng thế, ở chỗ nào lại có cái nhẫn này vậy?” Triệu Mật cũng hỏi.

“Tớ phát hiện thấy nó trong một hốc cây. Thấy ở đó có thứ gì đó lấp lánh, tớ liền cho rằng đó là chìa khóa của mình.” Vương Kiện lại cắn một miếng bánh mì nữa, sau đó mới nói tiếp: “Thực ra, tớ cũng biết chìa khóa của mình đáng lẽ không thể rơi vào trong hốc cây, nhưng khi nhìn thấy phía đó có ánh sáng, tớ đã không kìm được mà đi tới, muốn xem thử xem đó là cái gì. Không ngờ lại nhặt được chiếc nhẫn này.”

“Có thể cho tớ xem thử không?” Tiết Chấn hỏi.

“Có thể thì có thể, nhưng tốt nhất là đừng tùy tiện sờ vào, bởi vì tớ chuẩn bị giao nó cho cảnh sát.” Vương Kiện dè dặt nói, rồi lại nhìn qua phía Mạc Lan. “Trong tài liệu mà Mạc Lan đã từng được xem qua có nói Chu Lệ Phần - cũng chính là mẹ cậu - trong hôm mất tích đã đeo một chiếc nhẫn ngọc sapphire. Bọn tớ đều cảm thấy đây có khả năng chính là chiếc nhẫn của bà ấy.”

Đỗ Vân Hạc kinh ngạc vô cùng.

“Ồ, là của bà ấy sao?”

“Chỉ là nghi ngờ thôi, bởi vì chiếc nhẫn nằm trong một hốc cây ở ngay bên cạnh cái hồ. Mà hơn nữa cũng rất trùng hợp, Chu Lệ Phần có đeo một

chiếc nhẫn ngọc sapphire trong hôm bị giết.” Vương Kiện nói.

“Vậy thì tớ càng phải xem mới đúng.” Tiết Chấn cũng ghé sát người tới, Vương Kiện đưa chiếc nhẫn đến trước mặt cậu ta.

“Tiện thể cũng để cậu xem thử, đây có phải là nhẫn của mẹ cậu không?”

Tiết Chấn im lặng ngấm ngấm một hồi lâu, Bạch Tiểu Ba cũng đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn, đột nhiên lại kêu lên một tiếng. “Ày, trên chiếc nhẫn này hình như có vết máu!”

“Vậy ư?” Triệu Mật vội vàng ghé sát tới, luôn miệng hỏi. “Ở đâu vậy, ở đâu vậy?”

“Nhìn xem, ở đây này!” Bạch Tiểu Ba vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ vào một kẽ hở bên rìa viên đá quý.

“Đây là vết máu sao?” Triệu Mật nhìn chăm chăm vào cái vết đen sì đó.

“Sau khi máu khô đi màu sắc sẽ biến thành như vậy.” Mạc Lan giải thích. Cô đang làm cho mình một cái bánh mì kẹp nho nhỏ.

“Ồi mẹ ơi, không chừng đây lại là chứng cứ phạm tội ấy chứ!” Bạch Tiểu Ba vỗ vào bờ vai gầy gò của Vương Kiện một cái, vui vẻ nói. “Lần này cậu đã lập công rồi, mau mang nó đi giao cho cảnh sát đi!”

“Tớ cũng nghĩ như vậy đây.” Vương Kiện mỉm cười liếc nhìn Mạc Lan. “Mạc Lan cũng đã khuyên tớ rồi, nhưng tớ còn không hiểu, tại sao chiếc nhẫn này lại ở đó được nhỉ?”

“Có thể đã có người cố ý giấu nó ở đó chẳng, bởi vì để ở nhà thì không an toàn.” Mạc Lan nói.

“Là ai?” Đỗ Vân Hạc hỏi.

“Là Khuru Tiểu Mi.”

“Là bà ấy ư?”

“Đương nhiên là bà ấy rồi. Không phải bà ấy đã từng cho em trai cậu xem một chiếc nhẫn ngọc sapphire lúc ở tiệm mì sao? Bà ấy còn nói, bà ấy từng nhìn thấy Chu Lệ Phần trong hôm Chu Lệ Phần chết. Tớ nghi ngờ chiếc nhẫn này chính là do bà ấy tháo ra từ trên tay Chu Lệ Phần.” Mạc Lan tự rót cho mình một cốc cà phê, khẽ nhấp một ngụm, lại nói tiếp. “Bà ấy muốn dùng chiếc nhẫn này để bắt chẹt em trai cậu, nhưng lại sợ để ở nhà thì không an toàn, bởi vì Phó Viễn và bà ấy rất không ưa nhau, mà quan hệ giữa Phó Viễn và em trai cậu thì lại khá ổn. Bà ấy sợ chiếc nhẫn sẽ bị Phó Viễn mang đi mất nên đã giấu nó trong hộc cây. Nếu không phải vì phát hiện ra thì thể của Chu Lệ Phần, ai có thể nghĩ ra Khuru Tiểu Mi sẽ giấu nhẫn ở đó chứ!”

Đỗ Vân Hạc cảm thấy sự phân tích của Mạc Lan rất có lý. Nếu vậy thì chẳng phải chứng tỏ hung thủ vẫn là Vân Bằng hay sao? Nhưng vừa rồi cô ấy còn nói, Vân Bằng chưa chắc đã là...

“Mạc Lan, vừa nãy không phải cậu đã nói cậu sẽ cho mọi người biết ai mới là hung thủ thật sự sao?” Triệu Mật đột nhiên nói. Đây cũng chính là vấn đề mà Đỗ Vân Hạc muốn biết. Cậu ta liền vội vã phụ họa theo.

“Đúng thế, Mạc Lan, mau nói đi!”

Ai ngờ, Mạc Lan lại hé miệng nở một nụ cười tinh nghịch.

“Hung thủ á, hung thủ chính là người để lại máu trên chiếc nhẫn này.”

Ngất mát! Đây mà gọi là đáp án ư?

“Mạc Lan, vừa rồi cậu đã nói là cậu không đùa, hình như cậu đã biết hung thủ là ai rồi thì phải...” Đỗ Vân Hạc nghiêm túc nhìn Mạc Lan như

muốn nói cho cô biết, lời của cô đối với cậu ta quan trọng đến mức nào. Nhưng cậu ta đã lại một lần nữa phải thất vọng.

“Ý của tớ chính là thế này đây. Đợi sau khi Vương Kiện giao chiếc nhẫn này cho cảnh sát, chúng ta sẽ có thể biết ai là hung thủ ngay thôi.”

Cậu ta muốn hỏi, nếu như máu trên chiếc nhẫn đó là của Vân Bằng thì sao? Như vậy hung thủ chẳng lẽ lại chính là Vân Bằng?

Vân Bằng từng nói với cậu ta, nó chưa từng đánh nhau với Chu Lệ Phần, chỉ cho bà ta uống thuốc ngủ mà thôi. Nhưng ai có thể đảm bảo lời của nó hoàn toàn là sự thực? - Vân Bằng, mày có nói dối không? Mày rốt cuộc có nói thật với anh không?

“Đồ Vân Hạc, cậu hãy thả lỏng một chút đi! Hôm nay mọi người đang liên hoan đấy!” Mạc Lan vừa nói vừa rót cho cậu ta một cốc nước thật đầy.

Cậu ta thật sự đã hoàn toàn thất vọng.

Sau khi rời khỏi nhà Mạc Lan, Vương Kiện liền đi bộ về nhà. Vốn hôm nay Mạc Lan hy vọng cậu có thể đạp xe tới. “Mỗi ngày cậu đều đi xe đạp, hôm nay lại đi bộ, không phải là rất thiếu tự nhiên sao?” Trong điện thoại, cô cổ vũ Vương Kiện nên làm như thường ngày. Nhưng trùng hợp thế nào, hôm nay xe đạp của cậu lại bị hỏng nên chỉ đành cáo lỗi với cô.

“Hết cách rồi, xem ra cũng đành phải như vậy thôi.” Giọng Mạc Lan có chút buồn chán.

Buổi tối hôm qua, Mạc Lan đã gọi điện thoại cho Vương Kiện, cô muốn nhờ cậu giúp một chuyện. Sau khi nghe xong lời kể của Mạc Lan, Vương Kiện không hề nghĩ ngợi gì lập tức đồng ý ngay. Tuy lời của Mạc Lan thoát nghe thì có vẻ viển vông, nhưng cậu biết đó nhất định không phải là trò đùa, càng không phải là suy luận nhằm nhí, cô chỉ muốn tìm ra chân

tướng của sự việc. Từ sau lần phát hiện ra thi thể của Chu Lệ Phần, Vương Kiện tin chắc rằng tuy Mạc Lan không phải là nữ sinh có thành tích tốt nhất trong lớp, nhưng cô nhất định là người thông minh nhất. Hơn nữa, có thể nhìn ra, cô rất có năng khiếu về phương diện phá án. Vương Kiện tình nguyện tin lời cô.

Vậy nên trong bữa tiệc hôm nay, theo những gì đã bàn bạc trước, cậu đã nói dối mọi người một chuyện. Cậu cảm thấy biểu hiện của mình hôm nay khá tự nhiên. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên làm chuyện này, nên trong lòng khó tránh khỏi có chút căng thẳng và lo lắng. Cậu cũng không biết mình có lừa được đối phương hay không. Mà nếu đối phương thật sự tin lời của cậu ta, hẳn sẽ hành động thế nào nhỉ?

“Có lẽ hẳn sẽ bám theo cậu. Nhưng cậu không cần phải lo lắng, sẽ có người bảo vệ cậu.” Tối qua, Mạc Lan đã đảm bảo với Vương Kiện như thế.

Hung thủ sẽ bám theo mình sao? Vương Kiện không tìm được, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy có mấy người đi đường. Nếu như cậu biết ai là hung thủ thì tốt biết mấy. Tiếc là về điểm này thì ngay đến Mạc Lan cũng không thể nói chắc được.

“Tớ chỉ nghi ngờ thôi, chứ cũng không biết chính xác là ai.” Cô nói.

Trong bữa tiệc hôm nay, ngoài Mạc Lan và cậu ra thì còn có những ai nữa nhỉ? Bạch Tiểu Ba, Triệu Mật, Tiết Chấn, và cả Đỗ Vân Hạc - anh trai của kẻ bị tình nghi Đỗ Vân Bằng. Đúng rồi, Đỗ Vân Hạc! Hình như cậu ta rất có hứng thú với chiếc nhẫn kia, còn đưa ra mấy câu hỏi nữa. Liệu có phải là cậu ta không nhỉ? Sao lại không thể chứ? Có lẽ hai anh em bọn họ đã cùng phạm tội, còn người em thì một mình nhận hết tội lỗi. Nghe nói Chu Lệ Phần đã từng làm cậu ta bị bong. Với một người coi trọng mẽ ngoài như cậu ta, gặp phải chuyện như thế nhất định sẽ rất tức giận. Hơn nữa, bị bong thì sẽ đau đớn biết chừng nào. Nghe nói mỗi lần thay thuốc đều đau đến xé gan xé ruột, mà nếu bị bong nghiêm trọng, thậm chí còn phải cấy da...

Cậu vừa đi vừa nghĩ. Đột nhiên, “bộp” một tiếng vang lên, có người vỗ nhẹ một cái vào vai cậu. Cậu run bắn người, vội ngoảnh đầu nhìn về phía sau.

“Là cậu à!” Vương Kiện khẽ thở phào một hơi.

“Tớ thấy cậu hình như đang có tâm sự gì đó thì phải. Vừa nãy lúc ở nhà Mạc Lan, tớ quên mất, hôm nay thầy Lưu bảo tớ thông báo với cậu một chuyện...” Người đó chỉ tay về phía một con hẻm ở phía trước, nói tiếp. “Nào, chúng ta hãy vừa đi vừa nói!”

“Chuyện gì thế?” Thầy Lưu chính là thầy giáo dạy toán của bọn họ.

Bọn họ cùng nhau đi vào con hẻm đó. Vương Kiện thầm nghĩ rằng thế này cũng tốt, có người đi cùng với mình cũng đỡ căng thẳng hơn. Nhưng sau khi đi vào trong con hẻm, người kia vẫn không hề mở miệng. “Này, thầy Lưu bảo cậu nói gì với tớ thế?” Vương Kiện lại lên tiếng hỏi, nhưng vừa ngoảnh đầu qua nhìn, người kia không ngờ đã không ở bên cạnh nữa rồi. Khi cậu đang định quay đầu tìm kiếm, chợt nghe phía sau lưng vang lên một giọng nói gần như khàn đặc.

“Thầy Lưu bảo tớ thông báo với cậu, Chủ nhật tuần sau nhớ tham gia cuộc thi toán học.” Thì ra là chuyện này, Vương Kiện đang định trả lời, trên cổ đột nhiên xuất hiện một vật gì đó giống như sợi dây. Trái tim cậu giật thót, thầm kêu lên. “Không hay rồi!”

Cậu muốn gọi ra tên của người này, nhưng sợi dây đã thắt chặt lại.

Là cậu ta! Là cậu ta! Thì ra là cậu ta! Cậu ta đã tin thật rồi! Cậu ta đến đây chính là vì chiếc nhẫn! Vương Kiện phảng phất nghe thấy có người đang kêu lớn, nhưng lúc này cậu đã không còn thời gian để suy nghĩ nhiều vấn đề hơn nữa, cậu chỉ muốn ngăn cản người này thắt chặt sợi dây thừng. Sức của người này thật không nhỏ, chẳng lẽ là muốn dồn cậu vào chỗ chết sao?

Thật không dám tin có người lại muốn giết mình! Không được, không được để cho cậu ta...

“Tiết Chấn! Dừng tay!” Đúng vào lúc này, một giọng nói như sấm chột vang lên bên tai Vương Kiện. Kế đó, cậu cảm thấy sợi dây thắt trên cổ mình được nới lỏng.

Đợi đến khi có thể đứng dậy, Vương Kiện phát hiện có một người con trai đã đè đầu Tiết Chấn xuống đất.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Người đó hỏi cậu ta.

“Đây là ai nhỉ?” Vương Kiện thăm hỏi.

Vương Kiện đưa tay dụi mắt, dựa vào ánh đèn đường mờ mờ để quan sát tướng mạo của đối phương. Thì ra, đây chính là viên cảnh sát trẻ tuổi từng ăn cơm trưa cùng Mạc Lan trong công viên gần trường học.

14. ĐỘNG CƠ PHẠM TỘI

Buổi trưa hôm sau, Bạch Tiểu Ba, Vương Kiện, Triệu Mật và Đỗ Văn Hạc lần lượt bung theo hộp cơm trưa của mình đến tập trung tại bàn của Mạc Lan.

“Bây giờ cậu đã có thể nói rồi chứ. Chuyện rớt cuộc là như thế nào? Có phải cậu đã sớm biết hung thủ là cậu ta rồi phải không?” Bạch Tiểu Ba cất tiếng hỏi đầu tiên. Sau khi biết tin hôm qua Tiết Chấn đã tấn công Vương Kiện, cậu ta liền một mực quần lấy Mạc Lan để hỏi về chuyện này.

“Ban đầu tớ chỉ hơi nghi ngờ cậu ta một chút thôi, nhưng đó là bởi vì tính cách của cậu ta quá đáng ghét. Còn nói đến thật sự nghi ngờ thì đó là từ sau khi biết Đỗ Văn Bằng từng nhắc đến chiếc nhẫn kia với cảnh sát.” Mạc Lan vừa nói vừa mở hộp cơm của mình ra.

“Cậu rớt cuộc muốn nói tới chiếc nhẫn nào vậy. Đến bây giờ tớ vẫn cảm thấy rối tinh rối mù hết cả lên.” Triệu Mật nói.

“Cũng chẳng trách cậu lại cảm thấy rối tinh rối mù. Thực ra là có tới ba chiếc nhẫn.” Mạc Lan cười híp mắt căn lấy một miếng cánh gà trong hộp cơm của mình, sau đó mới nói tiếp. “Chiếc nhẫn thứ nhất là chiếc mà Chu Lệ Phân đã đeo trên tay trước khi chết; chiếc thứ hai là chiếc nhẫn giả mà Khưu Tiểu Mi đã lừa lấy của tớ; còn chiếc thứ ba thì là chiếc nhẫn thật mà cha tớ đã đưa cho tớ, cũng chính là chiếc mà Vương Kiện lấy ra cho các cậu xem. Tớ đã lấy một ít ruột bút chì gầy nhét vào trong cái kẽ hở kia, hê hê!”

“Sao lại còn có một chiếc nhẫn giả nào nữa thế?” Đỗ Văn Hạc hào hứng hỏi. Tâm trạng cậu ta hôm nay không tệ, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời.

“Chiếc nhẫn giả đó vốn là của tớ, về sau bị Khuru Tiểu Mi lừa lấy mất. Bây giờ nó và chiếc nhẫn của Chu Lệ Phần đều được tìm thấy ở chỗ ông Phó Tranh Vành, cha của Phó Viễn. Thì ra Phó Tranh Vành thường xuyên chạy đến phòng của Khuru Tiểu Mi trộm đồ, ông ta biết chìa khóa phòng Khuru Tiểu Mi được giấu ở chỗ mấy đôi giày. Phó Viễn từng lo rằng ngày 3 tháng 4 ông ta đã lên vào nhà mình. Bởi vì chỉ cần ông ta đến, vị trí của những đôi giày sẽ thay đổi. Tớ đoán bạn ấy đã đặt giày ở những vị trí đặc biệt.” Mạc Lan vừa ăn cơm vừa nói.

“Thì ra chiếc nhẫn cậu đưa tớ xem lúc trước chỉ là nhẫn giả. Vậy tại sao mục phù thủy kia phải lừa lấy chiếc nhẫn giả đó của cậu chứ?” Triệu Mật dùng đôi đũa khê chọc vào bát cơm.

“Đừng gấp, cứ để từ từ tớ kể cho!” Mạc Lan uống một ngụm canh sườn nhỏ, sau đó mới nói tiếp: “Tớ nghĩ, Khuru Tiểu Mi chắc cũng biết chiếc nhẫn của Chu Lệ Phần đã bị Phó Tranh Vành lấy mất. Ban đầu, bà ta không hề để tâm, vì dù sao tiền mà Phó Tranh Vành lừa được từ chỗ những người phụ nữ khác cũng được đưa về cho bà ta tiêu xài. Sau này chỉ cần Phó Tranh Vành chia tay với đối phương, bà ta đi đòi lại chiếc nhẫn đó về là được. Nhưng trong một lần tình cờ, bà ta nhìn thấy cái hòm ở tiệm mì Tiểu Đình. Điều này khiến bà ta nhớ lại chuyện xảy ra gần một năm trước. Khi đó, bà ta đã vô tình phát hiện ra thi thể của Chu Lệ Phần trong công viên Trung Đàm, lấy đi chiếc nhẫn trên tay Chu Lệ Phần.” Mạc Lan đưa mắt nhìn Đỗ Vân Hạc, nói. “Tớ đoán, bà ta không nhìn thấy em trai cậu. Sau khi lấy được chiếc nhẫn, bà ta liền vội vã bỏ đi, có thể chỉ liếc sơ qua chiếc hòm ấy thôi. Mà có lẽ, bốn chữ tiệm mì Tiểu Đình trên chiếc hòm cũng không nhìn thấy nữa, nếu không bà ta sớm đã đi tìm em trai cậu rồi, chẳng đợi đến tận bây giờ đâu.”

“Hãy, cậu nói có lý lắm! Mà nói đến cái hòm cũ đó, chắc là vào hôm hai mươi mấy tháng Ba, mẹ tớ mang nó ra phơi nắng, vô tình để bà ta nhìn

thấy.” Đỗ Vân Hạc vui vẻ nói. Kể từ sau khi em trai thoát khỏi tội giết người, cậu ta liền cảm thấy trên vai mình như bớt được một gánh nặng.

“Sau khi gọi điện cho cậu xong, Khuru Tiểu Mi liền xác định được đó chính là chiếc hòm của cửa tiệm nhà cậu và hoài nghi em trai cậu chính là hung thủ. Điều này thì tớ không hiểu lắm. Tại sao bà ta lại nhận định là em trai cậu nhỉ? Chẳng lẽ cửa tiệm nhà cậu không có người nào khác nữa sao?”

“Có thể là vì em trai tớ đã từng mang theo chiếc hòm đó ra ngoài mở quây. Khoảng một, hai năm trước, mỗi lần có cơ hội đều là nó ra ngoài làm việc này.” Đỗ Vân Hạc giải thích.

Mạc Lan gật đầu nói. “Thì ra là như vậy. Bà ta cảm thấy em trai cậu chính là hung thủ, nên quyết định phải thăm dò trước, sau đó thì bắt chẹt. Bởi bà ta biết em trai cậu hiện giờ đang quản việc tiền nong của tiệm mì.”

“Bà ta căn bản chẳng hiểu gì về em trai tớ. Nó có làm việc vất vả đến mấy cũng không bao giờ lấy tiền của cửa tiệm. Tiền tiêu vặt của nó đều là do mẹ tớ đưa đấy!” Đỗ Vân Hạc vừa nói, vừa bực bội đấm mạnh một cái xuống bàn.

“Khuru Tiểu Mi làm sao mà biết điều này được. Chắc bà ta còn cảm thấy Đỗ Vân Bằng có một người anh trai là ngôi sao lớn như cậu, bỏ ra chút tiền nhất định không thành vấn đề. Mà nếu như em trai cậu có chuyện, chắc cậu không thể khoanh tay đứng nhìn, đúng không nào?”

“Ha ha, nói vậy cũng phải.” Nghe thấy ba chữ ngôi sao lớn, Đỗ Vân Hạc liền bất giác cười vang.

“Khuru Tiểu Mi đang nóng ruột muốn dùng chiếc nhẫn để thăm dò Đỗ Vân Bằng, nhưng chiếc nhẫn lại bị Phó Tranh Vành lấy mất. Phó Tranh Vành đã về quê tảo mộ từ ngày 20 tháng 3, cho đến chiều ngày 1 tháng 4 mới quay về. Phải làm thế nào đây? Lúc này vừa khéo lại có tớ xuất hiện. Đầu óc tớ tự dưng lú lẫn, không ngờ lại đi tìm bà ta xem bói. Mà khi đó, trong cặp tớ lại vừa khéo có một chiếc nhẫn ngọc sapphire. Khi tớ mở cặp

ra, không cần thận đã để cho bà ta nhìn thấy, thế là bà ta liền đòi giá rất cao. Tớ hết cách, chỉ đành dùng chiếc nhẫn đặt cọc chỗ bà ta. Bà ta nói đợi mấy ngày nữa sẽ để tớ dùng tiền mặt chuộc chiếc nhẫn đó về, nhưng sau này tớ không có cách nào tìm được bà ta nữa.”

“Thì ra mụ phù thủy đó lừa lấy chiếc nhẫn của cậu là vì mục đích này.” Triệu Mật giật mình hiểu ra.

“Đúng thế, chính là có mục đích này! Nhưng, chiếc nhẫn ấy là giả, bà ta có lẽ nào lại không biết chứ? Cha tớ chỉ mất năm mươi đồng để mua chiếc nhẫn ấy. Cho dù không thể nhìn ra, kiểm tra một chút là phát hiện ra thôi. Gần nhà Khuru Tiểu Mi có tiệm cầm đồ và tiệm vàng, bà ta có đủ thời gian để giám định xem chiếc nhẫn ấy là thật hay giả. Việc gì phải vì một chiếc nhẫn giả mà đi lừa gạt người khác chứ? Về sau tớ mới hiểu ra, mục đích của bà ta không phải là lừa lấy chiếc nhẫn của tớ. Bà ta chỉ muốn dùng chiếc nhẫn của tớ để đi thăm dò Đỗ Vân Bằng. Thực ra, nếu không nhìn kỹ thì chiếc nhẫn giả đó cũng chẳng khác nhẫn thật là mấy.”

“Cũng phải, nhìn thoáng qua thì hai chiếc nhẫn đó chắc cũng gần như nhau.” Bạch Tiểu Ba tán đồng.

“Cho dù đã từng nhìn thấy thì cũng không thể nhớ được hình dáng cụ thể của chiếc nhẫn. Tiết Chấn hoàn toàn không nhận ra chiếc nhẫn đó của tớ không phải là nhẫn của Chu Lệ Phần. Khuru Tiểu Mi chính là vì hiểu được điều này nên mới làm như thế. Tớ nghĩ, nếu như Khuru Tiểu Mi không chết, đợi sau khi gặp Phó Tranh Vành và lấy được chiếc nhẫn thật, bà ta cũng sẽ trả lại chiếc nhẫn kia cho tớ thôi.”

“Cậu nói bà ta cầm chiếc nhẫn giả kia của cậu đi thăm dò Vân Bằng, có phải là lần cùng ăn mì với Tiết Chấn trong tiệm mì nhà tớ không?” Đỗ Vân Hạc hỏi.

“Chính là lần đó đấy. Khuru Tiểu Mi muốn thăm dò em trai cậu. Bà ta cho rằng hung thủ nhất định sẽ nhận ra chiếc nhẫn trên tay Chu Lệ Phần. Vì

vậy mà bà ta đã nói rất nhiều lời nước đôi. Nhưng em trai cậu căn bản không hiểu được dụng ý trong những lời nói của bà ta, cậu ấy còn từng chủ động nhắc đến chuyện chiếc nhẫn với cảnh sát, mà Tiết Chấn thì lại không nhắc đến điều này chút nào. Tiết Chấn biết Chu Lệ Phần có một chiếc nhẫn ngọc sapphire, cậu ta còn biết trong hôm mất tích mẹ mình đã đeo chiếc nhẫn đó. Nếu Khuru Tiểu Mi khoe chiếc nhẫn trên tay mình ra với cậu ta, đó chẳng lẽ không phải là một manh mối quan trọng hay sao? Nhưng cậu ta lại không hề nhắc đến điều này với cảnh sát. Quả thực rất kỳ lạ! Trên thực tế, Tiết Chấn chưa từng nói với bất cứ người nào về nội dung cuộc nói chuyện giữa mình và Khuru Tiểu Mi. Tớ cảm thấy điều này có thể giải thích là tính cách cậu ta hướng nội, không muốn nói chuyện với người khác, cũng có thể giải thích là: Cậu ta không hy vọng người khác biết Khuru Tiểu Mi có nắm được một manh mối quan trọng.”

“Nghe cậu nói như vậy, tớ mới thấy đúng là lạ thật! Xem ra đây chính là động cơ khiến Tiết Chấn giết chết Khuru Tiểu Mi rồi nhỉ? Cậu ta cho rằng Khuru Tiểu Mi đang đe dọa mình. Mà trên thực tế Khuru Tiểu Mi lại đang nói bóng gió với Đỗ Vân Bằng.” Bạch Tiểu Ba vừa nói vừa dùng đũa gõ vào hộp cơm.

“Đúng rồi, đầu óc Tiểu Ba cũng thông minh ghê đấy!” Mạc Lan khen ngợi.

“Ha ha, cậu quá khen rồi. Nhưng cậu ta đã giết Khuru Tiểu Mi bằng cách nào chứ?” Bạch Tiểu Ba cười hỏi.

“Nói một cách đơn giản thì là thế này: Buổi tối hôm đó, sau khi rời khỏi bữa tiệc sinh nhật của Đỗ Vân Hạc, cậu ta liền đi về nhà. Có thể cậu ta đã nhìn thấy Khuru Tiểu Mi đi ra ngoài, lại nhớ ra Phó Viễn vẫn còn tham gia bữa tiệc sinh nhật, cho rằng trong nhà bọn họ không có người, vì thế liền lén trèo qua cửa sổ phòng ngủ của Khuru Tiểu Mi để vào nhà bọn họ. Cậu ta vốn muốn tìm chiếc nhẫn kia. Ai ngờ, Khuru Tiểu Mi và Phó Viễn lại đột nhiên trở về, cậu ta đành nấp vào một chỗ. Sau khi bọn họ cãi nhau

xong, Phó Viễn liền đi ra khỏi nhà, Khuru Tiểu Mi thì lên giường đi ngủ. Cậu ta đã dùng chiếc chày cán bột đánh ngất bà ta. Thấy bà ta lăn xuống đất, cậu ta lại dùng con dao phay chém vào cổ bà ta.”

“Tàn nhẫn!”

“Đáng ghét!”

“Cậu hãy nói về Chu Lệ Phần đi, tại sao Tiết Chân lại muốn giết Chu Lệ Phần? Tớ muốn nghe chuyện này!” Triệu Mật lớn tiếng nói.

“Cậu ta biết Chu Lệ Phần sau khi nghe nhạc xong sẽ đi vòng qua chợ một lát. Vì thế sau khi đá bóng xong liền tính chuẩn thời gian, chừng hơn năm giờ một chút thì đến đó. Cậu ta vốn muốn dẫn Chu Lệ Phần đến một chỗ vắng vẻ nào đó rồi giết chết, nhưng lại nhìn thấy bà ấy đang đi vào trong khu rừng kia. Ở đó có một tấm biển chỉ đường viết là nhà vệ sinh. Cho rằng Chu Lệ Phần muốn đi vệ sinh, cậu ta liền đợi ở chỗ một quầy bán sách bên cạnh lối vào của khu rừng. Cứ đợi như thế cho đến khi nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cậu ta càng đợi càng cảm thấy không ổn, bèn đi vào trong rừng xem thử. Cậu ta phát hiện Chu Lệ Phần đã rơi vào trong một cái hố và còn đang hôn mê. Cảm thấy đây là một cơ hội tốt để giết người, cậu ta bèn chuẩn bị ra tay. Nhưng khi cậu ta giơ hòn đá lên chuẩn bị đập xuống, Chu Lệ Phần đột nhiên tỉnh lại. Chu Lệ Phần ý thức được cậu ta muốn làm gì, vì thế liền lập tức phản kháng. Chiếc nhẫn của bà ấy đã cào xước tay cậu ta, máu cũng vì thế mà chảy vào trong kẽ hở của chiếc nhẫn. Nhưng cuối cùng, bà ấy vẫn bị đập chết. Sau khi bà ấy chết, Tiết Chân lại chạy đến chỗ vườn ươm của công viên, tìm lấy một chiếc xẻng, rồi xúc đất vùi lên thi thể Chu Lệ Phần. Còn Khuru Tiểu Mi đã vào rừng trong lúc cậu ta chạy đi tìm chiếc xẻng. Bà ta phát hiện ra thi thể, cũng phát hiện ra cái hòm của tiệm mì, nhưng lại chỉ tháo chiếc nhẫn trên tay Chu Lệ Phần ra rồi bỏ đi. Trước khi đi, có lẽ bà ta còn chinh lại đám lá cây che trên thi thể Chu Lệ Phần. Sau đó Đỗ Vân Bằng lại quay lại, lúc trước đó cậu ta đi vội quá nên đã quên mất cầm theo cái hòm. Cậu ta nhìn thấy cái hố mà Chu Lệ Phần đang ngủ vẫn y

nguyên như cũ, dường như không có động tĩnh gì cả, nên cũng không nhìn kỹ mà rời đi luôn.”

“Nhưng, nếu Khuru Tiểu Mi có thể nhìn thấy cái hòm của cửa tiệm nhà tớ, tại sao Tiết Chấn lại không nhìn thấy chứ?” Đỗ Vân Bằng tò mò hỏi.

“Em trai cậu để chiếc hòm đó dưới một tảng đá lớn, Tiết Chấn vừa khéo lại không nhìn thấy. Thực ra, khi đó cậu ta rất căng thẳng, căn bản không chú ý xem xung quanh có những thứ gì.”

“Tớ còn có một vấn đề nữa.” Vương Kiện khẽ ho lên hai tiếng, nói. “Bọn họ đều đến vào thời gian xấp xỉ nhau, chẳng lẽ lại không nhìn thấy nhau hay sao?”

“Tuy rằng thời gian xấp xỉ nhau, nhưng vẫn có khả năng không nhìn thấy nhau đấy. Khi Đỗ Vân Bằng và Chu Lệ Phần cùng đi vào rừng, hai người bọn họ luôn ở cách nhau một quãng, Tiết Chấn nhìn từ phía sau nên chỉ thấy Chu Lệ Phần. Còn khi Đỗ Vân Bằng rời khỏi khu rừng lần thứ nhất, Tiết Chấn đang ở chỗ quầy bán sách, cho nên chắc cả hai đều không chú ý tới nhau. Khuru Tiểu Mi thì đi vào rừng từ đầu bên kia, và cũng rời khỏi khu rừng từ phía đó. Bà ta khám bệnh cho người ta ở đầu bên kia khu rừng. Nghe nói đó là địa điểm mở quầy cố định của bà ta. Do đó, cả Tiết Chấn và Đỗ Vân Bằng đều không nhìn thấy bà ta. Còn về Tiết Chấn, dù có người nhìn thấy cậu ta thì cũng chưa chắc đã nhận ra. Cậu ta đã cải trang trước khi tới đó.”

“Người này đúng là đáng sợ thật! Sao cậu ta phải mưu hại cả mẹ ruột của mình chứ?” Triệu Mật nói giọng đầy căm ghét.

“Hồi tốt nghiệp cấp hai, cậu ta vốn muốn thi vào trường chuyên toàn quốc, nhưng vì không đủ điểm nên bị trượt. Cậu ta cảm thấy tất cả đều là lỗi của Chu Lệ Phần, là do bà ấy làm hỏng những ước mơ của cậu ta. Mà hơn nữa, ba lần kiểm tra không đạt điểm chuẩn kia cũng đều là những tai họa

hết sức ghê gớm đối với cậu ta. Ngoài ra, mẹ cậu ta đối xử với bà nội cậu ta cũng không được tốt.” Mạc Lan nói.

“Thật không thể tin được, như vậy mà cũng có thể trở thành động cơ giết người sao?” Đỗ Văn Hạc thở dài nói.

“Người với người đúng là không giống nhau!” Vương Kiện nói chen vào một câu.

Mạc Lan khẽ cười, uống một ngụm canh nữa rồi nói. “Thực ra, ban đầu tớ còn nghi ngờ Đỗ Văn Bằng hơn, bởi vì nhìn cậu ta có vẻ rất đáng ngờ. Sau này, khi nghe Tiết Chấn nói ra một câu, tớ mới bắt đầu chú ý đến cậu ta.”

“Câu gì vậy?” Đỗ Văn Hạc hỏi.

“Cậu ta nói, trong buổi tối hôm sinh nhật bọn cậu, Phó Viễn đã dẫn Đỗ Văn Bằng đi gặp cha cô ấy và bà A. Sao cậu ta lại biết được chuyện này chứ?” Mạc Lan cẩn thận nói tránh tên của Tiêu Mẫn. Đỗ Văn Hạc đưa mắt nhìn cô vẻ cảm kích. Cô lại nói tiếp. “Cậu ta nói mình biết được từ chỗ hàng xóm. Điều này là không thể nào. Hàng xóm có lẽ cũng biết về mối quan hệ giữa cha của Phó Viễn và bà A, nhưng chắc chắn không thể biết buổi tối hôm đó Phó Viễn đã đưa Đỗ Văn Bằng đến chỗ bọn họ. Đương nhiên, có thể là buổi tối hôm đó, cậu ta đã bám theo Phó Viễn và Đỗ Văn Bằng, nhưng khi tớ hỏi cậu ta cha của Phó Viễn ở đâu thì cậu ta lại không trả lời được. Sau này tớ lại nghĩ tới một điều nữa, đó là cho dù cậu ta có bám theo bọn họ thì cũng không thể biết Phó Viễn đã đưa Đỗ Văn Bằng đến đó. Tại sao không phải là Đỗ Văn Bằng đưa Phó Viễn đi chứ? Tại sao cậu ta lại có thể biết rõ sự việc như vậy?”

“Tại sao?” Đỗ Văn Hạc lại hỏi tiếp.

“Người hiểu rõ nội tình chỉ có Phó Viễn và em trai cậu, nhưng hai người bọn họ đều không thể tự mình nói cho cậu ta biết. Vậy thì chỉ có duy nhất một khả năng thôi, đó là cậu ta đã nghe lén bọn họ nói chuyện. Nhưng

muốn nghe lén được thì phải đứng rất gần, trên đường thì không thể, vì chắc chắn sẽ bị phát hiện. Vậy thì là ở đâu đây? Tớ chợt nghĩ đến chiếc đồng hồ ở nhà Phó Viễn. Tại sao nó lại chạy nhanh hơn một tiếng đồng hồ? Lúc Phó Viễn và Đỗ Văn Bằng tới đường Thái Văn, tại sao lại vừa khéo nhìn thấy Khuru Tiểu Mi, sau đó còn nhìn thấy cả Phó Tranh Vành và bà A? Rồi tớ đã hiểu ra, đó là vì Phó Viễn đã giở trò. Sau khi phát hiện ra hành vi xấu xa của cha mẹ mình, bạn ấy liền quyết định vạch trần chuyện này, cố ý điều chỉnh cho đồng hồ chạy nhanh, nhằm làm cho việc Khuru Tiểu Mi và cha bạn ấy gặp mặt bị bạn gái mới của ông ta phát hiện. Đáng tiếc, Khuru Tiểu Mi vẫn kịp thời phát hiện ra thời gian chính xác. Thời gian hẹn gặp giữa bà ấy và Phó Tranh Vành có lẽ là muộn hơn một chút, nhưng vì nhầm lẫn về thời gian, cho nên bà ấy đã không kịp nói với Phó Tranh Vành về chuyện chiếc nhẫn mà đành phải vội vã trở về. Khuru Tiểu Mi nhất định đã đoán được là Phó Viễn giở trò. Đây mới là nguyên nhân thật sự khiến hai mẹ con bọn họ cãi nhau trong buổi tối hôm đó. Phó Viễn thừa nhận với mẹ việc mình đã dẫn Đỗ Văn Bằng đến chỗ đó, mà chuyện này vừa khéo lại bị một người nào đó nấp trong nhà bọn họ nghe thấy. Tiết Chấn đã nghe được những điều này ở ngay tại hiện trường. Cậu ta cũng chỉ có thể nghe được nội tình câu chuyện vào lúc đó mà thôi, không còn cơ hội nào khác nữa. Bởi vì sau lần đó, Phó Viễn và Đỗ Văn Bằng không nói chuyện với nhau lần nào, cũng không có lý do gì để nhắc tới chuyện kia.”

“Oa, Mạc Lan thật giống một thám tử tài ba quá!” Triệu Mật không kìm được cất lời tán dương.

“Ha ha, chuyện nhỏ thôi.” Mạc Lan cười khẽ, lại tiếp tục ăn miếng cánh gà, rồi cặp mắt cô đột nhiên sáng lên. “Đúng rồi, tớ quên chưa nói tới ba mưu kế mà Tiết Chấn bày ra ở hiện trường, bao gồm mảnh giấy, chiếc đồng hồ quả quýt và cái chày cán bột.”

“Đó là những mưu kế gì vậy?” Bạch Tiểu Ba tò mò hỏi.

“Tớ đã phát hiện ra một mảnh giấy trong cuốn sách của Phó Viễn, trên đó viết ‘ngày Cá tháng Tư không gặp không về’. Thực ra đó là do Tiết Chân viết. Từ cuộc cãi nhau giữa Khuru Tiểu Mi và Phó Viễn, cậu ta được biết buổi tối hôm đó Đỗ Vân Bằng rất tức giận, do đó liền viết mảnh giấy đó ám chỉ buổi tối ngày 1 tháng 4 Phó Viễn có hẹn với người khác, muốn khiến cảnh sát chú ý tới Đỗ Vân Bằng. Nhưng bên trên mảnh giấy đó lại không có dấu vân tay. Điều này chứng tỏ người viết đã đeo găng tay. Thường thì khi bạn bè viết giấy cho nhau sẽ không đeo găng tay, càng không thể nào cố ý xóa dấu vân tay đi được. Cho nên, mảnh giấy này rõ ràng là có người cố ý đặt ở đó, có khả năng là muốn vu oan giá họa. Thứ hai là chiếc đồng hồ quả quýt. Chiếc đồng hồ này cậu ta vô ý nhặt được trên sân tập thể dục. Cậu ta biết là của Đỗ Vân Bằng nhưng bản thân cậu ta lại rất thích nó, cho nên đã không chịu trả lại. Cậu ta cố ý để chiếc đồng hồ quả quýt đó ở lại hiện trường cũng là vì nghe lén được cuộc cãi nhau giữa hai mẹ con Phó Viễn. Cậu ta cảm thấy làm như vậy lại càng dễ khiến cảnh sát nghi ngờ Đỗ Vân Bằng. Thứ ba là cái chày cán bột. Tớ vốn cho rằng cậu ta cố ý mang theo một cái chày cán bột tới, ai ngờ cái chày cán bột đó lại là của nhà hàng xóm của Khuru Tiểu Mi. Cậu ta đã lấy nó ở trên bệ cửa sổ nhà họ. Buổi tối hôm đó, cậu ta dự định tìm thấy chiếc nhẫn xong rồi sẽ giết người. Ban đầu, cậu ta vốn muốn dùng cái chày cán bột đó để giết Khuru Tiểu Mi, nhưng vì lo rằng dùng nó chưa chắc đã giết nổi bà ta, nên về sau lại dùng cả con dao phay nữa. Có điều, cậu ta để cái chày cán bột ở lại đó cũng là để đổ tội cho Đỗ Vân Bằng.”

“Đúng là đồ khôn!” Đỗ Vân Hạc khề мэng.

“Còn nữa...” Mạc Lan nói với Triệu Mật. “Buổi tối hôm đó, khi chúng ta chạm mặt cậu ta ở nhà Khuru Tiểu Mi, thực ra cậu ta cũng đang tìm chiếc nhẫn. Những cuốn sách giáo khoa mà chúng ta tìm thấy cũng là do cậu ta để vào.”

“Sách giáo khoa ư? Sao cậu ta phải mang những cuốn sách giáo khoa ấy đến nhà Khuru Tiểu Mi chứ?” Triệu Mật cảm thấy khó hiểu vô cùng.

“Tiết Chấn biết không thể giấu được cuộc nói chuyện với Khuru Tiểu Mi ở tiệm mì, sự tình đến cuối cùng rất có thể sẽ dây dưa đến vụ án Chu Lệ Phần mất tích. Do đó, cậu ta bèn quyết định thuận nước đẩy thuyền, cũng tiện chứng minh rằng mình rất thành thực. Chiêu này quả thực đã hiệu nghiệm, cảnh sát không đã nghi ngờ gì cậu ta.” Mạc Lan thở dài một hơi, cười nói. “Thứ duy nhất khiến cậu ta cảm thấy lo lắng chính là chiếc nhẫn kia, bởi vì bên trên đó thật sự có máu của cậu ta. Đây chính là nguyên nhân khiến cậu ta nhất định muốn tìm được chiếc nhẫn.”

“Mạc Lan, những điều này cậu nghe nói được từ đâu vậy?” Bạch Tiểu Ba hỏi.

“Tớ nghe được từ chỗ cảnh sát, chính xác một trăm phần trăm!” Mạc Lan đắc chí khoe ra nguồn tin của mình.

Vương Kiện cười hỏi. “Có phải là anh cảnh sát đã cứu tớ không? Tớ từng nhìn thấy anh ấy và cậu cùng ăn cơm trưa trong công viên ở gần trường học.”

Mạc Lan giật nảy mình, khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng lên.

“A, cậu nhìn thấy rồi sao?”

“Hừm, không ngờ cậu lại bỏ mặc tớ để đi ăn trưa với bạn trai!” Triệu Mật kích động kêu lên. “Nói đi, anh ta có phải là người yêu của cậu không? Mau thành thực khai báo!”

Mạc Lan ngượng ngùng lườm Triệu Mật một cái.

“Cái gì mà người yêu chứ, đừng có nói linh tinh!” Cô cầm hộp cơm của mình lên, bắt đầu tập trung vào việc ăn cơm. Bất kể người khác có hỏi gì thêm cô cũng không chịu trả lời.

15. PHẦN KẾT

Một buổi tối hai tuần sau đó, Mạc Lan đang làm bài tập, Cao Cảnh đột nhiên gọi điện thoại tới.

“A lô, là anh.” Nghe giọng của Cao Cảnh thì dường như anh đang rất vui vẻ.

Mạc Lan biết, hai ngày trước, vụ án mạng Khuru Tiểu Mi cuối cùng cũng đã kết thúc, Cao Cảnh rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi vài ngày. Ngày mai chính là thứ Bảy, không biết liệu anh có hẹn cô ra ngoài chơi không? Đáng tiếc cô lại sắp phải thi giữa kỳ, mà gần đây, vì chuyện vụ án, cô đã bỏ sót không ít bài tập. Mấy hôm trước, cô đã bị mẹ cô nhắc nhở vì chuyện này rồi. Xem ra, quãng thời gian này cô muốn ra ngoài chơi là không thể. Nghĩ đến đây, một chút tò mò và nhiệt tình vừa mới xuất hiện trong lòng cô đã lập tức tan biến.

“Sao vậy, anh có chuyện gì mà vui vẻ thế?” Cô uể oải hỏi.

“Hôm nay anh đã được xem lời nhận xét của Lý Kiện và Cố Chí Hạo về anh rồi, bọn họ nói anh ‘chịu khó tìm tòi nghiên cứu, có năng lực suy nghĩ độc lập’. Ha ha, bọn họ không nói xấu gì anh cả.” Cao Cảnh cười lớn. Thì ra anh vui vì chuyện này.

“Thì anh vốn không có chỗ nào là không tốt mà.”

“Bất kể thế nào, bọn họ có thể viết được như thế quả thật là không dễ dàng gì. Đúng rồi, nghe nói Phó Viễn từng đến tìm em, cô ấy thế nào rồi?” Cao Cảnh vô cùng hào hứng hỏi.

“Bạn ấy cũng không nói gì, chỉ cảm ơn em một tiếng. Có điều, bây giờ trông bạn ấy đã bình thường hơn trước nhiều rồi, ít nhất cũng bắt đầu mặc quần áo con gái.”

“Đáng tiếc là Đỗ Văn Bằng một thời gian nữa mới được thả.” Cao Cảnh thở dài nói.

“Cho dù cậu ấy được thả ra ngoài thì sao chứ? Tất cả không phải vẫn như cũ sao?” Mạc Lan vốn cho rằng bọn họ ít nhất cũng là bạn bè, nhưng sau khi nghe Phó Viễn kể lại, cô phát hiện, mình có lẽ đã nhầm. “Mỗi lần tớ đến đó ăn mì, cậu ấy đều rất khách sáo với tớ, cười với tớ, có lúc còn tự mình bung mì cho tớ. Đũa của tớ rơi xuống đất, cậu ấy cũng nhặt lên rồi đổi cho tớ.” Đây là lý do mà Phó Viễn nói ra khi Mạc Lan hỏi tại sao cô lại muốn bao che cho Đỗ Văn Bằng. Có thể thấy, Phó Viễn có tình cảm với Đỗ Văn Bằng, yêu Đỗ Văn Bằng, một tình yêu thật sự. Nhưng Mạc Lan đoán, Đỗ Văn Bằng đối xử với Phó Viễn như vậy có thể chỉ vì Phó Viễn là một vị khách của tiệm mì Tiểu Đình mà thôi.

“Em rất hy vọng sau chuyện này, quan hệ giữa bọn họ sẽ trở nên khác với trước đây, cho dù Đỗ Văn Bằng chỉ mời Phó Viễn đi ăn một bữa cơm thôi cũng tốt.” Mạc Lan khẽ nói. Quãng thời gian gần đây, mỗi lần nghĩ đến những gì mà Phó Viễn đã phải bỏ ra cho mối tình vô vọng này, cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Hãy, chuyện tương lai có ai mà biết được. Có lẽ sau này Phó Viễn sẽ đẹp hơn, rồi Đỗ Văn Bằng sẽ thay đổi suy nghĩ cũng chưa biết chừng. Em làm sao biết sau này bọn họ nhất định sẽ không ở bên nhau? Em cho rằng em là Khuru Tiểu Mi chắc?”

“A, anh đừng nhắc đến bà ta nữa đi!”

Cao Cảnh không hề bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của Mạc Lan lúc này, anh nhiệt tình đề nghị. “Nói đến ăn cơm, trưa mai anh mời em ăn cơm được không? Anh sẽ đi mua đồ ăn chín và bánh ga tô mà em thích!”

Lời hẹn hò thật sự đã tới rồi.

“Ấy? Vì sao vậy? Sinh nhật của anh là vào tháng Mười hai cơ mà!” Cô vui vẻ hỏi.

“Không phải là mừng sinh nhật. Hôm nay anh được lĩnh lương. Đây là khoản tiền lương đầu tiên của anh. Bình thường anh đã ăn không ít thứ của em rồi, cũng nên cảm ơn em mới đúng chứ.” Cao Cạnh vui vẻ nói.

“Anh được lĩnh bao nhiêu tiền thế?”

“Một nghìn năm trăm năm mươi đồng, còn nhiều hơn so với tưởng tượng của anh nữa. Thế nào? Em có đi không?” Anh lại hỏi.

“Nhưng sắp tới em còn phải thi giữa kỳ...” Trong lòng Mạc Lan vô cùng mâu thuẫn. Cô rất muốn đi, nhưng làm sao giấu được cặp mắt dò xét của cha mẹ cô chứ? Đột nhiên, cô bỗng nảy ra một ý tưởng: “Hi hi, hay là thế này nhé, anh tìm một người bạn gọi điện thoại cho mẹ em, cứ nói là vụ án đó còn cần em tới trả lời vài câu hỏi, dù sao mẹ em cũng không biết là vụ án đã kết thúc rồi. Anh thấy thế nào?” Cô đang cảm thấy vui mừng vì sự thông minh của mình, ai ngờ, ở đầu điện thoại bên kia anh lại giội cho cô một gáo nước lạnh.

“Không được. Em đưa ra cái biện pháp tồi tệ gì thế này!”

Cho dù không được anh cũng đâu cần phải hung dữ như vậy chứ!

“Vậy thì thôi, anh đi mà ăn một mình đi!” Cô giận dữ nói, đang định gác điện thoại thì anh đã lên tiếng.

“Mạc Lan, anh không thể làm như vậy được. Nếu để cha mẹ em biết là anh lừa dối họ, họ sẽ không tin tưởng anh, vậy sau này anh làm sao đến nhà em chơi được chứ.” Nghe giọng của anh thật giống với một người đàn ông chín chắn.

Có cần phải suy nghĩ xa xôi như vậy không? Cô thăm lăm bầm trong lòng.

“Như vậy đi, bữa này tạm để đó, đợi sau khi em thi giữa kỳ xong anh sẽ mời em. Em thấy thế nào?” Anh hỏi.

Cô vẫn cảm thấy không vui, bởi vì cuộc hẹn ngày mai coi như đi đứt rồi.

“Không cần đâu! Anh cứ đi ăn một mình đi là được!” Cô bực bội nói. Không ngờ thái độ của anh lại càng tệ hơn.

“Không ăn cũng phải ăn! Đến lúc đó anh sẽ tìm em, cấm em từ chối đấy!” Anh nói như quát lên.

Mạc Lan vừa muốn phản bác, anh đã lại nói tiếp. “Anh có nằm mơ cũng muốn mời em ăn bữa cơm này. Em không được từ chối đâu đấy! Quyết định vậy nhé, sau khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc, anh sẽ đến tìm em.”

Nói xong anh liền gác ngay điện thoại, chỉ nghe “cộp” một tiếng vang lên.

Đúng là chẳng ra sao cả! Em nhất định phải ăn cơm của anh sao? Nhà em lại thiếu cơm ăn chắc? Việc gì em phải ăn của anh? Em từ chối thì đã sao nào? Anh cho rằng anh là ai chứ? Là nguyên thủ quốc gia hay là ngôi sao thần tượng? Trong lòng Mạc Lan hiện ra vô số câu phản bác, nhưng khi trở về trước bàn học, cô vẫn không tìm được phải bật cười.

Cô nghĩ, bất kể anh đưa ra lời mời vào khi nào, cô đều sẽ đồng ý. Cô chỉ mong kỳ thi giữa kỳ lần này hãy đến thật nhanh.

[1] Số điện thoại khẩn cấp để gọi cảnh sát của Trung Quốc - ND.

[2] Nguyên văn “lớp cao nhất số 3 trường cao trung Khánh Bắc”. Hệ thống giáo dục cơ bản của Trung Quốc cũng kéo dài 12 năm giống như Việt Nam, bao gồm ba bậc tiểu học, sơ trung và cao trung, trong đó bậc tiểu học học 6 năm, sơ trung và cao trung học 3 năm. 3 năm của bậc cao trung lần lượt là cao nhất, cao nhì, cao tam, tương đương với lớp 10, 11, 12 của Việt Nam, người dịch tạm dịch lớp cao nhất số 3 là lớp 10 A3 - ND.

[3] Đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, tính theo tỷ giá năm 1995, một đồng Trung Quốc đổi được gần 1900 đồng Việt Nam, hiện nay 1 đồng Trung Quốc đổi được khoảng 3400 đồng Việt Nam - ND.

[4] Lão phu tử nghĩa đen là để chỉ các thầy đồ dạy học trong trường tư thục ngày xưa, nay còn dùng để ám chỉ những thành phần trí thức có suy nghĩ viển vông không ưa hoạt động - ND.

[5] Một hình thức học tập tương tự với đại học bổ túc, chủ yếu dành cho người đã đi làm, các buổi học thường chỉ diễn ra vào buổi tối và cuối tuần - ND.

[6] Dịch nghĩa: “Từ xưa đến nay có ai chưa một lần đi đại tiện trong đời, Giữ lại một đĩa để mà làm điểm tâm.” Hai câu thơ này là phỏng theo hai câu thơ nổi tiếng “Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, Lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh” trong bài “Quá linh đình dương” của Văn Thiên Tường.

[7] Tên gốc là 八つ墓村 - một cuốn tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng của tác giả Seishi Yokomizo, cũng là một trong những cuốn sách tiêu biểu của dòng tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản.

[8] “Kính nhi viển chi” là một thành ngữ của Trung Quốc. Dịch nghĩa: Tôn kính nhưng không dám gần.

Mời các bạn ghé thăm: [Đào Tiểu Vũ's eBook](https://thuviensach.vn) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.